NUR ARICAN

AteŞte Yanan Bedenler

Parola

"O bir ölüye âşıktı. Ben ise yaşayan bir ölüydüm."

Mardin'in soğuk taş duvarlarında hüküm süren, bir ölüye âşık asil bir ağa... Berzan Harmanlı, özgürlük ateşiyle yanıp tutuşurken asi başını her zaman dik tutan Rozalin'e gönlünü kaptırırsa ne olur?
Rozalin, yaşarken gömüldü.
Berzan çoktan toprağa verdiği bir kadının yasını tutarken, hayatta kalan bir başka kadının kalbini yaktı.
Bu bir evlilik değildi. Bu bir kefen paylaşımıydı ve bu hikâye, ne yalnızca aşkın ne de yalnızca acının hikâyesi.
Bu, hem sevmeyi hem affetmeyi unutan iki yüreğin aynı mezara konduğu bir yaşamın romanı.

"Kendine bunu yapma Rozalin... Gelme bir daha buraya."

Ama Rozalin hep geldi. Çünkü bazı kadınlar, acıya sadıktır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-7522-99-1

www.parolakitap.com

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

PAROLA YAYINLARI: 701
Roman: 255
Eser Adı: Ateşte Yanan Bedenler
Yazar: Nur Arıcan
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Kapak ve İç İllüstrasyon: Ayşen Sıla Ekinci
Kapak Uygulama : Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
★★★★
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7522-99-1
1. Basım: 2025
© Nur Arıcan 2025
© Parola Yayınları 2025
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

NUR ARICAN

ATEŞTE YANAN BEDENLER

Parola

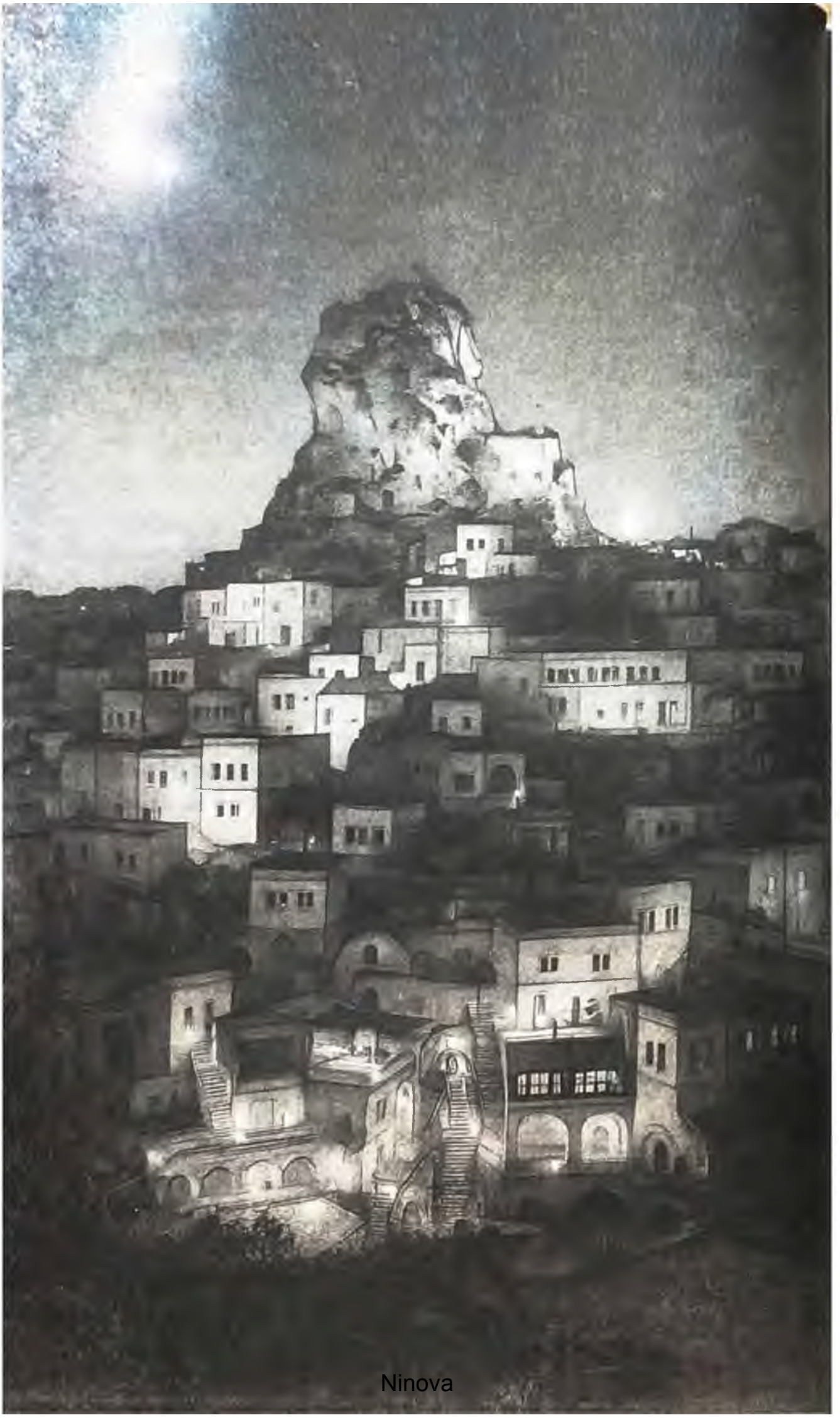
Ninova

Duzenleme
Ny.ozlem

Can parçam olan peri tozuna ithaftır.

Yanlış bir şehrin kıyısınaydı adımlarım. Yol yanlıştı, istikamet yanlıştı, zaman yanlıştı... Hatta evren bile yanlıştı. Gökyüzü de kınarcasına bakıyordu zaten. Lakin kalbim doğru noktayı vuruyor, kulağım o doğru ritmi duyuyordu ve ben şarkı söylemeyi çok seviyordum...

Sizler de kulağınızı yalnız kendi kalbinize verin. En güzel şarkıyı o söyletecek, en güzel yolları o yürütecek ve hatta en güzel yanlışlarınızı dahi o yaptıracak. Ama pişmanlığınız değil, iyikiniz olacak. Hayallerinizi başkasının şekillendirmesine izin vermeyin ve kendiniz olmaktan lütfen vazgeçmeyin.

Ninova

ÖN SÖZ

Ateşte Yanan Bedenler, gerçek bir hayat hikâyesinden ilham alınarak yazıldı.

Bir töre evliliğinde aşkın, vicdanın ve sessiz çığlıkların nasıl içten içe yandığını anlatan bu roman, bir kadının kaderle savaşı, bir adamın geçmişle hesaplaşmasıdır.

Yaktığımız ateşin ilk alevleri bunlar.

Her birimiz yanan ateşten birer meşale aldık elimize.

Yürüdüğümüz karanlık yolu, yaktığımız meşalelerle aydınlatacağız.

Bazen takılıp düşeceğiz,

Bazen gözyaşlarına bulanacağız.

Ama unutmayın, elimizdedir tuttuğumuz ateş.

Ve ateş sönene kadar yürümeye devam edeceğiz.

Sabrınızı omzunuza astıysanız,

Yavaş yavaş adımlayalım artık...

Bir girdap kapısı burası.

Karanlığın ana ocağı...

İçinde feryatlar kopacak, gözyaşlarında boğulacak ve hep beraber çığlık atılacak...

Güçlü dur.

Evet, evet sen! Dimdik dur.

Ölü bir adamın acısının yağında kızaracak,

Bir kadının çaresiz bekleyişiyle usul usul pişeceğiz.

Bir sabır tenceresi hayat.

Ben malzemeleri koydum içine.

Ve sizin elinize ateş...

Hep beraber yakıp sabırla pişen, iki hayatın bize sunduğu o acımsı lezzet için hep birlikte olacağız.

Ben buradayım... Ve ateşi yakmanızı bekliyorum.

Buyurun ama sabrı unutmayın.

Ninova

Vur göğsüme göğsüme kalbim.
Ne feryadını işiten olacak,
Ne de acına çıkacak ortak.
Yalnızmışsın hep... Yalnızsın şimdi ve hep yalnız kalacak...
Debelene debelene acı içinde çürüyeceksin,
Ve utanmazca, genişçe adına
Diyecekler ceset...

Rozalin

KALPLERİN FERYATLARI

Bir kan kokusu sarmış kâbusların en derininden. Uyanışlar ne çare o kana bulandıktan sonra. Yürüyorum, parmak uçlarımdan damlıyor, ağlıyorum gözlerimden... Gülüşlerim mevta olalı ne kadar oldu, onu da bilmiyorum. Bir ev kurdular adına yuva denilen. Beyaz bir elbise giydirdiler adını mutluluktan alan. Lakin o mutlu-

luğu anımsatan beyazın diğer eşi kefendi. Gördüler. Bildiler. Fakat umursamadılar. Hayallerimi çaldılar elimden. Âşık olacağım bir kocayı, sahip olacağım evlatları... Mutlu yuvamı katledip beni bu mezardan bitme yere gömdüler.

"Gül!" dediler. "Rozalin gül!... Evleniyorsun."

Henüz yasını tuttuğum gülüşlerime dahi ihanet ettiler. Öldüğüm günde dahi hiçbir şeyi umursamayıp gül dediler.

Şimdi bu buz gibi mezarda üşürken ellerim, kuru bedenim değil, kutupta kalmışçasına ruhum titriyordu. Saç diplerimden, kirpik uçlarıma kadar kırgındım. Gri bir duman sarmalamış dört bir yanımı ne öldürüyor ne yaşatıyordu. Sürünüyordum ellerin biçtiği cam kırıkları serpilmiş, kana susamış hain bir yolda.

"Günaydın."

Duyduğum boğuk çıkan kelime ile bakışlarımı mutfağın penceresinden çekip gelen Berzan'a bakındım. Gözlerinin altı yine morarmış, içleri ise kan kırmızı idi. Yine uyumadığı aşikârdı.

"Günaydın..."

Sessizce karşılık verirken sözlerine, kaynayan çayın altını kısmak için ocağın başına geçtim. Eskiden onca kişiye kahvaltı hazırlarken mutfaktaki hengameye alışık benliğim, şimdi bu evde iki kişinin sessiz yaşayışını garipsiyordu. Yalnızlık çökmüş gibiydi üstümüze. Ya da biz yalnızlığımızı, kederimizi üzerimize kambur yapmıştık.

"Rozalin bana çay koyma. Gideceğim zaten."

Söylediği ile yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Her gün duyduğum aynı sözü tekrar duymuştum. Her gün aynı şeyleri yaşayıp aynı konuşmaları sürdürüyorduk.

"Tamam," dedim usulca. Elimden bir şey gelmezdi. Mutfaktan ayrılışı ile yine çöktüm yalnızlığımı paylaştığım sandalyeye. Bakışlarım ağırca hazırladığım kahvaltı masasını buldu. Gezindi, durdu kederle kaplı göz bebeklerim masada.

Gözlerim bir müddet sonra baktığım yerleri algılamamaya başladığında yine gittim birkaç ay öncesine...

Konakta arka bahçede Berzan ile kaderimi ilk kabullenişime...

Yıldızları öylece susup izlemiştik. Gece o kadar parlaktı ki... Yıldızlar o kadar aydınlıktı ki sanki bize inat yapmışçasına güzelliklerini sergiliyordu o gece. Ya da bize gökyüzünün son hediyesiydi o manzara. Aradan geçen günler ise felaketti! Konaktan gideceğim güne kadar başım dik durmuştum. Şimdi ise boynu bükük başımı kaldıracak gücü bile kendimde bulamıyordum. Konakta herkesin bize içi yanarak bakmasına karşın hırslı bir şekilde yıkılmadığımı gösterdim fakat şimdi gücümü gösterecek kimse yoktu yanımda. Kimselerin olmaması ile tüm kalkanlarımı çıkarıp savaş baltalarımı indirmiştim. Güçsüzlüğüm ile baş başaydım şimdi. Çaresizliğimin dibini çoktan sıyırmış, ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Histerik bir kıvrılma geçti dudaklarımın arasından varla yok arası.

Bu histerik kıvrılma zihnimde görüntülenen sahneler ve duyduğum sözlerle acı bir iç çekişe yol açtı.

"Güneşim annesi kurban... Yapma kızım böyle, bana el gibi bakma. Hadi sar beni annem. Hadi..."

Annemin o evden gitmeden önce sıraladığı sözlerdi bunlar... Ağlamamıştım, tek bir damla yaş dökmemiştim o evden çıkarken. Öyle sert kayaların arasına saklamıştım ki benliğimi, kimseyi içeri almadım. Beni o kayaların arasına sıkıştırıp güçsüz bırakan insanlara sarılma şansı vermedim! O gün içler acısı konuşan anneme yine aynı soğuklukla bakmıştım. Tıpkı elime yaktıkları benim kaderimin izi olan kınaya baktığım gibi...

Düşüncelerimle koca bir iç çekip yerimden kalktım ağırca. İçim öyle daralıyordu ki nefes dahi alamıyordum. Elime aldığım çaydanlık ile bardağımı doldururken dış kapının sesini duydum. Sessizlik çöken evde kapının sesi yankılanırken derin bir nefes aldım. Ardından bakışlarım doldurduğum bardak ve hazırladığım sofrada mekik çizdi. İştahım kalmamıştı hiç. Tek yemeği sevmezdim zaten. Bunu bahane edip daha dudaklarımın arasına yerleştirmediğim bardağı gerisin geri lavaboya döküp hazırladığım sofrayı buzdolabına yerleştirdim. Geriye hiçbir iş kalmayınca yine iç çekip etrafıma bakındım. İki odalık ev bana öyle küçük geliyordu ki kendimi mezarda hissetmemi sağlıyordu. Adımlarım

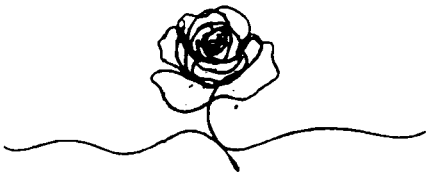
kendi odama doğru yol alırken bu evdeki sessizlik beni delirtecek raddeye getirmişti. Odaya girer girmez havasız kalması ile boğucu bir his uyandırmıştı. Adımlarım cama doğru ilerlemiş ve kavradığım kulpu çevirerek dışarıdaki havanın odaya dolmasını sağlamıştım. Hafif esen meltem yüzümü okşarken gözlerim kapandı. Derin bir nefes çektim. Çektiğim nefes boğazımdaki düğümlere takılıp kaldı. Sertçe yutkundum bu sefer. Ne zaman aktığı bilmediğim gözyaşım kurumuş dudaklarıma yer edince, alt dudağımı ısırmaya başladım. Gözyaşımın tuzlu tadını dilimin ucunda hissediyordum. Bu tat bana acılarımı anımsatıyordu. Gözyaşımı silmeye mecalim yoktu.

"Varsın aksın yaşlarım..."

Usulca içimdeki acılarıma fısıldadım. Varsın aksın... Gitmeyen acılarıma aksın.

Yanan yüreğime aksın.

Ölü olan bu bedenime aksın...

Ellerim nemli toprakta usulca gezinirken gözlerim yaşlıydı, dudaklarımın arasından çıkan sözler ise kırıktı.

"Ben geldim Evin... Sana geldim yine."

Beni duyuyor muydu, bilmiyorum. Ama her seferinde bunaldığım an onun ölü topraklarına içimdekileri döküyordum tıpkı şimdiki gibi.

"Çok doluyum Evin, her an daha da doluyorum. Bazen sana çok kızarken buluyorum kendimi. Sonra, sonra hak veriyorum. Kim ister ki zaten yaşlı bir ağaya üçüncü kadın olarak gitmek..."

Toprağını okşayan parmaklarım usulca durdu... Kimse istemezdi elbet. O an ölümü çıkış olarak görmüştü. Hoş, zaten ölümden başka çıkış da yoktu. Gözyaşlarım onun toprağına dökülürken içimdeki kendime dahi söyleyemediğim, itiraf edemediğim sözler dilimin ucuna dolanıp dudaklarımın arasından bir kuvvet ile çıktı.

"Ben de istemedim Evin... Benim de tek kurtuluşum ölümdü, ölümdü de ben sen gibi kıyamazdım ki canıma..."

Kıyamazdım...

Ben... Yapamazdım. İntihar etmeye ne gücüm ne de bir iman zayıflığım vardı. Bu dünyada bir yığın kor içinde cayır cayır yanıyorken, diğer hak dünyada da bunu kendime nasıl reva görürdüm? Avucumda yandığım ateşin közü vardı. Beni yakmadan ölemem! Beni bu ateşe düşürdükleri gibi düşmeden ölmem! Rozalin'in şanına yakışmaz.

"Nefes almak yaşamak da değil! Beni böyle öldüren insanları öldürmeden ben ölmem Evin! Beni bu ateşe atanları atmadan ölmem!"

Kelimelerim bir bıçak gibi keskin çıkarken öfke ile bedenim kaskatı kesilmişti. Farkında bile değildim avucumun içindeki toprağı sıktığımı. Öyle öfkeliydim ki... Öyle kin dolmuştu ki bana bu hayatı reva gören insanlara anlatmam. Hepsini yakmak istiyordum tıpkı beni yaktıkları gibi! Hepsine acı çektirmek istiyordum, her gece döktüğüm gözyaşlarımın bedeli diye!

"Abla su dökeyim mi?"

Öyle içimdeki öfke kuyusuna düşmüştüm ki yanıma gelen çocuğu bile fark etmemiştim. Ellerimin arasında sıktığım toprağı usulca bırakırken kasılan çenem gevşemiş, yaşlı gözlerim sesin olduğu tarafa dönmüştü. Elindeki bidon ile bana bakan çocuğa usulca baktım. Üstü başı toprak içindeydi. Ayakkabısının bir tanesi yırtıktı. Saçları kirden boz bir renk almış, göz altları kararmıştı. Kirli parmakları ile tuttuğu su bidonuna tekrar bakarken usulca, "Dök," dedim. Kendimin dahi duymakta zorlandığım sözümü duymasıyla yüzü aydınlanmıştı. Yeniden iç çekişlere bıraktım kendimi. Şimdi onun yaşında olmak istemiştim. Hiç büyümemek... Acının sadece dizim kanadığında olan bir şey olduğunu sandığım zamanlarda olmak istedim.

Yüzümde düşündüklerim le buruk bir tebessüm oluştu. *Keşke,* dedim içimden. *Keşke acının bu yönlerini bilmeseydim... Acıyı hep bir diz yarası olarak bilseydim...* Fakat acı bu değildi. Acı insanın içini

kemiren bir şeydi. Günbegün zehirleyip öldüren, çaresizliğe iten bir şeydi. Acı... Acının tarifi yoktu hiç.

"Kardeşin mi abla? Seni daha önce de gördüm."

Dalgın bakışlarım akan sudan çekilip mezar taşını bulurken sustum. Evin benim kardeşim değildi. Evin benim evli olduğum adamın sevdiği kızdı. Berzan'ın kalbinin topraklarında sakladığı kızdı.

"Abla?"

Üzgün sesi duymamıştım, ta ki küçük elleri yanağımı bulup gözyaşımı sildiğinde irkilerek kendime gelirken bana merakla bakan ela gözlerine baktım.

"Ağlama abla... Ölen ile ölünmez..."

Küçücük boyuyla bana destek olan çocuğa bakındım uzun uzun. Sonra birden kollarımı onun narin bedenine dolayıp başımı o küçük omzuna yaslayarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kimsenin silmediği yaşlarımı bu küçük silerken, bir de derdimin ne olduğunu bilmeden bana öğüt vermişti. *Ölen ile ölünmez* demişti de yanlış demişti. Ölen ile ölünmüştü işte!

"Ağlama abla."

Küçük kollarını bana sarmış hâlâ destek çıkan minik oğlan çocuğunu sıkı sıkı sararken, dilimden hıçkırıklarımdan başka bir şey dökülmedi. Ben ağladım, o ağlama dedi. Ben sarıldım, o minik kollarını daha sıkı doladı. Uzun süre bu şekilde kaldık. Hıçkırıklarım durmuş, iç çekişlere bırakmıştı. Usulca bedenini geriye çekince bir soğukluk kapladı bedenimi. Üzgün bir şekilde bana bakıp yaşlarımın izlerini elleri ile silmeye başlarken bir yandan da usulca konuştu.

"Annem der ki ölüm her insanın tadacağı bir şeymiş. İnsanlar asıl ölünce kendi evlerine gidermiş. Ben hiç ağlamam o yüzden. Hem benim ebem de gerçek dünyaya gitti. Hiç ağlamadım. Sen de ağlama."

Sözleri ile ister istemez yüzümde bir tebessüm oluştu. Normalde hiçbir çocuğu sevmezdim ama bu veledi sevmiştim. Usulca

ellerimle yüzümde olan ellerini kavrayıp, "Adın ne senin, bilmiş?" diye sordum. Ona söylediğim şey hoşuna gitmiş olacak ki gülüp, "Ömer," dedi. Adını tekrarlayıp yüzünü hafızama kazır gibi bakındım. Ardından kirli yüzünü öpüp, "Ömer ben yokken bu mezara su dök, tamam mı?" deyip cebimden çıkardığım parayı eline sıkıştırırken, "Bunu da al," dedim. Ömer sözlerim ile başını sallayıp, "Tamam abla, ben su dökerim, sen hiç merak etme," dedi. Ardından bana bakıp dudaklarını aralayıp konuşacağı an arkadaşlarının, "Ömer!" diye seslenmesi ile söyleyeceği sözden vazgeçip, "Görüşürüz abla," deyip gitmişti. Bir süre Ömer'in arkadaşlarının yanına gidişini, aldığı parayı gösterip sevinçle konuşmasına bakındım. Ardından ise usulca oturduğum mermerden kalkıp avuçlarımı gökyüzüne çevirerek Evin adına dua ettim. Ellerimi yüzüme sıvazlayıp gözlerimi kaparken arkamdan duyduğum tanıdık sesle ile kapalı gözlerimi daha sıkıp sertçe yutkundum.

"Rozalin?"

Yakalanmış olmanın verdiği stres ile nefesim kesilmişti. Ne yapacağımı bilemeden ellerimi ağırca yüzümden çekip kapadığım gözlerimi usulca araladım. Gözlerimi sıkı sıkı kapadığım için gözlerimin önü pul pul olurken yeniden bir nefes aldım. Aldığım nefes yine boğazımda takılmış, ben yine yutkunmuştum. Ne diyeceğimi bilmezken yine konuştu.

"Ne işin var burada Rozalin?"

Hâlâ ona dönememiş bir şekilde beklerken sorusu ile iç çektim. Bedenimi yavaşça Berzan'a doğru çevirdim. Gözlerime ilk çarpan şey sağ elinde tuttuğu gül demetiydi. Acı bir iç çekip bakışlarımı kan kırmızısı güllerden alıp Berzan'ın elalarına diktim. Elalarında keder ile karışık neden burada olduğumun sorusu vardı.

"Ben..." dedim sessizce topraklı ellerimi eteğime silerken.

"Sen?" dedi o da sabırsızca. Buraya neden geldiğimi bilmek istiyordu. Bakışlarımı usulca elalarından kaçırıp etraftaki mezarlıklarda gezdirdim.

"Ben hava almak için çıktım... Sonra, sonra kendimi burada buldum," dedim bulduğum ilk bahane ile. Ona diyemezdim ki do-

lup Evin'in ölüm kokan toprağına acılarımı döktüğümü. Yaşlı gözlerim yine dolarken başım küskün bir çocuk gibi önüme düşmüştü.

"Ah Rozalin..."

Öyle bir fısıldadı ki kederle, titreyen dudaklarımı ısırdım, ağlamamak için kendimi sıktığım bedenim onun beni kollarına çekip sarılışı ile gevşemiş, gözlerimde biriken yaşlar usulca yanaklarıma doğru akmaya başlamıştı. Kolları ince belimi kavrayıp beni iyice göğsüne çekti. Şalımdan belime doğru akan dalgalı saçlarımı şefkat ve acıyla okşarken usulca fısıldadı, "Kendine bunu yapma Rozalin... Gelme bir daha buraya..." diye. Fısıldayışı ile içim yandı, dudaklarımdan hıçkırıklar dökülürken ceketinin yakalarını sıkıca kavrayıp kendimi göğsüne iyice gömdüm. Sıkı sıkı tutundum, sanki birine tutunursam acılarım geçer diye. Fakat ikimiz de yandık. Yanan bedenlerin sarılışıydı bu.

"Canım acıyor pısmam. Canım çok acıyor... Sana, bana ölen Evin'e..."

Hıçkırıklarımın arsında fısıldayışımla derin bir nefes verdi saç diplerime. Kederli nefesi saçlarımda asılı kalırken beni daha çok kendine çekip, "Acımasın canın..." dedi lakin acıyla yanıp kül olan ruhum sözlerini işitmedi. Acıyordu işte yaşayamadığımız hayatlara. Kollarının sıcaklığından usulca geri çekildiğimde güllerin dikeni saçlarıma karıştı. Dikenlere takılı kalan saçlarım ağladı, kanlar döküldü saçlarımın ucundan topraklara. Bakışlarım hüzünle saçlarıma takılan güllere giderken, "Hadi koy sevdiğinin mezarına o gülleri..." diye fısıldadım yüzümde acı bir tebessüm ile. Sözlerimle olduğu yerde durmuş, parmakları arasında olan güllere bakınmıştı. İç çekişini işitti kulaklarım. Elaları gözlerime ulaşınca içindeki kararsızlığı gördüm. Benim burada olmam ile sevdiği kıza aldığı gülleri nasıl koyacağını düşünür gibi bir vaziyetteydi. O an anladım Berzan'ı. Bunu görmemi istemiyordu. Bana acı çektirmek istemiyordu. Kararsız hâline dayanamayıp yüzüme zoraki bir tebessüm kondurdum yeniden.

"Hadi pısmam[1], koy gülleri, ben seni çıkışta bekliyorum," de-

1. Kürtçe amca oğlu demek. (y.n.)

yip adımlarımı ilerletirken onun konuşmak için açılan dudaklarına müsaade etmedim. Yanından geçtiğimde ise kulaklarım tekrar iç çekişini duymuştu. Ağır adımlarımla çıkışa doğru ilerlerken omzumun üstünden ona baktım. Hâlâ bıraktığım yerde ayakta duruyordu, ellerindeki güller ile sevdiğinin mezarına bakarak. İçim acıdı o an Berzan'a... Adımlarım durmuş, kendimi onu izlerken bulmuştum. Usulca sevdiğinin mezarına adımlayışını, mezarının yanı başında oturup ellerindeki gülleri Evin'in toprağına koyuşunu... Dudaklarını mezar taşma basışını izledim gözyaşlarım eşliğinde. Dudakları mezar taşını bulduğunda gözlerim bu acı olaya şahit olunca kapanmıştı. Dayanamamıştım daha fazla onları öyle görmeye... İçimi yakan bir nefes daha çekerken ardımı döndüm onun sevgisine... Ölü bir kadını seven ölü bir adamdı. Ben de ölü adamı iyileştirmek için görevlendirilmiş ışığı sönmüş bir güneştim. Yanılmışlardı... Ben Berzan'ı iyileştiremezdim, ölü olan biri hiç kimseyi iyi yapmazdı ki!

İçim cayır cayır yeniden yandı. Acı körükledi içimdeki alevi. Dudaklarmı arasından çıkmak için bekleyen hıçkırıklarım boğazımda takılı kalırken sarsak adımlarla yürüdüm çıkışa doğru. Gözlerim yaşlar ile bulanmış, gittiğim yolları dahi görmezken ilerledim. Başımı çekip gitmek isteyen benliğimi zar zor durdururken sırtımı duvara yaslayıp sevdiğimden ayrılmasını bekledim Berzan'ın. Her geçen saniye ile düşüncelerim arasında dolaşırken omzuma dokunan parmaklar ile bakışlarımı önümden çekip gözleri yaşlarla kaplı adama bakındım.

"Gidelim."

Dudaklarından dökülen kelimeler ile bir şey demeyip sadece başımı salladım. Elleri belime ilişmiş yürümemi sağlarken bir iç çektim. Yürümek ikimize de zor geliyordu aslında. Dizlerimizin üzerine çökmemek için kendimizi zorluyorduk. Adımlarımız arabaya ulaştığında sessizce bindik. İkimiz de sustuk, ikimiz de içimizdeki acılarla konuşup sonumuzun ne olacağını bilmeden küf kokan o eve doğru ilerledik.

Gözlerim ilerlediğimiz yolda geziniyor fakat ben hiçbir şeyi

görmüyordum. Arabadaki yolculuğumuz oturduğumuz dairenin önünde durunca bitmişti. Kapının kulpunu kavrayan ellerim Berzan'ın sözleri ile yarım kalmıştı.

"Rozalin el öpmeye gitmeyecek miyiz?"

Bakışlarım donuklaştı. Yüreğimde artık bir parçam olmuş soğukluk tenimi ürperti. Ben buz kestim, hislerim katılaştı, bakışlarımda duygusuzluk canlandı. Ağırca bakışlarımı onun elalarına iliştirirken yüzüm bir duvar gibi sertti.

"Benim elini öpeceğim kimse yok! Senin varsa buyur git."

Sözlerim bir bıçak gibi sessizliğimi bozdu. Sözlerimle kaşları çatıldı, bakışları karardı.

"Rozalin!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla.

Umurumda değildi uyarması. Benim ailem ölmüştü! Benim üzerime kara toprağı attıkları gibi hepsi ölmüştü!

"Ne Rozalin'i pısmam! Ne Rozalin'i? Kime gideceksin sen? Kimin elini öpeceksin? Bir bak hâlimize! Daha yeni sevdiğin kızın yanından gelmedik mi biz? Daha yeni sen gül koymadın mı mezarına? Ölü bir kadım severken seni benimle evlendirmediler mi? Sen bize bu acıları çektirenlerin bir de elini mi öpeceksin!"

Zehirli dilim karşımdakinin kim olduğunu unutmuştu. İçimdeki zehri püskürmemle yüzü kaskatı kesildi. Gözlerinden hüzün ve sinir yavaş yavaş yayıldı. Direksiyondaki elleri sıklaşırken, "Haklısın..." dedi acıyla. İşte o an içim acıdı. Ben aileme olan öfkemi Berzan'dan almıştım. Onun kanayan yarasma tırnaklarımı geçirip derin yaralar açmama sebep vermişti sözlerim.

"Berzan..." dedim usulca. Onun gözlerinin dolması ile içim daha çok acıdı. Kendime yeniden kızdım. Farkında olmadan elim koluna tutunurken, "Özür dilerim..." diye mırıldandım. Ben Rozalin Harmanlı özrün "ö"sünü bile ağzıma almaz, söylediğim sözlerden pişman olmazken şimdi olmuştum.

Hüzünle boyanan elalarım ile yüzünü tararken elimi usulca kolundan itişine şahit oldum. Daha çok parçalandım o an. Daha çok kendime kızdım.

"İn artık..."

Hissiyatı kaybolmuş sözcüklerin donukluğu ile bedenim kasıldı. Yüzümde hisler gölge gibi yayılırken başım öne düştü.

"Sen gelmiyor musun?"

"Akşam gelirim..."

Kısıkça dile döktüğüm kelimelere soğukça cevap verdi. Bakışlarım kararmaya yüz tutmuş havaya ilişti. Derin bir nefes aldım, onu böyle acılarla bırakıp inemedim arabadan. Derin bir nefes aldım tekrar, aldığım nefes ile gözlerimi kapadım usulca. Kendime mi ona mı acısam bilemedim. İkimiz de acınası bir hâldeydik...

"Gideriz yarın el öpmeye."

Dilim benden bağımsızca kelimelerini dökerken ne dediğimi, niye dediğimi bilmiyordum. Sahi daha yeni ben değil miydim gitmem diyen? Şimdi bana ne olmuştu da gidelim demiştim? Dilimi konuşturan çaresizliğim miydi yoksa başka bir şey miydi? Kendim ve düşüncelerimle büyük bir savaşa girmişken onun yine sesini işittim.

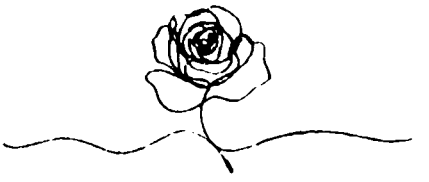
"Haklısın, el öpmeye gideceğimiz kimse yok."

İşittiğim sözlerde onun acısını anladım. Sözlerim onu hem yaralamış hem de kör olan gözlerini açmıştı. Sözleriyle içim rahatladı. Onları görmek istemiyordum. Beni, bizi bu hâllere düşüren insanların elini öpmeye gidemezdim. İçimde cayır cayır yanan ateş sönmeden, o ateşle onları yakmadan gitmezdim. İçimdeki sözcüklerin ağırlığını bilmeden düşünüyorken bana ne getireceğinden habersizdim.

"Hadi in artık Rozalin."

Söylediği sözlerle bakışlarım onu buldu tekrardan. Bana bakmıyor, önündeki yola bakıyordu. Bakışları ne kadar yola baksa da düşünceli olduğu belliydi. Acı yüzünü örtmüş, o acıyı gizlemeye çalışsa da dalgın bakışlarında belli oluyordu. İndim arabadan üstüme giydiğim yalnızlıkla. Bakışlarım giden arabayı takip ederken dudaklarımdan döküldü kırık dökük sözlerim.

"Benim ömrüm hep böyle mi olacak? Tek başıma mı kalacağım?"

Yalnızlığıma bir ilaç gibi olacak o gün gelip çatmıştı... Elim ayağım heyecandan titriyor, gözlerim sürekli saati takip ediyordu. Abimler, yengemler... Hepsinin özlemi dört bir yanımı sarmış, sabah geleceklerini haber vermeleri ile bu cesetten bitme eve bir canlılık gelmişti.

Suskun dilimin yine eski günlerdeki gibi çözüleceğine seviniyor, bu sevinçle kendime hüznü de yasaklıyordum bugün. Hatta Berzan'a dahi her şeyi unutup, bugün erken gelmesini söylemiştim. O da aynı fikirde olmalı ki kırmayıp bu eve geldiğimizden beri ilk defa saat beş olmadan evde olmuştu.

Bu bir ilkti bizim için, Berzan ilk defa eve gecenin kör saatlerinde gelmemişti.

Eve gelen ilk misafirler, misafirler için yapılmış hummalı hazırlık... Bugün ilklerin günüydü aslında.

"Rozalin, bir sarma yeseydim onlar gelene kadar."

"Hayır! Olmaz, hep beraber yiyeceğiz."

Berzan'ın sayısız kez tekrar ettiği kelimeyi yine reddettim. Hep birlikte yemek yiyecektik ve bozulsun istemiyordum sofranın tek bir düzeninin. Bugün ilk defa bir aile gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedecektim tekrardan. Öyle acıydı ki bu ufacık şeye hasret kalmak ve asla bir aile olamayacağımızı bilmek... Ölü bir kadına bağlı adam bana ne bir eş olabilirdi ne de çocuklarımın babası. Tüm hayallerimi, doğmamış çocuklarımı öldürmüşlerdi, tıpkı mutluluğumu acımadan öldürdükleri gibi...

"Rozalin?"

Duyduğum ses ile düşüncelerimden uzaklaşmış, yoğun bakan elalarımı Berzan'ın gözlerine çıkardım usulca.

Bakışları yüzümün her zerresinde gezinirken kaşları çatıktı.

"Neyin var?"

Endişeli ses tonu ile iç çekerken, "Yok bir şeyim, dalmışım sadece," dedim. Bu sözlerime inanmamış olacak ki gözlerini kuşkuyla kıstı. Yavaşça bana doğru adımlayışını izledim.

"Gözlerin öyle söylemiyor asi."

Usulca önüme gelen kıvırcık tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak söylemişti sözlerini. Gözlerimi bana bakan gözlerinden kaçırırken, "Gözlerime aldanma," dedim mırıldanarak. Bu sözlerimle iç çekerken uzun uzun inceledi yüzümü. Sonrasında uzanıp saçlarıma bir buse kondurdu. O yaptığı hareket ile kapadım gözlerimi. İkimiz de bir müddet öyle durmuştuk, ben içime huzur veren kokusunu çekerken döküldü sözleri.

"Kapı çalıyor."

Sesinde anlayamadığım bir tını saklıydı, o sakladığı tınının ne olduğunu düşünmedim. Sözü ile düşüncelerimin sarhoşluğundan çıktığımda kulaklarım zil sesini işitmişti. Oysa Berzan diyene kadar hiç fark etmemiştim. Yerimden hızla kalkarken, "Açıyorum!" dedim daha deminki durgun hâlime nazaran şimdi sesim capcanlı çıkmıştı. Koşar adımlarla kapıyı açmaya giderken kalbim yeniden heyecanla çarpıyordu. Derin bir nefes alıp hızla kapıyı açtığım an gözlerim ilk önce abimi görmüştü.

Gözlerim doldu o an. İçimde yer alan çentikler acıyla sızlarken sımsıkı sarıldım bana özlemle bakan adama. Başım boynuna düşmüş, o burnuma sinen kokusunu içime içime çekerken, "Abim!" diye fısıldadım. Ne de özlemiştim ailemden birinin varlığı ile ayakta durup güvende olmayı...

"Abisi kurban!"

Abimin o sesi içimdeki ateşe su dökmüş gibi geldi.

Gülümsedim.

Belki annem babam yoktu ama iki abim vardı. Hoş, Bülent ile ne kadar anlaşamasak da seviyordum onu. Aslında onu sevdiğimi ise bu evde öğrenmiştim. Önceden bana Bülent ile kavgalarını öz-

leyeceksin deseler, ölsem inanmaz, alay edip gülerdim. Lakin hayat size olmazları oldurtuyor, büyük laflarımızı bize geri yedirtiyordu.

"Gözlerim yaşla doldu. Rozalin'i böyle sevecen görmek şaşırttı beni."

Berfin yengemin ortamdaki duygusallığı bozan sesi ile gülümseyerek abimin kollarından ayrılıp onun kahverengi gözlerine baktım.

"Bakıyorum da formundasın Berfin jinbıra."

Bugün eski Rozalin olacaktım sonuçta. Gülüp eğlenecek ve ailemle özlem giderecektim. Bugünü kendime hediye etmiştim sonuçta.

"Kapıda beklemeyelim, içeri girelim."

Berzan'ın sözleri ile hep birlikte içeri geçerken kardeşim Rojda'nın gülen gözlerindeki hüznü görünce kaş çattım. Salonun kapısının önünden geçeceği an kolundan usulca tutup kulağına fısıldadım.

"Neyin var? Bir şey mi oldu?"

"Tuhaf oldum, ee, özlemişim de ondan."

Sözü ile iç çekerken buldum kendimi. Bir şey demeyip tuttuğum kolunu usulca bırakıp kanepeye doğru ilerleyip otursak da bir şey gizlediğini anlamıştım.

Bakışlarımı Rojda'dan çekip her birinde ayrı ayrı gezdirdim ağırca. Çocukların üç ayda ne kadar büyüdüklerini görünce şaşırdım. Aynı konakta olduğumuzdan dolayı pek fark etmiyordum. Hoş, pek de sevdiğim söylenemezdi bu yaramaz veletleri.

Şimdi ise neredeyse sevecek kıvama gelmiştim. Tabii Adar'ın, "Hala onca laf getirdik sana, daha bize bir araba almadan evlendin," sözüne dek!

"Ne arabası sıpa! Baban alsın araba sana!"

Küçücük çocukla atışmama bizimkiler kahkahalarla gülerken abim Çetin'in, "Ben babasıyım, sen de halasısın, al bir tane, ne olacak," demesi ile elimde olmadan güldüm. O an aklıma mezarlıkta tanıştığım oğlan çocuğu geldi. Aklıma gelişine şaşırsam

da kendimi tekrar konuşmaya adayıp gülümsedim. Hep birlikte güle oynaya yemeklerimizi yemiş ve ben uzun uzun izlemiştim bu tabloyu. Bu evin içinde atılan ilk kahkahalar beni nedensiz bir şekilde mutlu etmişti. Ne kadar nedensiz desem de elbet bir nedeni vardı. O nedenler ise içimde kanayan yaraların kıyılarındaydı, ben ise o kıyılara yaklaşıp acıyı hissetmek istemediğim için kaçtım o düşüncelerden. Bugün yüzümde solamayan gülümsemeler vardı. Aklımda ise sadece mutluluğu getirip bu anın tadını doya doya çıkarmaya başladım. Abimlere çaylarını dağıtıp yerime oturduğumda Bülent'in sözleri ile Berzan'la birbirimize bakındık.

"Eviniz güzelmiş vallahi, güle güle oturun."

Ah Bülent, bir bilsen güzel dediğin evin bize mezar olduğunu, her gün gözümdeki yaşları mezarımıza döktüğümü...

Bu güzel bulduğun evin o çürümüş kokusunun genzimi yakıp beni nefessiz bıraktığını bir bilsen böyle demezdin...

Hüzünle boyanmış gözlerim Berzan'ın kederli bakışlarıyla buluştu. O bir iç çekti, ben bin iç çektim. İç çekişlerimiz kendimize yanışımızaydı. Böyle dert yoktu hiç, ben onu anladım, o beni... Okuduk gözlerimizden dökülen kelimeleri. Yüzünde buruk bir tebessüm açtı. O tebessüm sanki *geçecek* der gibi dudaklarında asılı kalmıştı. Neyin geçip geçmeyeceğini bilmeden dudaklarımı kıpırdattım. Varla yok arası bir kıvrılma, acıyla açtı dudaklarımda.

"Öyle..."

Sessizce dökülen kelimeler bana aitti. Basit bir, "Öyle," sözcüğü olsa da o kelimenin içinde nice acı, keder saklıydı. Öyleler söylenemeyecek kelimelerin sözüydü. Öyleler yalanlarla kaplanmıştı bizde...

"Rozalin bir gelir misin?"

Rojda'nın sözü ile bakışlarımı Berzan'dan çekerken o da benimle birlikte bakışlarını çekmiş, abime dönmüştü. Oturduğum yerden kalkıp Rojda'nın ardından mutfağa adımladım.

"Hayırdır Rojda, bir şey mi oldu?"

"Onu sen söyle, iyi misin? Nasıl gidiyor hayatın? Hepsini söy-

le. Mutlu musun, değil misin? Aklımız hep sende bacım. Geceleri anamla uyuyamıyoruz... İçimiz dağlanıyor, aklımızdan hep *acaba şimdi ne yapıyor* sözleri geçiyor..."

Rojda'nın o hüzünlü ve endişeli sözleri ile gözlerim buğulanmıştı. İçim lime lime olurken usulca yutkundum.

"İyiyiz, kötü olacağımız bir şey yok."

"Rozalin, doğruyu söyle bana. Yüzüne taktığın bu gülümseme maske midir yoksa gerçek midir?"

"Yalan mı söyleyeceğim Rojda?"

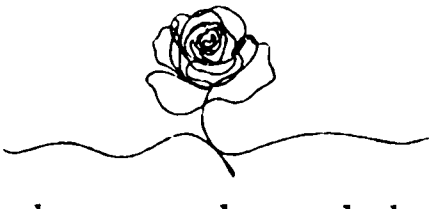
Sözlerim ile durup yüzümün en ince ayrıntısına kadar incelerken bir adım daha atıp yeniden sordu.

"Gerçekten mutlu musun?"

"Mutluyum Rojda..."

Sessizce fısıldayıp usulca sarıldım. Başımı saçlarına gömerken sessizce akan yaşım şalına düşmüştü. İçim acıyla çalkalandı. Kalbim deli gibi sızlarken avuç içlerime nice cam kırıkları batıyordu sanki.

İnanma... İnanma, yalan söylüyorum... Çok mutsuzum, yaşayamıyorum, nefes alamıyorum... Hayatımı aldılar benden haince. Nefesimi kestiler hiç düşünmeden... Uyuyamadığınız gecelerde ben acıma sarılıp ağlıyorum... Beni bu ateşe attıktan sonra düşünseniz neye yarar ki? Söner mi bu içimi yakan ateş? Gider mi boğazımdaki bu urgan? Ölüyorum ben bacım... Elimde yaşayamadığım hayatın parçalarına eklenmiş hayal kırıklıklarımla günbegün ölüyorum... Merhem yaptılar beni Berzan'a, ben zehir oldum kendime... Şimdi beni bu ateşe atan, bu acıyı yüreğime eken insanlara söyler miydim gerçeği? Rozalin Harmanlı'ya yakışır mıydı acısını göstermek?

Gecenin siyahına boyanan odayı aydınlatan ayın ışığı yüzüne vuruyordu. Elinde şu üç ayda daha çok yer eden sigarasını efkârla içiyordu yine. Kederli soluklarını işitirken kulaklarım, derin bir iç çektim. Şimdi anladım yatağının neden bazı geceler bozulmadığı-

nı... Öylece camın önündeki sedire oturmuş, dışarıyı izliyorken geldiğimi fark etti. Sol kaşı ağırca havalanırken, yan bir bakış atıp tekrar bakışlarını yıldızlarla kaplı gökyüzüne iliştirdi.

İçime çektiğim sıkıntılı bir nefes ile adımlarım ona doğru ilerledi. Dilimin cezasını çekiyordum şu an. Kendimi o kadar çok oyunuma kaptırmıştım ki abimlere ve Rojda'ya birden, "Burada kalın!" demiştim. Nereden bilebilirdim ki teklifimi kabul edeceklerini? Düşünmeden söylediğim sözler beni Berzan'ın odasında kalmaya itmişti. Tıpkı benim gibi Berzan'ın da bu duruma sıkıntıyla baktığını biliyordum, anlaşılıyordu tavrından. O an içimdeki bir ses, "*Daha ne kadar böyle devam edebilirsiniz*?" diye sordu. Tek bir cümle dahi dökülmedi kendime sorduğum soruya cevap olacak. Bakışlarım iyice dipsiz bir kuyu gibi olurken yanına oturdum. Sedire yasladığım elime yüzümü yaslarken bakışlarımı gökyüzüne iliştirdim tıpkı onun gibi.

"Buradan daha net gözüküyor gökyüzü."

"Rojda'ya gerçeği niye demedin Rozalin?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranıp o acıdan kaçmak için kurduğum cümleye Berzan'ın sözleri karışınca yüreğim yine sızladı. Yüzüm içimdeki sızı ile buruşurken gözlerimi çekmedim gökyüzünden. Çektiğim an ona bakarsam ağlardım...

"Niye diyeyim ki?"

Ne kadar güçlü durmaya çalışsam da tüm harfler titreyerek usul usul dudaklarımdan çıkıyordu.

"Rozalin?"

Berzan'ın ismimi acıyla fısıldayışı ile elimi kaldırdım *sus* der gibi... Ben biliyordum bu tınıyı. Bu tını bana üzüldüğü an ortaya çıkardı. O sessizce adımı söyleyişi, o gözlerinde bana acıyarak kederle bakması... Ben bu tınıyı ve bu bakışı hiç sevmiyordum! Göz pınarlarımda yaşlar birikirken sertçe bakındım bana o içimi yakan bakışlarla bakan adama.

"Güçlü durmaya çalışsan da gözlerinden okuyorum ben Rozalin."

Beni bu kadar iyi tanımış olmasaydı, görmezdi gözlerimdeki acıları.

"Gözlerime aldanma demiştim sana."

O an keşke dedim. *Keşke beni bu kadar iyi bilmeseydi* diye geçirdim içimden. Öyle bir fısıldadı ki içim acıyla titredi, kirpiklerimde takılan yaşlar tek tek intihar ettiler.

İntihar eden gözyaşlarımı uzanıp sildi gözlerindeki acıyla. Berzan Harmanlı, sen sevmezdin bir kadının yaş dökmesini, bir kadının gülümsemesinin solmasını...

Gel gör ki şu an bu kırık kadın senin yanında döküyor yaşlarını. Uzanıp gözümden akan yaşları dudağıyla silerken, "Ağlamak sana hiç yakışmıyor," derken benim içime açtığı yaralardan bihaberdi.

"Ağlatmayın o zaman."

Sitemle dökülen kırık kelimelerle çektim kendimi geriye. Biraz daha izin verseydim, o tenimde olan dudaklarına kül olacağımdan korkmuştum. O sözlerimle kederle bir iç çekerken ben de masanın üstünde hâlen yanmakta olan sigarasına uzandım. Uzun bir nefes içime solurken yaptıklarımı kaş çatarak izledi.

"Kaç defa dedim sana sigara içme diye? Kaç kere dedim sana sigaramı alma diye?" Sordu. Sorusu ile dudaklarımda bu sefer bir kıvrılma oluştu. Ama bu kıvrım mutluluk ile değildi.

"Ben de sana içerim de alırım da sigaranı demiştim," dedim gülümseyerek. O hâllerimiz aklıma gelince gülümsedim. Daldım gittim yine eski hâllerimize... Biz çok yakındık, o benim kahramanımdı abimden sonra. Sırdaşımdı, her şeyimdi ama asla sevdiğim ve kocam değildi! Şimdi ise kocamdı ama sanki bana bir el gibi geliyordu! Bizi bir yaptıklarını sananlar aslında bizi çok ayırmışlardı. Bizim o eski hâlimizi öldürmüşlerdi!

"Beni sigara içerken yakaladığın günü hatırlıyor musun?"

Bakışlarımı gökyüzünden çekip elimdeki sigaraya varla yok arası bakarken dudaklarımın arasından usulca dumanı üfledim.

"Hatırlıyorum."

Berzan'ın dalgın sesi ile gülümserken elimdeki sigarayı ona

uzattım. Hiç tereddüt etmeden elimdeki sigarayı alıp dudaklarına götürüp derin bir nefesi içine çekti. O esnada paketten bir dal daha çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. O bitmek üzere olan sigarayı içerken ben yeni yakmış olduğum sigaramı içiyordum büyük bir kederle.

"Ne demiştin o gün bana?"

"Derdin ne de içiyorsun diye kızmıştım."

Dalgınca sorduğum soruya o da aynı ses tonuyla cevap vermişti. Bakışlarımız gökyüzündeki yıldızlarda geziniyor, içimizden kaç düşünceyi dudaklarımızın arasından çıkan dumana ekleyip özgür bırakıyorduk.

Sigaradan derin bir nefes içime çekip bakışlarımı usulca elimdeki sigaraya çevirdim.

"Ben de sana o zaman derdim olduğunda içersem ses etmeyeceksin demiştim," deyip bu sefer bakışlarımı ona sabitledim. O an anladım beni pürdikkat izlediğini. Gözleri yüzümde geziniyor, sözlerimin nereye varacağını merak ediyordu.

"Demiştin..."

Sözü ile başımı ağırca sallarken dudaklarımda gerçeklikten uzak bir kıvrılma oluştu.

"Ee, şimdi benim de derdim var, içmek serbest anlayacağın Berzan ağa."

Sözlerimle daha da büyüttüm o kıvrılmayı. Acıma güldüm, hâlimizle alay ettim. Sözüm ile ilk önce uzun uzun baktı, anlaşılan bu onu hem üzmüş hem de bana karşı sinirlendirmişti. Bunu ise kaşlarını çatışından anlıyordum. Ardından ise bakışlarını kaçırıp derin bir soluk burnundan verirken, "İflah olmazsın Rozalin," dedi.

Yine gülümsedim. Bugünü kendime hediye etmiştim ve her şeyi eskisi gibi yaşamak istemiştim. Yine eskisi gibi konuşup dertleşelim demiştim. İkimiz bu sefer sessizliğe bürünmüş, sigaralarımızı içerken o biten sigarayı yenilemişti. Bakışlarım bir onda bir gökyüzünde bazen ise elimdeki sigarada gelip gidiyordu. Eski an-

larımızı düşünürken derin bir nefes alıp kaçamak bakışlarımı ona sabitledim.

"Berzan..."

Sessizce mırıldanışımla bakışlarını ağırca gökyüzünden alıp gözlerime iliştirdi. Bakışlarında gecenin pusu yer etmiş, her pusta düşünceleri ölü bir denizin sakin akışı gibiydi.

"Hım?"

Sessiz tınısını ağzının içinde söylemiş, dudakları dahi kıpırdamamıştı.

"Bana onu anlatsana yine..."

Çekinir bir eda ile söylediğim sözlerle elalarındaki ölü deniz dalgalandı acıyla. Bakışlarındaki acı, göz pınarlarına vurdu. Bana bakan gözleri başka âlemlere daldı, ölü denizi çağlayan gibi hırçınlaşırken kime dalıp gittiğini biliyordum. Kısmış olduğu gözleri ile gözlerime bakarken sessiz kaldı uzun süre. Ardından ise sanki kendine yeni gelmiş bir insan gibi sıçradı, bu sefer gözlerime bakıp beni görmeyen gözlerine ilişmişti suretim.

"Bunu niye yapıyorsun? "

Bakışlarındaki acıya rağmen sesi kış ayazı gibi soğuktu. Bu sefer benim bakışlarımda yaşlar kendini belli ederken o sesindeki soğuklukla üşümüştüm.

"Rozalin, bir soru sordum sana."

Sözlerini sıralarken yüzümü tek eliyle avuçlayıp gözlerimde gözlerini gezdiriyordu merakla.

Yüzüme şefkatle dokunan eli ile iç çektim. Yanlış anlamayın beni, sevdiğimden değil! Lanet olası şu yaşadığım hayatta en ufak bir şefkate bile muhtaçlığımdandı iç çekişim.

Zihnimde sorusu yankılanırken düşündüm. Neden bunu yaptığımı ve neden bana onu anlatmasını istediğimi.

Kolay kolay dile dökmezdik ikimiz de bu olayı. Bilirdim anlattığında kötü olduğunu, o istemeden, o kendini bana dökmeden ağzıma dahi almazdım Evin'i. O anlattığında ise onun aşkını dinler, yaşayamadığı sevdası için ona üzülürdüm. Şimdi ise farklı bir ama-

cım vardı. Onun sevdasını dile dökmesini istedim çünkü kendimi kandırdığım evcilik oyununa kendimi daha fazla kaptırmamak içindi. Bununla da kalmayıp yine o eskisi gibi olmamız içindi.

"Anlat istedim, sevgiyi anlatmanı..."

"Bildiğin şeyleri tekrar bilme Rozalin. Hem sevgi anlatılır mı? Yaşamak lazım onu..."

Hâlâ aynı şefkatle yüzümü okşarken sanki karşısında küçük bir kız çocuğu varmış gibi davranıyordu. İkimizin gözlerindeki yaşlar kirpiklerimizde asılı kalmıştı. İkimiz kendi yalnızlığımızda acılarımız ile boğulurduk.

"Yaşayamam şu saatten sonra sevgiyi. O yüzden anlat hadi."

Dilimden dökülen kelimeler katran karasıydı. Ben sevgiyi asla yaşayamayacaktım. Sevilmek nedir asla bilmeyecektim. Bunu o da bildiği için üzgünce bakındı gözlerimin içine. Gözlerimde kilitlenen elaları büyük bir sarsıntıyla titredi. Dudakları ne söyleyeceğini bilemediği için kıpırdanıp duruyor lakin kelimeleri bir cümle oluşturmadan kayboluyordu. Uzun uzun bakındı yüzüme, her bakışında gözleri acıyla daha çok kararırdı. Lakin bu sefer acısı banaydı, anlıyordum o kararan elalarından. Dudaklarından içinde tuttuğu nefesi usulca verirken, yüzümdeki elini omzuma götürüp kendine çekmişti beni. Başım sıcacık göğsünde yer ederken ılık nefesi saç diplerimde ev sahipliği yapıyordu.

"Rozalin... Asim..."

Daha çok çekti beni kendine. Parmakları sahiplenircesine tenimde yer ederken dudakları saçlarımı buldu. Ufak bir buse kondurdu eskisi gibi...

"Sana sevgiyi o şekilde veremem... Ama seni çok sevdiğimi bil, olur mu?"

O sessiz fısıldayışı içimde zelzeleye yol açtı. Onun beni seveceğini zaten düşünmemiştim. Düşünmediğim hâlin bir de cümlelerle canlanıp kalbime bir ok gibi batmasıyla canım daha çok yandı. Sızlayan burun direğime eş değer gözlerim yanıyordu. Akıtmadım yaşlarımı bu sefer. Bir çınar gibi dik dursam da içten içe çürümüştüm.

Kollarım onun belini bulmuş, oraya kenetlenirken boğazımda takılı kalan yumruları bir bir yutkundum. İçimdeki acıya rağmen şimdi sapasağlam duruyordum asla benim olmayacak bu kucakta. Derin bir nefesi onun kokusuyla birlikte içime çekerken usulca fısıldadım.

"Bilirim..."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Ninova

KAYBOLMUŞ BİR RUHUN ÇIĞLIĞI

Yağmur taneleri düşüyor gökyüzünden. Bir umut mu taşıyor, ağıt mı? Belki Evin'in gözyaşları da vardır içinde. "Keşke ölmeseydin Evin..." İçimden geçen sözün ardından bir damla döküldü gözlerimden yağmur tanelerine karışarak.

Kadersizim dedim. O muydu beter olan, ben mi bilmiyordum ama şimdi yaşasa üçümüz de bu hâlde olmayacaktık belki. O da Berzan'sız yapamadığı için kendine kıymıştı. Bu yüzden Berzan'a da kızamıyorum. Ama bazı geceler *keşke* diyordum. *Keşke Berzan ona açılmayı askerden dönünce deyip ertelemeseydi* diyorum. Gitmeden söyleyip aşklarını birbirlerine itiraf edip adını koysalardı, belki böyle olmazdı. Onların yaşanmamış aşkları başkaydı.

Ne yazık ki bu aşk nice bedenin cesedini içinde saklıyordu. İçimin geçmeyen sızısı ile çamurlara bata çıka yürürken dilimden acıyla bir yakarış koptu.

"Allah'ım, sen gör bizi..."

Yakarışım ne kadar fısıltı hâlinde olsa da yüreğimden kopa kopa çıkmıştı. Adım atmam zorlaşırken mezar taşlarına tutuna tutuna ilerlemeye devam ettiğimde bakışlarım yerdeydi. Kayıp düşmemek için çabalarken ayağımın kayması ile ufak bir çığlık attım. Boştaki elimde olan gül demeti yere düşerken iki elimle sıkı sıkı tutundum

mezar taşına. Yağmurdan dolayı kayganlaşan yer zorluk yaratırken benim bakışlarım yer yer çamura bulanmış güllerdeydi... Kıpkırmızı güllere bulaşan o çamur içimi yakmıştı. Şimdi nasıl verecektim ben Evin'e bu gülleri? Gözlerim düşüncem ile dolarken usulca eğilip aldığımda yine aktı yaşlarım. Ellerim çamura bulanmış yerlerde gezerken içim daha beter yandı. Doğum günü hediyesi çamurlu gül olmazdı!

"Suya tutarsan gider o çamur."

Duyduğum ses ile sıçrarken yaşlı gözlerimi sesin sahibine sabitledim. Yüzü tanıdık olsa da çıkaramamıştım orman gözlü adamı. Sözü ile tekrar güllere bakarken bir gülün dalından kırıldığını gördüm, işte o an gözümden bir damla düşerken kendimi o güle benzettim. Çamura bulanması yetmezmiş gibi bir de kırılmıştı... Derin bir nefes alıp elimi mermere yaslayarak ayağa kalkmaya çalıştığım an önüme uzatılan el ile öylece kalakalmış, bakışlarımı ağırca orman gözlü adama çıkarmıştım kaş çatarak.

"Gerek yok!"

Sesim ağlamaktan dolayı kısılsa da sözlerim netti. Hiçbir zaman düştüğümde bir eli tutmadım! Şimdi, bir de evliyken, bir başkasının elini tutmazdım! Yerimden hafif sinirle doğrulurken dudaklarına yayılan gülümseme ile daha çok kaş çattım. Neye gülüyordu bu adam?

"Hiç değişmemişsin Rozalin, hep aynı asi kız."

Sözleri ile daha çok çatıldı kaşlarım, nereden beni tanıyordu bilmiyordum. Onu bir yerden anımsıyor ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordum. Gözlerim onu tanımak için daha çok kısılırken, "Nereden tanırsın beni?" diye sordum sertçe. Sorum ile yüzünde buruk bir tebessüm olurken iç çekişine şahit oldum.

"Hatırlamadın mı? Cihan ben."

Sözleri ile daha çok kaşlarımı çatarken aklım eskiye gidiyor, Cihan diye düşünüyordum. Lakin bir ipucu tutturamadım. Ardından ise, "Hangi Cihan?" diye sordum, onca Cihan vardı çünkü. Sözüm ile kaşlarım çatıp, "Yedi yılda unutuldum, öyle mi? Oysa kafamı kıran kız Berzan'la bizim peşimizden gelmek için kavgaya bile

tutuşurdu," diye hafif sitemle konuşunca aklıma birden şimşek gibi o kareler düşmüştü. Sonunda hatırlamıştım lakin şu an Cihan'dan daha önemli işlerim vardı...

"Hatırladım... Uzun zaman olmuş."

Dalgınca mırıldanıp iç çekerken o anların aklıma düşmesi ile içim yanmıştı yine... Berzan, abim ve Cihan bir olup gezerken arkalarından ağlayarak, "Abi, Berzan abi, ne olur abime bir şey de, sizinle geleyim ben de tarlaya," diye ağlardım. Şimdi abi dediğim adam kocam olmuştu sözde... Eskiyi görmek içimi daha çok yakarken Cihan konuşuyor, ben onu duymuyordum başka âlemlere daldığımdan dolayı. Yağmurun sesine karışan rüzgâr kulaklarımda uğultu yaparken ağırca onun orman yeşili gözlerine baktım.

"Ben geç kalmadan ziyaret edeyim dedemi..."

"Görüşürüz Rozalin, selam söyle kardeşim Berzan'a..."

Sözüne kısa bir baş sallayışı sunup yavaş yavaş ilerlerken söylediğim yalan sırtıma kambur olmuştu. Diyememiştim kocamın sevmiş olduğu kızın doğum günü, ona gül getirdim diye... İçimdeki ateşi yağan yağmur dahi söndüremezken usulca çeşmede buz gibi suyla gülleri yıkamaya başladım elime batan dikenleri umursamadan. Sessiz gözyaşlarım yıkadığım güle dökülürken acım daha da çoğalıyordu.

Ey Allah'ım, kaç gelin kocasının sevdiği kadına gül götürür? Kaç gelin o güller çamur oldu diye dikenleri batsa da o çamurları temizlemeye kalkar? Ya Rabb'im benim bu kaderim nedir böyle? Yüreğimdeki acıyı al ya Rabb'im...

Dile getirmediğim sözleri içimden bağıra bağıra dile getirirken hıçkırıklarım karışıyordu rüzgârın sesine. Yıkadığım gülleri alarak omzumdaki koca yüklerle yürüdüm Evin'in mezarına doğru... Ayaklarımda güç yoktu aslında, sürüklüyordum zoraki tıpkı bedenim gibi. Dünya yıkılmış, altında kalmış gibiydim... Aslında gibi değil, öyleydim! Derin bir nefes aldım Evin yazısını okuyunca. Yüzümde buruk bir tebessüm olurken yaşlarımı sildim.

"Ben geldim Evin... Bilirim aslında Berzan'ı beklersin ama kı-

yamadım ona. Çok hastaydı, ayağa da kalkamıyordu, onun yerine geldim..."

Usulca mezar taşının kenarına otururken ıslanmış toprağını okşadım şefkatle. O an gördüğüm güller, papatyalar ile gülümsedim.

"Benden önce uğrayan olmuş, mezarın çiçekçi dükkânı gibi olmuş... Bunları ne kadar ben getirsem de Berzan'ın adına getirdim," deyip elimdeki gülleri gülümseyerek mezarına yerleştirsem de içim çok başka yanıyordu. Sessizce mezarına bakarken bardaktan boşanırcasına yağan yağmur beni ıslatsa da umurumda dahi değildi. Aslında Evin'in mezarına gelmek, onun toprağına acımı ekmek rahatlatıyordu beni.

"Sabaha kadar seni sayıkladı Evin... Çok seviyor seni, bazen kıskanıyorum, böyle seven biri olmayacak beni diye... Ben böyle sevgi görmedim Evin, sana yemin olsun görmedim... Bir adam nasıl bu kadar sever, aklım almıyor, nasıl böyle perişan olur, hiç bilmiyorum... Tek bildiğim canım çok acıyor, acıdıkça size daha çok kızıyorum..."

Gözyaşlarım yine toprağına düşerken içimdeki acıyı yine Evin'in toprağına ektim. Dudaklarımdan yer yer hıçkırıklar kopuyor, her akan yaşımda yüreğim sıkışıyordu.

"Dayanamıyorum be Evin. Yemin olsun, artık dayanamıyorum. Kim yaşıyor, kim ölüyor, bilmiyorum. Söylesene Berzan'ın kara sevdalısı, ben yaşıyor muyum?"

Sustum... Susup öylece baktım mezar taşına. Omuzlarım daha çok çöktü tıpkı ruhum gibi. Ellerim yine mezarındaki toprağı sıkarken nefes alamadım acımla. Boğazıma urgan olup beni boğarken her saniye nefesim kesildi. Dik durmaya zorladığım başım toprağına düşmesin diye çabalarken deli gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Evladını yitirmiş bir anne gibi ağlıyor, dudaklarımın arasında yaşadığım acıyla iniltilerim dökülüyordu hıçkırıklarımla.

"Ez pır teneme Evin! Cigeramın dışevitiye!"[2]

Derin bir nefes çektim içime. İçime çektiğim nefes boğazımda-

2. Kürtçe, "Çok yalnızım Evin! Ciğerim yanıyor," demek.

ki düğümlere takılırken bir öksürük tuttu. Nefes almak bile haram olmuştu artık.

"Öyle yalnızım ki Evin, senden farkım bile yok... Sen, sen benden daha iyi durumdasın Evin. Seni seven var, seni yalnız bırakmamak için gelen, mezarına çiçek getiren var... Bir de bana bak Evin, ne seven ne de mezarıma çiçek getiren var... Bana ağlayan yok Evin, bana acıyan hiç yok..."

Sessizce ağıt gibi dökülen sözcüklere eşlik etti yine dudaklarımdaki hıçkırık... Keşke şu mezarda ben yatmış olsaydım da Evin ile Berzan bir olsaydı. Keşke bu kaderi yaşamasaydım! Keşkeler içinde ölmeseydim şu dünyada yaşarken... Aldığım nefesler böyle zehir olmasaydı diyorum ama kaderime yazdıkları bu zulmü bize atanlar solduğum bu zehrin bedelini verecekti bir bir. İçim yine bir hırsla dolarken ağlamayı kestim, kendimi iç çekişlere bıraktım... Yine içimden kendime, *"Güçlü ol!"* diye söylendim. Güçlü olmam lazımdı, böyle hâlimi kimse görmemeliydi, yakışmazdı Rozalin'e! Sonra duruldum içimden söylediğim sözlerle...

"Yakışmayan ne varsa sana yakıştırdılar Rozalin... Bırak güçlü durmayı ve ağla..."

Sessizce iç çekerek dökülürken sözlerim, bakışlarımı mezarında olan çiçeklerde gezdirdim usulca. O an papatyaların altında ne olduğunu anlamadığım deri gözüme çarpınca kaşlarım hafifçe çatıldı. Soğuktan titreyen parmaklarım papatya demetini kavrayıp usulca çekerken gözlerimin önüne yağmur tanelerinin altında ıslanan siyah defter ilişti.

Çözemedim buradaki varlığını ıslanmış defterin. Yer yer toprak olmuş parmaklarımla uzandım içinde onca sırrın yattığını bilmediğim deftere. Soğuktan titreyen parmaklarım defterin ıslanmış yüzeyine değdiğinde içim titremişti. Parmak uçlarımdan başlayıp bedenime yayılan üşüme hissi ile nefesim kesilirken göz bebeklerim titremişti. Kaşlarım usulca çatılırken ellerim arasında olan deftere bakındım uzun uzun. Usulca defteri avuçlarımın içinde çevirip yüzeyine bakarken dikkatimi çeken ilk şey ön tarafında kabartma hâlinde işlenmiş gül oymasını gördüm. Hemen altında ise 'E' yazısını

fark ettim. Parmak uçlarım yakılarak yapılmış harflerin üstünden usulca geçerken aklımda onca cevapsız sorular vardı.

"E..."

Dalgınca mırıldanırken bu harfin anlamını merak ediyor, ardından ise tek bir soru zihnimde yankılanıyordu.

"Kim bıraktı ki seni?"

Zihnimde yankılanan soru harflere bulanıp titreyerek dudaklarımın arasından çıkarken parmaklarım usulca düğümlenmiş ipliklerini açmaya başladı. Deri ipleri açıp kapağı çevirdiğimde karalar bağlayan gökyüzü gürlediği an olduğum yerde sıçradım. Nefesim kesilmiş gibi korkuyla bakışlarım gökyüzünü bulurken çakan şimşeklerin aydınlığı ve siyah bulutların arasında gözükmesi ile daha çok ürktüm. Asla gök gürültüsünden korkmazdım lakin şu an bir mezarda olup içimi kaplayan bu ağırlıkla elimde olmadan ürperiyordum. Aldığım kesik nefeslerle titreyen göz bebeklerimi deftere iliştirdim. Yağan yağmurdan dolayı açtığım sayfa da nasibini almıştı damlalarla. Bomboş sayfanın en köşesinde yağmurdan dolayı akan yazıyı okuduğum an kalbimin sıkışmasına gök gürültüsü de eklenince yeniden ürktüm.

"Yüreğimden döktüm her bir satırı... Okudukça beni hatırla sevdiğim adam..."

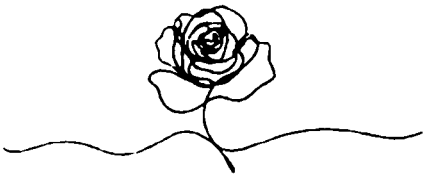
Okuduğum yazının kime ait olduğunu bilmemek, bu defterin burada ne işi olduğunu anlayamamaktan ve ürktüğümden dolayı hızla kapadım defteri. Aynı hızla yerimden kalkarken son kez Evin'in mezarına baktım. Bakmam ile içimdeki ürpertiyi bastıran bir acı doğdu içime. Yine o acının dalgalarına kapılmış sertçe kayalara çarparken iç çektim.

"Gitmem gerek Evin... Saat epey ilerledi, evde sevdiğin adam var..."

Sözlerimle yeniden o dalgalar beni sertçe kayalara çarpmıştı ve ben yine çarpmam ile parçalar hâline ayrılmıştım. Kendimi yeniden acı iç çekişlere bırakırken elimdeki defteri göğsüme basarak yağmurun altında yürümeye başladım. Her yağmur tanesi yanan bedenime değiyor lakin bir türlü şu içimi de dışımı da yakan ateşi

söndüremiyordu. Yağmura akıttığım yaşlarım ile dökülmüyordu içimdeki bu keder. Yağmur yağdı, ben yağmura eşlik edip akıttım yaşlarımı usulca, gökyüzüyle birlikte ağladım bugün. Gök gürlüyor, içindeki öfkeyi belli ederken ben sessizce hıçkırıyordum. Omuzlarım yerde gibi hissedip ilerliyordum şu bomboş sokağı aydınlatan direğin altında. Burnuma işleyen şu toprak kokusu iç çektiriyordu bana ve tekrar diyordum, *Keşke ben ölmüş olsaydım da bu koku benim toprağımın kokusu olsaydı,* diye. Sırtımda yük ettiğim kaderim ile ilerlerken aklıma gelen sözler ile olduğum yerde durdum usulca. Berzan toprak kokusunu severdi, özellikle de yağmurdan sonra etrafa yayılan kokuyu çok severdi. Bir gün nedenini sorduğumda, "Yârimi hatırlatıyor," dediğinde Evin ile bu kokunun nedenini birleştirememiştim ta ki şimdiye dek. Şimdi anlamıştım Berzan'ın sözlerini. Yüzümde hafif kanadı kırık tebessümler açarken gözlerim yine doldu, duran ayaklarımı ilerletirken usulca fısıldadım kendi kendime.

"Evin'in kokusu, ölü toprağının kokusu..."

Kapıyı açtığım an gözlerimin ilk gördüğü şey ayakta zorlukla montunu giyinmeye çalışan, yorgunluğu yüzünden okunan adam oldu.

Bakışlarını ağırca kaldırıp gözlerime bakarken kaşları çatıldı.

"Neredeydin?"

Yorgun olmasına rağmen sesi baskın çıkmış, çattığı kaşları kıstığı gözleri ile ıslak bedenimi incelerken konuştu. Sorusuyla koca bir iç çekerken şu hasta hâlinde bile kalkması ve hâlâ onun mezarına gitme isteği ile içim sızladı. Üzerimdeki montu usulca çıkartıp defteri ise görülmeyecek şekilde montumun altına koyup vestiyerin köşesine yerleştirirken, "Mezarlığa gittim," diye mırıldandım.

Sözlerim ile derin bir nefesi içine çektiğine şahit oldum, ardın-

dan ise kederli bakışlarını benden çekip montunun düğmelerini iliklerken sessizce konuştu.

"Sana oraya gitmemeni söylemiştim."

Sözleri ile bir durgunluk içime yer etti. Aldığım derin nefesler ile yanına gidip iliklediği düğmelerini çözerken bana kaş çatarak bakmasını umursamadım.

"Ayakta duracak hâlin yoktu. Ben de senin yerine gidip güllerini Evin'e verdim," deyip ellerimi usulca paltosunun yakasına iliştirirken gözlerimi bana kaş çatan adamın gözlerine iliştirdim. Yaptıklarıma kızdığını gözlerinden anlıyordum, tıpkı acısını anladığım gibi. Yakalarını tuttuğum paltoyu omuzlarından düşürdüğümde elleri bileklerimi kelepçe misali sardı.

"Yapma Rozalin! Gideceğim!"

Yüzüme doğru sertçe solurken umursamadım. Şu hâldeyken hiçbir yere göndermezdim! Bileklerimi tutan ellerinden çekmeye çalışırken, "Bu hâlde nereye gideceksin Berzan? Dışarıda deli gibi yağmur yağıyor, zaten hastasın, kendini düşün biraz," diye yalvarış ve kızarak konuşurken elaları daha da koyulaştı. Yakasında olan ellerimi bir çırpıda savururken sadece bakadurdum gözlerine. İçimden onca şey geçiyordu lakin dile dökmeye gücüm yoktu.

"Ben kendimden çoktan geçtim Rozalin. Şimdi çekil önümden."

Yüzüme karşı sertçe solusa da gözlerindeki o acı pırıltıları yeniden görmüştüm. Bir şey demedim, içim ona ne kadar yansa da şimdi öfke ile kavruluyordum. Önünden çekilirken omzumun üstünden kapıya doğru ilerleyişine, kapıyı açıp bir adım atışına baktım.

"Evin ona bu şekilde gitmeni istemezdi... Sen senden vazgeçmiş olabilirsin ama o sevdiği adamı bu şekilde mezarında görse içi titrer," dedim gözlerim yine dolarken. Kuruyan dudaklarımı usulca ıslatıp kabulleniş ile sözlerimi devam ettirdim.

"Şimdi, durma git."

Dudaklarımdan dökülen sözlerle olduğu yerde durdu, titreyen elleri yumruk hâlini alırken sert soluğunu işitti kulaklarım. Birkaç saniye daha baktım o heybetli duruşundan eser kalmayan adamın

sırtına. İçimdeki nefesi usulca kurumuş dudaklarımın arasından verip önümü dönerek vestiyerdeki montum ile birlikte olan defteri alarak odama geçtim. Bir şey diyemezdim daha fazla, demeye kalkışsam dahi içimdeki sözleri toparlayamazdım. Odamın kapısını kapattığım an kulaklarıma dış kapının kapanış sesi doldurdu.

"Senin yapacağın bir şey yoktu Rozalin. Sen durdurmaya çalıştın, gerisi artık onun bileceği şey."

Kendi kendime sessizce konuşup kandırmaya çalışırken benliğimi dolabımı açıp içinde katlı olan eşofmanlarımı çıkardım. Ardından ise ıslanmış kıyafetlerimi çıkarıp eşofmanlarımı giyindiğimde direkt montumun içine sakladığım defteri elime aldım. Hâlâ derisi ıslak, yer yer çamura bulanmış bir şekilde avuçlarımın arasındaydı. Bilmiyordum bu çamurların üzerime bir gün sıçrayıp, bedenimi bir virüs gibi sarmalayacağını.

İçimi bir kurt gibi kemiren merakla defterin üzerinde yer etmiş ölü toprağını ıslak mendille usulca siliyordum. Özenle sildiğim defteri kurutmaya başladığımda ise gözlerim yazılı sözlerde takılı kalıyor, her okuduğum eksik kelime ile içimdeki merak daha da büyüyordu. Her söz içimdeki meraklı heyecan ateşine kor oluyordu. Sonunda bitirdiğim temizleme ve kurutma işi ile derin bir nefesi içime çektim. Ellerim arasındaki defteri gözlerim her ayrıntısına varana dek yavaşça incelemeye koyuldu. Parmaklarım benden bağımsız kapağındaki gül oyuntularında gezinirken ister istemez zihnimde Evin'in mezarındaki güller aklıma gelmiş ve o gülleri anımsatmıştı.

Nedensiz bir sızı belirdi o an sol yanımda. Bu aralar anlayamıyordum da kalbimin sızısını. Öyle bir anda beliriyordu ki o sızının artık neye bu şekilde sızladığını kestiremiyordum.

Kendi içimdeki mahkemeye bir son verip kederle bir nefes verirken defterin ipliklerini usulca çözdüm. Daha fazla beklememek için ilk sayfayı yeniden açtım ve o an aynı kelimeler gözlerim önüne serildi.

"Yüreğimden döktüm her bir satırı... Okudukça beni hatırla sevdiğim..."

Öyle özene bezene yazılmış bir el yazısıydı ki ne kadar ıslaklıktan dolayı akmış olsa da kelimeler insanı içine çekiyordu. Ya da beni çeken şey el yazısı değil de bu sözlerin insanı kendine hapsetmesinden dolayıydı ki bence öyleydi. Öyle olmuş olmasa parmaklarım yazıların üzerinde yavaş bir şekilde gezmezdi ya da çürümeye yüz tutmuş kalbim böylesine sızlamazdı okuduğum cümlelerle. Öyle dalmıştım ki akmış olan yazılara, diğer sayfaya geçmek aklımın ucundan dahi geçmemişti. Şu an zihnimde sessiz fısıltıları dahi duymuyor, bu yazıların kim için yazılmış olduğunu dahi umursamıyordum. Sadece bu insanı kendine çeken satırlarda kaybolmak istiyordum nedensizce. İçimdeki sese uyup sayfalarda kaybolmak için sayfayı çevirdim. Gözlerimin önüne uzun uzun serilen yazılar ile nedensizce yüzümde bir tebessüm açtı. Ben ne kadar nedensiz desem de bu aşkla yazılı satırları okumak için olduğunu biliyordum o tebessümün.

"Yorgun düşmüş bir gecenin üşüyen ayazıyım. Sensizliği satır satır içtiğim saatlerde bir acı kemiriyor kemiklerimi. Ayyaş bir şarkı çalıyor ileride bir yerde. Sevdam ona karşıt ağıtlar yakıyor sevdiğim. Gözyaşlarım suluyor kalbimin bataklığında can çekişen çiçek bahçelerini. Ölüyorum. O bataklıkta ağıtlar yaktıkça sevdam çürüyorum. Hani gözyaşıma uzanan ellerin? Hani kurak toprağa can veren dudakların? Söylesene be uğruna her kötülüğü yaptığım. Var mı kahrolup gidişine serilen yolların dönüşü?"

Sihirli bir diyara uçmuş ve bir kalbe konmuş gibi hissettim kendimi. Kanatlarımın beni getirdiği bu kalpte yazılan yazıları okuyor gibiydim. O satırlardaki özlem ile kavrulmuş acıyla yanan ateşin parmak uçlarıma değdiğini hissediyordum. Parmak uçlarıma değen ateşe bulanmış harfler içime doğru ilerliyor, kalbimin ortasına büyük bir köz bırakıyordu. Parmak uçlarımdan bedenime yayılan ateş ile kül oldum. Aslında beni kül eden, beni bu denli etkileyen şu satırlardaki aşk sözleriydi... Yaşayamadığım şu duygunun yaşamış insanlara ne yaptığına her gün şahit oluyordum. Aşk bu denli acıyken bile hâlâ istiyordum sevmeyi ve sevilmeyi. Oysa kalbim acıya dayanamayıp sızlamıyor muydu her an? Neden peki aşkı da isteyip canımı daha fazla yakmak istiyordum, bunun ceva-

bını hiç bilemiyordum. Belki de şu içine düştüğüm yalnızlık çukuru beni bu düşüncelere itiyordu. Bu defterin beni daha çok etkisi altında bırakacağını bilsem de sayfayı usulca yeniden çevirdim. Çevirmem ile odamın kapısı açılınca korkuyla sıçramış, bakışlarım o yöne dönerken ellerimin arasındaki defteri hızla yorganın altına saklamıştım.

Korku ile titreyen gözlerimin gördüğü kişi ile şaşkınlığım kendini sözler ile belli etmişti.

"Sen?"

Dudaklarımdan dökülen kelimeler ile hâlâ karşımdaki adama bakıyordum. Anlaşılan sözlerimdi onu caydıran veyahut da sözlerim, içindeki varlığını sürdüren kadının ismi onu durdurmuş olmalıydı ki mezarlığa gitmemişti. Mezarlığa gittiğini sandığım adam gitmemişti. Şaşkınlığımın okunduğu yüzüm ile usulca oturduğum yerde doğrulurken hâlime kaş çattı ağırca.

"Gittin sandım."

"Biraz daha iyi olunca giderim diye düşündüm."

Sözleri ile iç çekip kuşkulu bakışlarını benden çekip yere indirirken derin bir nefes aldı, sanki aldığı nefesler yetmiyor gibi bir hâli vardı.

"Acıktım biraz."

Çocuktan farksız çıkan sesi ile gülümsedim Berzan'a. Sürekli mahcup olduğunda ya da konuyu kapatmaya çalıştığında bakışları düşer, ses tonu kısılırdı. Anlaşılan gitmemesini daha fazla üstelememi istemeyip konuyu değiştiriyordu. Onun bu hâline uymak amaçlı yüzümdeki tebessümü fazlalaştırdım.

"Aç karnını doyuralım o zaman pısmam."

Gülerek söylediğim sözlerle yataktan çıktığımda yanına gideceğim an, yerdeki bakışlarını kaldırıp gözlerinde hâlâ acı parıltılar olsa da dudaklarındaki kırık bir tebessüm ile yüzüme bakıyordu. Dile dökülmemiş sessiz bir anlaşmayı kabul etmişiz gibiydi tebessümü. Adımlarımı yüzümdeki tebessüm ile ona doğru ilerletirken gözlerinin yüzümden çekilip yatağımda takılı kalması ve gözlerini

kuşkuyla kısması ile bakışlarımı baktığı yere iliştirdim. Bakışlarının kesiştiği şey ile kalbim yine sızlamış, korkuyla yutkunmuştum. Nedensiz bir panik dalgası bedenimi ele geçirirken kıvranacağım o sözleri söyledi.

"O da ne öyle?"

Kuşkulu sözleri ile yeniden kalbim endişe ile titrerken nefesim kesildi. Bedenim ne yapacağını bilemez gibi kasıldı, korkuyla kasılan ellerimi gelişigüzel sallarken yüzüme zoraki sahte bir gülümseme ve rahatlık getirip konuşmaya başladım.

"Hımm o mu? O şey ya, böyle canım sıkıldıkça okuduğum kitaplardaki sözleri yazıyordum. Önemli bir şey değil yani."

Mantıksızca bir araya getirdiğim sözlerle içimden kendime kızdım! Koskoca Rozalin bula bula bu uyduruk yalanı bulmuştu! İnanması güç olan yalanıma inanmasını umduğum gözler ile Berzan'a bakındım. Bakınmam ile çattığı kaşları kaldırmış, ela gözlerindeki yeşillerde şüphe duygusu cirit atarken bakışlarını bedenimde gezdiriyordu.

"Öyle diyorsan, öyledir."

Dolgun dudaklarından inançsız bir şekilde dökülen kelimeler ile yine rahatsızca olduğum yerde kıpırdanıp bakışlarımı kaçırdım. Yalanıma inanmamıştı, bunu bakışları ve sözleriyle belli etmişti. Hâlâ o kuşkulu bakışlarını bedenimde hissederken rahatsızlık ile kıvranıyordum âdeta! Kaçmam lazımdı o bakışlardan, kaçıp kurtulmam gerekti fakat ben Rozalin Harmanlı, bir türlü kaçış sözlerimi söyleyemiyordum!

"Rozalin?"

Soru sorar gibi sesini işittiğim an kaçamak bakışlarım anında onun bakışları ile kesişirken, "Hım?" diye bir nida koptu dudaklarımdan. Bu hâlim ile bakışları iyice kısılırken tek kaşı havalanmıştı ağırca. İyice ne yapacağını bilmeyen aptallar gibi hissederken kendimi, adımlarını bana doğru yönlendirip dibimde biterek kollarımdan usulca tutuşu ile kaçış yollarımın kapandığını sandım. Nefesim köşeye sıkıştırılmış bir av gibi hızlanırken, korku dolu bakışlarımı gözlerinden çekmemek için büyük bir çaba harcıyordum.

"Bana yalan söyleme Rozalin... O defter ne?"

"Ne yalan söyleyeceğim? Neyse ne, al, bak inanmıyorsan! Alt tarafı beğendiğim şeyleri yazıyorum, sanki sana yalan borcum var! Ben mutfağa geçiyorum, sen de bakarsın deftere, öyle gelirsin!"

Kaçışı olmayan avın ölmeden önce yaptığı çırpınışları yapmaya başlamıştım. Saldırıya geçmem ile kaşlarını çatarken sözlerim ile bakışlarını gözlerimden çekmedi. Sözlerimin doğruluğunu ölçüyordu bakarak. Ben de ona istediğini vermek amaçlı gözlerimi gözlerine dikip başımı dik tutmaya çalıştım. Elime aldığım kozu sonuna kadar kullanmam ve o kıskacından kaçmam gerekiyordu. Sözlerim onu tatmin etmiş olsa gerek ki kolları çözüldü, ardından ise bakışlarını kararsızca deftere iliştirdi. O an anladım aslında hareketlerime ve sözlerime inanamadığını lakin son sözlerimle ona açık kart sunup oku demem vazgeçirmişti. Yaptığım ters psikolojide elimdeki zafer ile içimden gülerek adımlarımı ilerletirken omzumun üstünden hâlâ deftere kuşkuyla bakan adama bakıp, "Geliyor musun? Yoksa orada öylece kalacak mısın?" diye sordum yalandan sunduğum bir gocunma ile.

Elimde olmadan sırıttım onun sıkıntı ile nefes verip, "Geliyorum," diye söylenmesine. Adımlarımı mutfağa ilerletirken beni takip eden adama kısa bir bakış attım kaşlarımı kaldırarak.

"Sen nereye? Geç uzan, ben hazırlayıp getiririm şimdi."

"Biraz yürüyeyim, uyumaktan zaten başım ağrıyor."

Konuşurken yüzünün sıkıntıyla kasılmasına ve eliyle alnını ovuşturmasına bakarken iç çektim. Verdiğim ilaç yüzünden saatlerce uyumuştu ve şimdi ceremesini bir ağrı ile çekiyordu.

"Yine de fazla durma, hadi, geç otur sandalyeye, ben de yemekleri ısıtayım. Sonra ilaçlarını iç."

Şefkatle dile döktüğüm sözlerle tekrar derin bir nefes içine çekip başını ağırca sallamıştı. Yemekleri ısıtıp önüne verdiğimde ikimiz yine sessizce yemeğimizi her zamanki gibi yerken sessizliğimizi bozan ilk o oldu.

"Rozalin."

Seslenişi ile başımı tabağımdan kaldırıp gözlerimi gözlerine dikerken, "Hım?" diye mırıldandım.

Lakin hemen konuşmadı, uzun uzun baktı gözlerime. Sanki bir şey demek istiyor ama diyemiyor gibiydi. Gözlerimiz birbirinde takılı kalıyor, ben onun gözlerindeki kızarıklara bakıp iyice kederlenirken bir yandan da o kederi umursamamaya çalışıp güçlü durmak için çabalıyordum. Fakat bu çabam Berzan'ın sözleri ile avuçlarımın arasında paramparça olmuştu.

"Bugün onu yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

Sözleri ile çentikler atıldı yüreğime, acılarım yine kanarken gözlerimdeki ışıltılar sönmüş, bomboş sadece bakıyorum, o bana minnet ile bakan gözlere. Bu bakışları istemiyordum tenimde, bu bakışlar beni acınası yapıyordu. Kaderimi gösteren bu bakışlar beni öldürüyor ve bu ölümümü, çırpınışlarımı kimse görmüyordu...

"Teşekküre gerek yok."

Kuru bir ses ile konuşmuş, kanadı kırık bir tebessüm sunmuştum Berzan'a. Ardından ise bakışlarımı tekrar tabağıma iliştirdim. İçimden kendime üzülerek gülümsedim. Berzan'a diyemediğim sözler içimde avaz avaz bir çığlığa bırakıyordu kendini. İçimde yankılanan her söz kalbime bir ok misali saplanırken düşünüyordum daha ne kadar derde boğulabileceğimi...

"Merak etme pısmam, sevdiğinin mezarı boş kalmamış... Benim gibi yalnız değilmiş o..."

Elimde olmadan kalbime yediğim her bir ok parçası ile öfkeye bulanıyordu benliğim. İnsanlar canını acıttıkça iyice beni öfke ve kin kuyusuna atıyordu farkında olmadan. Bir de benim acımı görmeden, yalnız bırakmam diyen insanların beni bu şekilde yalnız bırakışma dayanamıyordum artık! Avaz avaz bağırasım vardı herkese, *"Ben yalnızım,"* diye. Farkında olmadan yine kıskandım Evin'i, kıskançlığım sadece bu dünyadan göçüp gitse de onu seven ve hâlâ onu yalnız bırakmayan insanların olmasından dolayıydı. Ben ise ölü bir kadından daha acınası hâldeyken gözükmüyordu günbegün çöken bedenim insanlara. İnsanlar tarafından görülmeyen, çürümeye bırakılmış bedenim kendini teslim ederken ruhum tüm duygulardan

arınıyor gibi oluyordum. İştahım kaçmış, elimdeki çatalı farkında olmadan sertçe masaya koyduğumda Berzan'ın bakışlarına maruz kalmıştım. Yaptığım hakkında konuşmayıp, "İlaçlarını getireyim," diyerek ayağa kalktım içimdeki acıya daha fazla dayanamayıp bu acıyı öfke ile örtmeye çalıştığımda. Açıklamakla uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi ki zaten yorgun bir bedenden fazlası değildim şu gözünü sevdiğim dünyasında. Dolaptan çıkardığım ilaçları ve bir bardak suyu önüne koyduktan sonra, "İçmeyi ihmal etme," deyip mutfak tezgâhındaki fazlalıkları toplamaya başladım dalgınca. Uzun süre sonra yine mutfakta tek kalmıştım. Tüm işleri bitirdiğimde yine her zamanki gibi zihnim düşüncelere dalmış, ben yine kendimi iç çekişlere bırakmıştım.

Kendi acılarımın arasında yüzerken duyduğum inleme sesi ile kendime geldim. Ses Berzan'ın odasından gelince adımlarım benden habersiz çoktan oraya ulaşmıştı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde ise gözlerim yatakta üstü açık şekilde yatan adamda takılı kaldı. Uykusunda inlediğini anladığımda adımlarımı usulca yanına doğru ilerlettim. Acıyla kasılan yüzünde boncuk boncuk ter damlalarını görünce iç çektim. Usulca ellerim yorgana gitmiş, üzerini uyandırmaktan korkar gibi örterken, gözlerim terle kaplı yüzünde geziniyordu. Üzerini yavaşça örtüp usulca yanı başına çökerken koca bir iç çektim. Yer yer çatlamış ayrık dudaklarından çıkan iniltileri ile elim anında şefkatle yüzüne gitmiş, usulca okşarken dudaklarımdan, "Şişşt..." diye bir fısıltı koptu. Rüyasında ne gördüğünü bilmiyordum lakin o yüzünün kasılması ve kesik iniltileri ile öyle canımı acıtıyordu ki uyandırmamak için kendimi zor tutuyordum. Titreyen ellerim almna yapışmış saçlarına değdiğinde içim titrerken gözlerim doldu yeniden. Burnumun direği keskin bir acıyla sızlarken dudağımı ısırdım.

"Uyan Berzan..."

Titreyen sesimle usulca fısıldarken ondan aldığım karşılık bir iniltiydi. İç çekip üzerine doğru eğilip terle kaplı alnına dudaklarımı bastırdım ateşini ölçmek için. Teninin sıcaklığı dudaklarımda ev sahipliği yaparken, saçlarından sızan o tanıdık kokusu içime içime

dolduğunda iç çekip kendimi geri çekerek uyandıracağım an belime sarılan kollar ile öylece kalakaldım.

Kasılan bedenimi yeniden geriye çekeceğim an o güçlü kolları beni daha çok sarıp kendine çekmesi ile yüzüm Berzan'ın saçlarına düşerken nefesim kesildi. Derin bir nefes alıp boşta olan ellerini omuzlarına koyarken, "Berzan..." diye mırıldandım kendine gelmesi için. Fakat mırıldanışımı duymamış, o yaptığı hareketle nefesim yeniden kesilince gözlerim kocaman açılmıştı.

Bir mengene gibi tutuşu sıkılaşırken üşüyen bedenime bir sıcaklık saldırmış fakat ısıtmak yerine bu defa yakıyordu. Ne yapacağımı şaşırmış, çıkmaya çalışırken tutuşunu sıkılaştırıp başını iki göğsümün ortasına koymuş, burnunu sürmeye başladığında dudaklarından dökülen iniltilerle bedenimde fır dönen bir duygu ayva tüylerime kadar ayağa dikmiş, ilk defa kadınlığın bu yönünü hissederken dudağımdan bir çırpınışla, "Berzan!" adı dökülmüştü. Elleri usulca sırtımdan aşağıya doğru kaydığında nefes nefese bir kez daha adını söyleyip çıkmak isterken kalbim bambaşka bir duyguyla durmadan göğsümü döverken Berzan'ın göğüs oluğuma bir kor gibi bıraktığı öpücük ardından dudağından insafsızca düşen isimle önce donakalmış, ardından hareket yetimi kaybettiğimde gözümden birden bir yaş düşmüştü. İlk defa... İlk defa safi acıyı işte bugün tatmıştım.

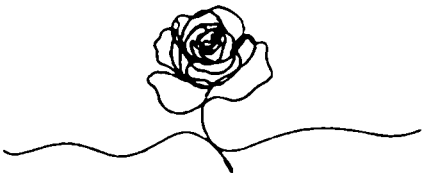
"Evin'im..."

Acı konan kalbim öyle bir sızladı ki ruhum dahi bir çığlık kopardı feryat eder gibi. Bedenime sarılan kollar nefes almamı engellerken, göğsüme sızan ılık nefesi bu sefer kor bir ateş olup yakmıştı bedenimi. Gözümden yanaklarıma doğru akıp giden yaşım iki dudağımın arasına yer ettiğinde bu sefer dudaklarım acımın tuzlu tadından nasibini aldı. İçim sızlıyor, deli gibi durmadan şu dünyada daha ne yaşarım dediğim an daha beter bir acıyla kavruluyordum. Lakin bu acının ne tarifi vardı ne de bir şekli. *Şimdi anlıyordum ki bir başkasının yerine koyulup öpülmek, sarılmak, kokunun çekilip dokunulması kadar acı bir şey yokmuş.* Göz bebeklerime dahi titrerken omuzlarında duran titreyen ellerimi harekete geçirip sertçe kendimi Berzan'dan ayırırken göğsüm acımla inip kalkıyordu. Ateşin

kucağındaymışçasına kendimi geri çekip yataktan çıkarken dudaklarımdan dökülen hıçkırıkları engellemek için sıkıca elimi ağzıma bastırdım. Öyle bir bastırdım ki parmaklarım yanaklarıma gömülüyor, canım acısa da umursamıyordum. Nasıl odama geldim bilemedim. Çöktüm kapının dibine hüngür hüngür ağlarken. Bedenim zelzeleye tutulmuş gibiyken ruhum feryat figan çırpınıyordu acıyla. Kalbimden akıp gidiyorken acım, dayanamadım, bağıra bağıra ağlamak isterken böyle sessizce kalmak boğuyordu beni. Avuç içlerimi ısıra ısıra içten çığlıklarımı atarken yeniden öldüm.

"Dayanacak gücüm kalmadı Allah'ım, ne olur al canımı... Vallahi billahi gücüm kalmadı Allah'ım..."

Hıçkırıklarım içinde dökülen yakarışlarım ile iyice çöküp kalmıştım olduğum yerde. Dışarıdan biri şu hâlimi görse acıyıp sarardı, şimdi yine ben kendime kollarımı dolayıp sarılırken etlerimi ısırdım deli gibi. Yanmıyordu ki canım! Yanmıyordu işte! Canımın acısını yine canımı yakarak almak istemiştim de hiçbir acı Evin'in yerine konulmak kadar canımı yakmıyordu...

"Rozalin?"

Ruhtan farksız bir şekilde gözlerimi kapı ağzında açarken ilk birkaç dakika boş boş bakındım yerdeki parkeye. Başımı kaldıracak kadar kendimi canlı hissetmezken kapımın çalması ile usulca gözlerimi kapatıp açtım. Hâlâ ne olduğunu kavrayamamış, sanki komadan yeni uyanmış bir insan gibi bilinçsizce duruyordum.

"Rozalin?"

İkinci kez adımı duymam ile kuruyan dudaklarımı zoraki ayırıp bana yabancı olan bir ses ile fısıldadım.

"Efendim."

"Sesin kötü geliyor, hasta mısın? İçeri geliyorum."

O da sesimdeki bitkinliği anlamış olacaktı. Kapının kulpu oynamaya başlayınca elimi kilidine götürüp kilitledim.

"Kapıyı mı kilitledin? Aç."

Bu sözlerini söylerken kaşlarını çattığını biliyordum. Bir iç çekip kuruyan dudaklarımı ıslatırken dilimle, "Üstüm müsait değil, içeri geç, geleceğim," dedim aklıma gelen ilk yalanla.

"Sesin iyi gelmiyor."

Cevapsız kalan sorusunu tekrar yenileyince, "İyiyim," dedim zar zor oturduğum yerden ayaklanarak.

"Tamam, ben içeri geçiyorum... Bekliyorum seni."

Bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi sesindeki tını. Ayak seslerini duyduğumda kapımın kilidini açıp kendimi koridordaki banyoya attım. Sanki her adımda bedenime iğneler batırıyorlar gibiydi.

Aynanın karşısına geçip donuklaşmış yüzüme uzun uzun bakarken gözlerimdeki kızarıklık yüzümdeki şişlik ile berbat bir hâlde olduğumu görüp kendime sinirlensem de ruhum çekilmiş gibi hissettiğimden bir tepki veremedim nefes vermekten başka. Sanki ruhum ayaklarımın altında yerde sürünüyordu ve ben yerde sürünen ruhuma elim kolum bağlı bir şekilde bakıyordum. Can çekişen ruhumu görüyor ama bir türlü elim uzanıp onu çöktüğü yerden kaldıramıyordu. Yeniden gözlerimi kapatıp derin bir nefes verirken ruhumu düşünmeye ara verip avuç içlerime doldurduğum suyu yüzüme çarparken, "Güçlü ol Rozalin, güçlü ol... Senin senden başka kimsen yok," diye mırıldandım. Islak yüzümü havlu ile kurulayıp havluyu geri yerine astığımda, adımlarımı oturma odasına yönlendirsem de sanki görünmeyen bir el beni geriye doğru çekiyordu. Allah yukarıda, hiç gitmek istemiyor, onun yüzünü görmek istemiyordum, tıpkı onun bana sarılışında göğsüme kondurduğu o sızlatan öpücüğüyle fısıldayışını hatırlamak istemediğim gibi. Yine kaderin cilvesi ki kendimi istemediğim yerde onun yanında bulmuştum. Gözlerim donukça yüzüne bakarken onun gözleri beni görmesiyle kısılmış, düz olan kaşları çatıldığı gibi oturduğu yerden kalkmış, yüzümü avuçlamıştı endişe ile.

"Ne oldu sana?"

Avuçlarının arasında duran yüzüm yanmış, o dokunuşu ile yine

dün gece aklıma gelince buz gibi bir bakış gözlerine atıp yüzümü elleri arasından çektim.

"Bir şey olmadı, uyuyamadım sadece."

O yaptığım hareket ile kaşlarını çatarken çenemden usulca kavrayıp kendine çevirdi.

"Rozalin," dedi baskın bir sesle. Ardından gözlerimin içine uzun uzun bakıp kuruyan dudaklarını ıslatarak konuştu.

"Bana yalan söyleme Rozalin. Ne oldu?"

O sözleri ve tenime değen parmakları ile gözlerim doluyordu. Titreyen dudaklarımı ısırıp bakışlarımı kaçırarak, "Rüya gördüm, korktum," dedim çıkmayan bir ses ile.

"Kıvırcık, madem korktun, niye gelmedin, uyandırmadın beni?"

Sözlerime inanmış olacak ki şefkat ile sardı kollarım bedenime. O kollarını dolayan bedenime iğneler batırdılar. İçimi yaktı saçlarımda gezen parmakları. Usulca kendimi geri çekerken titreyen sesimi önlemek için öksürdüm. "Bir dahaki sefere uyandırırım," diye bir yalan attım. Oysa en büyük kâbusum o olmuştu benim.

Burnumu çekip kendimi toplayarak koltuğa oturduğumda sordum.

"Bir şey mi oldu, uyandırdın?"

"Dijle anne kalmaya gelecekmiş, onun için uyandırdım."

Sorduğum soruya hafif sıkıntıyla cevap verirken başımı ağır ağır sallayıp, "Başımızın üstünde yeri var," dedim usulca.

Ela gözleri yorgun yüzümde geziniyor, tek kaşı merakla havalanıyordu Berzan'ın. Dudaklarından sıkıntıyla bir nefes bıraktığında dün bedenimde gezinen yakıcı elleri kucağımdaki ellerimi bulunca kaşlarımı çatarak ellerim sanki ateşe değmiş gibi elleri arasından hızla çektim. Bu hareketim ile bakışları şaşkınlıkla bir bende, bir de kucağımda kalan ellerinde takılı kalmıştı. Avuçlarımdaki tırnak izlerini görsün istemiyordum. O ağzını açmadan hemen, "Şey kâbusun etkisi hâlâ üzerimde sanırım," dediğimde kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Ne gördün?" diye sorunca canımdan can alındı gibi hissettim. Anlatamadıklarım boğazımı kanatırken, "Anlatmayayım," dedim. O sözlerim ile ellerimi tekrar avuçladığında bu sefer çekemedim. Gözlerimi kapattım derin bir nefes alarak çünkü kaçacak bir bahanem kalmamıştı.

"Her şey..." Sustu, ellerimde olan elleri gerilirken, "Bu ne hâl? Avuçların?" dedi. Sertçe yutkunurken, "Korkudan sıkmışım..." dedim. Hâlâ gözlerimi açmamış, kapalı dururken avuç içlerimde hissettiğim nefesi ile bedenim yandı. Avuç içlerime kondurduğu öpücükleri ile yanan bedenim küle döndü. "Yapma," dememek için dudaklarımı ısırdım. Zira dudaklarım bir açılsa, avazım çıktığı kadar bağırıp ağlardım.

"Çok acıyor mu canın?" O içi yanmış gibi söylediği sözlerle başımı iki yana sallarken sıkıca sarıldı bana.

"Dijle ana gelince bir okuyup üflesin, korkunu da alsın, görmezsin kâbus artık."

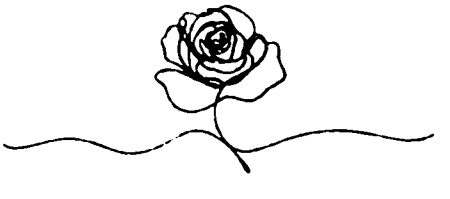
"İnşallah."

Kısık sözle döktüğüm kelimeler ile usulca geri çekildi. Saçlarımı okşayıp yüzüme bakarken yine beni cehennem ateşine atan sözleri söyledi.

"Bugün daha iyiyim, mezarlığa uğrayıp geleceğim, bir şey istiyor musun?"

"Yok... Bir eksik yok."

Kurumuş dudaklarımdan kan revan içinde çıkan sözcükler ile birkaç adım geri çekilerek mutfağa doğru ilerledim. En büyük eksiğim mutluluktu...

Kan damlayan yüreğim yanıyor, yaralarım sızlıyordu. Bugün canım daha ne kadar yanabilir dediğimde hayat hiç beklemediğim bir yönden bana tokadını çarpıyordu acımasızca. Göz bebeklerim gördüğüm suretle titriyordu tıpkı ayazda kalmış titreyen ruhum

gibi. İçimdeki acı hırçın bir nehir gibi taşarken bedenime milyonlarca iğne batıyor gibi hissettim.

"Rozalin, kızım..."

Söylenen sözler birer kurşun gibi kalbimin ortasından vururken, buğulu gözlerime bakan yaşlı gözlere bakındım. O gözlerindeki hüzne bulanmış sevinci gördüğüm an yeniden nefesim kesildi. Beklenti dolu bakışları yüzümde gezdiğinde o beklentisine karşılık verip vermeyeceğimi düşündüğüm an içimdeki hırçın yanım, "Vermeyeceksin!" diye bağırıyordu avaz avaz.

Buz tutmuş bedenimi hareket ettirmeyi başarsaydım, o kollarıma titreyerek uzanan ellerinden kaçardım kesinlikle.

"Kokusuna kurban olduğum güneşim..."

Titreyen dudaklarından özlemle çıkan harfler göğsüme kor oldu, tıpkı gözlerinden akıttığı yaşlar gibi.

Özlem duyduğum o ana kucağına başım gömülürken öylece cansız bir varlık gibi duruyordum beni kolları arasına alan kadının göğsünde. Hissettiğim o sıcaklık ile bedenim buz tuttu, ruhum feryat figan ağıtlarla yere çöktü. Göz pınarlarımda hapsettiğim yağmur taneleri bir bir kirpiklerime asılarak yanağıma doğru akarken hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Burnumun direği deli gibi yanıyordu. Ne zordu, "Anne!" deyip boynuna sarılıp ağlamak isterken, sarılamayıp ağlayamamak! Ne de zordu beni göğsüne basan kadına buz gibi, sanki hiç tanımıyor gibi davranmak. Etlerim lime lime kesilir gibi olduğunda titreyen dudaklarımdan acı dolu bir inleyiş düştü.

Azap dolu şu içimde öfke tohumlarını beslediğim o mabette şimdi kan göleti oluşmuştu. Yaralarım sızlıyordu deli gibi ne yapacağımı bilemeyerek göğsünde artık hıçkıra hıçkıra ağladığımda ellerim hâlâ iki yanda asılıydı. Yediremedim kendime sarılıp, "Annem," demeyi... Onca yaptıklarından sonra içim el vermiyordu ağlayışıma, bu şekilde zayıf kaçtığıma dahi içten içe kendime öfkelenirken beklemediğim bu darbe ile çökmüştüm artık. O saçlarıma kondurduğu öpücüklere, o dilinden yalvarışlarla çıkan sözlerle etlerimi kesiyorlar gibi hissediyordum. Daha fazla dayanamayıp hıçkırıklarla birlikte, "Niye... Niye geldin..." diye sessizce feryat ederken onun

saçlarımı yeniden öpüp o kollarını daha çok bedenime sarıp, "Özledim yavrum... Özledi annen..." deyişleriyle dayanamayıp çöktüm dizlerim üzerine. Onca acıya çökmeyen bedenim bu acıyla yine çöküp kalmıştı şimdi. Aynı şekilde o da benimle çökerken kucağında cansızca kaldım, bir şey yapacak gücü bulamıyordum ağlamaktan başka. Gözlerimden sicim gibi akan yaşlara hıçkırıklarım eşlik etti bu sefer acıma.

"Git..." diye sayıklıyordum sessizce dökülen yalvarışımla. Gitmesini istiyordum çünkü bu yüzleşmeye hazır değildi ne benliğim ne de kalbim. Lakin öyle bir tokat yemiştim ki öyle bir poyraz esmişti ki tüm duvarlarım yerle bir olmuş, ben o duvarların altında acması bir şekilde can vermiştim. Yumruk olan ellerim güçsüzce göğsüne indiğinde aynı güçsüzlükle, "Git," diye fısıldadım tükenircesine. Onca söz vardı içimdeki kana bulanıp beni boğan... Nefesim kesiliyordu burnuma o sızan anne kokusuyla. Öldüm, ölüp ölüp dirildim lakin geçmedi içimdeki acım. Aksine acım daha şiddetli bir şekilde doğarken artık dudaklarımdan bağırışlar, yakarışlar kopuyordu. Kaybetmiş olduğum benliğimi acıma teslim ettim. Avuçlarımdaki oluk oluk kanlar bir bir ruhuma sıçrarken yaşlarımız şu ceset kokan eve dökülüyordu...

Acı dolu feryatlarıma yine karıştı annemin yakarışları, dayanamamış olsa gerek ki şu hâlime dudaklarından ağıt yakan sesiyle, "Affet keçamin[3]..." demiş, ardından kucağında olduğum bedeni acıyla kasılırken dudaklarından iç çeke çeke hıçkırıklar dökülmüş, yumruk yaptığı elleriyle dizlerine var gücüyle vurmaya başlamıştı. Bu sefer aynı yakarış, aynı bağırışlar korkuyla benim dudağımdan dökülmüştü. Bu sefer ben feryat ettim kollarımda yığılı kalan kadınla, "Anne!" diyerek. Göz bebeklerim korkuyla titriyor, yaşlarım bir çağlayan gibi göz pınarlarımdan akarken, "Anne uyan! Anne kurban olayım, kendine gel," diye çırpınıp duruyordum. Baygın olmasına rağmen dudaklarından hâlâ acı dolu iniltiler dökülüyordu. Dayanamadım beni doğurup büyüten, ardından bir çaba dahi sarf edemeden beni bu hayata iyiliğimi izleyen anneme, ne yapsa da içim acıyordu şu kollarımdaki hâline. Beynindeki mahkemede

3. Kürtçe, kızım demek. (y.n.)

sorgusuzca idamını verirken, kalbimdeki mahkemede yeniliyordum sevgime.

"Berzan! Dijle yenge, kurban olayım, bir şey yapın."

Çığlık çığlığa yakarışlarım dilimden koparken kollarım arasından annemin alınışına baktım canımdan can kopar gibi. Hâlâ kulaklarımı dolduran o inlemeleri ile ellerimi kulağıma kapatmak istesem de yapamıyordum. Bedenim bir zelzeleye tutulmuş gibi titrerken Dijle yengemin kolumdan tutup zar zor beni kaldırıp, "Tamam keçamin, sakin ol, yoktur bir şeyi," sözlerini duysam dahi içim rahat etmiyordu. Ne ara yalpalaya yalpalaya odama geldik bilmiyorum. Ne ara annemi yatağa yatırdıklarını, kendine gelmesi için kolonya döktüklerini kestiremiyordum. "Neden? Neden onu getirdin!" diye gücüm tükenerek fısıldadım bana sarılan adamın göğsüne vurarak.

"Onun bir suçu yoktu Rozalin. Seni görmek istiyordu."

"Sus! Sus konuşma! Hepsi suçlu! O da suçlu, susup izledi sadece!"

"Rozalin..."

Yine o sevmediğim tonu ile sessizce ismimi fısıldadı. Yine bana üzülüyor ve kıyamıyordu! Elleri yüzümü avuçlayıp yaşlarımı sildiği an geri kaçmak, çırpınmak istesem de yapamadım. Titreyen göz bebeklerim bana hüzünle bakan göz bebeklerine tutuğunda acıyla dökülen sözleri ile bir hıçkırık koptu dudaklarım arasından.

"Canın bu denli acırken öfkene tutunma..."

"Canım acıyor... Canımı acıtıyorsunuz..."

"Biliyorum kıvırcık, canın acıyor... Biliyorum."

Usulca sözlerini fısıldayıp alnımı alnına yaslarken, "Ama böyle yapma," dedi.

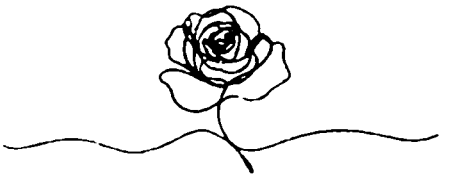
"Çok acıyor canım ve acısı öyle böyle değil. Affetmem demiştim, ya- yapa- mam demiştim..."

Sözlerinin haklılığı yanan canımın tuzu biberi olurken titreyen dudaklarımdan kesik kesik döküldü kana bulanmış kelimelerim. Koca bir iç çekip yaşlarımı silerek bana sımsıkı sarıldığında, ben de

kollarımı sıkıca sardım. İhtiyacım vardı şu an sarılıp ağlamaya tıpkı anneme ihtiyacım olduğu gibi. Elleri saçlarıma sızıp usul usul okşarken, derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Böyle söyleme. Annenin yapacağı bir şey yoktu. Öyle olsa onca şeyden sonra..." deyip sözlerini kesti usulca. Başımı yasladığım göğüs yavaşça inip kalkarken iç çektiği nefesi saç diplerimde ev sahipliği yapmaya başladı.

"Onca şeyden sonra zaten vazgeçilirdi... Şimdi topla kendini Rozalin ..."

Ellerimde iki tarafı keskin bir kılıç vardı. O kılıcı sapından tutmak yerine keskin yerlerinden tutup avuç içlerime bıraktığı kesikleri umursamadan daha da sıkıyordum. Tam anlamıyla yaşadığım arafta hissiyatım buydu. Dünden beri yaşananlar içimdeki o öksüz yanı az da olsa sustursa da bir yanı deli gibi hâlâ çığlık çığlığaydı. Elimde olmadan yine içimdeki öfke alevi ile ateşler içinde yanmaya başlıyordum. Affetmek ile affetmemek arasında kalmama rağmen dün gece kollarında uyuduğum kadını affetmiştim oysa. Saçlarımı öpüşünde, şefkatli elinin bedenimde dolaşıp o ana kucağına basışı ile affetmiştim. Daha doğrusu affetmeye çalışsam da içimde bir yer çok hissizdi, tıpkı çorak bir çöl misali gibiydi ve tek bir ot bile bitmiyordu. Kalbim zihnimle öyle bir savaşa girmişti ki ben sanki onların arasında kalmışım, her darbeyi ben yiyormuşum gibi hissediyordum. Kalbim, "Affet onun bir suçu yok!" diyor, zihnim ise, "Hayır affetme! Senin bu hayatı yaşamana sebep hepsi!" diyordu. Zihnimdeki sinsi yılana kendimi kaptırsam da annemin o dolu gözleri ile bana bakıp o şefkatli dokunuşlarını hissedince elimdeki kılıçla zihnimdeki sinsi yılanın başını kesiyordum acımasızca. İçimdeki savaşımda şimdilik kalbim galip gelse de o içimdeki eksik kalan taraf asla hiçbirini affetmeyecekti.

Belki de bu kendimi kandırışımdı, bilemiyorum. Bildiğim tek şey şu an muhtaç olduğum sevgiyi annemden almamdı. Nice za-

mandır sevgisizliğin yoksunu, yalnızlığın ise müptelası olmuştum. Şimdi ise beni saran kollar ve beni seven bir kalp vardı. O kalbe ve o özlem duyduğum göğse bol bol sinmiş, kolları arasında olsam da yüzümüzde güller açmak yerine buruk acılar konmuştu dudaklarımızın kenarına. Gözlerimiz mutlulukla ışıldamak yerine geçmek bilmeyen bir hüzün ile parlıyordu yaşlarımızla. Sabaha değin yaşlar akıtılmış, söylenemeyen sözler bakışlarla dile gelirken dudaklarımızdan sadece, "İyi misin?" "İyiyim..." sözleri dökülmüştü acı acı. İkimiz de biliyorduk "iyilik" kavramının yakınımızdan dahi geçmediğini lakin bu yalana kendimizi inandırmak istiyorduk. Dil başka, göz başka söyleyince yaşlarımız daha çok artmıştı ve annem sımsıkı sarılıp, "İyi ol kızım," başlıklı birçok sözü dile dökmüştü. İyi olamayacağımı, annemin dediği "aile" duygusunu yaşayamayacağımı biliyordum. Hâlâ ölü bir kadına âşık adamın birini sevmesini düşünmeleri beni deli gibi öfkelendirse de suskunluğumu sürdürdüm. Kimseye söyleyemezdim bu acınası durumu. Herkes bizi evli sanırken bu gerçekleri döküp kendimi daha fazla küçültemezdim!

"Rozalin kızım, biz yatakları açalım mı senin işin çoksa?"

Dijle yengemin sözleri düşüncelerimden sıyrılıp omzumun üstünden bakınarak, "Yok yenge, ben şimdi açarım, bitti bulaşık zaten," diye söylendim. Akşam yemeğinden sonra çay ve tatlı servisinden kalan bir iki parça tabak çanak vardı ve sabaha iş bırakmamak, biraz da kafamı dağıtmak amaçlı şimdi yapmayı tercih etmiştim.

"Tamam o zaman keçamin," diyerek içeri geçen yengemin ardından annem gelmiş, yine o şefkatle bakan gözleri bedenimde gezerken içim sızladı acıyla. Ne de zordu bu affetmek ve affetmemek arasında kalmak! Kendime affetmeyi yedirememek ve bu bakışlara içtenlikle cevap verememek.

"Rozalin'im, adına kurban olduğum. Yoruldun mu?"

"Yorulsam da kucağında dinlenirim anne."

Dudaklarımdan dökülen sözler sadece üzülmesini istemediğimden çıkmıştı. İçim acısa da elimde değildi içtenlikle bu sözü demek. Lakin yine de güzeldi böyle söylemek.

"Yok keçamin, yeni evlisin, artık kocanın yanında yat, dün benimle yattın zaten," sözleriyle içim acırken gözlerim dolmuştu, bu sefer gideceği için üzülüyordum.

"Yarın gideceksin zaten, bugün de yatayım?"

"Ayıptır kızım. Ben gelirim hep, olur mu anası kurban?"

Yüzümü avuçlayıp sorduğu soru ve sözleriyle yaşlarım kirpiklerime takılı kalırken kalbim sızım sızım sızladı. İçimde hâlâ bir yerde affedememişliğin verdiği soğukluk olsa da gitsin istemiyordum.

"Tamam..."

Dudaklarımdan sessizce dökülen sözlerden sonra uzanmış, yaşlı gözlerimi öpüp burukça tebessüm ederek mutfaktan ayrılmıştı. Yine acı konan yüreğimle baş başa kalmıştım. Sessizce yatakları ilk önce oturma odasına açarken Berzan da ayaklanmıştı. Hâlâ ona karşı öfkem yerini koruyordu ve hâlâ yan yana olmak istemiyordum. Evet, dün sarılmıştık fakat o an sadece sarılmaya muhtaç birinden farksız olmadığım içindi. Oturma odasının kapısını kapattığımda ikimiz oranın ortasında öylece kalmıştık. Bakışlarımı ondan çekip adımlarımı kıyafetlerimi almak için odama doğru ilerlettiğim an koluma panikle tutunan parmaklara bakındım kaşlarımı çatarak.

"Rozalin, odanda yatamazsın."

Sessizce birinin duymasından korkar gibi fısıldayışı ile çatılı olan kaşlarım daha çok çatılırken kuruyan dudaklarımı ağırca ıslattım.

"Neden?"

"Annemler burada."

"O odada kalasım yok, istemiyorum."

Sözlerim ile kaşlarını çatarken, "Bu isteğini bugün yapamazsın," dedi.

"Herkes istediğini yapıp dilediğini Rozalin'e söylüyor da neden kimse Rozalin ne istersin demiyor? Çok zor değil mi?" derken istemesem de gözüm dolmuştu. Lakin bu acizlikten ziyade hırstandı.

"İstiyorsun. İşine geliyor senin de, değil mi? Belki yine Evin der, sarar, öpersin!"

Bu defa boğazıma kadar dizilen hıçkırıkları kılıçtan geçirdim. Bu gece celladın günaha bulanmış kılıcı elimdeydi.

"Ben Evin değilim Berzan Harmanlı! Ben o kokusuna methiyeler dizdiğin değilim! Rozalin'im! Dağ çiçeği Rozalin! Hırçın Rozalin! Ezip geçtiğiniz kadın..."

Her kelimem bir bıçaktan daha keskinken, zehirli bir yılanın dilinden dökülürcesine tıslamıştım. Fakat ben ne kadar zehrimi de döksem, bıçak kadar keskin olsa da karşımdaki beni anlamadıkça ne zehrinin ne de keskinliğimin bir önemi vardı. Onu o afallamış hâliyle yalnız bırakıp odama girdim. Pijamalarımı almak için açtığım anda gözüme ilişen defterle bir iç çektim.

"Dertsiz başımda bir de sen varsın yetmezmiş gibi."

Onca baş ağrımın arasında bir de ne olduğunu, kimin olduğunu bilmediğim bir defter vardı. Defteri usulca yine çamaşırlarımın arasına saklayıp üstümü giyinerek odadan çıkıp Berzan'ın odasına doğru ilerledim. Kapıyı çalma gereği duymadan içeri girdiğimde odada olmayışı ile rahatlamıştım lakin bu rahatlığım ise iki gün önce yaşanan anların aklıma gelmesi ile yok olmuştu. Bakışlarım onun yatağını bulduğunda sanki orada biz varmışız gibi gözlerimin önünde yansımıştı o gece. Beni kendine çekişi, o dokunuşlarıyla hissettirdikleri...

İlk defa o dokunuşla kadın olmanın ne demek olduğunu hissetmiş, hiç tatmadığım bir ürpertiyi bedenim tatmıştı, tabii yanında ise hiçbir benzeri olmayan o acıyla. Benim göğsümden öpüp kokumu çekerken söylediği o isimle kendime gelişim, o söyleyemediğim sözlerimin boğazıma attığı çizikler bir bir aklıma geldi. Gözlerimin önünde beliren sahnelerle bir damla yaşım yine aktığında sertçe o yaşımı sildim kendime kızarak. Gözlerimin yaşlara ev sahipliği yapmasını istemiyordum artık, tıpkı artık acı istemediğim gibi. Kapının açılışı ile üzerimdeki tedirginlik beni boğacak hâle gelirken nefeslerimi yavaşça alıp vermeye gayret ettim. Dudaklarımdan titrekçe çıkan her nefes yüzüme sıcak meltemler gibi yayılmaya başladı. Duyduğum adım sesleri ile bedenim kasılırken aldığım nefesler kesiliyor gibi hissettim. Kuruyan dudaklarımı ıs-

lattığım an üzerimdeki yorganın çekilmesi ile bedenime buz gibi bir soğuk ev sahipliği yapmış, o soğuklukla ürperirken gözlerimi daha sıkı yumdum.

"Uyumadığını biliyorum Rozalin."

Sıkıntıyla alıp verdiği nefesleri işitirken ensemdeki tüyler dahi havalanmıştı hissettiğim bakışları ile. Derin bir nefes alıp gözlerimi açıp sertçe ona döndüm. Keskin bakışlarım bakışları ile kesişirken, "İzin verirsen uyuyacağım!" diye sertçe konuşup ellerinden yorganımı çekmeye başladım. Lakin onun gücünün yanında benim gücümün bir hükmü yoktu. Tek bir hamle ile ellerimden yorganı çekip kenara gelişigüzel attı.

"O söylediklerin neydi?"

Sabırsızca dudaklarından dökülen sözler ile durdum öylece. Keskin bakışları yüzümün her zerresinde gezerken tek kaşı havalanmıştı. Konuşmamı bekliyordu lakin konuşmak istemiyordum, konuşup ne diyeceğimi de bilemiyordum.

"Bir şey demek değildi."

"Rozalin!"

Uyarır biçimde konuşması, o dişlerinin arasında sabırsızca tıslayışı ile kaş çattım. Bir şey demediğim için üste çıkıyordu lakin bilmiyordu dediğim her sözle onu yere çarpacağımı! Sinirle uzandığım yerde doğrulup ayaklanırken hırsla gözlerine baktım.

"Ne demek o sözlerim sana söyleyeyim o zaman pısmam! Sen!" İşaret parmağımla göğsüne sertçe bastırdığım an kıstığı gözlerini parmağıma ağırca ilerletmiş, aynı ağırlıkla o gözlerini öfkeden koyulaşmış gözlerime çıkarmıştı.

"Sen bana iki gün önce bu yatakta sarıldın!"

Bu sefer bakışlarındaki yeşillerde gizlenmiş öfke kendini şaşkınlığa bırakırken işaret ettiğim yatağa bakındı. Büyük ihtimal kendine ne zaman diye soruyordu.

"Bu yatakta bana dokundun sen! Bu yatakta kokumu çekip göğsümü ö...." sustum, diyemedim, "Öperken bana Evin dedin," diye. Kelimeler boğazımı parçalayarak çıkarken sertçe yutkundum. Dol-

maması için çırpındığım gözlerimi açıp kaparken içime derin bir nefes çektiğim an içimde kana bulanmış harfleri yan yana getirip dudaklarımın arasından usulca saldım.

"Sen beni öperken Evin dedin... Beni Evin sandın! Şimdi öğrendin mi o sözlerimin ne demek olduğunu?"

Kendimi son sözlerimle daha çok toplarken o şaşkınlıkla kala-kalan adama bakındım. Göz bebekleri büyümüş, irislerindeki yeşiller şaşkınlıkla açılmıştı. Dudakları aynı şaşkınlık ile açılıp kapanıp duruyor, ne söyleyeceğini kestiremiyordu. İçinden onlarca sözün geçtiğini lakin bir cümle oluşturamadığını anlıyordum bu hâlinden. Uzun uzun gözlerime bakarken hâlâ bunları yaptığına inanamamışlığın verdiği bir bakış da vardı gözlerinde.

"Ro- Rozalin ben, ben özür..."

Duymak istemediğim özrünü elimi ağzına kapatarak engellemiştim.

"Özür duymak istemiyorum Berzan. Şimdi izninle uyumak istiyorum."

Elimi ağırca dudağından çektiğimde gözlerinde bir hüzün dalgalandı. Benim için üzülmesini görmemezlikten gelip tekrar yatağıma girerken onun o ne yapacağını bilemez hâli ile yalnız bırakmıştım.

"Rozalin," dedi tekrar iç çekerek. Bir şey diyemedim, demek istemedim. Benim sessizliğim hüküm sürerken onun parmak uçlarını saçlarımda hissettim. Sanki dokunmak ve dokunmamak arsında tedirgin kalıyor gibiydi.

"Ben..."

"Uyumak istiyorum Berzan," deyip kendimi iyice geri çektim. Bir şey diyemedi ile. Koca bir iç çekip, "Nasıl istersen," sözleri dökülmüştü dudaklarından.

Gecem ise hiçbir zaman iyi olmamışken sabahıma da bir ayrılış daha kondu... Nice şeyden ayrılan yüreğim bugün de annemden ayrılmıştı. Her ayrılış gibi bu ayrılış da yakmıştı beni. Lavların içine atılmış yangınlarımla çığlık çığlığa bağırıyordum sessizce.

Suskunluğuma gizlediğim bağırışlarımı, çığlıklarımı kimse duymadı. Bir öpücük, bir kokusuna bulanmış nefes çekmiştim içime ayrılmadan önce o kollardan. Buruk tebessümlerin yüzümüzde yerleşmiş gölgeleri ile veda etmiştik.

Berzan annemi konağa götürdüğünde, Dijle yengemle yalnız kalmıştık. İlk başta yine o nahifliği ile beni yanına çağırmış, eskisi gibi başımı dizlerinin üstüne koyup saçlarımı okşamıştı. Uzun süre sessiz kalmış, kendimizi iç çekişlere bırakırken ne düşündüğümüzü biz dahi bilmiyorduk. Düşünceler birbirine girmiş, neyin ne olduğu belli olmuyordu. Düşüncelerimizin kuyruklarından tutmayı da denememiştik zaten. Ardından sessizliği bozdu eskilerini anlatarak. Üzerine kuma gelinmesini, yaşadığı, bildiğim o acıları bir bir anlatırken konu Berzan'ın doğumuna geldi. Kollarına ilk verildiğini günü anlattı. Hawar yengemin kolları arasından alınmasına içi gitse de büyütmüşlerdi. Hawar yengem ile nasıl büyüttüklerini anlattı, ikisinin ne kadar zorlandıklarını anlattı. Bir adamı iki kişinin paylaşamamasını anlattı, bir adamın iki kişi arasında kalışını, içlerinin acısını anlattı. Ben ise tek kelime etmeden titreyen kedere bulanmış sesiyle eskileri anlatırken onu dinledim, konunun nereye varacağını bekleyerek.

O an zihnimde düşüncelerim çalkalandı. Bir ses, "Tarih tekerrür eder," dedi. Berzan babasının kaderini mi yaşıyordu şimdi? Dolaylı yoldan birleşen bir kaderdi bu. Bir tarafta karısı olan ben, diğer tarafta sevdası olan ölü kadın Evin... Amcam iki kadını idare etmişti fakat hangisi gönlünde yer etmişti bilmezdik. Annemler hep Dijle yengemin kalbini sevdi derdi. Bizim hikâyemiz daha kanlıydı. Yakıcı bir zehir gibiydi bizimkisi, Berzan kavuşamadığı yârini özlerken hâlâ ben Dijle yengem gibi kısırdım. Benim kısırlığım evlada değildi, benim kısırlığım sevdayaydı... Koca bir iç çekerken yengemin de bir iç çekişine şahit olmuştu kulaklarım. O iç çekişinde bir ağırlık vardı yüreğinden kopup gelen.

"Beterin beteri vardır keçamin. Bu hâlinize şükredin, biz neler çektik şu fani dünyada..."

"Ya benim omuzlarım kaldırmıyorsa o yükleri?"

"Kaldırır kızım, Allah kimseye taşıyamayacağı yükü vermez. Sen Rabb'ine sığın, o tüm kapıları açar..."

Şefkatini suna suna konuşmuştu saçlarımı usul usul okşayıp bir öpücük kondurduğunda. İç çekmiştim o an, düşünüp durmuştum. Omuzlarımdaki yükleri ve kapanan kapıların açılmasını. Nasıl açılacağını bilememiştim o kapıların. Hoş, açılmasını istiyor muydum? Sahi istediğim neydi? Sabahtan beri beynimde bu soru dönüp duruyordu. Yaptığım işte dahi sorumu düşünüp durmaktan ne yaptığımı da anlamıyordum.

"Keçamin?"

"Söyle jinbıra."

Yengemin seslenmesi ile oturma odasına ilerleyeceğim an balkona üstünü giyinmiş olarak gelince kaşlarımı kaldırdım.

"Hayırdır jinbıra, nereye gidiyorsun?"

"Kasaba gideyim, kıyma alayım da akşama kebap yapalım."

Duyduğum kebap sözü ile gözlerim açılırken dilimle dudaklarımı ıslatmıştım iştahla.

"Vallahi jinbıra, çok iyi olur. Ben para getireyim bekle de."

"Gerek yok keçamin, ben alırım. Hem sen de kalk gel, hava alırsın," sözü ile yengeme bakarken, "Yok jinbıra, ben halep[4] yapayım sen gelene dek," dedim. Bu sözümle başını sallayıp, "Tamam," diyerek evden gitmişti. Çıkmasını fırsat bilip hızla halebi yapıp odama geçtim. Çekmecenin arasına sakladığım defteri bir heyecan ile alıp oturma odasına ilerledim. Kendimi büyük bir heyecanla koltuğa bırakırken içimdeki merak büyümeye başladı. Deri ipliklerini hızlıca açıp okuduğum sayfayı geçtiğim an inci gibi yazılmış yazılar derin denizlerin arasından çıkar gibi parladı gözlerimde.

"Biriken su damlaları, üzerimde yükünü ağırlaştırdı sanki,

Sessiz sakin akan yağmur tanelerini hisseder oldum içten içe yokluğunla.

Her damlası yere düştüğünde, anıların gittiğini görür oldum,

4. Kuru patlıcan dolması. (y.n.)

Bilmek gerekiyor aslında tüm duyguları,

Yaşamın sürüklediği bir havayı,

Özgürlüğün kısıtladığı bir yağmuru,

Koşmak isterken engelleyen bir duvarı, severken özlem duymayı..."

Okuduğum harfler sol tarafıma ok misali tek tek saplanmıştı. Nasıl da güzeldi bu sözler... Bir defterin köşesine kalpten kopa kopa işlenmişti sanki. Yer yer akan mürekkep izleriyle gözyaşı izleri *ben buradayım* diye bağırıyor gibiydi. Sayfalarda gözyaşları eşliğinde kalpten kanayarak dökülen kelimeler diziliydi. İçim gitti böylesi güzel sözlere. Parmaklarım yeniden yazıların üzerinde gezindi... Hissettirdikleri paha biçilmezdi asla. Bir kadına veya bir erkeğe yazılmış bu sözler sanki bir kitaptan fırlamış insanların en hassas yerlerine taht kuran kraliyet gibiydi. Bakışlarım diğer sayfaya iliştiğinde yine gördüm o gözyaşlarıyla akmış olan, mezarda çamura bulandığı için kirlenen sayfalarda. Nasıl da iç acıtıcıydı böyle güzel sözlerin mezar toprağına bulanıp kirlenmesi.

"Şu yüzüme değen rüzgâr kokunu bana getiriyor yârim... Şu uçsuz bucaksız gibi gözüken yollar hasretini kalbime günbegün hatırlatırken içimde acılar bir bir yer ediyor. Özlüyorum seni sevdiğim... Her an, her saniye özlemle kavruluyorum. Ruhum ölüyor be adam..."

Okuduğum son cümle ile okumayı kesmiştim. Bu özlem kokan satırlar bir kadından bir adama yazılmıştı. Yüreğim en derinden sıkışırken yine bir merak sardı benliğimi. Tekrar yazıları merak ve beni içine alan duygu ile okumaya başladım. "*Ruhum ölüyor be gözlerini görmediğim her gün. Öyle bir sevda ki b....* " bendeki diye okumama fırsat kalmadan yengemin elinde poşetler le gelip, "Keçamin zile basarım duymazsın, korktum ben de," deyip yanıma doğru gelmesi ve merakla beni süzmesi ile defteri hızla kapatmıştım.

"Duymadım yenge." Yavaşça ayaklandığımda konuşurken bakışlarının elimdeki deftere düştüğünü gördüm.

"O nedir Rozalin?"

"Şiir defteri yenge, okuyayım dedim ben de can sıkıntısıyla."

Gelişigüzel uydurduğum yalana inanıp başını ağırca sallarken

elindeki poşetleri almama müsaade etmeden, "Sen otur kızım. Anlaşılan şiirler hoşuna gitmiş ki geldiğimi bile duymadın. Oku biraz daha," deyiverdi. Dudaklarım onun kalbinin temizliği ile usulca kıvrılmıştı minnet ile. Öyle güzeldi ki onun yumuşacık kalbi, anlatamam. Beyaz gibi tertemizdi kalbi. Çocuklara, bizlere ise oldum olası değer vermiş, bir karıncayı dahi incitmekten korkmuştu. Sanırım Harmanlı ailesinin en temizi, en safı, en sessiz olanı Dijle yengemdi. Yanağına kondurduğum buse ile yerime geçerken onun, "Eşek sıpası," demesine yine gülümsedim. Şu ceset kokan evde bu şekilde gülümsemek öyle güzel bir duyguydu ki anlatamam.

Derin bir nefes alıp kaldığım sayfayı açıp okumaya başladım. Her satırda sanki o sözleri ben yazmışım gibi yüreğimi acıtıyordu. Özlemle yazılmış her satır kalbe işliyordu tek tek. O gözyaşlarıyla akan mürekkepler ise saf sevginin yansıması gibiydi. Sayfalar beni binlerce bilinmezliğe sürüklerken nerede olduğumu dahi unuttum. *"Nefesim kesiliyor, geceler bana ağlıyor, yalnızlığı içiyorum yudum yudum,"* yazısı ile gözlerimden bir damla yaş akıp gitmişti gözyaşlarıyla izleri olan sayfaya. Benim yaşım da karışmıştı o kalpten dökülen harflerin üzerine. İçimde okuduklarımın vermiş olduğu ağırlık olurken titreyen dudaklarımı ısırdım. Ne de güzel sevmişti defterde dediği *orman gözlü adamı*. Sürekli aynı şeydi beni ağlatan. Sevgi...

Sevgi istediğim için mi sürekli karşıma çıkıyordu bu duygu? Yoksa sevgi hiç gitmeyen bir şey miydi? Yine onlarca düşünceye sahip olduğumda kendime gelip başımı iki yana salladım. Bir şey düşünmek istemiyordum. Defteri bu sefer özenle kapatıp bağladım. Onca aşkla dökülmüş harfleri incitmek istemedim. Ayaklanıp defteri yine aynı yerine saklayıp mutfağa geçtim.

"Sonunda geldin keçamin. Yemekler benden, sofra da senden Rozalin Hanım."

"Ayıp ettin yenge, beş dakikada hazırlarım şimdi."

Söylediği sözlere gülümseyerek cevap verirken, o kebap kokusu ile mest olmuştum. Hızla oturma odasına yer sofrası hazırlamaya koyulduğumda çalan kapıyı Dijle yengem açmıştı. Gelenin Berzan

olduğunu bilsem de oralı olmadım. Dün geceki konuşmalarımızdan sonra sabah o benim yüzüme bakamaz, bir çekingenlik ve pişmanlıkla gözlerini kaçırırken, ben o yokmuş gibi davranmayı seçmiştim şimdiki gibi. Yengem oğlunu yine tatlı diliyle karşılamıştı. Berzan ise annesine hürmette kusur etmeyerek içeri gireceği an, ben de oturma odasından çıkacağım için birbirimize çarptık. Çarpmamız ile onun bir eli boş bulunup belimi kavrarken benim elim göğsüne gitmişti.

"Görmedim."

Dudaklarından sanki zoraki çıkan sözlere göz devirirken o yakınlıktan bir adım geriye giderek kurtulmuştum. O olaydan sonra bana dokunmasını istemiyordum. Geri çekilip içeri girdiğimizde yengemin bize tebessüm ile bakışını görmüştüm.

"Ellerine sağlık daye[5], hepsi güzel olmuş."

Berzan'ın beğeniyle söylediği söze yengem kocaman bir gülüş sunup, "Afiyet olsun oğul," dedi. Ardından ise ikimizin önüne ekmek koyup konuştu.

"Senin işler nasıl oğul?"

"Allah'a şükür iyi anne. Miraç abim haftaya Urfa'ya gidecek mal almaya," dediğinde yengem, "İyi, olsun oğlum," diyerek yemeğini yemeye devam etmişti. Biten tabağıma pilav koyduğumda Berzan'ın da tabağını uzatması ile eline uzandım almak için. Ben tabağını elinden alırken parmak uçlarıma değdiği buz kesen parmaklara ile içim soğudu. O an bir ürperti ikimizde de ev sahipliği yaparken bakışlarımız birbirine tutundu. Nefesim o elaları görmem ile nedensizce kesildi. Sert bir yutkunuş boğazımdan geçip giderken gözlerimi kaçırıp elinden tabağı aldım. Kendime ne olduğunu anlamazken pilavı tabağına doldurmaya başladığım an Berzan'ın sorusu ile göz devirdim.

"Siz ne yaptınız?"

Çifte telli oynadık dememek için kendimi tutmuş, pilav koyduğum tabağı uzatırken yengemin dediği sözler ile elim ayağım titre-

5. Kürtçe anne demek. (y.n.)

miş, elimdeki tabak gürültü ile sofraya düşerken o keskin bakışlar beni talan etmişti.

"Ne olsun oğul, bir yemek yaptık, Rozalin'in de şiir sevdası tuttu, düşmedi elinden kara defter."

Sertçe bir yutkunuş geçti boğazımdan, içimde telaşla kalkan duygularla ne yapacağımı bilemedim. Yengemin telaşla dilinden dökülen, "Aman keçamin, dikkat edesin," sözlerini duymuyordum. Titreyen göz bebeklerim Berzan'ın kısılmış gözleriyle kesiştiği an hızla kaçırdım gözlerimi sanki ateşe değmiş gibi.

"Elimden kaydı birden."

Titreyen sesime binlerce lanet okurken, dökülen pilavı toplamaya başladım titreyen ellerimle. Yengem sofra bezini üstünden çekerken, "Ben mutfaktan tabakla bez getireyim," demesiyle telaşla o kalkmadan ben kalkmış ve hızla, "Ben getiririm!" dedim nefesimi verirken. Şu an Berzan ile yalnız kalamazdım. Hızla mutfağa geçtiğimde ellerimi tezgâha yaslayıp gözlerimi kapadım. Neden bu kadar telaş yapmıştım? Bu kara defteri neden gizliyordum? Neden içimde kötü bir his vardı da gizleme gereği duyuyordum? Binlerce soru beynimde dönüp dolaşıyordu. Her düşünce ile sıkıntı yüreğime daha çok işliyor, ben kendimi kaybediyordum. Bu kendimi kaybetmeme eklenen, enseme vuran ılık nefesti. Hissettiğim nefes ile bedenim kaskatı kesilirken o nefesin sırtıma doğru yayılmasıyla ürpertiyle tüm tüylerim havalanmıştı bir ok misali.

"Seni bu kadar endişelendiren ne Rozalin?"

Tüm harfler bedenimi kesik teller gibi sarmalamıştı. Bedenimi kesip saran teller yüzünden oluk oluk kanlarım akıyor gibiydi. Bedenimi deli bir titreme aldı. Sözcüklerim üşümüş, harflerim buz kesmiş gibiydi. Lal olan dilimden tek kelime dahi dökülmezken ne yapacağımı düşünüyordum. Endişem nedendi bilmiyorum. Bir şey mi yapıyordun, hayır... Neden korktuğumu dahi bilmiyordum, tek bildiğim şey içimde saklamam gerektiğini söyleyen endişe dolu bir histi.

"Rozalin?"

Kulaklarım onun sorgulayıcı keskin tınısını duyduğunda bede-

nimi yeniden bir titreme tutmuştu. Arkamdaki bedenin biraz daha yaklaşmasını ve onun bedeninin sıcaklığını bedenimde hissedince ısınmak yerine daha çok üşüdüm. Ayazda buz kesmiş gibiydi vaziyetim. Cevapsız kalan her saniyeyle göz bebeklerim çaresizce titriyordu. Sanki biri dilime kepenk vurmuş, tüm harfler yasaklanmış gibi bir söz bile dökülmüyordu mühürlü dudaklarımdan.

Bu acizliği kendime yakıştıramıyordum. Böyle sessizce, sanki suç işlemişim gibi davranmak Rozalin Harmanlı'ya yakışmazdı! İçimden kendime, "Güçlü ol!" diye söylenip kuruyan dudağımı ıslatırken yumruklarımı sıktım güç almak ister gibi. İşe yaradığını düşünüp usulca Berzan'a döndüğümde o kısılmış sorgulayıcı keskin bakışları gördüğüm an avuçlarımdaki güç kırıntıları un ufak olmuştu. Bir toz bulutu gibi avuçlarımdan savrulup giderken gözlerimi o kuşkuyla elalarında parlayan yeşil noktalara diktim.

"Endişelendiğim bir şey yok."

Kepenk vurulan dilim özgürlüğüne kavuşmuş, buzlaşan harflerim buzlarını kırarak tek tek firar etmiş, mühürlenen dudaklarımı parçalayarak çıkmıştı. Güçsüzlüğüme rağmen sözlerim kesin çıksa da fısıltıdan ibaretti. Sözlerim ile birlikte bakışları daha fazla kısılmış, kaşları iyice çatılmıştı. Gözlerini usulca gözlerimden çekip yüzümde gezdirmeye başladı, bu sefer büyük bir kuşkunun ev sahipliği yaptığı irisleri ile.

Bakışları yüzümde izlerini bırakarak ilerliyordu. Yüzüme değen her bakışında ruhum tir tir titriyordu. Bir bıçak kadar keskindi elaları. Karmakarışık olmuş renklerde binlerce duygu gezindi. Büyük bir patlama oldu göz bebeklerinde, yeşil noktalardaki kuşku şiddetle patlamış, yeşil ve sarının karışımı bir renk karmaşasının içinde kendimi bulmuştum.

"Madem endişen yok, bu titreyişine sebep olan ne?"

Yüzüme bir tokat gibi çarpan sorusu ile afalladım. Gözlerim büyüyüp öylece bakakaldım yüzüne. Az önceye kadar bu soruyu ben kendime sormuş ve cevabını bulamamıştım. Kendimi avutan sadece bir hissiyat diye sayıklamıştım. Şimdi ne diyecektim? Nasıl bir söz söylemeliydim de Berzan'ı ikna etmeliydim? Ya da büyük

bir saçmalıktı saklamam. Fakat bir bilinmezi bu şekilde öne atamazdım ki!

"Sen."

Söylediğim sözle yüzüne tokat yemiş gibi olan bu sefer o oldu. Çatılı kaşları düzeldi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu sefer ben onun bu hâline kaş çatarken dilimden kopup giden sözün ne olduğunu yeni idrak ettim. İdrak etmem ile bir dalgaya kapılıp sertçe kayalıklara çarpıp bölündüm bin parçaya. Dilimden pervasızca dökülen bu sözün altında kalırken şimdi daha beter düşündüm Berzan'a ne diyeceğimi!

"Ben mi?"

Şaşkınlıkla yuvarlanıp düşmüştü sözleri dudaklarından. O sözlerine karşın hızla yeniden sözlerimin nereye nasıl gideceğini umursamadan gelişigüzel konuştum.

"Evet, sen! Dibime kadar girmişsin, elbette titrerim! Salak saçma sorular durup duruyorsun! Yok şöyle, yok böylesin, yok zıkkım diye! Sana ne be! Endişeliysem endişeliyim!"

"Rozalin!"

Üste çıkmak için sessizce tıslaya tıslaya konuşmuştum. Hiçbir sözüm sorularına cevap değildi, bunu biliyordum. Bildiğim bir diğer şey ise karşımda sözlerim ile birlikte yumruklarını sıkan, çenesini kasan bir Berzan olmasıydı. Dişleri arasında tıslayıp o koyulaşan gözleriyle bakmasıyla sınırımı çoktan aştığımı biliyordum.

"Ne Rozalin? Yeter! Bir nefes almama izin verin!"

Sınırlar, ben sınırları aşmayı severdim. Yine durmayıp Berzan'ın sınırlarını aşmıştım. Berzan Harmanlı saygısızlığı sevmezdi, özellikle de benim üste çıkma çabamı bildiği için daha çok öfkeleniyordu.

"O sesi keserim Rozalin!"

Sessiz tıslayışı ile tek kaşımı kaldırıp bakındım üzerime eğilen adama. Zerre tehdidi umurumda değildi, şu an bu durumdan kurtulmak için binlerce kez sınır aşardım ve öyle de yapmıştım! Bana doğru eğilişine karşılık başımı kaldırıp dimdik bakmaya başladım öfkeden kararan gözlerine. Keskin soluğu yüzümde bir melteme yol

açıyordu. Benim ise hırslı nefesim yüzünde sert izler bırakarak yayılıyordu. Hâlâ bakışlarımız birbirine tutunmuş, soluklarımız birbirine karışırken ikimiz de yakınlığımızın farkında değildik. Ne zihnim onun kokusunun içime sindiğinden haberi vardı ne de birbirine öfke ile çarpan göğüslerimizden haberimiz vardı. Büyük bir cenge tutuştu bakışlarımız. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattığımda keskin bakışları ıslattığım dudağımı buldu. Bakışları dudaklarımı bir bıçak gibi parçalarken gözlerini daha çok kıstı. Bir alev sardı bedenimizi bizden habersiz, hangimizin önce kül olacağını bilemeden.

"Rozalin Harmanlı'nın sesini kesmek her yiğidin harcı değildir pısmam!"

Sert sözlerim ile bir hırlayış koptu dudaklarından. Ardından çenemde parmaklarını hissettim. Baskısı vardı fakat can yakacak kadar değildi. Gözlerinde bir öfke patlamasına daha şahit olurken yüzümü yüzüne daha çok yaklaştırdı. Şu an ikimiz de yakınlığımızı umursamıyorduk! Şu an tek önemli olan keskin sözlerimizdi! Bir savaş başlattı gözlerimiz, o savaşa sözlerimiz eklenince ortalık kıyamet kopmuş gibi oldu. Nefeslerimiz bu sefer yüzümüzde meltemler estirmedi. Aksine bir fırtına edası ile yayılıyordu bedenlerimizde. Bu fırtına beni susuz bırakmış gibiydi. Kuruyan dudaklarımı birbirine basıp emdiğinde yakıcı bakışları dudaklarımı buldu. Uzun uzun kalırken bakışları çenemdeki eli oynamış ve başparmağı alt dudağımı bulmuştu. Parmağını dudağımda hissettiğim an kalbimde bir sancı oluştu. Ağır bir şekilde dudağımı boydan boya çizmeye başladı.

"Rozalin Harmanlı, emin ol, keserim o sesini."

Dudaklarından tane tane dökülürken sözleri, dudaklarıma baktığı bakışları ile nefes alamıyordum. Zar zor gözlerime çıkardığında bakışlarını gördüm elalarındaki patlamaları. Bir şeyler arıyordu gözleri gözlerimde ama ne aradığını anlayamamıştım ve o sanki aradığını bulamamış gibi daha fazla yaklaştı. Burnunun ucu burnuma değdiği an titredim. Güçlü ve dik duran bedenimi bir titreme ele geçirirken son sözleri ile nefesim daha da kesildi.

"Beni sınama av, aştığın sınırlarda kaybolursun."

Öyle bir tehdit savurmuştu ki bu onun kitabında, "Ayağını denk

al, göze batıyorsun!" demekti! İşte o an yeni bir tokat yedim. Berzan her hâlimin kaçışımdan dolayı olduğunu çok önceden anlamıştı ve beni köşeye sıkıştırmıştı! Şimdi ise bana, "Av olduğunu unutup avcı olma," diyordu. Berzan'ın sürekli üste çıkmaya çalıştığımda söylediği sözdü bu. Tek bir fark vardı, bu sefer üzerine basacağım kişi bir arkadaşım ya da ailemden biri değildi! Bu kişi beni avucunun içi kadar iyi tanıyan, kocam olan Berzan'dı.

"Av değilim..."

Sonunda mühürlenmiş dudaklarım zar zor ayrılmış ve dilime dolanan sözler yenilgiye bulanarak sessizlikle dökülmüştü. Nefes alamıyordum, onun yakınlığı ve kokusu ile nefesim kesiliyordu! Sert bir yutkunuş geçti boğazımdan onun dudaklarının kıvrılması ile. Sinsice doğan bir kıvrılma ile göz bebeklerim yeniden titredi. Berzan anlamıştı yenilgimi... Gözlerinde zafer parıltıları dolaşırken bir adım geri çekildi, ardından çenemi kavrayan parmaklarını çektiği an yine döküldü beni daha fazla öldüren sözleri.

"Bir avsın Rozalin. Avcıya avcı rolü çeken bir av."

Sözleri ile tekrar bir adım attı. Attığı adım yeniden bedenlerimizi birleştirirken yüzünü kulağıma doğru eğmeye başladı. Öylece put kesilmiş şekilde bir şey yapmadan durup onu izliyordu titreyen göz bebeklerim. Her söz boynumda derin bir iz yapıyordu tıpkı nefesi gibi ve boynuma sızan nefesi ile avcının kollarında titriyordum.

"Unutma, bu avcı seni çok iyi tanıyor. Avlayacağım derken avlanma."

Sert bir yutkunuş boğazımdan geçerken Berzan'ın sözleri boğazımda takılı kalmıştı. Nefes almayı dahi kestiğimde onun soluğunu boynumda hissediyordum. Beni yakan nefesi boynuma bir yılan gibi dolanmaya başladı ılık bir esinti ile. Boynumu bir yılan gibi saran nefesi zehrini zihnime akıtıyordu yavaş yavaş. Akıtılan zehirle beynim uyuşurken düşünme yetimi de kaybediyordum. Kendimi sert bir rüzgârda savrulan dal parçası gibi hissettim, nereye sürükleneceğini bilmeden rüzgâra teslim olan bir dal parçasıydım ben. Rüzgârım Berzan mıydı? Yoksa rüzgâr diye nitelendirdiğim şey bir kasırga mıydı? Kalbim yine deli gibi atmaya başladı, o acıyla bede-

nim değil ruhum sızladı, sızlayışı ise yanlış kişiye çaresizce attığındandı. Kalbim de tıpkı zihnim gibi rotasını şaşırırken, boynumu saran yılanın uzaklaşmış olduğunu hissettim. Ilık meltemlerin estiği boynumda şimdi sadece derin izler vardı. Ağırca kirpiklerimi araladığımda bana bakan elalarını gördüm, o elalarda yeşil noktalar bir zeytin tanesi gibiydi.

"Anladın mı beni Rozalin?"

Bakışları gözlerimi talan ederken tane tane döküldü sözleri dolgun dudaklarından. Lakin ben zihnimi en ücra yerlere atıp koşmuştum beni başka bir duyguya iten bilinmezin arkasından, o yüzden neyi anlayıp anlamadığımı bilmiyordum. Sadece dinginleşmiş bir çağlayan gibi olan gözlerimle yüzüne bakıyordum öylece. Tek kaşının ağırca kalkışını, ardından kıstığı gözleri ile dudaklarıma bakışına şahit oldu gözlerim. Dudaklarımdan dökülecek olan cevabı beklediğini anlamıştım. Fakat bir cümle dökülmüyordu mühürlenmiş dudaklarımdan. Yeniden bir yutkunuş geçti boğazımdan. Beni bu kadar tanımasına, beni bu kadar açık bir kitap gibi okumasına sinirleniyordum.

"Anlamadım..."

Düşüncelerimle boğuşan zihnimle uğraşırken, dudaklarımın ne ara kilitlerini kırdığını anlamamıştım ta ki kısık ve bir o kadar düz olan sesimi kulaklarım duyana dek. Kendime şaşırmayı bir kenara bırakıp kaşlarını çatan adama bakınmaya devam ettim. Aldığı cevaptan hoşnut olmamış olacak ki derin bir nefes bıraktı burnundan.

"Ben ne avım ne de avcı. Ben Rozalin'im. Endişelendiğim bir şey de sakladığım bir konu da yok. Beni çok iyi tanıdığını söyleyip durmana da gerek yok! Çünkü beni tanıyor olsaydın ne hissettiğimi bilirdin. Şimdi beni biliyormuş gibi konuşup tehdit etme."

Dilim durmuyordu, dudaklarımdan kelimeler son bir direniş ile bir okun yaydan çıktığı gibi hızlı ve yakıcı bir şekilde dökülüyordu. Kendimde bu gücü dahi nereden bulduğumu bilmiyordum. Kararlı gözlerimi onun kızgınlıkla parıldayan gözlerine diktim son kez. Bir şimşek daha çaktı öfke fırtınalarının arasında, çakan şimşek ile yeşiller ile sarılar birbirine karıştı. Göz bebekleri tıpkı dudakları gibi

sinirle titriyordu. Bakışlarımı ağırca yüzünden çektiğimde kendimi o kıskacından da kurtarıp oturma odasına doğru ilerledim arkamdaki adamı umursamadan. Nefeslerim sıklaşmaya başlamıştı, sanki şimdiye dek nefes alamamış gibiydim. İçeri girdiğim an bu sefer başka bir göz tarafından kıstırılmıştım. Yengem meraklı bakışlarını üzerimde gezdirip solan yüzümün ne denini araştırıyordu.

"Bir gittiniz, gelmediniz keçamin."

Yengemin sözüne bir şey diyemediğimden zoraki bir tebessüm kondurmuştum dudaklarımın kenarlarına. O andan sonra Berzan da sofradaki yerini aldığında sessizlik hüküm sürmüştü ceset kokan evimizde. Lokmalar boğazdan geçerken bir jilet gibi kesikler atıyor, her bir bakış bir bıçak gibi teni delip geçiyordu. Sıkıntı ile alınan nefesler ortamdaki gerginliği bas bas bağırır gibi dudaklarımızdan dökülüyordu. En sonunda bu işkence bitmişti. Gecenin sessizliğine karışan televizyon sesiyle hepimiz oturmuş boş gözler ile bakarken, bu sessizliği bozan yengem oldu.

"Bu oğlanı görünce aklıma geldi. Bilin bakalım ben bugün kimi görmüşüm."

"Kimi gördün daye."

"Yok vallahi demem, tahmin edin. İyi tanırsınız ikiniz de."

Yengemin sözleri ile Berzan, "Allah Allah," deyip düşünmeye başladığında televizyona bakındım. Yengemin gördüğü kişiye benzettiği oyuncuya bakarken aklımdan da kim diye geçirmeye başlamıştım. O an televizyondaki oyuncunun yemyeşil bir ormanın güzelliğini taşıyan gözlerini görünce dudaklarım aralanmış ve aklıma gelen kişinin ismi dile dökmüştüm.

"Cihan..."

"Vallahi bildin Rozalin! Bugün kasaba giderken gördüm, nasıl değişmiş, maşallah."

Sözlerine tebessüm edip başımı çevirdiğimde Berzan'ın kısılmış gözlerini üzerimde hissettim. O soru soran bakışlarım umursamayıp televizyona döndüğümde sesini işitince derin bir nefes aldım.

"Nereden bildin Cihan olduğunu?"

"O gün mezarlıkta karşılaştık."

Sözlerimle Berzan kaşlarını daha çok çatmış, ardından ise hatırladığı gün ile çatılan kaşları düzelmiş ve gözlerinde bir hüzün yer etmişti. Kuruyan dudaklarını ıslatıp o hüznü gözlerinden bertaraf etmek ister gibi açıp kapadı. Ardından tekrar gözlerimin içine bakıp, "Ne işi varmış orada?" diye sorguladı. Sinirlerime *sakin ol* diye bağıran iç sesimle derin bir nefes alıp sert bir bakış attım. Ardından ise iğneli sözlerimi dudaklarımdan dökmeye başladım.

"İşim vardı, hâl hatır soracak durumda değildim Berzan ağa."

Sert çıkışım ile kaşları yeniden çatılırken dişlerini sıktığını o dalgalanan yanaklarından anlamıştım. Sinirle ısırdığı dudaklarını dişlerinin arasından kurtarıp dudaklarını konuşacağı an yengemin sorusu ile ikimiz ona döndük.

"Sen ne diye gittin mezarlığa Rozalin?"

Bir sorunun can alışına yeniden şahit olmuştum yengemin sorusu ile. Nefesim kesilirken dudaklarımdan durgunca, "Ziyarete," diye kelimeler döküldü acının kırıntıları ile. Diyememiştim, "Oğlunun sevdiğinin doğum günüydü, yalnız bırakmamak için Berzan yerine ben gittim," diye. Diyemedim, "Mezarlık evim, Evin'in kuru toprağı da sırdaşım," diye. Yine ağır geldi bu ev, bu evcilik oyunu bana. Omuzlarımdaki yükler hiç eksilmeden yerine yenileri gelince iyice çöküyordum. Bir de böyle sözlerin darbesine uğrayıp tökezlediğimde düşmemek için ekstra bir çaba sarf ediyordum. Bazen tüm yükleri omzumdan söküp atmak, insanlara gerçeği söylemek istiyorum, bağırıp çağırıp, "Beni yaktınız!" demek istiyordum ama istemekle kalıyordum. İcraata dökemiyordum maalesef... İçimdeki surlara sert dalgalar çarpmaya başladı yeniden. Her bir dalgada yosun kaplıyordu duvarlarımı yavaş yavaş. Acı çoğalıyor, dalgalar şiddetini artırıyordu, pusudaki bir düşmanın sinsiliği gibi yıkacağı anı bekliyordu beni hırçın acı dalgalar. Hüzne bulanmış benliğim yine kendini onlarca düşüncenin arasında kaybederken, usulca yerimden kalktım müsaade isteyerek. Ayaklarım yine beni eski odama götürürken son anda Berzan'ın odasına doğru ilerlemiştim. Kapıyı

açmaya mecalim kalmamışken ölü toprakları bir bir üzerime atılmaya başladı. Ellerimi siper edip diyemedim şu toprağı dökmeyin üzerime diye! Gömdü tüm düşünceler beni yerin en dibine. Çırpınmadım ama ölümü de kabullenememiş gibi bir vaziyetim vardı. Yine o sevmediğim hissizlik beni sarmalarken, o sarmaladığı dalları pençelerimle koparıp attım bir kenara.

Asla! Asla kendimi bu hissizliğe itmeyecektim! İlk önce bana bunları reva görenlerden hıncımı alacaktım! O hissizlik şimdi gitmiş, yerine dünyayı kül edecek bir öfke yer etmişti. İçimden girdiğim odayı dağıtıp bağırıp çağırmak geçerken dudaklarımı ısırdım. O an arkamdaki bedenin varlığı ile bakışlarım camdan yansıyan bedenlerimizi buldu. Puslu gözlerim onun gözlerinden çekilmezken yüzümde kaskatı kesilmiş bir insanın ifadesi vardı.

"Bunların hepsi senin suçun."

Döktüğüm sözler can yakmak için bile bile dökülmüştü. Tek suç elbette onun değildi. Bende de vardı ama en çok bizi bu duruma itenler de vardı! Sözlerim ile kaşları çatılsa da susmayı tercih etti. Ettiği tercih ile dilim tüm kelimelerin bağlarını çözmüş, özgürlüğüne kavuşturmuştu.

"Hiç gelmemeliydin... Bundan iki yıl önce çiftlikte vedalaştığımız zamanda kalmalıydın. Benim giden bir kahramanım olarak kalman gerekirdi, ölü birini seven kocam olarak değil."

Soğuk bir esinti geçti sözlerimin ardından bedenlerimizin etrafından. Bu soğukluk yalnız yattığım yatağımın soğukluğu gibi can yakıcıydı. Sözlerimin doğruluğu ile ikimiz susmuş, camdaki yansımamıza hâlâ bakakaldığımızda ikimizin gözlerinde bir yaş vardı. Benim gözyaşım hiç yaşayamayacağım kaybettiğim hayatıma akarken, onun gözyaşı ölü sevdasına akmıştı. Buz kesen bedenlerimiz olduğu yerde öylece dururken kepenk vurulmuş kuruyan dudaklarını aralayıp sessizce döktü kelimelerini.

"Ben böyle olsun istemedim Rozalin. Seni batağın içine çekmek istemedim."

"İstemesen de böyleyim ama... Çektiniz batağın içine beni..."

Belki bencilliğin zirvesine vurmuştum şu sözlerimle. Tek ıstı-

rap çeken ben değildim lakin şu an sadece kendimi düşünüyordum. Yaşayacaklarım her an yüzüme bir tokat gibi çarpınca hırçınlaşıyordum ister istemez. Oynadığımız şu evcilik oyununun sahteliği artık canımı yakıyordu. Oyun oynamak istemiyordum ben artık, sevilmek istiyordum, ceset kokan ev yerine mutluluk kokan bir ev istiyordum. İsteklerim ise kanlı eller tarafından avuçlarımın arasından alınınca geriye sadece o isteklerin boşluğu kalıyordu.

"Elimden geleni yapıyorum Rozalin. Senin yanında olmaya çalışıyorum! Bu acıyı yaşayan sadece sen değilsin! Sevdiğim ve benim yüzümden ölen bir kadın var. Buna rağmen seninle evli olmak ne demek biliyor musun!?"

Ellerim arasındaki boşluğa bu sözler konduğunda sol tarafım yeniden sızladı. Gözlerim yağmur tanelerini pınarlarımda biriktirirken dudaklarım titredi. Biliyor musun demişti... Ben bilmekle kalmıyor, yaşıyordum bile! Acımın kimse tarafından görülmemesi değil, beni bilenlerin görmemesi can yakıyordu! Ağırca titreyen bedenimle ona doğru dönmüş, gözlerine yansıttığım acıyla bakarken dudaklarımda histerik bir kıvrılma doğdu kederi dudaklarıma kundak yapan.

"Biliyorum... Çok zor geliyordur sana, ihanet hissi bile oluyordur hatta... Anlıyorum ben seni pısmam, hem de çok iyi anlıyorum. Yanımda oluyorum dedin, değil mi?"

Hissizliğe doğru çekilmiş kelimelerim duygunun kırıntılarım içlerinde saklayarak dökülüyordu bir bir. Her sözümde biraz daha acı, biraz daha öfke ile doğuyordum. Bir adım daha atıp aramızdaki boşluğu doldururken titreyen göz bebeklerim hâlâ gözlerinde asılıydı.

"Yanımda ben kimseyi görmüyorum Berzan ağa. Yanımda deyişin, gelişigüzel sunduğun iki üç kelime mi yoksa yok olmuş hayatıma bir bal gibi çaldığın iki üç tebessüm mü? Bunlar mı yanımda oluşun? Yalnız başıma ağlarken giden hayatımda omzuna mı yasladın başımı? Ya da ben sana, kendime, ölmüş Evin'e üzülürken yanımda mıydın? Ben seni çok iyi anlıyorum ama sen sakın beni anladığını söyleme Berzan Harmanlı! Beni anlayamazsın sen

çünkü! Aklın fikrin hâlâ ölmüş bir kadındayken benim gömülen hayallerimi anlayamazsın! Şimdi bana çabadan bahsetme, çaba sarf eden benim..."

İçimde birikmiş kelimeler özgürce karşımdaki adamın yüzüne dökülürken, ben renkten renge giren yüzüne bakıyordum öylece. Evin'in toprağına döktüğüm sözleri şimdi Berzan'a söylemek rahatlatsa da bir acıyla birlikte o rahatlık doğuyordu.

"Ben..."

"Sen ne? Üzgün müsün? Yoksa çaresiz mi?"

Sözlerimin ağırlığı ile bocalamış olarak dökülen sözlerini bir bıçak gibi kesmiştim. Benim sözlerimle kendine gelmemeliydi! Gelse dahi olacakları biliyordum, iki üç tebessüm ve bir gelişigüzel sarılış... Yalan bir şey istemiyordum artık ben. Onca ay sonra günbegün aile özlemi çekiyordum. Sevmek ve sevilmek istiyordum!

"Elimden bir şey gelmez Rozalin... Sana bunları yaşatmayı istemezdim ama bir çıkış yok!"

Keskin sözleri ile gözlerimde ona bir acıma doğdu. Histerik bir kıvrılma dudaklarımı sararken, "Çıkış var Berzan Harmanlı, çıkış var da sen o çıkış kapılarını kendi ellerin ile kapattın," diye döktüm kelimelerimi onun kaşlarını çatan bakışları altında.

"Ne çıkışı?"

"Bıraksana artık ölen ile ölmeyi? Daha ne kadar sürecek bu yasın? Bir yedi yıl daha mı? Elinden her şey gelir senin, çıkış kapılarını açsana artık. O kapattığın kapılar benden de senden de çalıyor, görmüyor musun?"

Göz pınarlarımdaki yağmurlar tek tek gözlerimden yanaklarıma doğru inerken onun yüzündeki öfkeyi ve gözlerindeki o hırsı görünce daha çok dibe batıyordum.

"Sen ne diyorsun?"

Sıktığı dişlerinin arasından sertçe tıslayışı ile irkilirken göz bebeklerim dahi titremişti tıpkı ruhum gibi.

"Ben, ben yaşamak istiyorum artık... Beni seven, sevdiğim biri olsun istiyorum. Aile olmak istiyorum..."

Korka korka döktüğüm her bir kelime boğazımı yırtıp geçerken Berzan'ın yumruk yaptığı elleri beni darmadağın ediyordu.

"Ne ailesi Rozalin? Ben hâlâ benden gidene alışamamışım, sana, senin benim karım oluşuna nasıl alışacağım? Hâlâ yüreğimde benim yüzümden ölen birinin acısı, vicdan azabı varken seni sevip aile kuracağımı nasıl düşünürsün?"

Bir depreme daha tutuldu titreyen bedenim. Her bir harf üzerime çakılı kalmış, ben molozların altında tozlu dumanlı olmuş hayallerimle nefes almaya çalışıyordum. Toz olmuş tüm isteklerim aldığım nefese karışıp beni nefessiz bırakırken bir yaş aktı yeniden ıslanmış yanaklarıma doğru. Sözlerinin gerçekliğini bilmeme rağmen onun ağzından bu şekilde duymak ruhumu yok ederken, kalbimi milyonlarca parçaya bölmüştü.

"Ben..."

Kurumuş dudaklarım aralanmış, ne söyleyeceğimi bilemeden cılızca bir söz çıkarken tekrar sustum. Ne diyecektim ki? Bu evliliği istemediğimi söylemeyi mi? Yoksa artık bu oyunu sürdüremeyeceğimi mi?

"Ben, ben bu evcilik oyununu oynamaktan yoruldum."

"Ben de bu oyunu oynamaktan memnun değilim ama mecburuz."

Söylediğime söylediği sözlerle yeniden acı dolu bir gülüş kondu dudaklarımın kenarına. Kaşlarım ağırca havalanırken gözlerimdeki acıyı örtmeye çalıştığım bir alay vardı.

"Mecburuz... Mecbur falan değilsin sen, ben mecburum size uymaya, sizin benim hayatımı elimden almanıza..."

Söylenecek söz bırakmamıştı bir önceki sözleri ile. Son noktayı koyduğum bu sözüm ile kaşlarını çatsa da umursamadım. Birkaç adım geri çekilip akmaktan dolayı ıslanan yanağımı titreyen parmaklarımla silerek banyoya doğru ilerlerken onun, "Ağlama!" diye tıslayışı ile omzumun üstünden ağırca baktım bir boşluğa bakar gibi. Berzan Harmanlı ağlayanlara dayanamazdı, şimdi ise benim ağladığımı görüp sinirleniyor ve elimizdeki çaresizlikle savaşıyordu. Yum-

ruklarını delicesine sıkmış, gözlerinde büyük bir öfke yer ederken bedenini bir titreme sarmıştı. Kendini tuttuğu belliydi, öfkesinin sadece bana olmadığını biliyordum. İçindeki onlarca düşünceyle baş etmek ve o lanet olası sevdanın günbegün öldüren zehrinin acısı vardı. Baş edemeyişinin öfkesiydi bu. Beni ağlattığının, yaşadığımız şu karmaşık hayata olan öfkesiydi.

"Ağlamak yasak mı? Buna da mı mecburum? Bunu da mı ekleyeyim bana verdiğinizi sandığınız hayata..."

Kelimelerim alayla çıksa dahi her harf kedere boyanmıştı. Mecbur olmak istemiyordum ben! İnadına ağlamak ve yine inadına sağlam durmak istiyordum. Dudaklarıma kondurduğum histerik gülümsemeye zıt olan gözlerimden akan yağmurlardı.

"Rozalin..."

Sessizce ismimi fısıldayıp acıyla bana bakınca yine yandım. Hızlı adımlarla yanıma gelip bedenimi sardığı kolları ile derinliklerdeki acım sızladı. Bu kolların bana acıyarak dolanmasını istemiyordum tıpkı, bu şekilde yaklaşmasını istemediğim gibi.

"Çek ellerini üzerimden! Muhtaç değilim sizin gelip geçici tesellinize!" diye sinirle tıslarken kollarından kurtulmaya çalışıyordum gayretle. Lakin her çabam onun kuvveti ile yerle bir oluyordu. Göğsüne basışı, saçlarımı koklayıp, "Özür dilerim ağlattığım için... Ağlama," sözleri ile daha kötü oluyordum. Beni onca acıya atmış adam, bana aile olmayı alenen unut diyen adam, şimdi beni bu şekilde saramazdı. Yedirmezdim de bu sarılmayı. Kendimi bu kadar acınacak hâle de getirmemeliydim. Ben Rozalin Harmanlı, bildiğim gerçekleri onun ağzından duydum diye kendimi karanlığa gömmeyecektim!

"Çek ellerini Berzan. Birini saracaksan ilk önce kendini, sonra sevdiğinin mezarını sar! Bundan sonra ben yokum!"

Bana yaşatılan her acı onlara ateş olarak geri gidecekti, tıpkı şu an döktüğüm sözler gibi. Kollarından kurtulmak için sert bir hamle yapıp göğsünden ittim. Hırsla inip kalkan göğsüm onun göğsünden kurtulduğu an bakışlarımı kısmış olduğu gözlerine iliştirdim.

"Ne demek ben yokum?"

Tehlikeli bir şekilde sorduğu soru ile başımı daha dik tuttum. Gözyaşlarımla ıslanmış yanağımı kolumla sertçe silerken dudaklarımdan yeni hayatıma başlangıç yapacak o sözleri bir tokat gibi yüzüne çarptım.

"Şu demek! Bundan sonra seninle iyi olmak adına araladığım kapıyı suratına çarptım. Bundan sonra biz demeyeceğim! Ben diyeceğim Berzan Harmanlı. Kendime bir iyilik yapacağım ve ne seni ne Evin'i ne de beni bu hayata itenleri umursamadan sadece kendim için yaşayacağım! Ve bir gün gelecek, sen o kapıyı aşındırdığında suratına bugünü çarpmaktan geri durmayacağım!"

Sözlerimin ardından dudaklarım açıp kapadı. Bir şey diyecek gibi oldu ama sessizliği seçti. Gözlerini gözlerimden ayırmazken bir adım attı ileri doğru. Eli havaya kalkıp yüzüme çıkacağı an kesik bir nefesi dudaklarının arasından verip kapadı gözlerini. Anlaşılan o kendi içindeki mahkemede kararlar veriyordu. Yüzüme uzanan elini indirip bana doğru attığı adımı geri çekerek arkasını dönüp cama doğru ilerledi. Camdan yansıyan hâline baktığımda yine o adamı gördüm, ne yapacağını bilmeyen, acıyla kanayan o adam... Onun o hâlini görmek istemediğim için ben de ardımı dönüp yatağa uzandım. İkimiz de uyumadık sabaha kadar, ben düşüncelere boğuldum, o kendi mahkemesine. Ben acımda kıvrandım, o zaten evi olan acının içinde sessizce oturdu. Sabah olduğunda kalkıp Dijle annenin yanına gittim.

"Allah kabul etsin Dijle ana."

Namazlığını toplayan kadın sözlerimle bana içli içli bakmış ve içindeki endişeyi dile getirmişti.

"Sağ olasın kızım, biraz geç kaldım ama Allah inşallah kabul eder."

Seccadeyi katlayıp kenara koyduğunda gözleri üzerimi taradı.

"Hayırdır keçamin, bir yere mi gideceksin giyinip süslenmişsin," demesi ile gülümseyip, "Kahvaltıya dışarı çıkıyoruz, sen de hazırsan giyin feraceni, çıkalım," dedim. Kararsız bakışları ile karşılaştığımda onun bahanelerini önlemek için, "Hadi yenge, çıkalım erkenden, gezeriz biraz," dedim.

"Ee, iyi madem."

Yengemi yeniden ikna etmiş ve o hâline gülerken yatak odasına doğru ilerledim cüzdanımı almak için. Aradan geçen saatlerde kendimi sürekli hafif hissetmeye zorlamıştım. Ya da sadece kendimi kandırmalarımın verdiği bir rahatlığıydı bu üstümdeki his.

Bilemiyorum... Tek bildiğim şu an kendim için yaşamak, kendim için çabalamanın iyi gelmesiydi. Yeniden doğmuş gibi hissediyordum artık, kırılmış kanatlarımı koparmış, kanatsız uçmayı öğreniyor, öğrenmeye çalışıyordum. Berzan'ı ve Evin'i kanlı rafların arasına kaldırmıştım dün gece... Yüzüme kapanan kapılarla uyanışımı gerçekleştirirken, birçok şeyi o rafların arasına bırakmıştım. Maalesef benim raflarımda toz yoktu, hayallerimin kanları vardı. Şimdi ise o rafları Berzan ve Evin süslüyordu. İçimde kapattığım kapıların arasında sızlayan duygularımda derin bir nefes alıp düşüncelerimden vazgeçtim. Düşünmek acı veriyordu, ağırlık veriyordu. *Düşünmemek gerekti ve ben de düşünmemeyi seçtim.* Adımlarım yatak odasının kapısına geldiğinde elim çoktan kapı kulpunu bulmuş ve aşağı indirerek açmıştım. Açtığım kapıdan kendimi usulca içeri atarken gözlerim onun uyku mahmuru kısılmış gözleri ile kesişti. Bakışlarındaki mahmurluk yüzümden bedenime doğru kaydığı an yok olmuş ve kaşlarının ağırca çatılışına sebep olurken, gözleri merak duygusunu misafir etmişti. Beni süzen gözlere soğukça bir bakış atıp aynalığa doğru yürümeye başladım. Ensemdeki tüylerin ürpermesi ile onun beni izlediğini anlamış, o yokmuş gibi davranmaya devam etmiştim ta ki sert sesi kulaklarımı doldurana dek.

"Hayırdır, bana sorulmadan nereye gidiliyor?"

Dudaklarından dökülen her harf ile sinirlerim çoğalmıştı. Kaşlarım çatılmış, gözlerim hırs ile tutuşmaya başladığı an elimdeki cüzdanı delicesine sıkmaya başladım. O yokmuş gibi yapmak, bu sözlerini duymamış gibi yapmak zor oluyordu! Lakin alışacaktım, onu yok saymaya, görmemeye ve birçok şeye daha! Her saniye daha çok öfkeye bulanırken dilimi sertçe ısırdım. Zehirli dilim kilidini çözmemek için kendini zor tutuyordu. Biliyordum, dilimin kilitleri çözülse kan çıkacaktı! Sinirle derin bir nefes alıp cüzdanımı alarak

hızla yürümeye başladım. Daha fazla burada durursam kendimi durduramayıp patlayacak ve kendime verdiğim sözü tutamayacaktım! Bakışlarım onun sinirle titreyen göz bebeklerini görmemek için yerden çekilmiyordu. Kendimi ona bakmamak için zorlarken, büyük bir savaşa girmiş gibi hissettim. Bu hâlimi anlamış olmalı ki dudaklarından hırlar gibi bir ses döküldü. Anlaşılan onu görmezden gelip, sorusunu yok saymak sinirlendirmişti. Defalarca içime nefesler çekerken ilerlediğim kapının yolu bana kilometrelerce gelmeye başlamıştı artık. Her adımda biraz daha Berzan'a yaklaşıyor ve her yaklaşımda nefeslerim bana yetmemeye başlıyordu. Yanından geçeceğim an kalbimin durduğuna emin olacakken, kolumdan tutulmam ve çekilmem ile afalladım. Keskin bakışlarım onun sinirden koyulaşmış gözleri ile kesiştiği an kulaklarımda dişlerinin arasından sinirle, "Rozalin!" diye tıslayışı yankı yaptı. Adımı söyleyişi ile gözlerimi daha fazla kıstım. Bana seslenmesi dahi canımı yakıyordu. Gözlerindeki ateşi görüyordum, kirpiklerindeki kıvılcımları üzerime sıçrıyor ve ben o ateşi gördükçe daha çok öfkenin rengine boyanıyordum. Hakkı yoktu bana öfkelenmeye, o hakkı dün gece kaybetmişti Berzan Harmanlı. Ona verdiğim, ona sunduğum kapıları yüzüme çarptığı an kaybetmişti...

"Bırak..."

Tek bir söz döküldü kuruyan dudaklarımdan sessizce. Düşüncelerim beynimi kemirse dahi gardımı çoktan almıştım ben. Ona yakın olmak, onun o ateşle yanan gözlerini görmek beni zorlasa da artık yıkılmak yoktu. Kolumu o ellerinden çekmek için çabaladığım her saniye pençelerini daha çok geçiriyordu tenime. Onun gücüyle daha çok sinirlenip hırçınlaşıyor ve debelenerek, "Bıraksana!" diye sinirle tıslıyordum. Ne sözlerime ne de sinirle parlayan gözlerimi umursuyordu, umursadığı tek şey şu an sorusuna cevaptı! Fakat ben ona o cevabı vermeyecektim! Sinirle kolumu çekmeye çalışıyor, beceremeyince hırslanıp boştaki elimle göğsüne, omzuna vurup ittirmeye başladığım an iki kolumdan tutmuş, beni döndürüp yatağa doğru atıp üzerime çullanınca nefes nefese kaldım. Sırtım yumuşak yatağın sıcaklığı ile yanarken, kalbim onun yakınlığı ile sertçe göğsümü dövüyordu. Nefeslerim kuruyan dudaklarımdan soluk soluğa

çıkarken kıvırcık saçlarımın tutamları yüzümü kaplamış, Berzan'ı görmemi engellerken birkaç saç telim kurumuş dudaklarımda kendine yer bulmuştu. Ne ara sessiz çığlığımı koyuverdim bilmiyordum, hoş, şu an onun yakıcı gözlerinin gözlerimi delip ruhuma ulaşan bakışları ile aklımın nerede olduğunu dahi şaşıyordum.

"Ne... Ne yapıyorsun?"

Titreyen dudaklarımdan kekeleyerek kelimeler dökülünce içimden kendime kızdım *güçlü ol* diye. Lakin güçlü olmak imkânsızlaşıyordu onun biraz daha yaklaşması ile. Göğsümü delecek gibi atan kalbim bu ani hareketle durmuş, ardından daha hırçınca atmaya başlamıştı.

"Sana sormak lazım Rozalin Harmanlı! Sen ne yapıyorsun?"

Sertçe dişlerinin arasında tıslayıp gözlerime irislerindeki ateşle baktığı an boğazım kurudu. Yutkunamadım o an. Sözleri ile kaşlarım yavaşça çatılırken yeniden o gücü kendimde bulmam ile ellerimi kurtarmaya çalışıp, "Bırak!" dedim hırsla. Hâlen bana ne yaptığımı soruyordu, oysa ben ona o gün ne yapacağımı gayet açıkça dile getirmiştim!

"Rozalin!"

Dudakları arasından hırlayarak dökülen kelimeler ile çırpınan kollarımı daha sert durup başımın üstüne koyduğu an gözlerim kocaman açıldı. Eğildiğinden dolayı inip kalkan göğsüm onun göğsünü dövüyor, gözlerimiz büyük bir savaşın başını çekerken tenlerimizin sıcaklığı beni susuz bir çölde gibi hissettiriyordu. Boğazım kurudu, yutkundum sertçe lakin yutkunuşum takıldı çöl gibi kurak boğazımda.

"Benim bir şey yaptığım yok lanet olası! Bırak!"

Yakınlığımızdan dolayı paniklemiş, dilim benden bağımsız zehrini dökerken nefeslerimin her saniye kesildiğini anladığım an gözlerim dolmaya başlıyor, dolmaması için kendimle çabalayınca daha çok yoruluyordum. Yoruldukça hırçınlaşıyor, hırçınlaştıkça Berzan'ı parçalamak istiyordum.

"Bırak dedim sana!"

Tekrar bir çırpınış sergileyip keskince tıslasam dahi hiçbir etkisi yoktu. Tek bir etki vardı, o da Berzan'ı daha çok çıldırtmaktı.

"Sana soru sordum Rozalin! Dilin soruma çözülsün!" dedi dişleri arsında tıslarken, gözleri gözlerimi delip geçiyordu. Keskin nefesi yüzümde yakıcı bir meltem edası ile dolaştığı an daha çok panik yaptım.

"Sana hesap vermeyeceğim! Şimdi bırak beni!

Dilim sertçe kelimelerini dökse dahi içimde korku ile olan benliğime sürekli *güçlü ol* diyordum. Korkuyordum çünkü çıkışlarımın nereye varacağını bilmiyordum. Korkuyordum bu yakınlıkta kendimi, kendimizi kaybedeceğimizi. Ama en çok korktuğum kurduğum bu setlerin yıkılmasıydı, güçlü duramamaktı. Sözlerim ile kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattığı an gözleri kararmaya başlamıştı. İçindeki yeşiller sarılara, sarılar küçük noktalar hâlindeki kahvelere karışmıştı. Sertçe soluklarını yüzüme vurduğu dudaklarını ayırıp, "Vereceksin, sen benim..." deyip sustu. O sustuğu yeri ben devam ettirdim, "Karın mıyım? Yoksa kuzenin mi?" diye. Bu sözlerimle elalarındaki koyuluk bir sis bulutunun dağılması gibi dağıldı. Gözlerini kapatmadan önce yüzümde gezdirdi elalarını. Sonra yenilmiş bir adam gibi nefesini dudaklarından verdi. O verdiği nefesin sıcaklığı önce dudaklarıma işlemiş, sonra da kalbime doğru yol almıştı. Gittiği yolda beni üşütürken sıcak nefesi, alnını alnıma dayanması ile deli gibi titremeye başladım.

"Beni sınıyorsun Rozalin..." Kesik fısıltısı yüzüme yine çarptığında ağlamak istedim. Kalbime vuruyordu nefesleri sertçe ve ben daha fazla güçlü duramıyordum.

"Bı- Bırak beni... Kimseyi sınamıyorum ben, dün gece sana söyledim, sen de kabul ettin. Şimdi- Şimdi kalk," dedim. Fakat o sözlerimi dinlemedi, hâlâ gözleri kapalı bir şekilde durup dudaklarını tekrardan konuşmak için araladığında, "Rozalin..." dedi. Sesi yenilmiş gibi çıkmıştı. O yakınlığı ile gözlerim kapanırken burnunun ucu burnuma değdi. O an dünya durdu, ben durdum. Soluğunu dudaklarımın üzerinde hissettikçe yüzüm uyuşuyordu. İkimiz de bilmediğimiz, adını koyamadığımız bir girdaba sürükleniyorduk ta

ki yengemin, "Keçamin nerede kaldın, haydi," sözü ve ayak seslerini duyana dek. Korku ve panikle başımı kapıya çevirdiğimde Berzan'ın dudakları yanağıma sürtünmüştü. İkimiz de o girdaptan çıktığımızda ellerim onun göğsünü bulmuş, üzerimden iterken ayağına bir tekme atıp nefes nefese ayaklanmıştım.

"Geliyorum yenge."

"Rozalin. Ulan!"

Ayağını tutup bir yandan bana öfkeyle bakıp konuşan Berzan'a saçlarımı savurup, düşen cüzdanı yerden alıp kapıya ilerlemiş ve çıkmıştım, geride öfke ile yanıp tutuşan adamı bırakarak. Kalbim hâlen o yakınlıktan, o sözlerimizden dolayı deli gibi atsa da kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, her çalıştığım an daha çok heyecanlanıyordum. Bu hâlim yengemin de dikkatini çekmiş olsa gerek, "Ne oldu?" diye sordu. İçime sorusu ile derin bir nefes çekip, kuruyan dudaklarımı ıslatırken, "Hiç, hiçbir şey olmadı, hadi gidelim biz," diye hızla konuşup koluna girip kapıya doğru sürüklerken yatak odasının kapısının açılmasıyla daha hızlı adımlar atmaya başladım. Bir an önce evden gitmek istiyorken yakalanmamız ile bir küfür savurdum içimden.

"Hayırdır ana, nereye gidersiniz?"

Duyduğum keskin şivesi ve sadece benim anlayacağım ima ile gözlerim kısıldı. Kapının kulpunu açıp bir yandan yengemi çaktırmadan çekiştiriyor, bir yandan da içimden onca küfür savuruyordum.

"Kayıt yenilemeye gideriz, oradan da kahvaltıya götürecekmiş Rozalin beni."

Yengemin gülümseyerek konuşup benim elimi okşaması ile iç çektiğimde Berzan'ın konuşmasına fırsat vermeden, "Hadi yenge, gidelim biz, öğle arasına kalmayalım," diyerek işi aceleye vurdum. Yengem başını sallayıp ayakkabısını giyinirken gözlerim benden bağımsız bana bakan gözlere çıkmıştı. O gözlerdeki yoğunluğu gördüğüm an kaşlarım ağır bir şekilde çatılmaya başladı. Uzun uzun bakıyor, gözlerinden onca şey geçerken ben o gözlerinden bir yel gibi gelip geçen duyguları anlamıyordum.

"Anlamamayı seç Rozalin, kendini zorlama anlamak için..."

Düşüncelerim arasında yankı yapan ses ile bakışlarımı yavaşça geri çektim. *Fakat bilseydim ileride bu bakışların anlamını, hiç çekmez, daha da derinlerine dalardım anlamlarını anlayamadığım o bakışların.* Fakat kendime bir söz vermiştim, o sözde Berzan'ı düşünmek yoktu, kendi hayatıma bakmak vardı ve bu hayatta sadece ben olacaktım! Kendime söylediğim bu düşüncelerle saat akşamın sekizine geldiğinde anca evde olabilmiştik. Bedenimden yorgunluk aksa dahi güzel bir gün geçirmiştik. İlk önce güzel bir kahvaltı yapmış, ardından ise kaydımı yenilemiştim. Şu hâlime şaşmadığım kadar şaşıyor ve, "Hayat sen nelere kadirsin," diyorum. Ben ki okumayı, okulu zerre sevmeyen kişi, şimdi okumak için gönlünü ortaya koymuş, yazıldığımda sanki kanatlarım yeniden çıkmış gibi uçmaya başlamıştım havalara. Şimdi anlıyordum okumanın önemini, ayaklarımın üstünde durmayı...

"Rozalin vallahi belim koptu, kafam şişti."

Dijle yengemin poşetleri yere koyup bir elini beline, bir elini başına götürüşüne ufak bir kahkaha attım. Bugün alışveriş merkezinde girilmedik dükkân bırakmamış, üstüne bir de ahretliği Melda teyzelere uğrayıp dedikodunun dibine vurmuştuk.

"Ee yenge, o kadar dedikoduya benim de beynim şişer."

"Hele eşek kızına bak, dilin durdu mu sanki? Kim ne etmiş, kim ne yapmış diye sormasan laf uzamazdı."

Yengemin yalandan kaş çatıp o tatlı diliyle laf söylemesine kahkahalar atarken, "He anam he, bir ben lafı açtım, ta ebemin teyzesinin kocasının kardeşinin kız kaçırma olayını da ben açtım zaten," dedim. Öyle güzeldi ki bugün hiç bitmesin istemiştim. Onlarca dedikodu edip kahkahalar atmak bana eskiyi anımsatıyordu. Aklıma düşen ile farkında olmadan yumruklarımı sıktım.

"Eskisinden daha iyi olacaksın!" diye içimden kendime kızarken duyduğum ses ile kaşlarımı çatıp oturma odasının kapısında bizi kaşları çatık şekilde izleyen adama bakındım.

"Kahkahanız bol olsun, evin yolunu sonunda buldunuz."

"Viii sen evdesin, Rozalin kızım, Berzan hani geç gelecekti?"

Berzan'ın çıkışı üstüne yengem şaşkınlıkla önce oğluna, sonra da soru soran gözleri beni bularak konuştu. Ufak bir yalan atmıştım, bugün bitmesin ve Berzan'dan da ufak ufak bu şekilde intikam almayı düşünmüştüm. Yengemin bakışlarından gözlerimi çekip bana kıstığı elaları ile bakan adama yapmacık bir sırıtış yollayıp, "Aaa, oysa bana eve geç geleceğim demiştin. Tüh bak, gördün mü yenge, aç aç evde bıraktık Berzan ağamızı!" diye alayla söylenirken ismini ima ederek bastırarak söylemiş ve dudağımdaki sahte sırıtışı biraz daha büyütmüştüm. Sırıtışım ve sözlerimle Berzan'ın sinirlendiğini o dalgalanan yanağından anlıyordum. Alnındaki damar ortaya yavaş yavaş çıktığında keyiften dörtköşe oluyordum. Ben geceleri tek başıma kaldığımda hiç bu şekilde sinirlenmiyordum, onun da sinirlenmeye zerre hakkı yoktu şimdi!

"Kurban olduğum, açsan hazır edem anam sana bir şeyler."

Yengemin şefkatle oğluna söylediği sözlere göz devirip dudaklarımın arasından sessizce, "Zıkkım yesin," diye söylenip poşetleri elime alıp yatak odasına doğru ilerledim. Odaya geldiğimde poşetleri kenara koyup üstümdeki kabanı çıkarttığım an arkamdaki bedeni hissettiğimde nefesim kısa süreliğine kesildi. Derin bir nefes alıp usulca yutkunurken ağırca Berzan'a doğru dönüp tek kaşımı kaldırarak baktım, *ne var* der gibi. Bu bakışımla ağır ağır beni inceleyip bakışlarını üstümden yüzüme, yüzümden gözüme çıkardığı an dudaklarını ayırıp konuşmaya başladı.

"Bu yaptıklarının anlamı ne Rozalin? Kafanda kurduğun bir oyunu mu oynuyorsun?"

"Evcilik oyunu oynayacağıma kafamda kurduğum oyunu oynarım Berzan Harmanlı!"

"Ne demek bu Rozalin?"

"Bu şu demek, artık sen yoksun. Sen benim açtığım kapıdan girmeyi seçmedin."

Sertçe kelimelerimi dökerken bir adım daha attım onun yıkılmaz gibi duran bedenine doğru. Yüzümü yüzüne yaklaştırırken gözlerimdeki ateş onun her zerresini yakıyordu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ağırca ıslatırken tek bir saniye çekmedim gözlerinden bakış-

larımı, sözlerimi dökerken. Dilimden dökülen kelimeler onun artık benim için bir hiç olduğunu yüzüne vuruyordu.

"Sen benim hayatıma oyun diyorsun ya hani, işte sen bu oyunda yoksun. Sen benim hayatımda artık yoksun."

Sözlerimle gözlerini kısıp gözlerime baktı. Ardından yavaşça elini yanağıma götürüp okşarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. Parmaklarının şefkatle okşadığı yerler yanarken gözlerindeki o soğukluk içimi ürpertiyordu. Bakışı ve yaptıkları birbirine uymazken dudaklarını aralayıp zehirli kelimelerini dökmüştü içime.

"Bu oyunda," dedi ve yavaşça yanağımı başparmağı ile okşarken devam etti. "Kaybeden taraf sen olacaksın asi. Yapma."

Boğazıma yumru olan sözlerini zorlukla yutmuş, yüzümü okşayan elini sertçe ittiğimde asıl zehri ben dökmüştüm onun içine.

"Ben birçok şeyi başkalarının oyunlarıyla kaybettim Harmanlı. Kendi oyunumda kaybedişim koyar mı bana?"

Ninova

CÜDA

Bir kuş kanat çırpıyor kalbimin içinde. Yalancı bir mutluluk mu yoksa kendimi adapte ettiğim şu hayatta koşturmamdan mı bilemiyorum bu kanat çırpınışların nedenini. Kafamı dağıttığım derslerim yaşadığım şu hayatı unutturuyordu. Ara ara dalıp gidiyorum ne düşündüğümü bilmeden uzaklara. Kendim ile yalnız kaldığımda gerçeği fısıldıyorum kendime, "*Mutlu değilsin...*" diye. Mutlu değildim gerçekten de. Sadece, sadece kendimi başka bir yalana inandırmıştım. Dile zor geliyor ama itiraf ediyorum, kendim için yaşayacağım dediğim hayat koca bir yalandı. Nereye kadar yaşayacaktım kurduğum bu yalanla bilmiyordum ama yalana inanmak, ona inanıp güçlü durmak iyi geliyordu benliğime. Bir kuştum ben, kafesin içine atılmış bir kuş. Şimdi hangi özgürlükten, hangi yaşamdan bahsediyorum ben? Kafesimin sahibi evlilik, kafesim ise Berzan, ben ise kafesin içinde kendine hayat kurmaya çalışan bir kuş. Kafesimin kapıları açılsa dahi kanatlarım zincirlerle kaplıydı uçmamam için. Yavaş yavaş tırmansam dahi açılmış kafesin demir kapısına, baksam masmavi gökyüzüne, özlemle uçmayı seçsem dahi uçamayacak bir kuşum ben. Kafesten atlayıp yere çakılmaya korkan, geri kafesine dönerken nice gözyaşı bırakan, çaresiz bir kuştum. Berzan'ın da dediği gibi bu oyunda kaybeden ben olacaktım. Bir iç çekişe dahi şahit olurken dudaklarım, gözlerimden akıp giden yaşı sildim. Pen-

ceremin önüne konan kaç dakikadır izlediğim yusuftutan kuşu bu hareketim ile kanatlarını açıp öterek uçmaya başladı sokak direğinin üzerine doğru. Bir tebessüm kondu uçuşu ile, o tebessüm ise duyduğum ses ile yavaş yavaş solmaya yüz tuttu.

"Yusuftutan mı o?"

"Hımm."

Berzan'ın sorusuna sessiz bir nida dökmüş, ardından bakışlarımı ellerime indirmiştim. Geçen bir hafta boyunca konuşmak için çabalasa dahi o çabalarını görmeyip bertaraf ediyordum.

"Niye yusuftutan dediklerini bilir misin?"

Usulca yanıma oturdu. Bana baktığını hissetmiştim. Sorduğu soru ile uzun uzun düşündüm, bilmiyordum neden denildiğini. Sadece bir ara boyunlarında olan siyah çizgi ve o nahif duruşu ile dikkatimi çektikleri için ismini sormuştum anneme ve o da yusuftutan olduğunu söylemişti. Bakışlarımı yavaşça kuştan çekip Berzan'a çevirdiğimde gözleri ile buluştu gözlerim. Elalarına vuran güneş ışıkları ile yeşilleri sarılarına karıştı. Bir ebruli gibi dağılan o renk cümbüşü sonbaharda sararmış bir yaprak yaratırken, kalbim ince ince sızladı.

"Bilmem, neden deniliyor?"

Dilim benden bağımsızca zincirlerini kırıp kelimelerini dökmüştü yeniden. Berzan'dan içten bir tebessüm aldım sözlerimin karşılığı olan. Dudakları kıvrıldı ağırca, kıvrılan dudaklarından dolayı kenarlarında ikişer, üçer çizgiler boy gösterdi yüzünde. Ben o çizgilerin nedenini biliyordum, kendini affettirmek istiyordu, kırılan kalbimden, döktüğüm gözyaşlarımdan özür diliyordu bu gülümsemesi. Ne yazık ki bir faydası yoktu ne bu tebessümün ne de yalandan konuşulan sözlerin.

Sözüm ile o anlatmaya başlarken, ben kendimi kaybediyordum her kelimede...

"Bir diğeri de şu efsanenin. İki kardeş bir dağ başında üvey anneleriyle yaşarmış. Her işi yaparlarmış. Bir gün koyunları otlatmak için dağa çıkarken, Yusuf oyun isteyince, abla ile çelimsiz Yusuf oyu-

na dalmışlar. Sonra bir bakmışlar ki koyunlar yok. Bu defa çocuk yürekleri oyunu unutup korku ile koyunları aramış. Geceye kadar aramışlar lakin bulunamamış. Ama eve dönüp dayak yemektense, koyunları bulup geç gitmek daha cazip gelmiş. Sonra bir bakmış ki Yusuf, ablası yok. İkisi de farkında olmadan ters yöne gitmiş. Ama hep Yusuf, 'Üşüdüm,' demiş ablasına. Ve sonra Yusuf koyunları bulup aralarına gidip sığınmış donmak üzereyken. Ablasının gelip bulmasını beklemiş. Ablası da farkına vardığında koyunları bırakıp yana yakıla, 'Yusufçuk! Koyunları buldun mu? Yusufçuk... Üşürsün,' diye dağları ovaları inletiyormuş. Sonunda sabaha kadar sesi tamamen kısılana kadar böyle bağırmış. Ve güneşin ilk ışıkları ile bulmuş Yusuf'u. Ama ne yazık ki Yusuf donarak ölmüş. O an, o acı karşında yanmış ki Yusuf'a sımsıkı sarılıp, 'Allah'ım beni kuş yap! Kurtar bu acıdan,' diye yalvarmaya başlamış. Abla kuş olmuş ama acıdan kurtulmak mümkün mü? Yine o günden sonra o kuş acı acı ötmeye devam etmiş. 'Yusuuuuf koyunları buldun mu? Yusuuuuf üşürsün... Yusuuuf üşürsün,' diye."

Duyduğum her cümle ile yüreğim daralırken gözümden usulca bir yaş firar etmişti. Yusuf'la birlikte o dağları geçmiş, gecenin o korkusu ile soğukta donmuştum sanki... "Üşüdüm... Üşüdüm..." demiştim. Yüreğim sıkışırken yüzüme uzanan koca eli dahi fark etmemiştim, ta ki sıcaklığını hissedene kadar. Yaşlı gözlerim usulca Berzan'a kaydığında onun da gözünde büyük çaresizliği, dökemediği yaşların azabını görmüştüm çırılçıplak.

"Biliyorum..." dedi, sesi titremişti. Gözleri yüzümü uzun uzun inceledi bir müddet. Yüzümün hatlarında ilerleyen elaları her geçen saniye renklerini değiştirdi. Anlamlandıramadığım duygular göz bebeklerinde cirit atarken keskin solukları yüzüme bir yel gibi esiyordu. O yüzüme esen yel ise beni Yusuf'un soğuktan üşüdüğü rüzgâr gibi beni üşütüyordu. Tekrardan yüzümü üşüten nefesini dudakları arasından sızdırdığında tekrar kederle kapadı gözlerini. Göğsünü dolduran bir bir nefesi içine çektiğinde konuşmaya başladı.

"Sen de üşüyorsun, onların ellerinden koyunları kaçırdığı gibi sen de kaybolan hayatını arıyorsun. Ama şunu bil Rozalin, yemin ederim Yusuf'un ablası gibi olmayacağım. Kaybetmeyeceğim

seni..." dedi kaybedeceğinden habersizce. Gözlerini açıp yaşlı gözlerime baktı, bir müddet sonra uzanıp yaşlı gözlerimden öperken, "Bu kollar senin için var olacak..." dedi bu kolların beni ölüme iteceğinden habersiz. "Sen üşümeyeceksin ve o kaybolan hayatın için seninle savaşacağım, belki eskiyi veremem sana ama daha iyisini vereceğim," diye fısıldadı kulağıma en büyük savaşı onunla yapacağım adam.

"Yalan... Sen de ben de kuruyacağız Berzan. Bu odada, bu evde apayrı yaşayıp çürüyeceğiz. Hiçbir zaman gülücüğümüz gözlerimize ulaşmayacak mesela ya da bir bebek ağlayışı sıçratmayacak bizi uykumuzdan. Hiçbir zaman..." derken bir hıçkırık daha koptu boğazımdan. "Hiçbir zaman anne olamayacağım... Başımı göğsüne hiç düşünmeden koyup, kulağımın altında atan şu kalbin ritminin değiştiğini görmeyeceğim..."

Başımı usulca kaldırdığımda mühürlenen dudaklarını görünce iki damla daha aktı gözümden! Dudağım, o yaşı içercesine kıvrılırken acı acı inledi o yaşlar.

"Senin avucunda tuttuğun Yusuf çoktan öldü Berzan. Gömülmeyi bekliyor... Ruhu çürüdü, hayalleri çoktan toprak oldu... Kalbi zaten ayaklar altında ezilmişti... Şimdi kuru bedeni avucunda onu toprağa koymanı bekliyor..."

Bu sözlerimle başını iki yana salladı sanki sözlerimi yalanlar gibi. Gözlerimden akan yaşlarımı parmakları sildi ağırca. Sonra parmakları yaşlarımla ıslanmış dudaklarımda durdu. Elalarında gölgeler oluşurken anlamadım o renklerin karışıklığını. Yavaşça dudağımdaki yaşları sildiğinde gözünde oluşan o kara bulutlarla içimden acıyla devam ettim, "Ne yazık ki bu kollar senin diyerek teselli edilmiyormuş bazı şeyler değil mi Berzan ağa... Ellerinle öldürdün beni, Evin eceli ile öldü ama sen, siz beni bizzat ellerinizle öldürdünüz... Keşke gittiğin yerden hiç gelmeseydin..."

İçimden geçen son cümle ile son bir bakış attım Berzan'a. Uzun uzun bakışlarını kederle kapatıp ellerini çekerken hiçbir şey demedi. Onun suskunluğunu fırsat bilip ayağa kalktığımda, "Anlayacağın, bundan sonra bana boş tesellilerle gelme Berzan ağa..." diyerek oda-

yı terk ettiğimde büyük bir ağırlığı da arkamda bırakmıştım. Elimi yüzümü yıkamış, ardından mutfağa giderken kendimi sıkıyordum. Derin bir nefes alıp son bir bakış attım yemeklere.

"Her şey hazır," diye sessizce kendi kendime fısıldadım... Bugün, Berzan'ın uzun yıllardır dostu olan, askerliği dahi beraber yaptığı dostu Cihan geliyordu. Berzan'a her ne kadar öfkeli olsam da misafirlerine başını asla eğdirmezdim. Zira bu aramızda yapılmış bir anlaşma gibiydi... Ne o karışıyordu bana ne de ben ona... Sonumuz ne olacak bilemesem de kendimi sıkmıştım. Birkaç dakika önceki konuşmaları önemsememeye çalışıp yüzüme bir gülümseme kondurdum çalan kapı ile. Kapıyı benden önce namazını bitiren yengem açmış, ben de mutfaktan çıkarak yanlarına ilerlemiştim. Cihan yine yüzündeki kocaman gülümseme ile yengemi karşılayıp ellerini öperken, hâlini hatırım sormuştu. Sıra Berzan'a geldiğinde sanki daha bugün görüşmemiş gibi birbirlerini sarmış ve sırtlarına vurmuştu. Bu anlar ile birden eskiye gitti aklım. Yüzlerindeki o gülümsemeler eskiden kalan hatıraları canlandırıyordu bana. Eskiden canlanan anılar ve dudaklardaki o tebessümler ile dudaklarımda bir gülümseyiş açmıştı, geçmişin izini taşıyan.

"Hoş geldin Cihan."

"Hoş buldum cadı."

Selamıma karşılık eskiden söylediği kelimeleri söyleyip sarılınca önce şaşırsam da ben de karşılık vermiştim. Şaşırmam Berzan'ın yanında böyle sıkıca sarılmasından olsa da sonra zaten karısı sıfatında olmadığım için eski Rozalin gibi ben de sarmalamıştım. Ayrıldığımızda yüzündeki tebessüm ile bakıp geri çekilirken orman misali gözleri parlıyordu. Kolunu yengemin omzuna atıp yanağına sulu bir öpücük kondurarak, "Bana ne yaptın Dijle ana," dedi. Yengem, "Hele içeri bir geç, soluklan deli oğlan," demesi ve bizim gülmemiz bir olmuştu. Yine şu küf kokan evde neşeli sohbetler can bulmuş, geçmişin tozlu rafları arasındaki hatıralar damağımızda tatlı bir tat bırakmıştı. Geleceğe dair yapılan planlar ise bir iç çektirirken, Cihan'ın, "Dersler nasıl gidiyor Rozalin?" diye sorması ile başımı tabaktan kaldırıp gözlerine bakarken, "Güzel gidiyor," dedim hafif bir

tebessüm ile. Sözlerim ile inci gibi parlayan dişlerini göstererek gülümserken konuşmasını devam ettirdi neşe ile.

"Şuna bak, eskiden çantayı kaldırıma fırlatan kız okumak için çalışıyor. Kıvırcık çok değiştirmiş hayat seni."

Neşeye bulanarak çıkan her harf sonlara doğru bir keder ile sarmalanarak döküldüğü an kalbime saplandı. Geçen her yıl ile değişmiştim, yaşam değiştirmişti, insanlar değiştirmişti beni... Yapmam dediklerimi yapar hâle gelmiştim.

"Ne yaparsın hayat işte..."

Sözlerim ile bir iç çekerken, aynı iç çekişi Cihan da gösterip tabağına dönerken, "Öyle," demişti sadece. Basit bir "öyle" sözünün içinde onca söylenememiş kelimeler gizliydi, anlamıştım o söyleyiş şeklinden.

Sessizleşen masa ile içimize kasvet tohumları atılırken yengemin, "Onu bunu bırakın. Deyiver bakalım Cihan, evlilik ne zaman?" sözleri ile hepimiz Cihan'a dönmüştük. Yengemin sorusu ile usulca elindeki kaşığı tabağın kenarına koyduğunda yengeme bakan gözlerinden bir duygu geçti. Ben bu duyguyu biliyordum, özlemdi bu, kederdi bu, bakışları beni bulduğunda ise dudaklarından döküldü sözleri.

"Nasip değilmiş Dijle ana."

İçinden kopa kopa dökülmüştü sanki kelimeleri, bakışlarının dolduğuna dahi yemin edebilirdim. Kaşlarımı çatıp yüzünü incelerken yengemin kızgın sesini işittim.

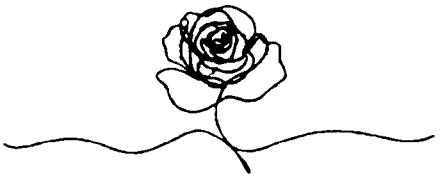
"O nasıl sözdür! Gençsin, bulursun elbet kendine göre birini."

"Belki de bulmak istemiyordur jinbıra."

Yengemin sözleri ile öylece burukça gülümsemesi ile düşüncelere dalarken yüzünün en ayrıntısına kadar inceliyordum. Sonunda o tanıdık acıyı gördüğümde dilimden sözcükler benden bağımsızca dökülmüştü. Sözlerim ile birlikte Cihan başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken, bize kaş çatarak bakan ikiliyi fark etmemiştim. Cihan'ın ormanlarında uçuşan kuşları gördüğümde içim acıdı, maalesef tanıdığım tüm adamlar umutsuz sevdaya düşmüştü.

"O nasıl söz keçamin?"

Yengemin sorusu ile hüzünlenen bakışlarımı Cihan'ın yeşillerinden çekip yengeme çevirirken, "Görmez misin yenge, gözlerinde sevda var," dediğimde hafif bir tebessüm ederken tekrar Cihan'a dönüp, "Öyle değil mi Cihan ağa?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Sözlerim ile Cihan'ın dudakları hafifçe kıvrılmış, gözlerimin içine uzunca bakarak, "Öyle," sözcüğü dökülmüştü sadece. Bu sefer dudaklarımda yer eden buruk tebessüm ile yemeğime dönerken üzerimde hissettiğim bakış ile kaş çatıp bana bakan adama bakındım. Bakışlarındaki soru işaretlerini okuduğum an tek kaşımı ağırca kaldırdım *ne* der gibi. O ise sadece bakmak ile yetinmiş, ardından ise önüne dönmüştü. Derin bir nefes eşliğinde sabır çekerken önüme dönüp yemeğimi yemeğe başlarken habersizdim kaderin bana çizdiği yoldan.

Bir şarkı doluyor kulaklarıma usul usul, gözlerim sözlerin huzuru ile kapanırken kurumuş dudaklarım usulca şarkıyı mırıldanmaya başlıyor benden habersiz. Kırık ruhum arşa yükseliyor yavaşça bir huzur ile. Kaptırıyorum kendimi Emre Aydın'ın Artık Özlemek İstemiyorum şarkısına.

"Mutlusun sen ben yokken, ben senin hiçbir şeyin. Düşe kalka tutunurken artık özlemek istemiyorum."

Sanki bana yazılmıştı bu sözler. Bizzat benim için kaleme almıştı ya da şu anki hissiyatlarımdan dolayı bu hâlde etkilenmiştim. Aradan geçen bir haftada yine eskiye dönmüştük. Yine yalnızlığa gömülmüştüm. Yengem bir hafta önce konağa dönmüş, bizim gelmemiz için ısrar etse de inadımı sürdürüp gitmemiştim. O konağa adım atamazdım, kendime bunu da yediremezdim. Derin bir nefes alıp telefonumdan açtığım şarkıyı kapatırken yeniden defterlerime altını çizdiğim notları geçirmeye başladım. Bakışlarım altı çizili yazılarda olsa dahi ne yazdığım bir türlü anlamıyordum. Aklım yine dipsiz kuyulara kendini bırakmıştı anlaşılan. Derin bir nefes alıp

oturduğum sandalyeden kalkıp ocakta kaynamakta olan çayın altını kapattım. Kendime bir bardak çay doldurduğumda sıkıntıyla bir of çektim. Ders çalışmak, telefon ile oynamak ve bizimkilerle konuşmak dahi içimdeki sıkıntıyı alıp götürmüyordu. Dudağımı büküp parmaklarımla çay doldurduğum kupayı kavrayıp dudaklarıma götürdüğüm an gözlerim gelişigüzel etrafta gezinmiş defterlerde takılı kaldığında aklıma siyah defter düşmüştü. Okumayalı bir haftayı geçmişti. Berzan ile kavgamızdan sonra ne onu ne de Evin'i hatırlatacak bir şeyle uğraşmak istemiyordum. Defteri elime aldığımda direkt aklıma bu defterin Evin'in mezarında ne işi vardı sorusu gelecekti ve ben onlarca soruyu bir kutuya hapsetmiş ve o kutuyu zihnimin en ücra köşelerine saklamıştım. Düşüncelerimle alt dudağımı ısırdığımda içimde bir ses merakıma yenik düşerek, *"Git oku ve sorularını çöz, bir de onları yük etme kendine,"* diyordu. O sese kulak asmak istemesem de doğru söylediği aşikârdı. Usulca nefesimi dudaklarımdan verip elimdeki kupayı tezgâha koyarak odama doğru ilerledim, okuyup bitirmek istiyordum artık bu defteri! Odama girdiğim gibi çekmeceyi açıp geceliklerimin altındaki deri kaplı defteri alıp göğsüme basarak oturma odasına doğru yol aldım.

Kalbimde yine bilmediğim bir sızı bir heyecan yer ettiğinde nefeslerimin kesildiğine şahit oldum. Bu siyah defterdeki karalık sanki beni boğuyor gibiydi. Ve ben o sırlarla boğulacağımı bilemeden oturup kaldığım sayfayı açarak okumaya başlamıştım. Her satırda aşkın o güzel büyüsüne kapılıp bir insanın bu şekilde birini sevebileceğini aklım almazken kendime acıyla güldüğüme şahit oluyordum. Her satırda, "Ne güzel dökülmüş o hisler, var mı böyle seven?" diye sorduğumda kulaklarıma sanki bir ses fısıldıyordu, "Berzan," diye. İşte o an yine kalbim acıyordu. Vardı bu şekilde seven, sanki bu yazıyı ben yazmışım gibi hissediyordum, o çimen gözlere sanki ben bakmışım gibi, sanki o kaşlarının her teline mâniler yazan benmişim gibi hissediyordum. Sözcüklere karışan kurumuş gözyaşlarına yaşlarım ekleniyordu o hasret kokan satırları okurken. Her yazı aşkı sevmemi sağlıyor, ardından ise aşkı hiç yaşayamayacağıma yanıyordum.

"Sevdiğim, gözlerini çevreleyen kirpiklerin olsaydım keşke de bu

hasretlik yüreğime ekilmeseydi. Ne çok özlemişim o kokunu, rüzgâr da esmiyor artık, içime çekemiyorum rüzgârın bana getirdiği kokunu. Yalnız geçiyor günlerim, kaç zamandır çıkmıyorum sensiz kalan Mardin'in sokaklarına. İstemiyor canım çıkmak, bazen ise özleminle yandığım anlar seninle olduğumuz sokaklardan geçiyorum. Bugün yine her zaman durduğun direğin oraya gittim. Sanki sen orada yine yaslanıp ellerini ceplerine koymuş, gözlerine güneş geldiği için kıstığın anın canlandı gözümde. Sonra beni gördüğünde dudaklarında yayılan gülümseme ile adımı seslenişini işittim sanki. Kulaklarımda çınlıyor sesin, 'Evinamın,' deyişin..."

Okuduğum son kısım ile sonbaharda savrulan bir yaprak gibi kapıldım rüzgâra. Paramparça olmuş, kurumuş bir dal parçası gibi kalmıştım un ufak bir şekilde. İçimi acıtan bu keskin hatıralarla dolu kelimelerle süslenen her satırda içine kapılıp gözyaşı döktüğüm defter benim kaderimin kara yazısı olan Evin'e aitti. Göz pınarlarımda asılı kalan yaşlar akmayı kesmiş puslu bir bakış sunarken, dudaklarım titremeye başladığı an defteri tuttuğum titreyen ellerim üşümeye başladı. Göğsümün ortasında kara bir delik oluşmuştu, o deliğin içinden oluk oluk kanlar aktığında bedenim o kan ile boyanmıştı. Titreyen göz bebeklerimden bir kor gibi düşen gözyaşım tenimi yaktı. Kaybolmuştum acının ellerinde, kaybolmuştum bu defterin siyahlığında. Tam ayaklarımın üzerinde durmaya başladığım an daha büyük bir darbe ile yere düşüyordum. Kanatsız uçmaya çalıştığım an hayalî kanatlarım katlediliyor ve bana yaşam hakkı verilmiyordu.

Kendime verdiğim o sözler, *Evin'i Berzan'ı geride bıraktım* dediğim her an biraz daha çekiliyordum onların kıskacına. Ben onları kanlı rafların arasına yerleştirdim sanırken, onlar beni kendi kanları ile boğmadan bırakmıyordu. Her satırda aklıma neden Berzan'ın geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Titreyen dudaklarımdan bir hıçkırık koptuğunda anında elimi ağzıma kapattım. Hayır! Ağlamamalıydım! Aciz olmamalıydım, yıkılmamalıydım... Durduramadım kendimi. Ne kadar ağzıma elimi bassam da hıçkırıklarım daha çok şiddetleniyordu. Kendime kızsam dahi bir faydası olmuyordu. Bağırdım! Ellerimi ağzıma kapata kapata boğukça bağırdım. Gö-

zümün önündeki defteri sinirle bir kenara savururken çığlık attım, "Allah sizi kahretsin!" diye. Durduramadım kendimi, acı ile dolan benliğimin hırsını kendimden aldım, ellerimle bacaklarıma sertçe vurdum, ardından başımı tavana dikip, "Allah'ım!" dedim canımdan can alırlar gibi. Neydi bu çilem benim? Tam ayağa kalktım derken nedendi bu beklemediğim yerden yediğim darbe? Neyin, kimin ahıydı da bu hâldeydim diye düşünceler aklımdan geçmeye başladığı an çaresizce döktüm yaşlarımı. Yine yok olmuştu içime ektiğim hayallerim. Alev alev yanan kirpiklerimden bir kor gibi yuvarlanan yaşlarım tenime binlerce yangınlar eke eke ilerlediği her an biraz daha nefret ettim bana bunları reva gören ailemden, Berzan'dan ve Evin'den...

Saatlerce ağladım, yerde olan deftere baka baka ağlamaya başladım. Ölen kurtuluyordu da geride kalan tüm ceremeyi çekiyordu. Ağlamaktan yorgun düşen bedenimi ağırca kaldırdım, depremler oluyor içimde şiddetlice. İnadına düşmeyen bedenim sarsılsa da güçlü durmaya çalıştım sanki gücüm varmış gibi. Sarsak adımlarımla kapının ağzında yaprakları karman çorman olmuş defteri elime alırken gözlerimi kapadım içimin acısıyla. Sert bir yutkunuş geçti boğazımdan, dizildi yine tüm acılar boğazıma. Derin bir nefes aldığımda omuzlarım sanki yerdeymiş gibi hissettim. Üzerime dökülen gerçekliğin altında kalmıştım. Titreyen parmak uçlarım defterin siyah deri kapağında dolaştı yavaşça. Her bir oyuntuda Evin'in bu defteri Berzan'a yazarkenki hâli geliyordu sanki o anları görmüşüm gibi. Bir kor düştü defterin üzerine gözlerimden. Hem ben yandım hem de defter hayalî bir yangına tutuştu. Bu defteri okumaya artık hakkım yoktu, Berzan'a yazılmıştı çünkü. Ona verdiğimde sevinci gözlerimin önüne geldi. Çok sevinecekti sevdiğinden onun için yazılmış bu deftere. Belki Evin'in yaşlarını döktüğü sayfalara o da dökecekti yaşlarını benim gibi. Yüzümde buruk bir tebessüm doğdu Berzan için.

Beni yakan defter onu yaksa da ömründe alacağı en güzel hediye olacaktı. Yaşlarımı silip buğulu gözlerimi aralayarak deftere baktığımda içim yine acıyla dolsa da gülümsedim, ellerim yaşlarımın döküldüğü defteri okşarken bir bebek gibi, "Keşke yaşasaydın..."

diye mırıldandım titreyen sesim ile. Uzun bir süre daha o şekilde durmuş, ardından defteri çekmeceme koyarken Berzan'ın gelmesini bekledim. Saatler ilerliyor, ilerleyen saatlerle ben bir kayboluşa daha sürüklenirken iç çekişlerim sürekli artıyordu. Kulaklarıma kilit sesi iliştiği an usulca ayağa kalkıp içeriye girecek olan adamı bekledim. Her adım sesinde boğazım kuruyor, kalbim göğsümü delecek gibi atıyordu. Oturma odasına girdiği an yorgun gözleri gözlerime tutundu. Gözlerimdeki kızarıklığı ve hâlimi gördüğü an kaşlarını ağırca çattığı an, "Rozalin?" diye soru sorar şekilde seslendi.

"Berzan..."

Sessizce çıkan sesim ile endişesini ebruli gözlerinde gördüm fakat dilim daha fazla dönmedi. Hızlı adımları ile yanımda bitmiş, elleri ile kollarımı tutarken, "Rozalin? Ne oldu?" diye sordu sesinde işittiğim korku ile. Sözleriyle içimden deli gibi ağlamak geçse de dudaklarımda varla yok arası bir gülümseme yer ettiğinde, "Ben, ben sana bir şey vereceğim," dedim.

"Ne vereceksin?"

Sözlerim ile kaşlarını daha çok çatmış, gözlerini bedenimde gezdirip ardından yine gözlerime çıkarttı. Endişeliydi, korkuyordu ve merak ediyordu. Tedirginliğini gördüm gözlerindeki yeşillerde. Merakını gördüm gözlerindeki sonbahar yaprağının renginde olan kahvelerinde. Gözlerim yaşlarla dolarken daha çok gülümsedim içimdeki yangın sanki hiç yokmuş gibi.

"Evin'den..." dediğim an bakışları donuklaştı. Bedenimi tutan elleri gücünü kaybederek iki yanına düşerken göz bebeklerinin titrediğine şahit oldum. Sert bir yutkunuş geçti boğazından, âdemelması bir yıldız gibi kaydı gözlerimin önünde. Kuruyan dudakları yavaşça ayrıldığında, "Evin?" diye titreyen sesiyle mırıldandı. Sesindeki yangın yüreğimdeki yangına eşlik etti. Dolan gözlerinden bir yaş süzülüp kirli sakallarına karıştığı an, "Evin..." diye dalgınca fısıldadığında kalbime düşen kor daha çok alevlendi. Başımı salladım yüzümdeki gülümseme ile gözlerimden yaşlar akarken.

"Evin'inden..."

Titreyen sesimle kocaman bir gülümseme ile odama doğru iler-

Ninova

lerken o dumura dönmüş hâli ile kolumdan tutup, "Ne- Nereye?" diye konuştuğunda tebessüm edip kolumu tutan eline elimi götürüp usulca sıkarken, "Bekle burada," diye fısıldadım. Şaşkın bakışları gözlerimde yüzümde geziniyor fakat tek bir söz diyemiyordu. Söz konusu Evin olduğu an sürekli böyle oluyordu. Yavaş adımlarım ile odama doğru ilerlediğim an gözlerimden yaşlar durmadan akıp gidiyordu. Bir şeyler alıp götürüyordu o yaşlar benden. Avuçlarımın arasındaki yalnızlığa mümkün olmasa da daha yalnız hissettim. Odama girip çekmeceyi açıp içinden siyahlar içindeki defteri çıkardım. Elime aldığım deftere içler çekerek bakınıp o düğümlenmemiş ipini titreyen parmaklarım ile kavrayıp bağlayacağım an ellerimden bir anda düşüverdi. Gözlerimi usulca kapatıp açtığımda eğilerek yerden kitabı alırken, gözlerim açık sayfalarda gezinmeye başladı gayriihtiyari. Tam defterin kapağını kapayacağım an okuduğum o satırla tüm bedenim kaskatı kesildi, titreyen ellerimden defter kayıp düşmüştü tıpkı gözümden düşen yaş gibi.

Yavaş adımlarım ile odama doğru ilerlediğim an gözlerimden yaşlar durmadan akıp gidiyordu. Bir şeyler alıp götürüyordu o yaşlar benden. Avuçlarımın arasındaki yalnızlığa mümkün olmasa da daha yalnız hissettim. Odama girip çekmeceyi açıp içinden siyahlar içindeki defteri çıkardım. Elime aldığım deftere iç çekerek bakınıp o düğümlenmemiş ipini titreyen parmaklarım ile kavrayıp bağlayacağım an ellerimden bir anda düşüverdi. Gözlerimi usulca kapatıp açtığımda eğilerek yerden kitabı alırken, gözlerim açık sayfalarda gezinmeye başladı gayriihtiyari. Tam defterin kapağını kapayacağım an okuduğum o satırla tüm bedenim kaskatı kesildi, titreyen ellerimden defter kayıp düşmüştü tıpkı gözümden düşen yaş gibi.

Tutuştu benliğim yazılan o satırla, titreyen avuçlarımın içine koyulan kor avuçlarımda derin yanık izleri bıraktı. Burnumda etimin yanık kokusunu hissediyordum, iğrenç bir et yanığı içimi doldururken midem altüst oldu. Gözlerimden yaşlar bir sonbahar yaprakları gibi kirpiklerime asılıp bir anda düşüveriyordu yanaklarıma doğru. Kara defterin karasına bulanmıştım. Okuduğum tek satır tüm gerçeklerimi yerle bir etmeye yetmiş, beni dipsiz bir kuyuya atmıştı. Atılan kuyuda tıpkı Hz. Yusuf gibi seslerim yükseliyordu

lakin beni duyan kimse olmuyordu. Nasıl, nasıl baş edecektim ben omuzlarıma yük olan, boynuma urgan olan bu sır ile? Nasıl saklayacaktım? Titreyen elimi o şokla ağzıma götürürken acıyla inledim, "Evin..." diye.

Dilimden dökülen o isim ile bedenimde bir öfke karı delen kardelen gibi bedenimi delip geçtiğinde sol elimi yumruk yapıp var gücümle sıktım. Bizi öyle bir çıkmaza sokmuştu ki şu an burada olsa bizzat ben alırdım onun canını! Bana çektirdikleri için değil, gözleri yıllardan beri acıyla örtülen Berzan için alırdım canını hiç acımadan! Beynimdeki karmaşanın içine bir de Berzan eklendiğinde yüreğim yandı. Kalbimde bir kuş evladını kaybetmiş gibi sağa sola deli gibi uçmaya başladığında ben de o kuşa uydum. Ellerim saçlarımda, yüzümde dolaşırken dilimden, "Allah'ım! İçeride bekleyen adama ben ne vereceğim!" diye endişe ile odanın içinde voltalar atmaya başladım. Nasıl çıkacaktım ben bu odadan ellerim boş şekilde? Hadi çıktım diyelim, ne diyecektim o beni gözleri dolu dolu bekleyen adama? Ellerimle bacaklarıma vurdum çaresizce. Kendi acımı çoktan unutmuş, içerideki adamın acısına düşmüştüm. Ben bir şekilde atlatırdım da o nasıl atlatacaktı? İçeride sevdiği kadından onun hatırasını bekleyen bir adam vardı, uğruna beni yok eden... Ellerimle teslim edeceğim defteri veremezdim ama ona bu acıyı da yaşatamazdım. Zira onun içinde Berzan'a yazılmış aşk dolu sözler yoktu, onun içinde Berzan'ın o saf sevgisini öldürecek, Berzan'ı sonsuz bir azaba sürükleyecek ihanet vardı!

Yıllardır sevdiği kadının yasını tutan adamın inançlarının yıkılacağı gerçekler diziliydi! Tek bir satırla gözyaşı dökerek okuduğum, aşkın o güzel duygusuna bulandığım defterden de duygulardan da nefret ettim. Bir aşkın azabını yaşayan bizlerken bize bunu reva görenlerin umurunda değildi! Tek bir umut veriş bir adamın yıllarını, benim ise elimden aile olma şansımı almıştı! Kaç kişiyi gömdün Evin o toprağına? Kaç kişiyi astın kendini astığın o ipe? Beni mi, Berzan'ı mı? Yoksa seni seven bunları yazdığın, uğruna Berzan'ı kullandığın adamı mı? Kaç kişiyi öldürdün kendin ile Evin?

Ne diyeceğim ben şimdi Evin senin tek bir hatıranı bekleyen adama? Ne diyeceğim?

Ninova

Durduramadım bu soruları kendime sormayı. İçim öyle yanıyordu ki çaresizlikle şurada can vermeye bile razıydım. Aklıma bir şey gelmiyordu, tek gelen şey ile hızla yerdeki defteri nefretle alıp çekmeceye attım. Sanki onu saklamam ile tüm bildiklerimi unutacak gibi umdum ama umduğum ile kaldım. Hâlen zihnimde dönüp dolaşıyordu o cümleler.

"O gün Berzan'a seni kıskandırmak için sarılmasam o gece beni öpmezdin kıskançlıkla."

Zihnimde yankı yapan sözcükler ile ellerim saçlarımı buldu. Bir şeyler bulmam gerekirken beynim başka şeylerle ilgileniyordu! Mesela o kıskandırmak istediği adam gibi! Defterin asıl adamının kim olduğu soruları dönüp dolaşırken başka bir soru peşinden geldi. Peki bu defteri onun mezarına koyan kimdi? Ya ben değil Berzan bulsaydı? Ya da bulunmak için mi konulmuştu? Bir soru binlercesini aklıma getirirken beynimdeki tüm tilkilerin kuyruğu birbirine dolanmıştı. Zihnimin soruları ile başım çatladığı an duyduğum ses ile kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Rozalin?"

Bekleyiş içinde ismimi fısıldayan adama usulca dönerken, gördüğüm ilk şey kızarmış, hüzün örtülü gözleri ile karşılaşmamdı. O an gidip sarılmak, gözlerindeki o hüznü ellerimle söküp atmak istedim. *Değmez üzülmene Berzan* demek istedim, bir yanım bunu şimdi demek için can çekişirken bir ses fısıldıyordu acıyla kulağıma.

"Söylesen ne olacak? Daha beter olmayacak mı? Gözlerinden o hüzün kalkacak mı?"

Elbette kalkmazdı gözlerindeki o hüzün. Geçen onca yıllarına mı yanardı yoksa nefret mi kusardı? Hiçbir şeyi kestiremedim. Usulca yanına giderken titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Ellerimi birleştirmiş sıkıntıyla tırnaklarımın kenarındaki etleri kavlatmaya başladığımda, "Be- Berzan-" diye söylendim titreyen sesim ile. İçimdeki acıyı yansıtmamak için uğraşırken dilim yine benden bağımsız dökmüştü kelimelerini.

"Ben, ben sana gösterecektim ama silinmiş."

"Ne? Ne silinmiş Rozalin?"

Berzan kaşlarını çatmış, sözlerimden bir şeyler anlamak ister gibi baktı gözlerime. Sahiden ne silinmişti? Hiçbir fikrim yoktu. Karşımda bana beklenti ile bakan adamın dudaklarından dökülen, "Söyle Rozalin, Evin'den ne getirdin?" diye sorunca içim kabardı. Bağırmak istedim, anma onun adını diye ama tek kelime edemedim. Onun yerine "Ben, diktiğin güller tomurcuk vermiş, onun fotoğrafını çekmiştim sana ama silinmiş," diye bir yalan döküldü dilimden içimi yakıp geçen. Sözlerim ile gözlerinde bir ışıltı geçti. Bu ışıltı mutluluktu hiç şüphesiz... Dolgun kurumuş dudakları iki yana kıvrılmış, neredeyse unuttuğum iki yanağındaki derin gamzesi gün yüzüne çıkarken iç çektim. Bir bilse bir güneş gibi doğan gamzesinin sebebi olan kadının ona yaptıklarını, işte o zaman bir güneş gibi doğan gamzesini karanlığa gömerdi.

Gözlerindeki ışıltılara bir su damlası biriktirdi pınarlarında. Mutluluk cirit attı gözlerindeki yeşillerin arasında. Bir gülüş sundu dudakları içimi yakan.

"Açmışlar..."

Dudaklarından mutluluğa bulanmış bir yandan da dalgınca çıkan harflerle gözlerimi kapadım acıyla. Onun ektiği güllerin açması Evin'in mutlu olması demekti Berzan için. Bir nevi sevgi ile ektiği güllerin acıyla büyüyüp açması sevgisine karşılık olarak can bulmasıydı. Kapalı gözlerimi yavaşça açtığımda gözleri ile buluştum, öyle mutluydu ki içimi eziyordu. Uzun uzun izledim gözlerimin önündeki adamın beni görmeden içindeki mutluluğuna dalışını. Ardından kendine geldiğinde gözleri beni görmüş, uzun uzun bakmıştı. Sonunda görmüştü gözlerimdeki yaşı...Yüzümde gördüğü yaş ile yüzündeki gülümsemesi kaybolurken canım acıdı, benim yüzümden silinmişti yüzünde doğan güneş.

"Ben..."

Ne diyeceğini bilmez gibi fısıltı ile konuştuğunda sözünü kestim. Sevmiyordum benim acımı sonradan görüp telafi edilmek için söylenen cümleleri.

"Sorun değil Berzan. Mutlu olmana sevindim..."

Dilimden usulca dökülen sözlere karşın içim zehir zemberekti.

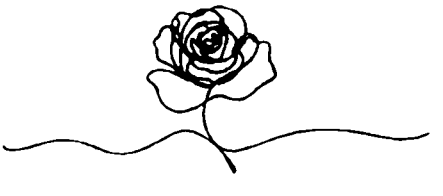
Bir ip geçirilmişti boynuma, o ip görünmez bir el tarafından sıkılıyor, nefesimi kesiyordu. Bir de bu dikenler bezeli gibi olan tenimden akan kanımda boğulmam ile son çırpınışlarımı sergiliyordum. Neydi bu ıstırap dolu hayatım? Neden bir başlangıç yaptığımda sürekli dizlerimin üzerine çöküp kalıyordum? Hoş, düşsem dahi hırsla yeniden doğuyordum ama bu sefer kendimde doğacak gücü bulamıyordum. Evin... Evin bizim yangımız olmuştu. Öyle bir yangındı ki sussan ölüm, susmasan ölümden beterdi. Sırtımda kambur olan bu sır ile yerlere serilmişti sanki ruhum. Gözlerim bulanıklaşıyor, düşüncelerim çamurlu bir suyun içinde yüzerken kulağımın duyduğu sözler ile bakışlarımı içimdeki boşluktan çekip Berzan'ın gözlerine iliştirdim.

"Sen, mezarlığa neden gitmiştin?"

"Alışkanlık olmuş..."

Kelimelerim kurumuş bir yaprak kadar güçsüzce dökülmüştü dudaklarımdan. Alışkanlık yalanına inanırdı. Hoş, yalan da denilmezdi ki buna. O Ankara'dayken her hafta ektiği gülleri sulamaya gitmiştim. Şimdi ise acıyla geçirdiğim günleri hatırladıkça o mezarı yok etmek istiyordum. Sahi yalan atmıştım da açmış mıydı güller? Ne zamandan beri gitmediğim mezarda neler olmuştu? Karmakarışık benliğime yeni sorular eklediğimde başımdaki ağrılar artmıştı. Sözüme karşı bir şey demeyen Berzan ise uzun uzun bakıp yüzünde minnetle sunduğu tebessüm ile odadan çıktığı an titreyen bedenim daha fazla dayanamayıp çöktüğünde sessizce fısıldadım.

"Ne olacak şimdi?"

Adımlarımın son bulması ile başımı ağırca kaldırıp taşın üzerinde yazan, bizi yok eden o ismi okudum. Evin yazıyordu, Berzan'ın *Evinamın* dediği kadının ismi yazılıydı. Bu sefer gözlerim hüzünle dolmadı, aksine büyük bir kin ile yanıyordu elalarım. Sanki karşımda Evin varmış gibi mezarında boylu boyunca gözlerimi dolaştırdım. Açmış olan gülleri görünce içim yine cız etse de kendi kendime

şimdi değil deyip derin bir nefes alarak ayaklarının ucuna oturdum.

"Ee Evin Hanım, yine ben geldim. Bu sefer senin toprağına acımı değil, kinimi dökmeye geldim!"

Her sözüm nefretle bezenerek çıkarken elim toprağına gitmiş, öfkeyle sertçe sıkmaya başlamıştım avucumdaki toprağı. Sanki sıktıkça kinim de öfkem de azalacaktı fakat azalmak bir yana, her geçen saniye daha çok çoğalıyordu. Tırnak aralarımda yer eden ıslak toprağın tenime yaydığı ürperti, içimdeki ateşin kömürü misaliydi. Sıkılı dişlerimden dolayı çenem sızlasa da umursamıyordum şu an! Bugün ben hesap sormaya gelmiştim ölmüş bir kadından!

"Avucumdaki toprağı görüyor musun Evin Hanım!"

Dişlerimin arasından tükürürcesine kelimeler dökülürken kara toprağına, avuçlarımın arasındaki toprağı havaya kaldırıp sanki karşımda o varmış gibi göstermeye başladım.

"Bak şu toprağa Evin! İyi bak! Sen bizim hayatımızı bu topraktan daha beter yaptın! Senin toprağında dahi güller açarken, bizi gömdüğün toprakta ot bile bitmiyor!"

Dudaklarımdan nefretle dökülen kelimelerim çoğaldıkça içimdeki hırsla sesim daha çok yükseldi. Sinirden titreyen elimdeki toprağı mezar taşma attım büyük bir öfke yangını ile. Göğsüm içimdeki kin ile sertçe inip kalkarken kalbimin taşlaştığını hissediyordum. Şu an karşımda olsa yapacaklarımın sınırı asla olmazdı. Öyle bir öfkeyle dolmuştum ki yaşadığımız onca acının, onca kederle geçen günlerin, ayların, yılların hesabını almak istiyor, istedikçe kendimi yıpratıyorum. Ellerim var gücüyle mezarının soğuk taşına çarptım. Çarpmanın etkisiyle avuç içim acıyla cayır cayır yanmış, sanki milyonlarca karınca avuç içimde dolaşıyormuş gibi uyuşmaya başladı.

"Sen! Sen öyle iğrençsin ki! Nasıl kullandın Berzan'ı! Nasıl? Senin o sarılışından, sırf sevgilini kıskandırmak istemenden dolayı bir adam onca yıl azap çekti! Senin de onu sevdiğini düşünüp kahroldu! Ama biliyordun! Onun seni sevdiğini bile bile yaklaştın ona!"

Sesim sessiz mezarlıkta yankı yaptığında tüm kuşlar kondukları daldan uçmaya başladı. Ne ara yaşlarımı akıttım bilmiyordum.

Akan yaşlarım bize akıyordu. Kadersiz bana ve keder içinde yalanla yaşayan adama.

Sessizleştim birden aklıma Berzan gelince. Gözlerim kapanmış, dudaklarım titremeye başladı. Berzan öyle bir yalanın içindeydi ki onun o yalanla her gün kendini öldürmesi beni öldürdü... Sessiz yaşlarım yanaklarımdan akıp gitti tıpkı dudaklarımdan kopan hıçkırıklar gibi. İçim yandı, öyle bir yangındı ki bunu yaşamayan bilmezdi. Çaresizliği yaşamıştım, bilirdim ben çaresizliği de çaresizliğin dahi en kötüsü olduğunu bilmezdim.

"Sen ne yaptın bize Evin... Ben şimdi ne diyeceğim Berzan'a? Ben ne yapacağım Evin? Söylesem ölür, söylemesem ikimiz ölürüz..."

Gözyaşlarımın ıslattığı dudağımdan acıyla titreyerek döküldü kelimelerim bir bir. Dün geceden beri bedenime onca soru yağıyordu. Her soru ile ıslanıp üşüyordum. Bir çıkış yolu aramıştım ve o çıkış yolunu canım pahasına olsa da bulacaktım! Kendim için değil, Berzan için bulacak, güçlü duracaktım!

"Abla?"

Kendi düşüncelerimin karanlığında boğulurken duyduğum ses ile sıçramış, kapalı gözlerimi açtığımda karşımdaki çocuk ile gözlerimi kıstım. Gözlerim puslu olduğu için ilk çıkaramasam da bu çocuğun Ömer olduğunu anlamıştım.

"Ömer?" diye sessizce fısıldadığımda çekinerek yanıma gelmiş, yırtık cebinden çıkarmış olduğu büzüş büzüş mendili uzatınca şaşkınlıkla baktım. Bakışlarımdan yanlış anlamış olacak ki, "Temiz mendil abla, yaşlarını sil," dedi.

O temiz kalbi ile içim burkulmuş şu hüzün konan dudaklarımda kırık dökük bir tebessüm açtı. Uzanıp elinden mendili alırken, "Ondan değil be Ömer'im, şaşırdım," deyip gözyaşlarımı silmeye başladım. Ben yaşlarımı sildikçe o meraklı bakışlar ile beni izliyordu alttan alttan.

"Abla... Şey, bağırıyordun mezardaki ablaya..."

O kırık dökük bir araya getiremediği sözleri ile iç çektim. İçime çektiğim nefes ciğerlerimi kavurup atmıştı bir köşeye.

"Bu abla kızdırdı biraz..." sözüm ile dudaklarından bir kıkırtı çıktığında kaşlarımı kaldırarak bakındım o gülen yüzüne. Bakışlarımdan neye güldüğünü anlamadığımı anlamış olacak ki o gülümseyen dudaklarından, "Ölen insan nasıl sinirlendirecek abla," sözleri döküldü. O sözleri ile ister istemez ben de gülümsedim. Gülmem sözlerinin komikliğinden değildi, ölen birinin insanı ne hâle sokacağını bildiğimdendi. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkar diye boşuna dememişlerdi atalarımız. Her gerçeğin ardından elbet acı da doğardı, bu acı ise benim kalbimde doğmuştu...

"Doğru..."

Usulca döktüğüm kelime ile iç çekmiş, tekrar mezara bakarken sulanmış olduğunu görmem ile, "Sen mi suladın Ömer?" diye sorduğumda başını iki yana sallayıp, "Yok abla, sabah her zaman gelen bir abi geldi, o suladı," deyince kaşlarım çatıldı şüphe ile. Gözlerim kısılmış, aklıma sorular bir bir düşerken, "Tanıyor musun bu abiyi? Tarif edebilir misin?" diye sorduğumda yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. "Onu tanımayan mı var abla? Harmanlıların Berzan'ıymış o. Bizim çocuklara da hep para veriyormuş," diye konuştuğunda içim cız etti. Demek Berzan gelmişti açan gülleri görmek için. Yüzümü bir hüzün kapladığında Ömer'in, "Bu ablanın seveni çok, geleni gideni eksik olmuyor," diye söylediği sözler ile nefesimin kesildiğini hissettim. Ölü kadının sevenleri diye yazmak lazımdı. Acaba kaç kişiye daha ölüm oldun Evin? Kaç kişinin kalbine sinsi bir yılan gibi girip zehrini akıttıktan sonra gittin? Düşüncelerim ile beynim ağrırken aklıma gelen ile Ömer'e döndüm.

"Ömer sana bir şey desem yapar mısın?"

"Ne isteyeceksin ki abla?"

O küçücük gözlerini kısmış, sorgulayıcı bakışları ile yüzüme bakınca tebessüm edip yüzünü avuçladım usulca.

"Benim için çok önemli ablam. Bu mezarda yatan ablayı görüyorsun değil mi?"

"Evet abla, görüyorum da hâlâ anlamadım ne isteyeceğini."

"Bu ablanın mezarına kim geliyor, kim gidiyor, takip eder misin? Yeni veya farklı birini görürsen bana diyebilir misin ablam?"

diye sordum parıldayan gözlerimle. Evin'in deftere yazdığı adamı ve o defteri oraya bırakanı bilmek istiyordum. Bu düşünce aklımdan geçerken birden bir şimşek çaktı beynimde! O gün mezarlığa geleni görmüş müydü acaba Ömer? Aklıma gelen dilime dolanmış, söylerken hatırlamaması ve o gün evden yağmurdan dolayı çıkmadığını söyleyince yüzüm düştü yeniden. Sıkıntıyla bir nefes içime çektiğimde Ömer'in sözleri ile sıkıntılarımın içinde umut çiçekleri açmaya başladı.

"Ama bir abi gördüm bu ablanın mezarında birkaç kez..."

"Peki bu abiyi daha önce hiç görmüş müydün?" diye sordum. Çünkü birkaç kez Evin'in erkek kardeşi gelmişti ablasının mezarına. Dudaklarından dökülen her kelam benim gideceğim yolun temeli olacaktı. Eğer defterden önceleri geliyorsa, bu kişi ailesinden biri olabilirdi. Fakat ben defteri bulduktan sonra gelmiş yeni birisiyse mutlaka defteri bırakan kişi olabilirdi. Bilmiyordum ama yine de umut ediyordum.

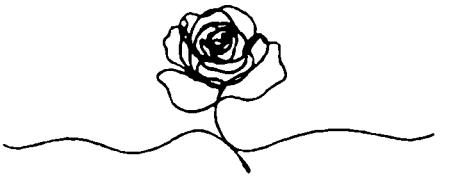
"Yok vallahi, daha önce hiç görmedim, bırak bu ablanın mezarında, herhangi bir mezarlıkta bile görmedim o abiyi..."

Ömer'in her sözü ile heyecandan kesilen nefesim ve deli gibi sızlayarak atan kalbimle baş etmeye çalıştım. Ömer ellerini yağlanmış saçlarına atıp kaşırken bakışlarını kısmış, gözlerini masmavi gökyüzüne dikerek düşünmeye başladı.

"Şey, sanırım geçen ay, bir de geçen hafta buradaydı..." diye mırıldanıp gökyüzündeki bakışlarını bana çevirip, "Ben o abi gelince sana derim abla," diyerek gülümseyince ben de gülümsedim. Yanaklarını öpüp, "Tamam ablacığım, unutma ama," diye ikaz edip avucuna kendine ve arkadaşlarına bir şeyler alsın diye sıkıştırdığım para ile kocaman gülümseme sunup gidişi ile arkasından uzunca baktım. Göz kapaklarım ağırlaşmış, kapanıyordu yorgunlukla. Derin bir nefes verdim ölüm kokan bu yere. Burnuma çalınan her gül kokusu ile midem burkuluyordu. Bakışlarım Evin'in mezar taşını buldu. Uzun uzun bakındım mezar taşına. Dilime dolanan fakat tüm sözcüklere pranga vurmuş cümleler çıkmıyordu dudaklarımdan. Ne kadar kussam da kinimi az kalacaktı, kelimeler yetmeye-

cekti. Her şey bir çorap söküğü gibi avuçlarımın arasında yer edecekti, o iplik söküldükçe çıkacaktı gerçekler yeryüzüne, çıkarken belki ölecektik ama yalan bir hayatı yaşamak kadar kötü olamazdı. Nefretim avuç içimde ezdiğim toprağa karışıyor, gözlerimle kustuğum kinim ile mezar taşını çatlatıyordum. Avucumdaki toprağı sıkmaya devam ederken dilimden bir yemin kopup döküldü Evin'in toprağına bir zehir gibi.

"Sana yemin olsun Evin, bu düştüğüm çukurdan çıkacağım! İşte o zaman seni yeniden gömeceğim bu mezara! Bu sefer öyle gömeceğim ki seni, sana dair hayatımızda ne bir his ne bir söz olacak! Yeniden öleceksin ve bu sana Rozalin Harmanlı'nın sözüdür!"

Eve girdiğimde ellerimdeki kısacık tırnaklarımın arasındaki çamura baktım. Tıpkı ellerim gibi ruhum da bu çamura bulanmış gibi hissediyordum. Odama uğramadan yüreğimdeki kesiklerin acısı ile kendimi duşa attım biraz olsun rahatlamak için. Sessiz ve bir o kadar bitikti hareketlerim. Banyoya girer girmez o kadının toprağma bulanan kıyafetleri üstümden sıyırıp attığımda öfkem bir duvar gibi sertti ve bu hareketlerime de yansıyordu.

Hayatımda hiç kimseye beslemediğim kadar kin besliyordum içimde. Keşke, keşke o adını dahi anmak istemediğim kadın hayatta olsaydı da şöyle gözlerine baka baka tüm günahlarını yüzüne vurup, suratına tüküre bilseydim! Gergin bedenimi sıcak suyun altına bırakırken gözlerimi kapatıp kendimi rahatlamaya çalıştığımda yumuşacık, tüylü bir şey... Hayır hayır, iki şey ayağıma sürtüp geçti. Ve sonra bir kez daha! O an başımı çekinerek ayaklarıma indirdiğimde iki minik fareyi görmem ile gözlerim kocaman açılırken, Allah ne verdiyse o panikle çığlık atıp olduğum yerde zıplamaya başlarken kaçacak yer arıyordum! Ayağıma doğru gelen fare ile âdeta evi inleten bir çığlık daha attığımda neredeyse tavana kadar sıçradıktan sonra düşme tehlikesi atlatmış, hızla kapıya doğru koşarken daha ben açmadan şiddetle açılan kapı ile gördüğüm ilk şeye zıplayarak

üzerine atlamış, ayaklarım yere değmesin diye uğraşıyordum çığlık çığlığa.

Çırılçıplak, saçlarımdan bir şelale gibi su akarken ve bembeyaz tenime yapışan köpüklerle adının Berzan Harmanlı olduğu bir kütüğün kucağına zıplamış ve tıpkı bir ahtapot gibi sarılırken henüz hiçbir şeyin farkında olmadan hâlâ delice çığlık atıp o kütüğün tepesine tırmanmaya çalışıyordum korku ile! Bedenimde yumuşacık tüylü canavarların gezindiğini düşündükçe çıldırırken, asıl canavarın kucağına tünediğimi ancak sesini işittiğim de anlatmıştım...

"Roz- alin..."

Kulağıma dolan o tekleyerek çıkan kelime ile âdeta kutupta kalmışçasma dondum. Boynuna kollarımı doladığım yetmez gibi bacağım da neredeyse omuzlarında ve dolanacak hâlde! Tam mabadımı tutan buz kesmiş elleri de o an fark ettim. Yüzüme hücum eden kan, eğer yapabilse gözlerimden birer çeşme gibi utanç yaşı olarak dökülüp bir nehir gibi çağlayacaktı. Ben ise o utanç nehrinde sürüklenerek boğulacaktım. Yan profilden gördüğüm adamın bir puta dönüşüp kucağındaki bedene şaşkınlıkla bakışını görmemle onun da benden bir farkı olmadığını anlamıştım. Koskoca Berzan Harmanlı da boynuna değin kızarmış, o esmer tenden dahi belli ediyordu. Dilim kesilmiş, hatta evveliyattan beri lalmişim gibi dönmüyordu dilim. Eğer o an dönseydi dilim, diyeceğim tek cümle, "Beni şuraya göm pısmam..." olurdu. İkimiz de olmayan dilimiz ve bizi esir alan şaşkınlığımız ile öylece dakikalarca durduk. Oysa kucağından kaçmam ve kendimi sarmam gerekti. Fakat kıpırdayamadım, bedenimi saran damarlarımda sanki beton geziniyordu. Her saniye taşlaşıyor ve nefesim kesiliyordu. Bedenimin buz tutmasına rağmen çıplak tenime vuran nefes ile ayrı bir yangın sarıyordu benliğimi. Bir an şeytan sızdı kanıma o an.

"Bırak utancı!" diye bağırıyordu hırıltılı sesi ile. Bunda şaşılacak ne var? Şeytan o, söyler elbet. Aklıselim olan uymaz. Şaşılacak şey şeytanın dediği değil! Şaşılacak o kadar büyük bir şey vardı ki! O da yanılmıyorsam ki ben Rozalin Harmanlı hiç yanılmadım bugüne kadar, melekti... Sanki içimde iyiliği taşıyan bir melaike de fısıldı-

yordu. "Utanma Rozalin... O senin kocan... Utanma Rozalin, o senin helalin..."

Ve yine Rozalin Harmanlı'nın bilinen çok kötü bir huyu vardı ki hırsı şeytanı dahi aşardı. Meleğe uymadım Çünkü Berzan Harmanlı beni seven kocam değildi. Ölü bir kadına âşık bir adamdı... Kulağıma sinsice fısıldayan şeytana kulak verdim yeniden.

"Sar onu... Sar ve ona gününü göster! Ona Evin olmadığını göster! Ona kadın olmayı göster... Ona Rozalin Harmanlı'yı göster..."

Bu sözlerden sonra, beni Evin sandığı gece aklıma düştü hemen. Perde perde oynuyordu gözümün önünde! Beni sarışı, fısıltıları ve en sonunda hâlâ sırtımda taşıdığım hançer gibi, 'Evinamın...' deyişi...

Şeytan fısıldamaya devam ederken, hırsım, kinim, öfkem kanlı canlı olup şeytanın arkasından naralar atmaya başladılar. Şeytanın avuçları arasında tutuğu kıvılcımı hırsım ile körükleyip bir alev topuna çevirdim. Avuçlarımda tuttuğum ateş ile hem yakacak hem de yanacaktım belki de.

"Ona kim olduğunu göster Rozalin!"

Bedenimi ağır ağır bir soğukluk kapladı. Usul usul da gerilmeye başlarken başımı usulca indirip Berzan'a baktığımda onun da bana dönen gözlerini o an gördüm.

Heyecandan bedenim titremeye başladı. Sanki ayazda kalmış gibi titresem de bir volkanın kucağındaydım.

Yeşillerini kaplayan solmuş yaprak renginde olan kahvelerinin toprak gibi oluşunu gördüğüm an yine tekledi kalbim. Bakışlarım gözlerinden usulca dudaklarına düşerken kalbim daha fazla çarptı göğsüme. Bu bedenimi saran utanca karışan heyecana alışık değildim. Tıpkı dudaklarımın arasına sızan nefesine alışık olmadığım gibi. O an susadım, nefesi her dudağıma çarptığında dudaklarım uyuşuyor, beynim karıncalanıyordu. Bilmediğim bir tat damağıma yapışırken, gözlerim yakınlığımıza yenilmiş olarak kapandı usulca. Usulca akan bir nehre kapılıp süzülürken kalbimin sesini işitiyordu kulaklarım. Bir huzur muydu yaşadığım his yoksa başka bir şey miydi, anlamadım. Çözemedim göğsü-

me yer eden kuşun çırpınışlarını. Yaşadığım bu yakınlık, soluduğum nefes ruhuma dek işliyor ve beni dingin sulara gömüyordu. Hâlimi anlatmaya kelimelerim yetmedi, bilmediğim sularda sürüklenirken yaşadığım bu şeyin heyecanı ile ölüp ölüp diriliyordum. Her şey durdu, dünya silikleşti ve artık zihnimde bana öğütler veren şeytan yoktu. Duymuyordum onu! Kulağımda çınlayan kalbimin sesi ömrümde duymadığım bir melodiyi fısıldıyordu kulağıma. Gözüme hücum eden yaşlar tatmadığım bu haşin duygunun getirisiydi zannımca. Hani az evvel savaş açan Rozalin? Hani şeytana kemik atan kadın... Berzan Harmanlı... Sen bu kadar mı güçlüsün? Bir yakınlığınla beni alt edecek kadar mı... Sana mı kızmalı, kendime mi? Nasıl bir yakınlıktı ki kalbimin ücra köşesinde saklanmış gerçekliği çıkaran? Kayboldum bilmediğim fakat çözemeye çalıştığım sularda.

Dudağıma rüzgâr gibi esen sıcak nefesler daha da sarmalıyordu. Az sonra alnıma değen alnı ile kalbim duracak sandım. Burnu burnuma sürtündüğünde dudağından salman o sıcacık nefesi ile, "Rozalin..." diye fısıldadı. Öyle bir fısıldayıştı ki dudaklarımın yandığını hissettim... Yetmedi nefesim. Dudağım aralanıp da ciğerlerime yıllardır soluksuz kalmış gibi bir nefes çektiğimde değdi dudakları dudaklarıma. Titreyen dudakları ile dudaklarımı öptü. Yüreğim ilk o an hapsoldu bu adama. Aşk denen zalim canavarın pençesine ilk o an teslim etmişim meğer kalbimi. Ruhum dört dönüyordu o an. Bedenim bir parça kor olmuş lakin beni tutan adam kadar yakamıyordum. Yakamıyordum ki bu kadar, yanıyordum, alt dudağım dudakları arasında esir kalmıştı. Dudakları arasında hapis kalan dudağımı emerken düşündüm, sanki çark bu defa bize doğru döndü... Bana doğru diye. Dudağımda bir gülüş peyda olurken, birden titredi göğsüne sindiğim adam. Beni nasıl yere bıraktı, nasıl kendinden kaçarcasına geri adımlar attı, hâlâ zihnimde kapkara bir leke!

Öfkeyle baktı bana. Tiksinti ile. Elleri titriyordu. "Allah beni kahretsin!" diye bir haykırış kopardı dudakları. Dudağını öfkeyle bir silişi vardı ki koptu sandım. Öylece... Çırılçıplak bedenim, çırılçıplak duygularım ve acılarımla benden kaçışını izledim. Ardını dönüp kapıyı çarptığında yerimde sıçradım. Kapı değildi öyle suratıma ka-

panan. Yeni filizlenen bir umudun ellerimden çalınıp paramparça edilişinin sesiydi kulağımda çınlayan. Kirpiğime takılan yaşım bir kor gibi düştü yanağıma doğru. Birkaç saniye önce umutla kıvrılan dudağımda şimdi bir titreme yer aldı, ruhum ayaklarımın altında bir cam parçası gibi darmadağın bir hâldeydi. Ateşler içinde yanan kalbimin defalarca yok oluşuna alışsam da bu sızlayış beni öldürecek gibiydi. Bedenimi görünmez keskin teller sarmaladığında oluk oluk kanlarım akıp gidiyordu. Tenimde yer eden ellerinin izini hâlen bedenimde taşıyordum koca bir acı ile birlikte. Dudaklarıma dokunmuş dudaklardan bir zehir içmiş gibiydim. İçtiğim zehir beni öldürmemiş olsa da ölümden beter etmişti. Bir kez daha düştüm dizlerimin üstüne, bir kez daha yara aldı kalbim, bir kez daha kanadı dizlerim. Her düşüşümde kaybettiğim benliklerim çığlık çığlığa ağıt yakıyorlardı zihnimde. Gözlerimin önünde o son hâli canlandı, dudaklarım koparırcasına silişi... Tiksintiyle koyulaşan ebruları... Gözlerim sımsıkı kapandı acıyla, yaşlarım yüzümde derin izler bırakırken bir hıçkırık koptu dudağımdan genzimi yakıp geçen. Kapıldığım usulca akan suyun beni bir girdaba sokacağını bilseydim kulaç atmazdım, bırakmazdım kendimi böyle büyük bir acıya. Titreyen bedenim çıplaklığımla daha çok üşürken kendime güçlü ol diyemedim. Korkup kaçacağım banyoya sığındım. Sırtımı buz kesmiş fayansa yaslarken bacaklarımı kendime çektiğimde bedenim küçüldükçe küçülmüştü o an. Öyle yalnız kalmış, öyle kimsesiz, öyle acınasıydım ki kollarımı sıkı sıkı kendime sardım. Banyoda yankılanan hıçkırıklarımı kulaklarım işittiği her an daha sıkı sardım kendimi, sanki tüm kötülüklerden koruyacakmışım gibi. Titreyen dudaklarımdan yara bere içinde sözcükler dökülürken ağlayışlarım daha çok şiddetlendi.

"Şişt, ağlama... Ağlama Rozalin... Geçti... Geçecek..."

Kendimi teselli etmeye çalıştıkça titriyordu bedenim. Kollarımın sardığı üşüyen bedenim değildi, sardığım acı kokan ruhumdu... Küçücük kalmış ruhum feryat figan çığlık atıyordu acı ile. Ruhumdaki yaralar kanamış, sanki mümkün gibi yeni yaralar açılırken kanımda boğuluyordum. Etrafımı saran soğukluğun esintisi kanımı donduruyor, acım ise beni yakıyordu. Dizlerime gömdüğüm başımı

kaldıramadım bu sefer. Dudaklarımda kalan o iz aklıma gelince bu sefer ben sildim tüm hırsımla.

"Aptal! Aptal!.."

Parçalarcasına tüm öfkemle silerken bağırdım kendime. Bir aptal gibi kapılmıştım Berzan Harmanlı'ya! Düşüncelerim yanıltmıştı beni, kurduğum her şey yerle bir olmuş, yanan yine ben olmuştum. Sert bir tokat attığımda kendime, yankılandı o ses hıçkırıklarım ve bağırışlarımla inleyen banyoda.

Ve bir tokat daha indirdim kendime.

Ağladığım için, inandığım için ve bu kadar zayıf düştüğüm için. Onlarca kişiyle savaş açmam yetmez gibi bir de kendimle savaşıyordum. Bir sinir krizi bedenimi ele geçirdiğinde titreyen ellerim ıslak saçlarımı buldu. Var gücümle saçlarımı çekerken, "Ağlamayı kes!" diye inler şekilde bağırıp söylendim sanki tek bildiğim sözler onlarmış gibi... Kendimle ne kadar savaşsam da yenildim içimdeki acıyla kanayan ruhuma. Teslim oldum kendime. Ellerim yorgunca saçlarımdan çekilirken delicesine hıçkırıklarım dökülüyordu yer yer kanayan dudaklarımdan.

Gözlerimin ne ara tavana dikildiğini hatırlamıyorum, sürekli akan yaşlarım ile ruhuma yağmurlar yağıyordu. Uzun uzun baktım buhar tutmuş lambaya, gözlerime bir diken gibi batan kirpiklerim canımı acıttığı an usulca tutunarak ayağa kalktım. Titreyen ellerim havluyu bulduğunda çıplak bedenime sardım. Banyodan çıkarken bir kez olsun bakmadım aynadan kendime. Bakamadım o güçsüz hâlime, yakıştıramadım kendimi öyle görmeyi. Banyonun kapısını usulca kapattığımda gözlerimden yine döküldü yaşlar. Tüm yaşananları o kapının ardında bırakmıştım, tıpkı yara bere içinde olan kalbim gibi...

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı silerek odama ilerledim. Daha fazla bu evde durmak ve kendime bu acıyı yaşatmak istemiyordum. Titreyen ellerim ile kavradığım telefonu alıp sığınacağım adamı aradım. Akşamın onunda aramama endişelenmiş gibi şaşkınlık ile, "Rozalin?" diye adımı söylendi. Sesini duyduğum an titreyen dudaklarımı ısırıp burnumu çektiğimde, "Ge- Gel be- ni al..." diye fı-

sıldadım boğukça... Öyle dolanmıştı kelimelerim dilime, sanki her harfte dilim görünmez bir iple sıkışıyordu.

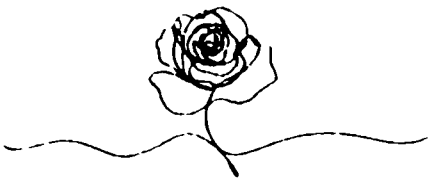
O, "Ne oldu!" diye bağırarak söylediği söz ile gözlerimden yaşlar ardı ardına akmaya başladı.

Ne olmadı ki demek gelse de, "Gel... Bek- Bekliyorum..." diye mırıldanıp başka bir şey demesine müsaade etmeden telefonu kapattım. Belki aramam yanlıştı fakat biliyordum ki beni çekip alacak, beni saracak olan oydu... Derin bir nefes alıp üzerimdeki bornoz ile bedenimi, ardından saçlarımı kurulayıp üstümü giyindim. Elime aldığım küçük valizin içine gelişigüzel kıyafetleri koyarken gözlerimden yavaşça dökülüyordu yaşlarım. Dilimle ıslattığım dudağımdaki tuzlu tat ile iç çektiğimde elime kara kaplı defteri aldım büyük bir kin ile. İçimden onca duygu geçse dahi gözlerim ölü bir balığın bakışı kadar donuktu. Valizin kulpunu delicesine sıktım o an. Ahtım vardı! Yeminim vardı! Bu defteri çözecek, Evin'i hayatımdan çıkaracaktım! Evin'i yeniden gömmeye yemin etmiştim fakat bu sefer o toprağa Berzan Harmanlı'yı da gömecektim. Büyük bir öfke ile valizin içine atıp fermuarı kapadım. Elime aldığım valiz ile odadan çıkıp koridorda beklemeye başladım. Her geçen dakika ile yüreğim sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Bu evde durmak, bu genzimi yakan ölü bedenlerin kokusunu içime çekmek ağır geliyordu ruhuma. Başım hiç olmadığı kadar eğilmiş yere bakarken telefonumun sessizliği bir bıçak gibi kesen melodisi ile kalbim sıkıştı. Nefesim kesildiği an titreyen elime aldığım telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Bekliyorum..." sözü ile gözlerim kapanmış dudaklarımdan çıkan, "Geliyorum," sözü ile telefonu kapattım. Yorgun bakışlarım etrafta ağırca dolandığında boğazımda bir yanma hissi oluştu. Elime aldığım valiz ile kapıyı açtığımda gözlerim yavaşça çekildi bu acı kokan evden. Dudaklarımdan dökülen bir iç çekişle açtığım kapıdan çıkarken son bir kez daha döktüğüm yaş şahit oldu gidişime.

"Anlatmayacak mısın bir şey?"

"Neyi anlatayım Bülent?"

Gözlerim uzun zamandan beri gelmediğim çiftliğin her zerresinde gezerken, gözlerimin gördüğü her bir taşın, ağacın yanında anılarımın kırık haritaları canlanıyordu. Bülent'in sorusunu yeniden geçiştirdim. Dün beni o evden aldığından beri bir sorusuna cevap vermemiştim. Verecek cevabım çoktu fakat dilime dolanmaktan başka bir şey yaptığı yoktu o cevapların. Dökülmüyordu hiçbiri mühür vurulmuş dudaklarımdan.

"S*kerim neyini! Anlatsana ulan! Ne oldu da öyle oldun! Ne oluyor Rozalin?"

Sabrının taşması ile içinde ne var ne yok döktü üzerime bir bir. Bakışlarım ağır bir şekilde camdan çekilmiş, omzumun üstünden o kuzguni gözlerine gözlerimi iliştirdiğim an iç çektim. Önceden beni en çok üzen, beni deli eden diye tabir ettiğim adam şimdi benim için endişeleniyor ve ben dün bu adama sığınıp göğsünde ağlamıştım. İçten içe verdiği güvene sığınmıştım...

"Bülent... Sormasan ya?"

Dudaklarımdan yorgunca çıkan sözlerle gözlerinde bir şimşek çaktı. Yumruk yaptığı elini şifonyere geçirdiği an gözlerimi yorgunca kapadım.

"Neyi sormayayım Rozalin! Dövdü mü diyorum, yok! Bir şey mi dedi, yok! Ne oluyor lan, ne! Sen kendini hiç gördün mü dün! Gördün mü o hâlini! Bir bak şu hâline!"

Kulağımda çınlayan her cümle ile bedenime oklar saplandı. Bakmamıştım dün aynadaki hâlime. Bakamamış ve görmek istememiştim o hâlimi. Fakat görmesem de biliyordum hâlimi. Gözlerimdeki elalar artık bir buz dağı kadar donuktu. Yüzümdeki mimikler toz taneleri olmuş ve gözümden dökülen her bir yaş ile silinmiş gibiydi.

"Yoruldum... Çabalamaktan yoruldum..."

Titreyen dudaklarımdan dökülen sözlere gözümden akan yaş

şahit oldu. Usulca kapalı gözlerimi açtığımda bana üzülerek bakan Bülent'i gördüm.

Neredeydi o kasıp kavuran öfkesi? Neredeydi o asıp kestiği sözler? Hepsi üç kelime ile yok olmuş, yerine acı konmuştu.

"Kıvırcık..."

"Yapma..."

O canından can kopar gibi, "Kıvırcık," demesi, gözlerindeki yaşı akıtıp bana adım atması ile burun direğim sızladı tıpkı kalbim gibi. Üzülsün istemiyor, üzmek istemiyordum. Eli kolumu bulmuş, beni göğsüne hızla çekip sımsıkı sarılırken başını saçlarıma gömdü. Derin derin kokumu içine çektiğinde aktı gitti yaşlarım onun göğsüne bir kor gibi. Hıçkırığımı duyduğu an daha çok sardı kolları bedenimi, sanki içine sokmak ister gibi.

"Ağlama, döktüğün her yaşa adam öldürürüm, ağlama..."

Duyduğum kesik sözleri ile ellerim var gücü ile tutundu yakasından. Tutmasam düşüp ezilecek gibi hissederken her hıçkırışımda kasılan bedeni ile içim yandı.

"Bu- Bu kadar sever miydin sen?"

Kırık dökük sözler dudaklarımdan çıktığında yüzümde buruk bir huzur yer etti. Dudaklarımdan bir yel gibi geçen tebessümüm kaybolduğunda beni saran kollardan biraz uzaklaşıp yüzüne bakındım. Gözünden akıp giden yaş kirli sakallarında kayboluyordu. Titreyen parmak uçlarım yaşlardan ıslanmış yanağına gidip o ıslaklığı silerken dilimden, "Ağlamak yakışmıyor," kelimeleri döküldü.

"Sanki sana çok yakışıyor, sümüklü."

O kaş çatarak söylediği sözler ile dudaklarımın kenarlarında kırık gülüşler yer etti. İkimiz bir oyun tutturmuştuk şu an. Acıdan kaçmak için atışıyorduk bir birimizle.

"Sümüklü değilim ben!"

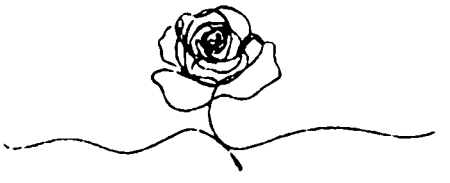
Yine devam ettim o yazılı ve sözlü olmayan küçük oyunumuza. Daha çok gülümsedim, yanağım ve dudağımın arasındaki çukur belli olduğunda bir iç çekti. Tıpkı benim gibi eli yüzümü bulmuş ve yanağıma yer eden ıslaklığı silerken, "Belli," diye mırıldandı. O

mırıltısı ile sanki oyunumuzu bitirmiş gibiydik. İkimiz aynı anda içimizde yer eden sıkıntıyı nefesimizi koy vererek yok etmiş, başımı yine göğsüne yasladım.

"Bir gün her şey geçecek."

"Bir gün her şey geçtiğinde eski Bülent olma. Şimdiki Bülent ol ve beni böyle sar, olur mu?"

"Sana yemin olsun Rozalin, iki elim kanda da olsa saracağım!"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Düşüncem hepsini yakıp yıkıp gitmek Dilan yenge."

"Peki bunun sana bir getirisi olacak mı? Yakmanın ve yıkmanın?"

Duyduğum son sözü ile bakışımı çayımdan çekip onun okyanus mavisi harelerine çevirdim. Kuşkulu ve endişeli bakışları yüzümdeydi. Anlattıklarımdan dolayı hüznünü de okuyordum gözlerindeki mavilikte.

"Bilmem..."

Dilimden bağımsızca harfler döküldüğünde yeniden bakışlarımı çayıma indirdim. Bilmiyordum ne hissedeceğimi ama ne yapacağımı biliyordum! Bakışlarım yeniden bir hırs ile koyulaştığında ağırca kaldırdım gözlerimi.

"Bildiğim tek şey, döktüğüm tüm yaşların hesabı sorulacak! Artık bu evcilik oyununu oynamaya meraklı değilim."

"Senin dediğini kulağın duyar mı Rozalin?"

Bu sefer konuşan kişi Berfin yengem oldu. Gözleri şaşkınlıktan dolayı irice açılmış, inanamayan bir şekilde bakıyordu. Dediklerimi gayet iyi duymuştum ve her bir sözün arkasında da duracaktım!

"Duyuyorum yenge... Gücüm kalmadı artık sizlere kendimi güçlü göstermeye. Tam toplanıyorum, tam hayatıma bakayım dediğim an yine düşüyorum. Yoruldu kadersiz Rozalin. Ölen Evin'den, ona âşık Berzan'dan, yalan yanlış anlaşılan sevdadan ve en önemlisi

kenara değersiz bir varlık gibi atılmaktan. Taşıyamıyorum artık insanların üzerime yıktığı yükleri."

"Sabret yengem, sabrın sonu hayırdır..."

Duyduğum söz ile gözlerim acı ile dolmaya başladı ve anında acımı öfkem bir yorgan misali örterken bedenim kasıldı. Sabır... Sabrım kalmış mıydı? Hayır...

"Benim kendime olan sabrım dahi kalmamışken, başkasına sabır göstermem yenge. Yeter artık! Her şeyi sabrettim... Sabrın meyvesini yedim dediğim gün ise daha beter öldüm ben..."

Son sözlerim dudaklarımdan zoraki düşmüştü. Her harf genzimi yakıp geçmişti. Gözlerimin önünde bundan bir hafta önce beni banyoda öpen adam belirdi... Sonra ise o karanlık an... Tiksinti bakışları ve kulağımda çınlayan o sözleri ile yeniden öldüm. Ahdetmiştim, Evin'in mezarına Berzan'ı da gömecektim!

"Rozalin, peki defterdeki adamı buldun, Berzan'a her şeyi söylediğinde ya Berzan hayatına bakmak isterse? Her şey ortaya çıktığında olacakları düşündün mü hiç?"

Dilan yengem anlaşılan bugün de beni zorlayacak gibi duruyordu. Çiftlikteki ikinci günümde Berfin yengem ile birlikte gelmişlerdi. Ertesi gün ise Rojda ve Helin yengem geldiğinde tüm gerçeği anlatmıştım onlara. Artık içimdeki derdi bilmelerini istemiştim. Tek başıma yükleyemiyordum bu sırtıma kambur olan dertleri. O gece hepsi ağlarken bana, ben tek bir damla yaş dökmedim bu sefer. Bülent'e sarıldığım gün ağlamayı bırakmıştım. Tek amacım vardı artık. O da gerçeği dökmekti.

"Rozalin? Dilan bir şey sordu, cevap ver..."

Dalgınlığımdan dolayı koluyla beni dürten Helin yengeme bakınıp ardından Dilan yengeme tekrar döndüm. Onca şey demek geçse de içimden sadece, "Allah büyük," sözü döküldü. Geleceğin hesabını şimdiden yapmak ve şu an düşünmek istemesem de aklımda küçük de olsa fikirler vardı. Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktığında ayağa kalktım elimdeki bardağı tepsiye koyup.

"Hadi Harmanlı gelinleri, kalkın, sofrayı hazırlayalım... Ee malum, ağır misafirlerimiz var."

"Allah şahit Rozalin, korkum dağları taşları deliyor şu an."

"Korkma bacım, ne olacak, haydi."

Dilimden bir hırsla dökülen kelimeler anlaşılan bir tek Rojda'ya sıkıntı vermemişti. Gördüğüm her hare korku ile titriyordu, haklılar da. Yapacaklarımdan korkulacağını onlar da benim gibi biliyordu ve bu sakin tavrım onların endişesini daha da arttırıyordu. Bugün Harmanlı ailesi bir olacaktı, ağır misafirler gelecekti! Kendimden emin adımlar ile ilerledim mutfağa, onlara zehir zemberek olacak yemekleri hazırlamak için. Aradan onca saat geçse dahi yüzümde bir mimik dahi canlanmamıştı. Yemekler yapılmış hatta bir ara Reparin, Dilda ve Nüpelda ile oynatmıştım. Sökülmüş kalbimin boşluğunu az da olsa doldurmuşlardı küçük melekler.

Sevmesem de çocukları, içim acıya acıya ilgilenmiştim onlarla. Benim evlatlarım olur muydu bilmediğim için sevgimi onlara aktarmıştım. Derin bir nefesi içime çektiğimde gördüğüm manzara ile gözlerim buğulandı. Çiftliğin kapısı açılmış ve üç araba içeri girmişti. Ne ara bahçeye gelindi, ne ara arabalar durup içinden eskiden ailem dediğim insanlar indi, bilmiyorum. Öyle bir sızı içime yer etti ki o an o sızıyla iki büklüm oldu ruhum. Heybetiyle bir adam yürümeye başladı yüzünde güller açarak. Bu adam beni hiç düşünmeden kurban eden babamdan başkası değildi. Ardından bir kadın indi, kalbimin affettiği zihnimin affedemediği... Bu kadın annemdi, gücünün babama yetmeyen eli mahkûm annem... Ardından kayınbabam olan, sevdiğim fakat şimdi yüzünü görmek istemediğim amcam indi. Dijle ve Hawar yengelerimin ilerleyişine bakındım. Sonra gözlerim ağırca onlardan çekilip elinde bastonu, sırtı kamburlaşmış kadını gördü. Yüzü çökmüş gibiydi, ahım sanki sırtına yük olmuş gibi kamburlaşmıştı. Bu kadındı benim cehennemin içine atıp yakan.

Gözüm acı ve hırsla dolup taştığında elimi yumruk yaptım güçlü olmak için. İçimdeki yangını anlatacak kelimeleri bulmaya çalışırken en sonki arabadan inen Bülent ve Berzan'ı görünce sert bir yutkunuş geçti boğazımdan. Hepsi el öpme faslına dursa dahi ben çıkmadım dışarı. Hepsinin yüzündeki gülümsemeyi izledim, izledi-

ğim her gülüş yüreğime bir bıçak gibi saplandı. Kanadım yeniden... Akan kanımda boğulmaya yüz tutsam da başımı dimdik tutmaya çalıştım.

"Yanarken yakmak için hazır mısın Rozalin Harmanlı? Bak senin ateşlerin içine atan insanların hepsi burada... Hazır mısın bu kanlı savaşa?"

Sessiz sessiz mırıldanırken Berzan ile göz göze geldim kısa süreliğine. O gözler beni görür görmez bir hırsız gibi kaçınca dudaklarımda buz gibi bir gülüş doğdu. Hiç olmadığım kadar hazırdım bu savaşa! İşte şimdi Rozalin Harmanlı'nın kanlı gazabına maruz kalacaktı hepsi!

Omuzlarıma bir palto gibi geçirdiğim hırsım ile ilerledim bahçeye doğru. Bastığım her adımda ayaklarımdan bedenime doğru bir güç sarıyordu yavaş yavaş. Sıktığım avuç içlerimde yer eden intikam ateşim ruhumun acısıyla saniye saniye harlanıyordu... Damarlarımda dolaşan kanımda öfkenin zehri sızmıştı. Gözlerimdeki elaların rengini koyulaştıran hırsım taşıp gidiyordu yanaklarıma doğru. Her adımda yaklaştığım insanlarla boynumdaki görünmez urgan sıkılaştıkça sıkılaşıyordu. Derin bir nefes çektim içime işe yaramayacağını bilsem de. Yetmedi nefesim kendime, bir de duyduğum özlemle yanan o ses içime çektiğim nefesi zehir yaptı.

"Rozalin keçamin."

Her harf kalbime ördüğüm duvarlara sert bir darbe indirdi. Sızladım o darbelerle, çatladı ördüğüm duvarlar acı ile. Gözlerim doldu, yaşlarım yanaklarım yerine içime içime aktı. Gözlerimin gördüğü kadının o ışıldayan gözleri ile kalbim iki büklüm oldu. Bir yük bindi omuzlarıma, binen o yük ile iyice kamburlaştım. Ağırlaşan bedenim ve içimdeki acıların ıstırabı ile hüzünle baktım. Affedemiyordum işte, yaşadıklarım içimde sızım sızım sızladıkça affedemeyecektim hiçbir zaman. Bana doğru gelişi ve sarılışı ne an oldu, anlayamadım. Hissettiğim o sıcaklık ile kavrulmaya başladığımda kollarım saramadı bedenime bir sarmaşık gibi dolanan bedeni. Takati yok gibiydi kollarımın, kaldıramıyordum bir türlü. Sanki biri bileklerime bir ip bağlamış ve o ipler yere çiviyle çakılmış gibiydi.

Bir put gibi kucağında kalırken usulca o sıcaklığın uzaklaşması ile ne ara kapadığımı bilmediğim gözlerimi araladım yavaşça. Gözlerimi merakla talan eden hareler gözlerimin önünde titriyordu korku ile.

"Rozalin?"

Çatlamış dudaklarından ismim döküldü soru sorar şeklinde. Ne diyecektim ki onu sarmama karşın?

Sustum, diyecek sözümün olmamasından değil, dökülecek sözlerin onu yaralamasından sustum. Fakat anladı annem, gözleri buğulandı, pınarlarına yaşlar bir dalga misali vurdu. Daha da küçülsem de şu an kendimi güçlü durmaya zorladım.

"Sarma anneni kızım... Sen de sarma..."

Acı acı fısıldadı başını ağırca sallayarak. Yeniden gözlerimi kapadım kalbimin acısı ile. Ne kadar beynimdeki mahkemede affi olmasa dahi kalbim o gözlerde gördüğü yaşlar ile sızlıyor, her şeyi affediyordu. Dayanamadım, bileklerimdeki görünmez ipleri kestim. Serbest ellerim annemin çökmüş bedenini kucaklarken başımı boynuna gömdüm. Huzur bulunan o anne kokusunu içime çektiğimde bir acı yerleşti kalbimin içindeki çukura. Kalbim ne kadar affetse dahi izini silmiyordu.

"Annem..."

Kurumuş bir yaprak gibi cansızdı dudaklarımdan dökülen harfler. İçten içe bağırarak dile dökememiştim maalesef... Bir çiçek bahçesinden kopartılarak değil, cansız bir toprakta açan kaktüs gibi dikenliydi döktüğüm, "Anne," sözcüğü. Yeniden beni sarıp, "Keçamin," diye fısıldaması ile bir iç çektim. Zordu! Annene dahi içten içe sarılamamak.

Olmuyordu...

Her sarılışımda, her acıyışımda nefret edecektim onlardan bana bu hayatı reva gördükleri için. Usulca geri çekilirken bedenim, "Hadi," diye bir söz döküldü dudağımdan. Bedenlerimiz birbirinden koptuğunda annem bir elini belime atarak beni bekleyen kalabalığa doğru ilerletmeye başladı. Her adımda gözlerimin önü kararıyor, göremiyordum. Silüetler birbirine karıştı, kim kimdi çözemedim.

Bedenim ilerliyordu görmediğim karanlık yolda bağımsızca... O birkaç saniyelik adımlayışlar, anlar silindi ve birden gözlerimin önüne inen perde sanki bir pençe darbesi atılmış gibi yırtılıp atıldı. Kulaklarımda artık kalbimin sesi yoktu bir tek, kulağımda birçok harf uğultuların arasından sıyrılıp cümleler oluşturmaya başladı...

"Rozalin keçamin, bizim elimize gelmez misin?"

Kararmış bakışlarım zihnimde yankı yapan sözler ile gözlerimi yavaşça bu sözü söyleyen babama iliştirdim. Uzun uzun baktım yaşlarla kısılmış gözlerine. Bir his uyanmadı arafımda astığım duygular mezarlığında. Kalbimdeki buzlar erimedi o beklenti ile dolan gülümseme ile. Aksine, nefret kapladı bedenimi, kalbim ise silahlarını kuşanmış bekliyordu cenge. Geçen her dakika ile gerilen bedenlerin tedirgin bakışları bedenimi bir ok gibi delip geçiyordu. Dudaklarımda soğuk bir gülümseme açarken tek kaşımı ağırca kaldırıp alayla bakındım.

"El öpülecek kimseyi göremiyorum Adar ağa."

Dudaklarımda zehirli bir ok firar etmiş ve tam karşımdaki adamın kalbine saplanmıştı... Yaptığım ilk hamle ile savaşın başlangıcını attığımı biliyordum. Büyük bir cenge ev sahipliği yapacaktım tek başıma! Kendimi hazırladım bu savaşa, yük binmiş omuzlarımda sanki hiçbir yük yokmuş gibi geriye atıp başımı dimdik tuttum. İçime keskin bir nefes çektiğim an kulağımda, "Hih! Eyvahlar olsun..." diye söylenen fısıltılar yankı yaptı.

"Haddini bilesin Rozalin! Ne dediğini işitir misin sen!"

İlk şaşkınlıktan sıyrılan amcam Camer, kılıcını çekip savaşa hazır bir hâl alarak öne atıldı. Sözlerine dudaklarımdan küçümsercesine bir, "Hah!" nidası döküldü. Şu an ne dediğimi ve ne yaptığımı gayet iyi biliyordum! Rozalin Harmanlı yargı dağıtacaktı! Dudaklarımdaki soğuk gülümseme büyüdükçe büyüdü. Dudağımda açan gülümseme ile insanlar huzur bulmak yerine korkuya bulanıyordu.

"Haddimi sizden öğrenecek değilim amca! Kulaklarım da ne dediğimi gayet iyi işitir!"

Kendimden emin bir şekilde döktüğüm tüm sözler ile karşımdaki insanların yüzüne bir kara çalındı. Bu kara gözlere öfke ile ula-

şıp parlarken başımı daha dik tuttum. Bedenimi bir titreme alsa dahi hazırdım gelecek her darbeye. Soluklarım boğazımda takılı kaldığı esnada amcam hışımla ilerledi yanıma doğru. Bekledim, gelip yapacağını ve asıl kıyametin kopacağını belirten o tokadı. Hiç kıpırdamadan dimdik gözlerinin içine bakarak atacağı tokadı bekledim. Kutuptaki soğukluğa ev sahipliği yapan göz bebeklerim ile havaya kalkan eline baktım. Dudaklarımda soğuk bir tebessüm ev sahipliği yapmaya hazırken içimdeki saldırmaya hazır yılan bekliyordu zehrini akıtmayı. O tokat atılacağı an akıtacaktım içimdeki zehri. Lakin istediğim gibi olmadı hiçbir şey, içimde, "Hadi, hadi at şu tokadı!" diyen yanım sustu. Gözlerimin önünde bir beden belirdi, bu bedenin sahibi Berzan Harmanlı'dan başkası değildi... Kalbime yara açan adam şimdi babasının karşısına geçmiş, havada olan elini sıkı sıkıya tutarken, "Baba!" diye kükredi... Acı bir gülüş geçti dudaklarımdan soğuk bir yel gibi. Anılarım canlandı, gözlerim dolarken tüm gücüm yerle bir olup şu çiftliğin toprağına ölü bir beden gibi yığıldı.

"Çekil önümden Berzan! Duymaz mısın karının neler söylediğini!"

Duyduğum her söz bir hançer olup saplandı bedenime. Kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu benim! Şu ana dek kendim ayağa kalkmıştım onca düşüşüm ile birlikte. İçime yara açan insanlar şimdi beni koruyordu saçma bir şekilde. Yapılan hiçbir iyiliği görmüyordu gözlerim, hissetmiyordu acı ile kavrulup taşlaşan kalbim.

"O benim karım!"

Söylediği söz ile kalbim acısa dahi yaptıkları aklıma gelince yine öfkeyle tutuşuyordum. Bugün yanmak yoktu haznemde, yakmak vardı.

"Çekil önümden..."

Harfler kış gününde donmuş yaprak parçası gibiydi, yıpranmış ve ölü... İstemedim önümde durmasını, kimse de dursun istemiyordum! En fazla ne yapabilirlerdi ki? Döverler miydi, söverler miydi? Bedenime açılan yaralar acır mıydı hiç ruhumdaki yaralar gibi? Acımazdı! O yüzden umurumda değildi bedenimin sızlayacak olması.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Ne dediğini duyuyor musun?"

Berzan'ın hırsız gibi kaçan gözleri şimdi gözlerime saplanmıştı büyük bir kızgınlık ile.

"Beni attığınız ateşten çıkıp sizi o ateşe atmaya çalışıyorum, şimdi çekil önümden!"

"Karının ne dediğini duymaz mısın oğul?"

Hâlen önümde durması yetmezmiş gibi amcamın dediği ile son noktaya gelmiş ve patlamıştım. İçimdeki güç avuçlarımda patlamış, sertçe Berzan'ı kenara ittiğimde şaşkınlıkla bana bakan amcama ve ardından tüm ev ahalisine bakındım tüm kararlılığım ile.

"Bu adam benim kocam değil! Hiç de olmadı!"

Bir sessizlik çöktü yeşillerle kaplı Harmanlı çiftliğinin üzerine. Sözlerim ile birlikte solmuş ve kurumuştu tüm yeşiller. Gözler şaşkınlıkla titrerken dudaklar hayret etmiş bir şekilde kalıp ayrılmıştı. Kelimeler tükendi, tükenen her harf suskunluğa gömüldü. Koskoca sessizliği bir bıçak gibi kesen söz yayıldı amcamın dudaklarından.

"Sen... Sen ne dersin Rozalin?"

"Dediğimi duydunuz! Ne sanmıştınız? Berzan benimle evlenince hayatına bakacağını mı düşündünüz? Yoksa Evin'i unutacağını mı?"

"Yapma bunu Rozalin..."

Amcamın sessiz fısıltısına sözlerim hançer gibi saplanırken cümlelerimi bölen o acı dolu fısıltı ile yanı başımda olan adama bakındım. Elaları yine buğulanmıştı, bir ebru gibi dağılan renklerin arasında hayal kırıklığı yer ediyordu. Ne sanmıştı ki? Söylemeyeceğimi ve onun bana ekeceği, ekmiş olduğu acıları taşıyacağımı mı?

"Niye yapmayayım? Herkes bilsin artık tüm gerçeği. Berzan Harmanlı hâlen ölü bir bedene âşık bir adam ve siz de tüm o düşündüklerinizle kaldınız!"

Dudaklarımdan dökülen son sözlerle herkes dizleri üzerine çöktü. Annem ayakta duramıyor, tülbentini yüzüne örterek ağlamaya başlamıştı çoktan. Abilerimin gözlerinde bir volkandan daha sıcak olan öfke yangınlarını görüyordum. Yengemler bildiklerinden

dolayı sustular. Şaşkınlık nidaları dört bir yanımızı sardı. Sanki o an her şey ağır çekimdeymiş gibi yavaşlamıştı. Gözlerim put kesilen babamda durduğunda içimdeki ateşin az da olsa azaldığını hissettim. Bedenimde yanan bu ateş şimdi onların bedenlerindeydi! Benim kavrulduğum gibi kavrulacaklardı her biri.

"Doğ- Doğru mudur bu? Berzan?"

Bu sefer titreyen kelimeler babamın dudaklarından dökülmüştü. Bakışlarımı ağırca yanımdaki adama çevirdim. İşte o an sert bir yutkunuş geçti boğazından... Öyle bir bakışı vardı ki beni bin mil uzağa atmış gibi uzaktı bana. Gözlerindeki derinlikler tıpkı bir uçurum gibiydi, tutunamayacak kadar, üzerinde duramayacak kadar ürkütücüydü. Ebruli gözlerinde gördüm düşüşümü... Berzan Harmanlı bizzat kendisi itmişti gözlerinden aşağı.

"Doğru..." Sustu gözlerime bakarken, o an bir şey kayboldu gözlerinden, o kaybolan şeyin ne olduğunu anlamasam da dudağından döküldü kayıp hisleriyle kelimeleri. "Rozalin benim karım değil..." İç çekişine şahit olduğum bu sözü söylerken sanki bunları yaptığımı kabullenememiş gibi bir hâli vardı. Ardından ise kendini topladı. Buğulu bir şekilde dökülürken ikinci kelimesi, son sözü ile keskin bir bıçak ile kesildi o buğulu ses tonu.

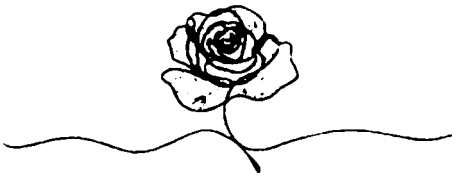
"Ve hiçbir zaman da karım olmayacak!"

Keskin, kendinden emince dökülen o son söz ile gülümsedim. Gözleri ağırca gözlerimden dudaklarıma doğru düştü. Dudaklarımdaki gülümsemeye bakarken, ben onun gözlerine baktım. Sustu her şey o an sanki, annemin, babamın amcamın sesleri birbirine karışsa da dahi duymuyordu kulaklarımız.

"Beni kaybettin Rozalin..."

Benim duyabileceğim şekilde fısıldayışı ile dudaklarımdaki tebessüm daha çok büyüdü. Tek kaşım ağırca havalanırken dudaklarımdan, "Hım..." diye alaylı bir nida döküldü. Gözlerini kıstı tavrım ile, yeniden gördüm o anlamlandıramadığım ama öfkeye benzeyen bakışlarını. Dudaklarımı dilimle ağırca ıslatırken bir adım attım... O başkasına ait bir adamdı, onu kaybetmem için benim olması gerekirdi fakat o benim hiç olmamıştı.

"Sen benim olmadın ki kaybedeyim Berzan ağa!" Gözlerinin içine baktım. Eğer birazcık zekâsı olsa gözlerimde patlayan felaketini görürdü. Eğer birazcık görüyorsa o kör olmadığını sandığı gözleri, o patlayan felaketin sonu olduğunu da görürdü. Dudağımdaki gülüş yerini sinsi bir kıvrıma bıraktığında burnuma gelen felaketin kesif kokusunu soluyup sesimi daha da kısıp, "Ama şunu hiç unutma Harmanlı! Sen! Rozalin Harmanlı'yı kaybettin! Ve sana bir sır vereyim mi?" diye sorduğumda tehlikeli gülüşümde iğrenç bir alay yer etti. "Sen, senin olduğunu sandığın çok şeyi kaybetmişsin." Göz kırptığımda ardımı dönüp yürüdüm. Arkamda duyduğum, her ağızdan çıkan başka başka bağırışlara sağırdım. Beni yakan Harmanlı ailesi tıpkı benim gibi yanacaktı! Hepsi birlik olup beni yakmışlardı ama yaktıkları Rozalin yalnız başına hepsini yakacaktı!

Gözümü açtığım her sabaha içimdeki ateşe arkadaşlık eden bir boşlukla merhaba diyorum artık. Gece gündüz kavramı uğramayan hayatım daha beter bir hâl almıştı. Düzeni olmayan yaşantımda yuvarlanıp gidiyordum nereye çarpıp duracağımı bilmeden. Derin bir nefes alıp usulca yataktan kalkarak banyoya girerken duyduğum tıkırtılara aldırış etmedim. Bir aydır Berzan efendi hırsız gibi gelip gider olmuştu şu cesetten bitme eve. Dün gece eve girdiği vakit dayanamayıp buz gibi bakışımı üstüne dikmiş ve, "Anca hırsız gibi gelip gidersin böyle..." demiştim. Ayaklarım odaya ilerleyeceği an o sıktığı dişleri arasından, "Sabrımı zorlama Rozalin!" diye tıslayışı ile gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı. Odaya giden adımlarımı ona çevirip önünde bittiğimde var gücümle iki elimle göğsüne vurarak itmeye başlamış, "Zorlarsam ne yaparsın Berzan ağa! Ne yaparsın? Bak, zorluyorum hadi, ne yapacaksan yap!" diye var gücümle bağırıp itmeye devam ettiğimde hiç zorlanmadan kollarımdan tutup beni arkamdaki duvara dayayıp sertçe gözlerimi delen bakışları üstümde, "Kes sesini!" diye bağırmıştı hırıltılı bir nefes ile. Susmamıştım onun bana, "Kes," deyişi ile. Şu

saatten sonra hiçbir şekilde suskunluğa bulamayacaktım ne dilimi ne de ruhumu... Kollarında kurtulmak için biraz çırpınmış ve kurtulamayacağımı anlayınca pes etmiştim. Dudaklarımdan kesik bir nefesi verirken, "Susmayacağım..." diye mırıldanmış, ardından ise daha baskın bir sesle, "Artık susmayacağım. Hem sen daha geçen ay değil miydin bana 'Rojda'ya niye gerçeği söylemedin,' diyen? Şimdi herkese söyledim. Ne değişti? O zaman konuş demiştin, susmuştum aptallık edip! Ama şimdi konuşuyorum, bu sefer sen susturuyorsun, amacın ne?" diye isyan ederek konuşmuştum. Sözlerimden sonra öylece bakmıştı gözlerime, o da haklı olduğumu anlamış ve sözlerimin altında kaldığında bir şey diyemeden arkasını dönüp odasına doğru ilerlemişti. Fakat onun ezilmesi ile kendimde bulduğum o hırs dolu zafer dilime işlenince dilimden, "İşte böyle kuyruğunu kıstırıp gidersin," sözü dökülmüştü. Bu sözümü duyduğu an olduğu yerde durmuş, yumruklarını sıkıp sabır çekerek geri odasına ilerlemişti. Biliyordum onu gitgide zorladığımı ve bir gün patlayacağını fakat dur durak bilmiyordum. Çiftlikten ayrıldığım gün büyük bir ateş bırakmıştım oraya. Beni durdurmuş, orada kalmamı, Berzan'ı adam edeceklerini söylemişlerdi. Yüzlerine karşı gülüp, "Siz adam mısınız ki?" diye sormak istesem de bunu söylemek yerine kendilerinin sorgulamalarını istemiş, "Beni siz ittiniz bu ateşe! Başta aklınız neredeydi!" diye hırlamıştım. İstedikleri an git, istedikleri an gel diyecekleri o kız değildim. Bunu o gün çok iyi anlamışlardı. Beni ölümüne kaybettiklerini anladıkları gibi!

Derin bir nefes alıp ocağın üstüne çayı koyduğumda gözlerimin önüne Yade Bese geldi. O günkü çökmüş bitik hâli. Sararmış yüzünden toprağa akan pişmanlığı çiçek açmıştı. Kırmızı bir çiçekti bu, benim kanıma boyanmış pişmanlığın büyüttüğü bir gül misali... O gece karasındaki gözlerinden akıttığı yaş suluyordu kanımla boyanmış capcanlı durmasına rağmen ölüm çökmüş gibi boynu bükük gülü. Titreyen dudağından dökülen, "Vahh..." sözlerine karşı alayla bakışım belirdi gözümün önünde bir film şeridi gibi. O, "Vah..." deyip dizlerine vurması ile küçümseyerek bakmış ve, "Vah demek için geç kaldın Yade... Ahım boynuna dolanmadan önce demen gerekirdi," demiştim.

Ninova

İçim yanmış mıydı o an.

Evet...

Peki ateşim sönmüş müydü?

Hayır!

Daha yakacağım ileride diye düşünsem de yanacağımdan da haberim yoktu...

"Kapı çalıyor!"

Duyduğum ses ile yerimde sıçrayıp daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Bakışlarımı mutfak kapısında dikilmiş, alıştığım o kızgın bakışlarla gördüğüm adamla gözlerimi devirdim.

"Madem duydun çaldığını, baksaydın."

Tek kaşımı kaldırıp gözlerine meydan okuyarak yeniden baktığımda içimde o gücün şaha kalktığını, savaşa hazır hâl aldığım hissediyordum.

"Rozalin!"

Dişlerinin arasından ismimi tıslayışı ile dudaklarımdan alayla, "Hım?" nidası döküldü. Ona aldırış etmeyişim ve bu şekilde saygısızlık yapmama kızdığını kızaran yüzünden anlarken, bir diğer anlayışım da artık sabrının taşmasının yakın olacağıydı. Dik dik bakmama daha fazla dayanamamış olacak ki ağzının içinde söylene söylene kapıyı açmaya gitti.

Dudaklarımı aralayıp nefessiz kalan içime derin bir nefes çektim. Çektiğim nefesler yetmiyordu artık bana. Sanki nefesiz kalmıştım ya da ben nefes almayı unutmuştum. Kaç haftadan beri evden çıkmıyor, ara ara elime o lanet defteri alıp her satırı okudukça içimdeki intikam ateşini harlıyordum. Okuduğum bazı satırlarda Berzan'a üzülürken bulduğum an bir tokat atıyordum o üzülen yanıma.

"Üzülme! Üzülmene değmez onlar! Otur kendine üzül, çektiklerine üzül!" deyip yeniden kendime gelirken silkeleniyordum üstüme çöken ağırlıktan. Kalbimin duygularını arafımdaki çarmığa yeniden asıp idam ettiğimde içimdeki intikam ateşine tutunarak ayakta duruyordum. Kendime sürekli yaşadıklarım hatırlatıp, "Ber-

zan'ı da Evin'in toprağına gömeceksin!" diye ant ediyordum. Bazen ise dalıp gidiyor, "Kim bu defterdeki," diye düşünürken zihnimdeki diğer bir soru bu *kim* sorunun önüne geçip, "Sonra ne olacak?" diyordu. Sonrası yoktu, kestiremiyordum olacakları şu bilinmezliğin kör kuyusunda. Bu düşüncelerle zorlu bir savaşa girerken o savaşın üzerine bir de içimdeki vicdan beliriyor ve, "Kim suçlu? Kim suçsuz?" diye soruyordu durmadan. Aklıma düştüğü an bu düşünce, düşünüp duruyordum nedensizce bu hikâyenin suçlusu kim diye.

Evin miydi? Evet, çünkü Berzan onu sevmişti ve Berzan'a büyük bir vicdan azabı olarak yer etmişti.

Peki suçlu Berzan mıydı?

Evet...

Peki Evin'i sevdiği için suçlu muydu? Hayır...

Sevmek suç değildi elbet ama ölen ile ölmek ve yanı başında olan insanı diri diri öldürmek suçtu.

Sadece Berzan ve Evin suçlu değildi bu hikâyede... Yade suçluydu, kızım annesinin sözüne kurban eden babam ve onların bu hükmünü sürmesine izin veren herkes suçluydu. Ben dahi suçluydum, daha güçlü olup bu kaderi kendime yazdırmamalıydım. Birine yara bandı olacağım diye kendimin bu şekilde kanatılmasına izin vermemeliydim. Ama her şey değişmişti, değil mi?

"Belki..." diye mırıldandım içimdeki bu soruya. Değişen pek bir şey yoktu aslında hayatımda. Fakat değiştirmek istediğim çok şey vardı, şu başkası tarafından yazılmış yazgımı...

"Rozalin nerede?"

Kurak topraklarımda filizlenen düşüncelerimi kesip atan ve beni o topraktan çeken ses ile yeniden silkelenirken "Buradayım!" diye seslenip araya doğru ilerleyip Berzan'm yanına gittiğimde gözlerim heybetiyle karşımızda duran Miraç abimi gördü.

"Hazırlan, seni almaya geldim."

Miraç abimin sözleri ile kaşlarım çatılırken içimdeki çarmığa asılmış korku can çekişmeye başladı. Ürperdim o çırpınış ile, beni konağa götüreceğini düşündüm. Bir aydan beri sürekli ya benim-

le ya Berzan ile konuşup bu evliliği gerçek yapmaya çalışıyorlardı.

"Ne? Neden?"

İçimdeki korkum sesime yansırken bir Berzan'a bir de Miraç abime baktım. Neden gelecektim? Bu soruma içimde onlarca cevap bulurken, bulanan bir cevapla ürperdim. Belki de artık bu evliliği bitirme kararı alınmıştı... Bu kararın alınmasına üzülmezdim fakat yeniden kaderimi birilerinin kararı yüzünden yazdırmak istemiyordum! Bitiren de, başlatan da ben olmak ve artık kalemimi elime alıp kendim yazmak istiyordum. Hiçbir kirli el değsin istemiyordum hayatım olmayan ama yaşadığım şu acı dolu dünyamda.

"Berzan ile Kars'a mal almaya gideceğiz, sen de Dilan ile çiftlikte kalırsın, yalnız kalma burada."

Duyduğum sözler ile başımdan aşağı soğuk sular dökülmüş ve üzerimden akan su bedenimdeki korkuyu da kendine katıp götürmüştü. Dudaklarımdan rahatlamışçasına bir nefes koyuverirken, "Gerek yok, ben evde kalırım, hem iki gün sonra sınavım var, çiftlikten buraya gelmek uzun sürer," dedim. Bu sözlerimi beğenmemiş olacak ki kaşları ağırca çatıldı Miraç abimin.

"Rozalin, sana ne dediysem o."

İtiraz istemeyen, tane tane büyük bir katılıkla dökülen sözler ile derin bir nefes aldım. Hayatımda en sevmediğim şeylerden ilk ikisi emir almak ve birilerinin benim adıma karar vermesiydi!

"Ne dediysen o değil Miraç abi, benim çalışmam gereken derslerim ve girmem gereken sınavım var. Kimseyi çekemem bu zamanda."

Fakat bilmedikleri bir şey vardı, şu saatten sonra Rozalin Harmanlı kimseye eyvallah etmezdi! Benim dikbaşlılığım ve sert duran tavrım ile ilk önce şaşırdı. Sonra gözleri bir avcının avını yakalayacağı an gibi usulca kısıldı, yavaş bir şekilde yüzümü incelerken dudaklarında soğuk bir tebessüm yer etti.

"Bu vurdumduymaz, ben bilirim tavrın kocana söker ama bana sökmez! Şimdi hazırlan, in sabrımı daha zorlamadan!"

Sert ve bir o kadar ürkütücü ses tonu ile konuşunca yutkun-

dum. Cesarete bulanan, o başı dik hâlim bir kum gibi bedenimden dökülmüştü Miraç ağanın rüzgâr niteliğindeki sözleriyle...

"Hay..." Ağzıma gelen küfrü o iyice kaşlarını çatması ve bir kaşını, *hadi söyle, o sözünü de gününü de göstereyim* der gibi kaldırışı ile dilimi ısırıp yüzümü buruşturarak konuştum.

"İyi! Bülent sınav günü getirir beni!"

Bilinen bir gerçek daha vardı Miraç Harmanlı ile atışılmazdı! Sinirle sözlerimi söyleyip pes eder gibi oflarken ayağımı yere vurdum! Lanet gücüm Miraç Harmanlı'nın üflemesi ile yerle bir olmuştu! Sinirlerim tepeme çıkıp halay çekseler de bir yanım, "En iyisini yapıp akıllılık ettin," diyordu. Zira içimdeki ses doğru söylüyordu çünkü aklı olan kimse Miraç ağa ile kavgaya tutuşmazdı, zira tutuşanın vay hâlineydi!

"Ha şöyle, hadi."

O gayet keyifli sesi, yüzündeki yenmiş olduğunun zaferini görünce gözlerim kıstım. İçimdeki şeytan çak ağzının ortasına ve, "Gelmiyorum lan!" de diyor ama şeytana uymamak için kendimi zor tutuyordum. Ya da tutmuyordum çünkü şeytan bu, kötülüğümü isterdi ve en büyük kötülüklerden biri de Miraç ağayla uğraşmaktı! Bağırmak istesem de bağıramayacağımı bildiğim için sinirle dönerken Berzan'ın sırıtması ile kaşlarım daha çok çatıldı.

"Neye sırıtıyorsun sen?"

Miraç abime vermediğim karşılığı Berzan'a çemkirerek verirken az da olsa rahatladığımı hissettim.

"Neye olacak, dinsizin hakkından imansız gelir diye boşuna dememiş atalar, bak, nasıl dize geldin," sözleri ile titreyen ellerimi yumruk yaparken gözlerimi uzun zamandan sonra o ebruli gözlerine dikmiş, uzun uzun bakarken gözlerimden alevler yükseliyordu! Paralamak ve bağırıp çağırmak, üzerimdeki bu kalın bir manto gibi olan hırsı atmak istiyordum. O an aklıma düşen şeytanlıkla gözlerim parlamış ve tek kaşım havaya kalkarken Miraç abime dönüp, "Sana imansız dedi," diye birbirine iki arkadaşı düşüren kara kedi gibi araya girdim. Sözlerim ile Miraç ağanın kaşları çatılırken, "Lan!" diye kükreyip ensesine vurunca dudaklarımda koca bir sırıtış açtı. Ber-

Ninova

zan ise dumura uğraması ile şaşakalırken dudaklarındaki sırıtış yerle bir oldu.

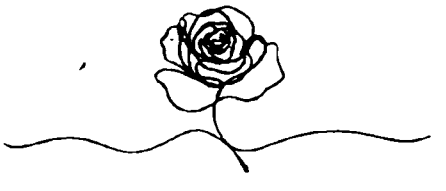
"Ulan!"

Dişleri arasında tıslayıp ensesini ovarken Miraç abime bakınmış, ardından tekrar ebruli bakışları gözlerim ile buluştuğunda sitem eder gibi döküldü sözleri.

"Dinsiz az kalır yanında, şeytan bu, şeytan!"

Yenilmişliğin hırçınlığı ile söylenmesine alayla sırıtırken Miraç abimin, "Ee, Rozalin Harmanlı o," sözü ile içimde sızlayan bir yan olsa da o sızıyı geçen büyük bir gurur vardı. Rozalin Harmanlı olmak her babayiğidin harcı değildi ve ben kendimle gurur duyuyordum. Kendimde duyduğum o gurur ile göğsüm kabarmış, başımı daha dik tutarken Berzan'ın bana bakan gözlerinden gözlerimi çekmeden yanmdan geçeceğim an sessizce fısıldadım.

"Dikkat et, bu şeytan senin aklını çelmesin!"

"Yoj meyi döydü!"

Küçücük pespembe dudakları ile konuşan, annesine aklı sıra beni şikâyet eden Dilda'ya bakındım gülerek.

"Rozalin niye kızımı dövdün bakayım sen?"

Dilan yengemin meleğini kucağına alıp onun sözlerine uymasına tekrar gülerken koca bir iç çektim. Bu tablo benim hiç yaşayamayacağım, hayal dahi edemeyeceğim bir şeydi. İnsanlar kendilerine bir şeyler katmak için benden çok şey almalarına rağmen sapasağlam durmaya çalışıyordum.

"Döver miyim ben hiç bu meleği?"

"Döydü..."

Benim sözlerime karışan o çocuk sesi ile sol yanım sızladı. Ne oluyordu Allah aşkına bana? Şu iki günde çocuk sevgisiyle yanıp tutuşuyor, kül olup yeniden doğup tekrar yanıyordum. Öyle güzel bir

anne olmuştu ki Dilan belki de içten içe kıskanıyordum çocukları ile olan anılarını.

"Rozalin bir şey mi oldu?"

Dalgınlığımdan bir şeyler olduğunu anlayan yengeme buruk bir tebessüm sunduğumda başımı iki yana sallayıp, "Olmadı... Ben ağaçtan bir şeyler toplayayım, yeni yeni çağlalar çıkmıştır," deyip kapıya doğru ilerlerken arkamdan, "Ah Rozalin..." diye mırıldanışı ile, "Ah ki ne ah..." diye içimden geçirdim. Adımlarımı yavaş yavaş ilerletirken ağaçlara doğru kulağıma dolan atların sesi ile iç çektim. Eskiden çok severdim saçlarımın o rüzgârda savrulmasını, rüzgâra karşı savaşımızı fakat şimdi istemiyordum. Derin bir nefesi içime çektiğimde ağaçların tepesinde küçük, yeşil ağız sulandıran çağlalara baktığımda gayriihtiyari yutkundum o hisle. Elimin birini ağacın dalına dayayıp birini gövdesine koyup sıkıca tutunmuş, tam kendimi öne doğru iteceğim an arkamda duyduğum ayak sesi ile sıçradım.

"Ben olsam mazimin olduğu bir ağaca çıkmam."

Ayak sesine karışan sözlerle gülümseyerek arkamı döndüğümde yemyeşil bakışları ve gülen yüzüyle Cihan'ı görmem ile daha çok gülümsedim.

"Doğru diyorsun ama sen ben değilsin Cihan Bey."

"Hiç değişmez mi bir insan?"

Muzırca konuşmama eklediği sözler ile dudaklarımda açan gülümsemeye toprak attı. Yavaş yavaş kaybolurken gülümsemem dudaklarımdan, "Aslında çok değiştim..." diye sözler döküldü acıya bulanarak. İkimiz sustuk o an, gözlerimizde keder yer ederken aynı anda bir iç çektik içimizdeki acılara.

"Değişmeni istemezdim..."

Öyle bir fısıldadı ki sanki bu hayatı yaşamam onun suçuymuş gibi acı acı dökülmüştü sessiz harfleri.

Bir adım attım ona doğru ciğerimi dağlayan.

Adımıma karşın büyük bir adım attı ve kollarına sardı beni. İçim acıdı o an, öyle ki birinin sarılmasına ihtiyaç duyan içimdeki çocuk

kollarına asıldı sımsıkı. Sustuk bir müddet, o da biliyordu Berzan ile olanları, anlamıştım bunu gözlerinde gördüğüm hüzünden.

"Bir abi gibi konuşmaya geldiysen alnının ortasından vururum seni!"

Göğsüne ağlamak için tüneyen ben değilmişim gibi dökülmüştü tehditkâr sözlerim. Çünkü biliyordum tıpkı abimler gibi gelip benimle bu olmayan hayatımı oldurmak için saçma sapan şeyler söyleyeceğini.

"Ağzımı bile açmam."

"Güzel," deyip geri çekildiğimde gözlerimdeki buğuyu silerken önce ağaca, ardından Cihan'a bakıp, "Ee, madem ben çıkamıyorum, sen topla o zaman," dedim gülerek. Bu sözlerime karşı küçük bir tebessüm ile karşılık verip hiç zorlanmadan uzanarak tepemizdeki daldaki iki çağlayı koparıp bana uzatıp, "Al bakalım," dedi. Elindeki çağlayı alıp ağacın altına oturduğumda yine sustuk sanki kelimelerimiz tükenmiş gibi. Elimde oynadığım çağlaya bakarken o da çöktü yanıma ağırca. Yine sessizliğimize kuş sesleri, atların yürürken çıkardığı nal sesleri karıştı. Hafif bir yutkunuş boğazımdan geçtiğinde o bir iç çekti. Eline aldığı ağaç parçasını usulca çevirirken mühürlü dudaklarından döküldü sözleri.

"Çok çabuk büyüdük... Büyüdükçe yorulduk Rozalin..."

Bakışlarımı onun yüzüne çevirdiğimde o hâlen elindeki ağaç dalına dalgınca bakıyordu. Sözlerindeki ağırlığı hissettiğim için altında kaldım. Yüzüm dalgalandı, gözlerimde eksilmeyen hüzün göz pınarlarıma doğru ilerlerken, "Kaybolduk büyüdükçe... Eksildikçe..." diye mırıldandım.

"Günahlarımızda boğulduk, günahlarda kaybolduk... Aşka tutulup yok olduk ve sonra bir hiç olduk..."

Sözlerimiz sanki bir şiir kitabından alıntı gibiydi. O bir satır okuduktan sonra araya ben girip yeni bir satır okuyordum. Göz pınarlarımda yer eden hüzün yanaklarıma yaş olarak akarken dudaklarım titredi. Bakışları usulca yaşlı gözlerime iliştiğinde o yeşillerindeki acı ile açan çiçekleri gördüm. Titreyen göz bebeklerinde

bir duygu filizlendi, ben bu duyguyu anlayamadım. Kesik bir nefes dudaklarımdan verirken, sessizce fısıldadım.

"Neden bunca acı çekiyoruz?"

Sustu, cevap veremedi...

Verecek cevabı yoktu belki de fakat benim gibi yaş döküldü gözlerinden hüzünle. İşte o an yine anladım Cihan'ın da benim gibi acı çektiğini.

Bir iç çektim, yüzümdeki kedere karşı dudaklarım kıvrılırken titreyen elimi eline götürüp sıktım güç verir gibi. Verecek gücüm olmasa da bu şekilde destekçi olduğumu gösteriyordum ona.

Dudaklarımızda buruk bir tebessüm ev sahipliği yaptığında elimdeki bir çağlayı uzattım alması için.

Uzattığım çağlayı bir iç çekişle alıp ağzına atarken ben de elimdekini attım. O ağzıma yayılan ekşi tat damağımdaki acıya karışınca tuhaf bir tat oldu. Ağzımızdaki çağlayı çiğneyemeyecek kadar güçsüzdük, zoraki çevirip duruyorduk belki yutkunabiliriz diye.

"Gerçi ben pul biberi de severim, o da acı."

Gözümdeki yaş ile aynı anda dökülen sözlerle ikimiz de ağlarken güldük. Ben sorumu şaka ile cevaplamıştım bu şekilde, güldük de hatta öyle güldük ki gülücüklerimiz kuş seslerine karışmış, ağaçlar sesimiz ile titremişti. Hâlimizi gören komik bir şeye ağlanacak şekilde güldüğümüzü sanırdı fakat biz acılarımızla gülüyorduk.

ÖLÜ BİR KADIN

Karanlığın hüküm sürdüğü evime adımımı attığımda derin bir nefesi içime çektim. Ciğerime dolan o boğuk hava bana nefes olmak yerine boğazımda bir lokma gibi takılı kaldı. Çürümeye mahkûm olan umutlarımın küf kokusu sarmıştı dört bir yanı. Aldığım o küf kokusu beni de çürütüyordu yavaş yavaş. Oturma odasına doğru usulca ilerlediğimde yeniden içimi saran o karanlık ile yudum yudum içtim yalnızlığı... Çiftlikte geçirdiğim günler yalnızlığıma hediye olarak biçilmiş gibi güzeldi oysaki. Kalabalık aile ortamı, gülüşmelerimiz ve ara sıra içime konan hüzünle güzeldi. Kendimi usulca kanepeye attığımda gözlerim doldu, yalnızlığımı karşıma aldım şu sessiz evimde bana yolcu olsun diye.

Konuşacak kimsem olmadığı için susup içime çöken ağırlık ile dört günden beri uğramadığım evime bakındım.

Benim gibi karanlık ve yalnızdı eşyalarla süslenmiş benliği kör olan evimin.

Bakışlarımı televizyonun ve sehpanın üstündeki süslerde gezdirdim. Gördüğüm her bir biblo iç çekmeme sebep oluyordu. Bir farkım yoktu televizyon ünitesinin üzerindeki bebeklerden. Onlar gibi cansız ve donuktum. Tıpkı bu süs eşyaları gibi getirilmiştim bu eve. Fakat benim süslediğim şey ne televizyon ne de sehpaydı.

Ben Berzan Harmanlı'yı süslemek için getirilmiştim. Ben Berzan'ı süsleyemesem de o beni çok güzel süslemişti acısıyla ve yüreğime gömdüğüm yeni filizlenen aşkıyla.

Gözlerimden kor gibi bir damla düştü yanağıma. Kendime eziyet ediyordum düşüncelerin bataklığında ilerledikçe. Ayağım o çamura battığında kendimi kurtarmak istediğim her an daha çok gömülüyordum balçığa. Kasıldı bedenim yine bedenimi ele geçiren hüzünle. Derin bir nefesi dudaklarımdan verdim içine kederi de atıp. Kulağımı dolduran yağmurun cama vurması ile oluşturduğu tıkırtılarla perde çekilmiş camı sert bir şekilde açtım. Perdeyi aralamam ile içerideki karanlığı bir bıçak gibi kesti sokak lambasının ışığı. Odanın içini loş bir ışık hüzmesi aydınlatırken başımı koltuğa yaslayıp izledim cama vuran yağmur tanelerinin bir araya gelip akışını. Cama vuran yağmurun sesine rüzgârın uğursuz gibi uğultusu karışıyorken bir şimşek çaktı simsiyah geceye. Puslu bir karanlığa ev sahipliği yapan geceye çakan şimşeğin mor ve mavimsi rengi aydınlattı kısa süreliğine.

"Kime bu öfken?"

Dudağımdaki tebessüm ile kendi kendime fısıldadım gürleyen gökyüzüne.

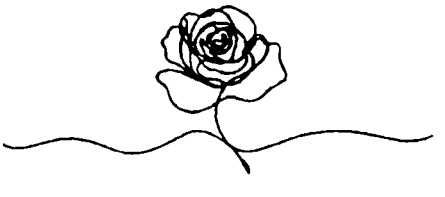
Söylenişimi sanki duymuş gibi art arda gürleyince yüzümdeki tebessüm kocaman bir gülüş olduğunda gözlerimdeki puslar dağılmıştı o an. Pencereyi açtığımda yüzüme vuran sert rüzgâr ile gözlerim kapandı huzurla. İçime o ıslak toprak kokusunu derince çektiğimde nefes aldığımı hissediyordum.

"Sen de ben gibi içini mi boşaltıyorsun yoksa?"

Belki şu hâlimi gören beni deli sanırdı... Sadece bu güzel gece ile konuşmak yalnızlığıma ekleyeceğim bir sohbet istiyordum.

Yüzüme sanki jilet kesiği atan rüzgâra benliğimi teslim ettiğimde usul usul nefes alıp vermeye başladım. Yüzüme arada sırada değen yağmur taneleri sanki üzerimdeki karayı kendine katıp götürüyordu. Uzun uzun öyle durduğumda artık rüzgârdan yüzümü hissetmiyordum. Rüzgârın o ninni gibi uğultusuna karışan kapı sesi ile gözlerimi araladım ağırca. Berzan'ın ayak seslerini işittiğimde

usulca oturduğum yerden doğrulup içeri giren adama baktım. Karanlıktan dolayı yüzünü pek seçemesem de kaşlarını çattığını yarı vuran ışıkla anlamıştım. Karanlıkta ve buz tutmuş odada oturmama bir şey demeden yanıma doğru gelip tıpkı benim gibi oturdu kanepeye. Ayağının birini kalçasının altına atıp kolunu koltuğun üstüne yasladı ağırca, derin bir nefes verirken dudaklarından. Onun o hâlini uzun uzun izlerken içimde gömdüğüm özlem sızlamaya başladı hainceden. Puslarını dağıtan gözlerim yeniden içimdeki özlemle dolup taştığında bir iç çektim. Benim gözlerimin üzerinden çekilmemesine rağmen onun gözleri bana değmemişti koltuğa oturduğu andan beri... Sokak lambasının aydınlattığı yüzünün şeklini incelemeye başladığımda fark ettim sakallarının şu dört günde uzadığını. Gözlerinin altında yine toparlanmıştı yorgunluğun izleri. Yüzünde ise her zaman olduğu gibi kederi asılıydı. Derin bir iç çekip açık pencerenin kulpunu kavrayarak başını öne doğru uzattı. Gözlerini usulca kapatıp içine toprak kokusunu derince çekti. Çektiği nefes ile dudaklarında varla yok arası bir tebessüm geçti. O an anladığım şey ile kalbim yine sızladı. Yağmurdan sonra kokan ıslak toprak Evin'in ölü toprağının kokusuydu. Berzan Harmanlı ise bu kokuyu gözlerimin önünde içine içine çekmişti. Yine yenilgimi sırtımdaki yüke koyup odama doğru ilerlerken, "Sınav nasıl geçti?" sorusuyla olduğum yerde durdum. Yeni aklına gelmem içimi ezse de, "Güzel geçti," diye kuru bir şekilde mırıldanıp odama doğru ilerledim yine kesilen nefesimle.

"Çalıyorum, sesleniyorum, cevap yok! Rozalin!"

Berzan'ın kapımı açıp seslenmesi ile karanlık düşüncelerimden sıyrılıp panikle defteri kapatırken hızla Berzan'a döndüm.

"E- Evet?"

Titreyen sesim panik oluşumu gözler önüne altın tepsiyle sermiş, bir de bu yetmezmiş gibi korkuyla titreyen göz bebeklerim bir şeyler sakladığımı bağırıyordu...

Bu durumum Berzan'ın da dikkatini çekmiş olacak ki gözleri kısıldı. Kıstığı gözleri ile ağırca yüzümü incelemeye koyuldu. Yüzüme sanki dikenler battı, bakışları gözlerime değdiğinde gerçekleri gözlerimden okumasından korkup hızla kaçırdım gözlerinden. Gözlerim görmese de onun bana baktığını hissediyordum yüzümü bir yel gibi talan eden bakışlarını.

"Bir şey mi saklıyorsun?"

"Ne saklayabilirim? Dalmışım. Ne için geldiysen söyle ve çık odadan."

Korkum tüm bedenimi sarmış gibiyken endişeli kelimelerim dudaklarımdan bilinçsizce dökülmüştü.

"Ben de onu soruyorum sana. Neyse, şarj aletim bozulmuş, seninkini versene bana..."

Farkında olmadan söylediği sözler ile derin bir nefes alıp, hemen bakışlarımı masanın üstünde gezdirmeye başladım şarj aletini bulmak için.

"Burada bir yerde olmalıydı."

Sessizce mırıldanmış, elimin altındaki defteri var gücümle tutmaya çalışıyordum. Fark edip açıp okuyacağından korktuğum için kalbim bir kuş gibi kanat çırpıyordu. Ben bu düşüncelerle cebelleşirken tepemdeki karartısı ile sertçe bir yutkunuş geçti boğazımdan. Gözlerine bakmaya çekindiğim an elim ayağım titredi. Defterin üstündeki elim benden bağımsız harekete geçip kenara doğru defteri ittiğimde Berzan'ın öksürüğü ile kendime geldim. Dikkat çekmemek için uğraşıyordum fakat yaptıklarım ise tam tersini yaşatıyordu bana! Hırsız gibi olan bakışlarımı yüzüne korka korka çıkarttığımda gözlerinin elimin altındaki defterde olduğunu gördüğüm an boğazıma bir yumru oturdu. Nefes alamadım, alıyorsam da hissetmiyordum şu an.

"Buldum."

Buğulu bir şekilde dudaklarından dökülen harfler ile nefesimi usulca dudaklarımdan verdiğim an elini kitabı tutan elime doğru uzatmasıyla verdiğim nefes kesildi. Kalbim taklalar attı göğsümün

içinde. Eğildiğinden dolayı burnuma sinen kokusu ile ciğerlerime iğneler battı sandım. Boğazımı yırtarak geçen yutkunuşlar göğsüme oturuyordu. Bedenim zelzeleye tutulmuş gibi titrediğinde korkulu gözlerle izledim elinin gittiği yönü. Masadaki eli elimi sıyırdığı an göğsüm içime çektiğim nefes ile şişti. İçimde beklettiğim nefes beni boğmaya başladığında gözlerim yandı. Elimin yanı başındaki şarj aletini aldığı an içimde beklettiğim nefesi dudaklarımdan kesikçe verdiğim an gözlerimi kapadım. Boğazıma bir urgan gibi geçen sır beni her geçen gün boğarken, bir de bu sırrın üzerime kambur gibi yapışması korkuyla bağlanması ile iyice çıkmaza giriyordum. Kapalı gözlerimi ağırca açıp korka korka yüzüne çıkardığımda gördüm kısılmış gözlerindeki kuşkuyu. O bakışları karşısında bir şey diyemezken susadığımı hissettim. Şimdi anlıyordum işte sorguya çekilen insanların önünde neden su olduğunu.

"Akşam Cihan'la olacağım, geç gelirim."

Buğulu sesine de yansımıştı bana duyduğu şüphesi. Bu ses tonunu görmezden gelerek başımı ağırca salladığımda, "Selam söyle," dedim sadece. Bir baş sallayış ile sözümü onayladığında gözleri yeniden elimin altındaki deftere kaydı. Derin bir nefes bırakıp gözlerini son kez gözlerime iliştirdiğinde birkaç saniye baktı. Bakışlarında birçok duygu geçti fakat ben bunların hiçbirini okuyamadım. Tercüme edemiyordum bilmediğim o bakışlardaki duyguları. Dudakları birkaç kez açılsa da dökülmeden kelimeleri arkasını dönüp gitti. Öylece bakakaldım arkasından ne diyeceğimi bilemeden. Kulağıma dış kapının sesi geldiği an üzerimdeki ağırlığı atıp derin bir nefes aldım. Elimin altındaki defteri tutup göğsüme bastığımda sessizce fısıldadım, "Başıma iş olacaksın..." diye.

Bir an önce halletmek istiyordum bu çözülmesi zor düğümleri fakat nereden başlayacağımı bilemiyordum. Defteri beşinci kez okumuştum şu bir ay içinde ama hiçbir isim yoktu. Sadece sevdiği adamın Berzan'ı kullandığı için ona kızışı ve Berzan'a nasıl söyleyeceğini yazıyordu. Okuduklarıma göre bu adam değer veriyordu Berzan'a ve o yüzden sevdiği kadına küs kalmıştı. Okuduklarımdan birçok şey çıkarsam da kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

Düşüncelerim ile derin bir nefes alıp ayağa kalktım mezarlığa gitmek için. Tek umudum toprak altında yatan kadının mezarıydı. Keşke o mezardan çıksaydı da yakasına yapışıp, "Bunu bize niye yaşattın!" diye hesap sorsaydım. Üzerime ince bir şal alıp çıktığımda yürümeye başladım düne nazaran güneşte aydınlanan yollarda. Düşüncelerim tıpkı yürüdüğüm yol gibi uzayıp duruyordu zihnimde. Birbirine bağlı çözülmeyi bekleyen ipler çoğaldıkça kafamın içindeki sesleri susturamıyordum. Ben susuyordum, onlar susmuyordu. Binlerce kez çektiğim nefesler ile mezarlığın kapısına geldiğimde usulca durup etrafa bakındım. Selam verdim her zaman olduğu gibi toprak altında yatan insanlara. Ardından bir besmele çekip ilk adımımı attığımda kalbime bir sızı eklendi. O sızıyla yüzüm buruşmuş, elim gayriihtiyari kalbime gittiğinde, "Hayır olsun," dedim. İçime bir sıkıntı attılar, o sıkıntı kuruyan topraklarımda filizlenmeye başladı. Küçük kaldırımda ilerlediğim an arkamdan küçük bir çocuğun adımı seslenmesi ile omzumun üstünden bakındım.

"Rozalin abla!"

Bu Ömer'den başkası değildi. Onu görmem ile dudaklarımda tebessüm açtı.

"Ömer?"

Gülümseyerek ismini söylediğim an yanıma geldi. Ellerini dizlerine koyarak soluklanmaya başladığında hırıltılı nefeslerini alıp verirken bana bakındı. Küçük gözlerinde heyecan bir volkan gibi patlarken bu heyecanı sesine de yansıdı.

"Neredesin be abla?"

O azarlar gibi dökülen sözleri ile gülümseyip saçlarını okşarken, "Özledin mi yoksa?" diye sordum muzır bir tavırla. Bu soruma gözlerini devirirken ellerini dizlerinden çekerek yavaşça doğruldu. İçine derin bir nefes çekip bir elini koşmaktan ağrıyan karnına götürüp ciddi bir şekilde bakarak konuştu.

"Onu bunu bırak abla, koş benimle!" demesine kaş çattığım an elimden tutup çekiştirmesi ile, "Ne oluyor?" diye sordum anlamayarak... Ne olduğunu kavrayamamış bir şekilde beni sürükleyen ufaklığa bakarken bir endişe bedenimi dikenli teller gibi sarmalamaya

başladı. Bu keskin endişeye Ömer'in söylediği sözler eklendiğinde bedenimdeki dikenli teller etimi delip kemiğime işledi. Bir bıçak saplandı kalbimin ortasına. Bıçağı tutan görünmez el etimi delip geçen bıçağı çevirmeye başladığında kalbimin büzüştüğünü hissettim.

"O geldi! Sana dediğim kişi şimdi o mezarda!"

Kalbimi oyan bıçak yetmezmiş gibi bir de bir ip dolandı boynuma duyduğum sözleri süsler gibi. Dolanan ipi görünmez eller sıkarken nefesim kesildi haince. Bir bıçak yüreğime üst üste darbeler attığında dizlerimin bağı çözülmüş, tökezlemiştim. Her şey o kadar yavaşlamıştı ki beynimdeki tüm kara sorular tıpkı ruhum gibi şu ilerlediğim yola dökülüyordu.

"Ne..."

Ölüme yüz tutmuş harflerim dudaklarımın arasında son nefesini verdi. Her son nefesimde Allah'a dönmeyen dilim ile binbir dualar ettim.

"Bak! Orada abla!"

Ömer'in dudaklarından heyecanla dökülen sözler ile derin bir nefes aldım. Fakat aldığım nefes ciğerlerime ulaşmadan boğazımdaki düğümlere takılarak beni nefessiz bıraktı. Yeniden kendi nefesimle boğulduğumda tökezledim. Bir mezar taşma çarptığımda düşecekken son anda tutundu titreyen ellerim mezar taşma. Bir deprem yaşayan bedenim sarsılıyor, elim ayağım tir tir titriyorken Ömer'in, "Abla?" diye sorusuyla kendime gelmeye çalıştım. Yağmurlarla titreyen bakışlarım Ömer'in endişe kaplamış yüzünde asılı kaldı.

Sonrası ise büyük karanlık... Sonrası büyük bir acı...

Şu yolu ilerlerken, "Allah'ım sen yardım et bana... Şu ıstırabıma ıstırap olacak şey ile karşılaştırma beni. Ne olur yapma ya Rabb'im..." diye ettiğim dualar bir bir üstüme yıkıldı moloz taşları gibi. Yine anladım ki bizi yok eden kardeş dediğimiz, can dediğimiz insanlardı. Bir kez daha darbe alışımla yerle bir oldum. Sol gözümden yanağıma bir kor gibi düşen gözyaşımla bakındım bana doğru dönen surete. Gördüğüm yüz, gördüğüm gözler ile yeniden öldüm. Şu ayaklarımın altında ezdiğim ıslak toprağı üzerime attılar. Yeniden diri diri gömülürken gözlerinde gördüm benim gibi akıttığı yaşı, ar-

dından ise onun dudaklarından dökülen ismime benim dudaklarımdan dökülen sözler karıştı acıyla bir bir harmanlanarak.

"Sen... Evin?"

Ninova

SHLİMAZL[6]

Kurak topraklarımda büyüyüp yemyeşil yapraklarıyla beni sarıp sarmalayan, zehrini her dakika damarlarıma akıtıp dikenlerini batıran bir sarmaşık bedenimi saralı iki ay olmuştu. Dilimde bir kilit, gözlerimde ise ölü bedenlerin ruhları yaşarken ben günbegün ölüyordum. Bakışlarım bir hırsız gibi Berzan'ı görmemek için gölgelere saklanıyordu. Ruhum azaplar içinde kıvranıyor, yardım çığlıkları yankılansa da bir el dahi uzanmıyordu şu düştüğüm kör çukurun içine. Acı... Acı, ekmek ve su gibiydi artık. Her gün yudum yudum içiyordum acıdan. Öğrendiğim her şey ile bir ıstırap bindi omuzlarımın üstüne. Kaçmak istedim, ölmek ve öldürmek istedim. Dilimi çözmek istedim, şu aylardan beri suskunluğa bulanan hâlimden her defasında kurtulmak istedim. Fakat istemekten başka ileri gidemedim, dökemedim dudaklarımın arasından beni günbegün çürüten zehirli sözleri. Hatırlamak dahi ıstırap olurken, dile almaya çalışmak zor geliyordu öğrendiklerimi...

"Allah'ım..."

Bir yakarış gibi döküldü fısıltım. Derin bir nefes alıp içimdeki derdi yazdığım, üzerini karaladığım kâğıdı küçük şişenin içine koydum.

6. İbranice şanssız kişi demek. (y.n.)

"Dert şişen çoğalmış."

Duyduğum ses ile sıçrarken akan yaşlarımı sildim.

"Derdim bitmiyor, ondandır."

Sözlerimle usulca yanıma otururken gözleri yüzümün her zerresinde geziniyordu. Usulca parmaklarımdaki olan küçük şişeyi alırken, "Bunu verdiğim günü hatırlıyorum sana," dedi. İç çektim o güne gittiğimizde. Yüreğime ilk defa bir yangın düşmüştü o zamanlar. Mardin'i terk ettiğinde bana vermişti ve sırlarımı, acılarımı bu küçük şişeye koymamı ve bir gün içine yazdığım acılardan biri gidince o kâğıdı çıkarıp atmamı söylemişti.

"İçine attıklarından biri bile çıkmadı mı bu şişeden?" Dalgınca söylediği sözler ile iç çekip, "Çıkmak mı? Her gün yeni dertler eklerken mi?" diye sordum.

"Bu sefer içine ne koydun?"

"Derdimi söyleyebilseydim çoktan dile dökerdim Berzan."

Mırıldanışımın içine sakladığım gerçekler onun kaş çatmasına sebep oldu. Usulca şişeyi kenara koyup ellerimi tuttu.

"Ne saklıyorsun Rozalin?"

Bu bir soru değildi. Sakladığım şeyi dile dökmemi istiyordu.

Her gün farklı bir yalanla gidiyordum ve günbegün söylediğim yalanlarla bir bataklığa batıyordum. Yalanlarımın altında ezilmiş, kırılan kemiklerim un ufak olsa dahi dilim sanki onca acıyı çeken ben değilmişim gibi döküyordu yeni bir yalanı. Allah'ım! Ne zordu saklamak gerçekleri? Ne zordu söylemek ve söylememek arasında kalmak...

"Bir şey sakladığım yok."

"Daha ne kadar bu kelimeye sığınacaksın?"

Tehlikeli sesi bedenime dikenlerini batırdığında ürperdim. Üşüyüşüm ile titrerken yaşlı gözlerimi usulca kuşkuyla kısılmış gözlerine sabitledim. Gördüğüm gözlerdeki o yeşiller beni sarmaladı anında fakat bu sarmalayış huzurla değil, ölümle kaplıydı. Nefesiz kaldığım an çöktüm kahverengi topraklarına... Gözlerinin içindeki nokta nokta olan kahverengi toprakları, çöken bedenimi içine hap-

setti yavaşça. Bir ölüydüm şimdi gözlerindeki ebrularda, o ebrulara karışan sarılar mezarımdaki papatyalar olmuştu.

"Bahane üretmiyorum."

Kurumuş dudaklarımdan ölü kelimelerim dökülürken sanki dilime milyonlarca iğne batar gibi oldu. Dilim yine yalana kuşanmış, kuşandığı yalanı kimseyi umursamadan dudaklarımın arasından ok misali fırlatıyordu...

"Söyle o zaman, bu yaşın sebebi ne?"

Sustum dudaklarından dökülen sorusuyla... Gözümden kayan bakışları yanağımdan akan yaşıma takılmış, uzun uzun bakarken elini usulca uzattı yüzüme. Gözlerim yüzüme uzanan eline iliştiğinde sessizlik içime bir karanlık gibi yayıldı. Dudaklarıma yeniden bir kepenk vurulurken içim yine acı ile dalgalandı. Dalgalanan acılar sert kayalara çarptığında bir bıçak darbesi yesem de ölmedim, sanki yaşayacak canım varmış gibi sadece dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sana ne benim yaşımdan!"

Zehirli bir ok dilimden fırladı hızlıca. Dilimden dökülen söz ile yanağımdaki yaşı silmek için uzanan elini sertçe iterek ayağa kalktım.

"Çok umurundaymışım gibi davranmayı da kes! İster ağlarım ister gülerim! Bu seni ilgilendirmez!"

Her harf keskin bir bıçak darbesi gibi Berzan'ın yüzüne indi. Sözlerim ile kaşları çatılırken, bu ani çıkışımla şaşırmıştı. Hoş, ben bile kendime şaşıyordum ama daha fazla onun şefkatine maruz kalsam direkt dilim çözülürdü.

"Kendine gel."

Dişlerinin arasında tıslayıp hışımla ayağa kalkması ve burnumun dibinde bitmesiyle başımı daha dik tuttum. Son çırpınışlarımdı bunlar benim, üste çıkmak için attığım son darbelerdi.

"Gelmezsem ne yapacaksın Berzan?"

Tok bir sesle adını söylemem ile gözlerini bir avcı misali kıstı. Bakışları koyulaşırken gözlerindeki yeşillerini toprakları örttü.

"Dinime küfreden Müslüman olsa bari! Asıl sen kendine gel! Ben zaten kendimdeyim!"

Kocaman bir yalan döküldü zehirle kaplı dilimden. Kendimi karanlık yollarda kaybedeli çok zaman olmuştu aslında. Varlığımı silikleştiren acılara eklenen sırlar ile yavaş yavaş yok oluyordum. Her bir sokakta kendimden bir parça bıraka bıraka hissizleşmiş, içi bomboş kutudan farksızdım artık.

"Senin o yalan söyleyen dilini keserim Rozalin!"

Bir pençe gibi çeneme yerleşen parmakları ile ne olduğunu anlamazken dişlerinin arasında tısladığı sözler ile titredim. Biliyordu, yalan söylediğimi biliyor ve görüyordu! Her şeyi gözlerimden, hâl ve tavırlarımdan anlamasına lanet ederken aklıma gelen şeyle kolları arasında titremiş gözlerim endişe ile açılmıştı.

"Aciz kalbime yerleştiğini ya anlamışsa?"

Arafımda yankı yapan bu soruyla gözlerim doldu. Çıplak kalmışım da sanki biri soğuk bir paltoyu üzerime geçirmiş gibi titredim. Görüyor muydu gözlerimde kendini?

Anlıyor muydu aciz kalbimin onun ateşine düştüğünü?

Duyuyor muydu kalbimin susturmaya çalıştığım çarpıntısını?

Kara bir pus gibi üzerime düşen düşünceler ile sertçe yutkunmaya çalıştım. Yine takıldı boğazımda ilmek ilmek olan tüm kırıklıklara yutkunuşum.

Öfkesi gözlerinden taşan adam yeniden iliğime kadar beni sızlatırken titreyen dudaklarımdan tek bir cümle dahi dökülmedi. Sanki biri bir balyoz indirmişti kafama. Öyle çökmüş hissettim ki kendimi omuzlarım yerde sanıyordum. Ruhum? Sahi ruhum neredeydi? Kayıp ruhumun bedenimi terk edişi ve bilmediğim diyarlarda gezmesini anlamıyordum. Neyden kaçmıştı ruhum da böyle hissiz kalmıştım?

Ya da kimden kaçmıştı yara bere ile kaplı ruhum?

"İşine gelmeyince sustun. Hani nerede o zehirli dilin?"

Kendi içimdeki duyguları kurak topraklarımdan sökmeye çalışırken yüzüme bir tokat gibi çarpan sözler ile gözümden bir damla

yaş döküldü bana ihanet ederek. Ağlayışım beni görmemesindendi, işte o tek bir damlayla anladım ki görür diye korktuğum sevdamı görmesini istiyordum.

Bir vah çektim kendime.

Vah ki ne vah bana... Yaralı bir adamdan çaresizce aşk dilenen, sevda dilenen şu aciz kalbime vahlar olsun. Şu alnıma değen kara yazılı ellere ah olsun vahım...

"Bırak beni..."

Dilimden pürüzlü bir ses ile dökülen sözlerimle gözlerini eline akan yaşıma sabitledi. Uzunca baktı öylece hâlimize, kim bilir o ne için vahlar edip lanet etmiştir kendi dünyasındaki savaşta. Depremler olurken beynimde suskunluk etrafımı sardı. Biri ölüyordu içimde, biri çürüyordu gömüldüğü yerde. Ölen ben, çürüyen ise kalbimdi hiç şüphesiz.

"Sakladığın şeyi söylediğin an bırakacağım..."

Sesi bitkince dökülmüştü dudaklarından. Bir iç çektim yeniden, gözlerim ağırca kapanırken yalvarır gibi, "Bırak..." diye mırıldandım. İyi gelmiyordu konuşmamız bana. Yorgunluk çöktükçe çöküyor üzerime karabasan gibi. Bir ateş olup beni yakan adam yetmez gibi bir de üzerime ekilen ihanetle bitiyordum.

Çekmedi elini yalvarışım ile. İçimdeki tüm acılar bir ocakta kaynar gibi kaynayıp öfkeyle taştığında serçe elini iterek, "Bırak!" diye bağırdım.

"Bırakın artık beni! Düşün yakamdan!"

Dudaklarıma vurulan mühürleri sertçe söküp attığımda dilimde çözülmüştü. Yürüdüğüm şu karanlık yolda sonunda taşmıştım. Sabır yaram kanamıştı artık.

"Görmüyor musun? Bak bana!"

Ellerimle sertçe göğsüme vurarak kendimi gösterdiğimde gözümden yaşlar durmadan akıyordu bir çağlayan gibi.

"Bak bana, ne görüyorsun, söyle! Söylesene?!"

Ellerim bu sefer onun sert göğsünü bulmuştu. Yumruklarım

sertçe göğsünü döverken o bir put gibi duruyordu önümde. Taştı içimdeki yaralar, tıpkı gözlerimden akan yaşlar gibi.

"Susarsın işte böyle! Görmezsin çünkü sen beni! Ben sana diyeyim ama aynaya bakınca ne gördüğümü! Çökmüş bir ben görüyorum! Ölü bir kadına âşık olan adamın yaralarını sarmasını düşünülen bir yara bandı görüyorum! Hayatımı mahvettiğiniz yetmedi! Şimdi kendimde olmamada karışıyorsun! Derdime derman olacak mısın da konuş diyorsun bana! Söylesene!"

Bir fırtına yarattı sözlerim şu ölü bedenlerimize mezar olan evde. Boğazımdaki düğümler çözüldü yavaş yavaş. Bir adam durdu sözlerimle. Çattığı kaşları, kıstığı gözleri ile baktı sadece... Ağzına öyle bir mühür vurulmuştu ki hiçbir sözüme bir kelam etmedi. Susardı tabii, o da biliyordu yaralarıma derman olmayacağını. Suskunluğu ile dudağımda soğuk bir kıvrılma olurken gözlerimde küçümseyici bir bakış yer etti.

Fırtına dolu öfkem anında durulduğunda sisli bulutlar gökyüzümü kaplıyordu.

"İşte böyle susarsın, sen de biliyorsun çünkü... Ne bana yâr ne derdime derman olursun..."

Gerçeği söylediğimde gözlerimi yüzünden çektim. Zihnim neyin kavgasını etmişti, ben neyi taşırmıştım bilmiyorum. Yalan söyleyip sırrımı öğrenmemesini isterken, içimdeki gerçekleri dökmüştüm bir kez daha. Derin bir soluğu göğsümü şişirerek üflerken, "Aldığın cevaplardan mutlu musun?" diye sordum ölü duygularımın mezarı olan gözlerimi gözlerine çıkartırken.

"Ben bu hayatı istemedim..."

Sorduğum soruya uzun süre sessiz kalan dudakları aralandığında dökülen harfleri ile kalbime bir sancı girdi.

"Bu hayatı sen istedin..."

Sessiz bir fısıltı ile konuştuğumda bu sefer gerilen o oldu. Gözleri buğulandığında yumruk yaptığı elini sol göğsüne vurarak bağırdı.

"Ben istemedim! Bu s*ktiğimin evliliğini de Evin'in ölmesini de

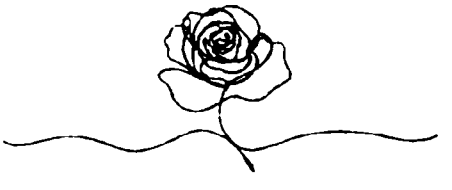
ben istemedim! Sana bunları yaşatmayı ben istemedim! Boynuma bu ahı yüklemeyi ben istemedim!"

"Sen istedin Berzan Harmanlı... Eğer gelmiş olmasaydın böyle olmazdı..."

Onun bağırışlarla söylediği sözlerine benim sessiz mırıltım eşlik etti. Yine çökmüştü üzerime yorgunluğum. Bir iç çektiğimde başımı iki yana salladım. Dönüp durup aynı şeyleri konuşuyorduk. Sonunu bildiğimiz bir filmi bir kez daha izleyip tartışıyorduk.

"Biliyor musun, boş ver..."

Ve her şey bir *boş ver* sözü ile noktalanmıştı. Sadece birbirine değen bakışlarımızda yansıyordu bitap olmuş hâlimiz. Elime aldığım hiçlerle geriye döndüğümde dudaklarımdan, "İyi geceler," sözü döküldü. Öylesine söylenmiş bir iyi gecelerdi, oysa ne geceler ne gündüzler iyiydi. Hepsi karanlık, hepsi bitaptı. Gündüzümün güneşini almışlardı, gecemin ise yıldızlarını... Kapkara bir yazı ve karanlıkla bezenmiş bir yolda üzerimdeki yüklerle ilerlemeye başladım. Odama geldiğimde yalnızca başımı koyduğum yastığım yine şahit oldu sessiz ağlayışlarıma karışan içten içe attığım çığlıklarıma.

O gün ettiğimiz kavgadan sonra kaç gün geçti bilmiyorum.

Dört müydü? Yoksa üç mü?

Günlerim yıllar olmuş, saatlerim aylar olmuş gibiydi artık. Öyle bir karanlığın içindeydim ki yaz aylarının ortasında olsam dahi bir kış yaşıyordum sanki. Yazın güneşi kışın soğuk ayazı olurken, bedenime değen her güneş ışığı bir bıçak gibi kesiyordu etimi. Her gün bir kanayış ekleniyordu yaralı bedenime. Her kanayışta günbegün eriyip yok oluyordum. İnsanların benden aldıklarıyla başa çıkmaya şu hâlimle dahi sürüne sürüne çabalıyordum. Çabam tıpkı bir savaşta bayrağı elinde tutan asker gibiydi. Onca kurşun yarasına rağmen elindeki bayrağı yere düşürmemeye çalışan bir asker gibi güçlü durmaya çalışıyordum. Ne yazık ki benim gücüm kalmamış,

tükenmiştim. Aramızdaki tek fark ise beni düşmanlarım değil, başımı omzuna yaslayıp ağladığım insanlar vurmuştu. Elimde bir bayrak yoktu benim, ellerimde kanlı sırlar vardı. Çöktüğüm toprağa o kanlar damlamasın diye çabalayıp duruyor, her çabamda biraz daha çöküyordum. Kimseye diyemedim bu sırrı, dönmedi dilimden o zorlu kelimeler. Öğrendiklerim beynimi bulandırıyordu tıpkı pis bir çamurlu su gibi. Bir mahkeme kuruluyordu her gün zihnimde. Birini idam ediyor, bir diğerini zindanlara kapatıyordum. Kendimce kim daha suçlu kim daha suçsuz savaşını yapıyordum. Oysa hepsi suçlu da olsa bir yanım, içimde ona olan sevgimden olsa gerek, onu aklamak istediğinden dolayı tüm suçu Evin'e attım. Sonuçta onun söylemesini engelleyen tek kişi Evin'di. Eğer söylemesine izin vermiş olsaydı Berzan bu omuzlarındaki vicdan azabı ve kalbindeki acı aşkla yanmazdı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattığım an beynimde sinsi bir yılan tıslamaya başladı.

"Peki senin Evin'den ne farkın var? Sen de şimdi saklamıyor musun?"

Zehrini beynimin içine akıtması ile gözlerim kararadı. Başıma bir ağrı girdiğinde kendimi bu sorudan, bu suçtan sıyırmak istedim.

"Saklamak değil, doğru zamanı beklemek benimki..."

Dudaklarımdan bağımsızca kelimeler döküldü beynimdeki tıslayan yılana cevap olarak. Sözlerim ile beynimdeki yılan etrafımı sarmaya başladı ağırca, sanki hiç acelesi yok gibi. Bedenimde soğuk, insanı ürperten derisini hissediyordum. Derin bir nefes aldığımda çatallı dilinin kulağıma değişi ile ürperdim. Kıs kıs güldü kendimi aklamak için söylediğim sözlere. Gülen yılana eşlik olarak şeytan da eklendi. İkisi bir olup aynı anda bağırmaya başladırlar benimle alay ederek.

"Yalan! Zamanı beklemiyorsun! Evin'den bir farkın yok senin de Rozalin... Bir farkın olsaydı o gün o mezarlıkta onu durdurmazdın gerçekleri Berzan'a anlatmasın diye..."

Zihnimde yankılanan tüm sözler ile gerildi bedenim. Haklılıkları gün yüzüne çıkarırken şeytana şaştım. Her zaman beni yalanlarla kandıran şeytan bu sefer doğruları söylemişti. Şeytan bile benim yanlışımla alay ediyordu! Yüzdüğüm bu derin sularda artık nefes

Ninova

alamıyordum. Çıkmak istesem ölecek, kalsam suyun dibinde can verecektim. Başıma ağrılar girdiğinde yine Allah'a sığındım.

"Ya Rabb'im sen beni bu çıkmazın içinden çıkar... Bize yol göster..."

Duamı sessizce döküp ellerimi yüzüme kapatıp âmin dediğimde oturduğum yerden kalkıp odama geçecekken telefonumun titremesiyle olduğum yerde durdum. Ekranda yazan ismi gördüğümde yeniden gözlerimi kapadım keder ile. Açsam diyeceği şeyi biliyordum, Berzan'a gerçeği anlatacağını söyleyecekti. Fakat şu an doğru zaman değildi... Doğru zaman ne zaman olur bilmiyordum ama içim karanlıkla öyle bezenmişti ki sanki o doğru zaman hiç gelmeyecek gibi geliyordu. Kararsızlığım ile telefonu elime aldığımda kapatma tuşuna bastım. Şu an hiçbir gerçek dökülmemeliydi ölü bedenlerimizin üzerine.

Ninova

OMNİA MUTANTUR NİHİL İNTERİT[7]

Her sabah gözümü açtığımda korkuyla harmanlanıyordum. Günbegün söylediğim yalanlar bir bir ayağıma dolanmak için zamanını bekliyor gibi geliyordu. Öğrendiklerimi hazmetmek istiyordum fakat bir türlü başarılı olamıyordum. Her geçen gün de onun söylediği gibi, "Bir bataklık," oluyordu. Kaç kez telefonumu arayıp, mesaj atmıştı, "Rozalin artık söyleyelim," diye fakat ben engellemiştim her seferinde. Her uyanışıma kâbuslarım ekleniyordu, bugün gördüğüm kâbusla daha fazla dayanamadım. Terle kaplı alnımı silip yastığımın altındaki telefonumu aldım elime. Kilidini açtığım gibi rehbere girdim. Kâbustan dolayı gözlerimdeki yaşlar harfleri okumamı güçleştirse de sonunda bulmuştum ismini. Parmaklarım isminin üstüne tıklarken tir tir titriyordu. Biri boynumdaki urganı sıkmaya başladı o an, nefesim boğazıma takıldığında öksürmeye başladım. Her öksürüşümde sanki bir el ciğerimi içimden söküyordu.

"Rozalin? Bir şey mi oldu?"

Duyduğum endişeli sesine yansıyan uyku sersemliği ile kendimi toplamaya çalıştım. Birkaç öksürük daha dudaklarımdan çıktığında, "Sen iyi misin?" diye soruşuyla derin bir nefes içime çektim.

7. Latince, Her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz, demektir. (y.n.)

Ninova

"İyiyim..."

Kurumuş dudaklarımdan çıkan yalan sözlerle ikimiz de sustuk, yine her konuşmamızda olduğu gibi. Söylediğimiz yalanları bildiğimizdendi aslında suskunluğumuz. Ne o iyiydi ne de ben... Sessizliğimiz şahit oldu içinizdeki ıstıraplara yeniden ve biz yine kaybolduk bu bataklıkta.

"Ben dayanamıyorum artık..."

Titreyen dudaklarımdan dökülen sözlere gözyaşım eklendi... Canımdan can aldılar o an, sol yanım delicesine sızlarken göğsümün ortasında sanki bir delik vardı. Tüm dertlerim orada birikip boğuyordu beni. Kulaklarımda yankılandı o kederli iç sesi... O dudaklarından, "Ah be Rozalin..." diye dermanı düşmüş gibi konuşunca daha kötü oldum. Hıçkırıklarım kaçmasın diye ısırdığım dudağımdan dilime sızan kanımla boğuldum.

"Ağlama Rozalin... Ne olur daha fazla dökme yaşlarını..."

"Çok ağlattınız siz beni... Sen, Berzan ve Evin... Daha fazla dayanacak gücüm kalmadı... Söyleyelim artık, gitsin bu omuzlarımdaki ağırlık, bitsin artık bu ıstırap..."

İçimden yana yana döküldü tüm sözler, unutmak istediğim gerçekleri dökmek istedim. Ne kadar zamandır istesem de kaçtığım gerçeklere, o kadar çok acıyordum.

"En doğru karar bu Rozalin... En doğru karar bu..."

Emin değildim bu sözlerden, emin olamıyordum bu doğru karardan. Yanlışın doğrusu olmazdı ki... Acının beteriydi aslında bizim doğrumuz. Bir adamın yıllardır çektiği ıstıraba eklenen aşkın yanlışıydı, bir kadının masum kıskandırmasının vebali ve bir adamın sevdiğini kaybedişi, dostunun yarasıyla günbegün yok oluşuydu. Ve ben bu hikâyenin yaralı Rozalin'iydim.

"Birlikte konuşalım..."

Söylediği sözlere tek kelime etmeyip başka bir şekilde karşılık verdiğimde iç çekip ayaklandım. Bakışlarım aynada gördüğüm suretim ile kesiştiğinde kendime yandım. Yüzümde yaşlanmış bir ruhun izleri, gözlerimde ölü topraklar vardı. Yüzümdeki çizgilere ekilen

acı filizlenmiş, süslüyordu suretimi. Derin bir nefes alıp bakışlarımı aynadan çektiğimde dudaklarımdan, "Buluşalım yarım saate," diye sözler döküldüğünde yine içindeki sorular denizinde kaybolurken, hattın diğer ucundaki adamın yataktan kalktığını anlamıştım duyduğum gıcırtılar ile. Bir şeyin devrilmesi ve dudaklarından dökülen, "Hay ben senin!" sözüne eklenen ağzında mırıldanarak ettiği küfrün ardından, "Olur, seni orada bekleyeceğim," dedi. Onun sözlerine karşılık kısa bir, "Tamam," deyip telefonu kapatarak odamdan çıkmak için kapalı kapıma doğru ilerledim. Kapıya vardığımda şu birkaç günde kilit vurduğum kapının kilidini sessizce açıp odamdan çıkarak banyoya doğru ilerledim. Kilit vurmamın sebebi ise defteri izlerken, onunla konuşurken ve en önemlisi ağladığımda yakalanmamak içindi. Banyoya geldiğimde yine aynadaki yansımama bakındım derin bir keder kaplı gözlerimle. Kurumuş dudaklarımdan derin bir nefes koyuverdiğimde sessizce mırıldandım.

"Bana ne yaptınız böyle?"

Karşımda gördüğüm suret ben miydim gerçekten? Hani neredeydi o hayat dolu kız? Ben böyle yıkık, bitik miydim? Hani nerede benim dudaklarımda asılı olan gülüşlerim? Nerede benim gözlerimdeki yaşam ışıltısına karışan haylaz parıltılarım? Bu... Bu karşımda gördüğüm kişi ben miydim sahi? Bu muyum ben, acıyla yanan bir beden miyim?

Bu gördüğüm kişi kesinlikle ben değildim...

Yağmurlarla kaplı gözlerimden birer birer yaşlar döküldüğünde hıçkırmamak için alt dudağımı ısırdım.

İçimde bir ben avaz avaz bağırdı o an, "Bana ne yaptınız!" diye. İşte o an yine öfke ile harmanlandım.

Beni benden alan herkese ahım vardı, bu acıyı bana eken kişilerin topraklarına keder ekecektim!

"Ekeceksin Rozalin! Ama ilk önce kendini topla!"

Kendime kızarak gözlerimi sertçe sildiğimde hırsla ve biraz da umutla, "Geçecek..." dedim. Ardından ise hemen büyük bir kararlılık ile ekledim,"Bitecek!" diye...

Yine kendimde bulduğum güç ile elimi yüzümü yıkayıp odama geri döndüm, sanki omuzlarımda hiçbir yük yokmuş gibi başım dik bir şekilde.

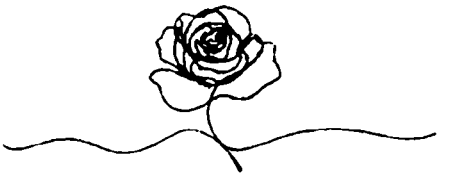
Dolaptan bir elbise alıp üzerime geçirdiğimde kıvırcık saçlarımı özgürce salmıştım kalçalarıma doğru. Ben özgür olamasam da en azından saçlarım özgürce dalgalanabilirdi esen meltemle ve üzerine konmuş acılar belki düşerdi saçlarımın ucundan. Yine kendimi kandırışımı içime yerleştirip odadan çıkıp parmak uçlarımda ses yapmamaya gayret ederek hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

Sessiz adımlarım Berzan'ın odasının önünde durduğunda usulca kapı kulpunu kavrayıp aşağı indirdim sessiz olmaya gayret ederek. Fakat kapının gıcırtısı kulaklarımı doldurduğu an yüzümü buruşturup gözlerimi kapattım. Gözlerimi birkaç saniye açamadım onu uyandırmaktan korktuğum için. Fakat o kısacık zaman zarfında aralanan kapıdan Berzan'ın odaya sinmiş kokusu içime doluverdi. Gözlerim o an usulca açılırken onun hâlen sırtını bana dönmüş bir şekilde uyuduğunu gördüğümde içimde ne ara tuttuğumu bilmediğim nefesimi usulca dudaklarımdan üfledim. Burnuma dolan koku duygularımın mezarı olan içimdeki solmuş çiçekleri suladığında gözlerim yine puslandı.

Hayır!

Ağlamayacaktım ve bu acıyı kendime yaşatmayacaktım...

Düşüncelerimi hızla bertaraf ettim. Zira korkuyordum kapılmaktan. Çünkü kapılacağım şey ölüm demekti benim için. Zor olsaydı çabalardım ama bir kalpte ölü bir kadım yaşatan adama kapılamaz, ölü bir kadınla savaş veremezdim. Bu yüzden hızla kendimi toplayıp açtığım kapıyı kapatarak kendimi evden şu sıralar olduğu gibi sessizce dışarıya attım.

Ezbere bildiğim yolları ayaklarım katederken yine zihnimde sorular dolaşıyordu ve ben her dolanan soru ile bir kez daha zayıf dü-

şüyordum. Kaderime isyan etmeye ramak kala, "Allah büyük!" sözü dökülüyordu dilimden. Havanın güneşli olmasına rağmen güneşi arada sırada kapatan kirli beyaz bulutlar çerçeveliyordu gökyüzünü.

Ayaklarımın altındaki toprağı ezerken karşı yoldaki ağacın altında yine çocuklar ellerinde su bidonlarıyla bekliyordu. Gözlerim içlerinde dolaşıp Ömer'i aradı ama bulamadım Ömer'i. İçimden bir ses çocuklara sor dese de o sesi susturup adımlarımı sağdaki kavşağa doğru ilerlettim. Sağa döndüğümde sıra sıra olan mezarların önünden geçtim. Yüz bir numarada Emine Yağmur'un mezarı, onun yanında Rüstem Köse, Fadime Çalı, Keziban Çelik ve Evin Kurt yazıyordu...

Toprağın altında olan bedenlerin hepsi şahit olmuştu acılarıma. Keziban teyzenin mezar taşına tutunmuştum mesela düşmemek için o gün, Rüstem amcanın yanında ise diz çöküp bağıra bağıra ağlamıştım gerçeği öğrendiğim o an. Bir bir o görüntüler adımlarımla canlanıp gözlerimin önünde oynadığında kalbim yeniden sıkıştı.

Adımlarım mezarının önünde durduğunda ellerimi semaya açıp duamı ettim onun için. Duamın bitimiyle derin bir iç çekip konuşmaya başladım.

"Kızmıyorum artık sana Evin. Rahat uyu... Kaderim buymuş diyorum artık... Kaderimde sizin sevdanızın bedelini ödemek varmış..."

Sustum bir müddet, ne diyeceğimi düşündüm. Aslında dile gelen ama dökülmeyen binlerce kelime vardı. Dilim o sözleri kendine dolayamıyor, dolasa dahi mühürlü dudaklarımdan dökülmüyordu.

"Şu toprağın altında olmayı binlerce kez diledim Evin, hem de çok diledim. Her sabah, her akşamın sessizliğinde... Ama nasip olmadı toprağın altında yok olmak..."

Titreyen dudaklarımdan sözlerim toprağına döküldüğünde, yine derin bir nefes alıp mermerin kenarına oturarak usulca toprağını okşadım.

"Bana yeryüzünde yok olmak düştü... Her gün ölmek neymiş öğrendim, her gün, 'Daha ne yaşayacağım,' dediğim an bin beterini yaşadığımı gördüm. Çok zorlanıyorum artık güçlü durmaktan, öy-

leymişim gibi davranmaktan... Sona geldiğimi hissediyorum, bazen de yeni her şey başlıyor gibi... Büyük bir çıkmazın içine çektiniz beni ve artık dayanamıyorum. Hiçbir şeye..."

Dudaklarımda gözyaşımın tuzlu tadı yer etti. İçimdeki acılar bir bir dökülürken sessizce beni dinleyen kadının toprağını usulca avuçlayıp, toprağın tırnak aralarımda yer etmesine izin verdim.

"Bazen senin yaptığını yapmak istiyorum, birçok kez ayağa kalktım yapmak için... Şimdi bana 'Cesaret mi edemedin?' diye soruyorsundur. Cesaretim vardı hatta kendimi öldürüp onlara sonsuz bir acı yaşatmak da istedim. Vicdanlarının boyunlarına dolanıp nefesiz bırakmasını çok istedim ama yapmadım. Bu şekilde pes etmiş gibi gitmezdim. Görmeliydim onların bana yaşattıkları acının izlerini onlarda. Hem bu hikâyede biri kendini bu şekilde toprağa ekmiş..."

Sustum yine son sözlerimle. Sanki alınmış gibi hissedip başımı eğdim önüme. Yaşlarım yine toprağını sularken dayanamadım. Boğazımı bir jilet gibi kesen yutkunuşumla boğukça fısıldadım.

"Ama ölmek istiyorum..."

Öylece nemli toprağı okşayıp solmuş gül yapraklarını topladım. Ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim. Kimin suçlu, kimin masum olduğu karışmıştı artık. Kader deyip susmuştum en sonunda. Basit bir kıskandırma bir adamın yıllarını ve benim hayatımı elimden almıştı. Şimdi kim verecekti bizden gidenleri?

Hiç kimse...

"Seni böyle görmek beni öldürüyor."

Kendi içimdeki kargaşadan duyduğum sözlerle ayrılırken hiçbir tepki vermedim. Arkamda varlığını hissettiğim adamın çam ağacı ve tarçın kokusu içimi doldurduğunda derin bir nefes aldım.

"Sizin eseriniz."

Kuru bir şekilde dudaklarımdan dökülen sözlerle iç çektiğini işitti kulaklarım. Evet, kendimi kimse suçlu değil diye ikna etmiştim. Lakin bu onlara laf söylememe engel olamazdı!

"Ben, biz böyle olmasını istememiştik."

"Kimse istemezdi. Ama yine de oldu, değil mi?"

Sözünü kesip elimdeki gül yapraklarını yere atıp ağırca başımı omzumun üstünden çevirerek yüzüne baktım. Bakışları yerde, omuzları ise çökmüş bir şekilde karşımda duruyordu. Sözlerime cevap veremeyeceğini biliyordum çünkü bir cevap yoktu ve o bunu biliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Daha ne söyleyeyim Rozalin sana?"

Sesi kızgın değildi, aksine sakin ve bir o kadar durgundu. Derin bir nefes alıp yanıma gelmek için bir iki adım attı. Eğilip mermere elini dayayarak oturduğunda bakışlarını gözlerime dikti. Uzun uzun baktı göz pınarlarımda asılı kalan yağmur tanelerine üzgün bir şekilde.

Gözleri dolduğunda usulca elini omzuma getirip kavrayarak beni göğsüne çektiğinde derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Kirpiklerime asılıp yanağıma doğru bir yaş akarken saçlarıma kondurduğu öpücük ile hıçkırdım.

"Yemin ederim, bu sevdanın bu kadar can yakacağını bilsem o gece Evin'i öpmezdim..."

Dudaklarından dökülen sözlerden doğruluğunu yudum yudum içiyordum. Eğer geçmişe dönebilseydik kesinlikle öpmezdi. Bundan adımın Rozalin olduğu kadar emindim. Bir kelam dahi dökülmedi dudaklarımdan. Sadece sustum, sustukça geçer diye umdum bir nebze acılarımın. Başımı göğsüne yasladığımda hâlen yaşlarım yavaş yavaş kirpiklerimden firar edip yanağımda tuzlu bir yol çizerek çeneme kayıyor, orada birkaç saniye asılı kalıp onun göğsüne dökülüyordu.

"Bu böyle olmamalıydı... O gün defteri sen bulmamalıydın..."

Dediği gün aklıma geldiğinde kederle gözlerimi kapadım. Evin'in doğum gününü kutlamak için Berzan yerine ben gitmiştim. Eğer Berzan'a ilaç vermiş olmasaydım, buraya hiç gelmeseydim, onun Berzan okusun diye bıraktığı defteri ben bulmayacaktım. Berzan'ı vicdan azabından kurtarmak, ona hayatı vermek için bir iyilik yapmıştı fakat hiçbir şey istediği gibi olmamıştı.

"Bilmiyordum Rozalin... Hâlâ Evin'i sevdiğini bilmiyordum..."

Başını saçlarıma gömüp beni iyice kollarıyla sararak sessizce fısıldadı. Sesindeki acı damarlarıma karışıyor gibiydi. Gözlerimdeki yaşı usulca silip başımı hafifçe kaldırıp yaşlarla dolu gözlerine baktım.

Sağ gözünden yanağına doğru yaşı akarken yüzümü avuçlayıp yaşlarımı sildiğinde gözlerimi kapadım.

"Önceden biliyordun, sessiz kaldın."

"Asla!"

Sözlerim ile anında gerilip karşı çıkmıştı. Verdiği nefes yüzüme sertçe çarparken, "Sessiz kalmadım Rozalin. Doğru zamanı bekliyordum," diye devam etti.

"O doğru zaman hiç gelmedi ve o gelmeyen zaman hepimizden bir şey çaldı."

Yorgunluğumdan olsa gerek sözlerim isyankâr bir şekilde değil, kabullenmiş bir şekilde çıktı.

"Ah be Rozalin..."

Ve o da kabullenmiş olsa gerek, sessizce fısıldayıp başımı yine göğsüne yaslayıp sessiz kaldı.

Uzun bir sessizlik etrafımızı çevrelerken kuşlar tepemizde uçuşuyordu. Bu sefer aramızdaki sessizliği o bozdu.

"Her şey açığa çıktığında daha kolay olacak, Berzan anlayacak... Hem vicdan azabı geçecek ve yıllardır doğru bildiği yanlışı öğrenecek."

Her söz karanlığa bir umut veren ışık huzmesi gibiydi. Lakin sözlerini söylerken en büyük gerçekliği unutuyordu.

"Ne olursa olsun, gerçekler dökülse de hiçbir şey Berzan'ın onu sevdiğini değiştiremez..."

Ve o en büyük gerçek benim dudaklarımdan canımı ala ala çıktığında ikimiz de birbirimize baktık. Dillerimiz bizi teselli edecek sözler bulsa dahi gözlerimizden gerçekler okunuyordu. Görüyorduk ve kendimizi kandıramıyorduk.

"Hadi, eve bırakayım seni."

O bu gerçekten kaçmayacağını bildiği için kabullenerek ayağa kalktı. İkimizin sırtına bindi bu gerçek. Usulca ayaklandığımda üzerimi silkip, "Ben giderim, biraz yürüsem iyi olacak," dediğimde gözlerime bakıp, "Tamam," dedi. İkimiz sırtımıza binen yüklerle mezarlıktan çıktık, o ayrı bir yola ben bambaşka bir yola saptım. Yoldan geçtiğimde etrafa bakınca fark ettim açılmamış dükkânlarının kepenklerinin kaldırılmış olduğunu. O an saate bakmak aklıma düştüğünde cebimden çıkarttığım telefonumun ekran parlaklığını açıp saate baktım. Onu on geçiyordu. Berzan büyük ihtimalle hâlen uyuyordu ya da işe gitmişti. Evin sokağına dönmeden sağdaki marketten yemeyeceğimi bilsem de bir ekmek alıp apartmana doğru ilerledim. Apartmanın kapısını açarak içeri girip merdivenleri çıkmaya başladığımda sanki biri ensemden tutup geriye doğru çekiyordu. Her basamakta içime bir sis bulutu gibi yayılan sıkıntı kalbimi eziyordu. Kalbimde bir sızı nefes almamı güçleştirdiğinde anahtarı kapının deliğine taktım. Avuçlarımdaki demirin soğukluğu ile içim ürperiyor avuçlarımın içi terliyordu. Kapıyı açmam ile ayaklarımın altına "pat" diye düşen şeyle irkildim. Ayaklarımın önüne düşen şeyin o lanet defter olduğunu gördüğüm an bir el uzandı boğazıma, insafı alınmış vicdandan bihaber bir eldi. Öyle bir sıkıyordu ki değil nefes almak, yaşam adına aldığım her zerreyi kusturacak gibi mücadele ediyordu. Bu his öldürüyordu evet... Lakin o an da Berzan'ın zehirli dilinden dökülen kelamlar kadar öldürücü değildi.

"Bunu... Hangi pezevenge yazdın!"

Bir haykırış kopsa yüreğimden gider miydi bu içimdeki ıstırap?

Dilim lal... İçim avaz avaz bağırırken dudaklarıma kilit vurulmuştu.

İçimde yer eden acının tanımı yoktu. Her gece başımı yalnız koyduğum yastık acı gözyaşlarıma şahitti.

"Sana bir soru sordum Rozalin! Bu deftere yazdığın adam kim?"

Berzan'ın sözleriyle ruhum titrerken yere attığı siyahlar içinde sırları saklayan deftere baktım içim yana yana. Göz pınarlarıma biriken yaşlar usulca yanağıma akarken yine sustum...

Konuşamadım. Sözler zehirli bir sarmaşık gibiydi. Dile dökemediğim gerçekler içten içe beni çürütürken, ona söylesem öldürecekti. Sarmalayacaktı zehirli sarmaşık onun kırık ruhunu...

"Rozalin! Susma! Cevap ver bana!"

Başımı iki yana salladım gözlerimi kapatarak. Söyleyemezdim... Ona, o defterdeki adamı söyleyemezdim! Bağırışına hıçkırıklarım karıştı. Kolumu sıkan elleri canımı yaktı fakat ben yine sustum.

"Söyle," dedi yüzüme vuran ılık nefesi ile. İçimi donduran soğuk namluyu şakaklarımda hissettim bu sefer. Çürümüş ruhumda gebe oldu ölümün gerçekliği.

Çaresizce gözlerimi daha çok sıktım bu sefer. Açmaya korkuyordum gözlerimi. O defteri hiç görmemeliydi! Hiç bilmemeliydi!

"Parmağımı şu soğuk silahın tetiğinden çektirecek bir isim söyle Rozalin! Söyle ki ölüm kokmasın şu mezardan bitme ev!"

Ölüm kokuyordu oysa şu evin tüm zerresinde. Bedenlerimiz bu evin dört duvarında çürürken ruhumuz çoktan can vermişti.

Şimdi koyar mıydı ölmek? Hayır! Aksine istediğim tek şeydi şu sıralar ölmek. Ama bu şekilde değil, üzerime çalınmış çirkin bir kara ile değil!

Dilim onun canını daha fazla yakmak için açılmazken o diline doladığı tüm zehirleri üzerime çirkin bir iftira ile atıyordu.

"Kim o gözlerinde dünyalar kurduğun adam! Kim!"

Üstüme kaynar suların döküldüğü suçlama ile açılan dudaklarım kapandı. Gözümde büyük bir kırgınlık ile baktım. Beni böyle mi tanımıştı? Bu zamana dek kimseye en ufak bir ihanette dahi bulunmadığımı bilirdi ama bu dünyada bizi en çok bilenler yaralıyordu. Bakışlarımdaki hüznü, kırgınlığı hiç sorgulamadan beyninde bitirdiği günahın cezasını kesmek için bağırıyordu.

"Sana kime yazdın dedim! Kim o piç, konuşsana!"

Boynuma bastığı silah ölüm kadar ihtişamlıydı. Bir ölüyü öldüremeyecek kadar da işe yaramaz... Ağırca yutkundum. Zira üstüme atılan çirkin iftira ölü yanlarımı dahi hırslandırarak canlandırıyor ve savaşmaya hazır birer er hâline getiriyordu.

"Lafını... Bil! Berzan Harmanlı!"

İçimde acıyla sızlayan bir kalbimi görmezden geldim. Zira daha fazla yanmak istemiyordum bu adamdan dolayı. Yine üzerime zırhlarımı geçirmiş beynimde yaşamımın hükmünü verdiğim an dudaklarımdan öfke ile tısladım.

Lakin sözlerimin hiçbir hükmü olmadı.

Durmadı...

Kolumdaki eli hızla boğazımı kavradığında ne olduğunu anlayamadım. Anında soluksuz kalırken bedenimin duvara sertçe yaslanması ile nefesim kesildi.

"Berzan!"

Can havli ile döküldü kurumuş dudaklarımdan ismi. Fakat bir faydası olmadı onu durdurmaya. Aksine daha çok öfkelendi. Baktığım gözlerindeki elalarda cehennem alevlerini görüyor, ihanet duygusunu okuyordum.

"Bı- rak!"

Boğazımı sıkan elinin üzerine ellerimi koyup çekmeye çalıştım. Başlarda başarısız olsam dahi sonunda büyük bir hırsla, "Bırak!" diye bağırmam ile boğazımdaki elini hızla çekerken saçlarıma doladı bu sefer pençelerini. Şu an insani yanlarını kaybetmiş bir caniden farksızdı. Ona karşı koyabilir, belki saldırabilirdim ama yaptıkları buna inanmayan yanımı felce uğratıyordu. Bir kâbus olmalıydı bu... Lanet bir kâbus.

"Aç şu lanet dilini! Kim lan bu, kim?"

Kükreyişi, deli gibi titreyişi öylesine korkutucuydu ki.

"Berzan..." dedim güç bela. Onu durdurmamın tek amacı onu hayatımdan tamamen çıkarmak istememdendi. Çünkü o çirkin cümleyi bir daha kurarsa, bir daha asla yüzüne bakmazdım... Hoş, ben baksam dahi o beni asla görmezdi... En acı olanı da bu olsa gerekti...

"Sakın... Sakın bir daha o cümleyi kurma."

Gözü döndü âdeta. Bir eroinman kadar kızaran gözlerinde yaş-

lar toplanmıştı. Eline doladığı saçlarımdan tutup daha çok kendine çektiğinde o buz gibi metali boynuma doladı.

"Hangi cümleyi Rozalin Harmanlı! Hangi cümleyi? Nikâhım altında başka heriflere yazdığın şiirlerin hesabını mı sormayayım? Onun için döktüğün gözyaşlarının mı? Yüzüme baka baka beni aldattığının hesabını mı!"

Boğazımdan aşağı yakıcı bir sıvı indi. Parmak uçlarımdan başlayıp bedenimi saran bir uyuşukluk sardı. İşitmiyordu kulaklarım artık. Karşımdaki adam delice titriyor, bağırıp bir şeyler söylüyor, vahşice sarsıyordu beni. Korkutucuydu, evet. Ama korkacak tek kötü şey yapmamıştım. Vermediğim cevapların hırsını daha da bağırarak almaya çalışıyordu ama ne yazık ki bundan sonra benden alacağı tek bir şey dahi yoktu. Berzan boynuma dayadığı silahla beni değil, kalbimde yaşattığım kendini vurmuştu. Ölür müydü bilmiyorum ama bundan sonra asla eskisi gibi yaşamayacağı kesindi. Kalbimdeki kana boğulmuştu, fokurduyor ve beni katlanılması ağır bir azaba sürüklüyordu. Beni daha fazla yakan kalbimdeki acı mı yoksa ettiği iftiranın yakıcı hissi mi bilmiyorum. Tek bildiğim cehennemin ortasında cayır cayır yandığımdı.

"Konuş! Konuş lanet, konuş! Kim o it! Kime yazdın bunları... Yoksa!" derken silahı daha çok bastırdı boynuma. Gözlerinde şimdi katliamlar boyut değiştiriyordu. Hastalık salınmış zihni ona ne fısıldadıysa bir alev topuna dönmüş, "Sen... Onla..." derken başımı iki yana salladım. Hayır Berzan... Bu cümlenin sonunu getiremezsin diye yalvaran bakışlarıma inat, "Daha ileri gittiniz mi!" diye bağırışı ile düşen iki yaşımla var gücümle yanağına tokat attım. Sarsılmış, beklemediği hücum karşısında sersemlemişti. Bir uyanıştı belki onun için. Birkaç saniye durdu. Sonra tökezler gibi oldu. "O defteri al ve çok iyi oku Harmanlı! Sana ihanet eden kim, yalancı kim... Yalanlar neler, iyi öğren. Sen senin olduğun birçok şeyi kaybetmiştin, şimdi beni de kaybettin. Bir daha sakın karşıma çıkma!" diye tısladım. Bir deftere bir bana baktı. Silahı ağırca bıraktı. Gözünde tedirgin bir şeyler kıpraştı, benim dudağımda acı bir tebessüm. Ben, o bu şekilde öğrenmesin, yıkılmış yanı derbeder olmasın diye susarken onun ardı ardına yağdırdığı her kelime saplandı yüreğime.

Silahını işaret ettim, ağırca her harfin üstüne basa basa fısıldadım gözlerine bakarak.

"O kurşunu sıkmadın ama beni öldürdün Berzan Harmanlı."

Onun için gözlerimden yanağıma doğru akan yaşlarımı sildim. Bu saatten sonra ne o ne ben eskisi gibi olurduk. Sonu gelmiş bir hikâyenin finalini yazdık ikimiz de. Biten hayatların bıraktığı izleri bedenim taşıyordu...

"Yalan..."

Duyduğum fısıltısı ile dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. Evin'e konduramamıştı o defterde yazanları. Lakin bana, Rozalin Harmanlı'ya hiç düşünmeden o yazıları üzerime bir kıyafet gibi yakıştırmıştı.

Şimdi neye yanayım ben?

Şu hâlimize mi yoksa beni hiç tanımayan adama mı?

Gör işte kalbim! Gör! Gör ve bir daha bu adama karşı zayıf olma! Acıma ona, sızlama onun için...

Bir yaş daha aktı sildiğim gözlerimden. Durduramıyordum ona olan bu aciz yanımı. Rozalin Harmanlı'yı yenen tek insan karşımda bir başkası için acı çekiyordu. Bana karşı olan öfkesi gitmiş, Evin için acı çekiyordu. Neden ona kızmıyordu? Neden ondan hesap sormuyordu! Neden?

"Yalan olduğunu söyle."

Acı bir fısıltıyla sözlerini döktüğünde başını yerden kaldırıp gözlerini puslu gözlerime dikti.

Elaları yalvarıyordu, "Yalan," demem için.

"Değil. Yazanların hiçbiri yalan değil... Bir tek yalan var, o da Evin'in seni sevdiğini sanman."

Dilimde acı bir tat bırakan zehre bulanmış sözlerimi akıttığımda bir hıçkırık koptu dudaklarından.

Doğrular koskoca çınar ağacı gibi olan adamı yıkıp geçmişti.

"O çınar ağacı çoktan çürümüştü Rozalin... Çoktan tükenmişti..."

Kulaklarımda kendi zihnimin fısıltısı yayıldığında hüzünle başımı yere eğdim. O çoktan yıkılmış bir ağaçtı...

"Yalan."

Evladını kaybetmiş bir anne gibi yalvararak ağlamaya başladı.

Titreyen parmakları ile tuttuğu defteri göğsüne basıp sallanarak ağlıyordu gözlerimin önünde. Dudaklarından isyanla çıkan, "Yalan," sözüne inanmıyordu. Bir türlü inanmak istemiyordu lakin o defteri benim yazdığımı sanması ve o iğrenç ihaneti yaptığıma inanmıştı.

"Nikâhım altında başka bir adama şiirler yazdın," diye bana kükreyen adam gözlerimin önünde sevdiği kadın için ağlıyordu. Bir tokat gibi defalarca çarpsa da bu gerçek bir türlü akıllanmıyordum.

Ey kalbim, ne zaman bırakacaksın acı çekmeyi?

"Hiçbir zaman..."

Kurumuş dudaklarımdan kan revan içinde sessiz bir fısıltı döküldü. Hiçbir zaman acı çekmeyi bırakmayacaktı. Ben bıraksam dahi hayatın benimle olan savaşı buna engel olacaktı. Şimdi ben ne yapacaktım?

"Allah'ım..."

Dilimden sessiz bir yakarış yükseldi gök semaya doğru. Kaybolmuşluğun dibini sıyırıyordum şu yangının içinde. Göğsümün ortasında acılarımı taşıdığım oyuktan kanlarım akıyordu oluk oluk. Acılarımın rengiyle bir katran karası olan kanımda boğuluyordum.

Son kanayışımdı bu, tıpkı duyduğum, "Evin..." sözünden sonra akan gözyaşım gibi.

Duyduğum söz ile içimde Berzan adına yaşayan tüm duygularımı öldürdüm. Tıpkı defalarca olduğu gibi.

Lakin bu sefer farklıydı vaziyetim. Kararlılığım dik durmak için değildi, kaybetmişliğimin kabullenişini taşıyordu.

Omuzlarıma koyduğum kabullenişim ile sırtımı döndüm Berzan'a.

Oysa bir ona değildi bu sırt dönüşüm. Bu eve, bu evliliğe ve en

önemlisi bu hayata dönmüştüm şu bükülmüş sırtımı. Titreyen ellerimle kapının kulpunu kavradığımda içimden bir şey aktı.

Ey ruhum, içimden akan sen misin? Ayaklarımın altında ezip geçtiğim sen misin?

Titreyen ayaklarıma dolanan neydi? Çığlık çığlığa bağıran hangi yanımdı? Ezip geçtiğim neydi? Ensemden tutup beni geriye çeken eller kimindi? Giden ayaklarımı durdurmaya çalışan yanım son çırpınışlarını sergileyen kalbim miydi?

Hepsine derin bir nefes alıp elime aldığım kılıç ile sert darbeler atarak öldürdüm. Ayaklarıma dolanan ruhumu, hâlen aciz gibi onun için son çabalarını sergileyen kalbimi kılıçtan geçirdim. Anlıyordum ki benim en büyük savaşım kendime ve inançlarımaydı.

Şimdi kan revan içinde olan avuçlarımın arasında koca bir hırs vardı. Sıktım o hırsı, avuçlarımın içinde un ufak edip içime kattım.

Ben Rozalin Harmanlı, Berzan'a ve bu memlekete sırtını dönüp giden kadın...

İnce bir buzun üstünde yürüyen, her bir adımda soğuk suyun içine düşmekten korkan bir balıkçı gibi okuyordu aşkla yazılmış satırları. Finalini bildiği bir filmi izlemek gibiydi oysaki hâli.

Tüm gerçeği bilmesine rağmen sonu görmek istemiyordu gerçeği. Her okuduğu satırda, "Belki," deyip bir umut sandalı koyuyordu yaralı yüreğine. Kan göletinde yüzen sandal birkaç metre ilerlemeden okuduğu tek satırla gömülüyordu kızıl denizinin derinliklerine. Yarasına basılıyordu acı gerçekler bir bir. Okuduğu her bir kelam kalbine derin çentikler atıyor, akan kanı ise birikerek bir deniz oluşturuyordu. Onca yılın gerçekliği bir tokat gibi çarptıkça üşüyordu acizce büzüldüğü bedeni...

Göz pınarlarından bir ateş gibi düşen yaşları Rozalin ve Evin'in yaşlarla bezediği sayfalara akıyordu. Bir defterde dört kişiye ait yaşlar ve her birinde derin acılar bırakan yaralar vardı.

Acıların, aşkın satırlara dökülüşü yakıyordu bir adamın canını hiç acımadan.

Sevdiği kadının kaleme aldığı her bir harf ile yaslandığı duvar dibinde küçülüyordu koskoca bedeni.

Kudretli bedeni o harflerin altında kalmış, tıpkı çıplak bir çocuk gibi çökmüş, korka korka bekliyordu sonu...

Titreyen göz bebeklerinde buğulu bir bakış yaratan yaşları her kirpiğini kırptığında bir yağmur tanesi gibi süzülüyordu yanaklarına doğru.

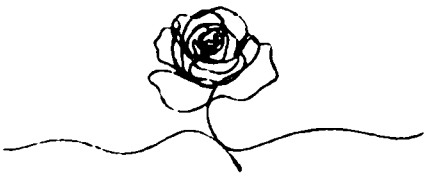
Bir kez daha satırlar bitti ve bir kez daha titreyen elleri ile korka korka yeni bir sayfa açtı. Tam dayanamayıp kapatacağı an defteri, bir el boğazına yapışıyor ve okuması için onu zorluyordu. Yine o ele yenildiğinde derin bir nefes alıp okumaya başladığı an, her bir harf boğazına bir urgan olup nefesini kesti. Kendi adının yazıldığı satıra geldiği an gözlerini kapadı çaresizce. Öyle bir hıçkırık koptu ki dudaklarından gökyüzündeki melekler dahi o hıçkırıkla ağlamaya başladı.

İşte o korktuğu satır gözleri önündeydi şimdi. Adını okuduğu an kalbi sızlamaya başladı, göğsünün ortasında bir kuş can havliyle kanat çırptı on. Diline dolanmış sözler yuvarlanıyor, tek tek bir cümle oluşturuyordu.

Korktu Berzan Harmanlı okuyacağı satırdan. Göz bebekleri titredi, sözcükleri okuduğu dudaklarını sertçe ısırdı. Bir yumru boğazına oturduğunda, kederle kapandı gözleri. İki yaş bir kor gibi yanağına doğru aktı.

Gözyaşına eşlik etti boğazından kopup dudaklarında çizikler bırakan hıçkırıklar.

Okuduğu gerçekle yıkıldı tüm yalanlar üzerine kurulu dünyası... Altında kaldı sevdası üzerine kurduğu yedi senesi. Yaşları bir ırmak gibi yüzünde izlerini bırakarak akmaya başladı avuç içlerine. Titreyen elleri arasında tuttuğu defter kayıp düştüğünde başını geriye yaslayıp, "Allah'ım!" diye bir feryat koparttı. Kopardığı feryat ile gök sema titredi. Öyle bir feryattı ki bir annenin elinde cansız evladının yattığında o haykırışı gibiydi. Son bir yalvarıştı...

Elinde var gücüyle sıktığı defter ile yürümeye başladı ezbere bildiği yolda.

Attığı her adım onu sevdiğine hem yakınlaştırıyor hem de uzaklaştırıyordu. Parmakları arasında olan defteri sıktıkça sıkıyordu sanki kelimelerin yok olmasını ister gibi. Yazılmış tüm harfleri boğmak ister gibiydi... Son bulan adımları ile ölü bakışlarım kaldırıp mezar taşının üstünde yazan "Evin" yazını okuduğu an kalbi sızladı... Bir isim ile anında dolan gözlerindeki yaşlar pınarlarına birikip bir yağmur tanesinin yaprağa takılması gibi takıldı kirpiklerine. Titreyen dudaklarından dayanamayıp sessiz bir inilti döküldüğü an hızla ısırdı dudaklarını var gücüyle. Fakat bu durduruş yetmedi ona, içindeki acı onun kuvvetinden daha büyük çıkmıştı. Boğuk bir hıçkırık dudaklarını parçalayarak kaçmış, o hıçkırık ile birlikte kirpiklerinde asılı kalan yaşları bir bir intihar etmişti.

Berzan Harmanlı'nın içi titredi, kendini durdurmaya çalışıp bir hamle daha yaptı çaresizce.

Yumruk yaptığı elini ağzına götürüp sertçe ısırdı bu sefer, dişleri arasına kıstırdığı etini var gücüyle sıksa dahi acısını duyumsamayacak kadar yanıyor ve kanıyordu içi.

Kendi ve içindeki savaş ile mücadelede bedeni zangır zangır titremeye başladı. Yavaş yavaş gücünü kaybettiğini eli ve dudakları arasında boğuk seslerle kaybolan acı iniltileri ile anlıyordu. Fakat buna rağmen direndi, direnmeye çalıştı. Bedeninden güç almak için yumruk yaptığı ellerini daha da sıkılaştırdı, öyle ki parmakları arasında duran defter o baskı ile bükülmeye başlamıştı. Lakin ne yaparsa yapsın, çabası acıyla baş edemiyordu, sarsılan omuzları, titreyen bedeni, tutmayan bacakları ve gözlerinden bir kor gibi akan yaşları ile eziliyordu Berzan Harmanlı...

Boğazında kalan çığlığı içinde yankı yapıp kesiyordu dört bir yanını. Avazı içine dahi sığmazken boğuluyor gibi hissetti. Dayanamadı bedeni, sarsılarak tutundu mezar taşına titreyen eli ile. Def-

teri tuttuğu eli nemli toprakla birleştirdiği an yandı parmak uçları.

Parmak uçlarında acı izler bırakan o nemli toprağı gözyaşları suladı bu sefer. Ateşten bitme toprakta ektiği canından can vererek suladığı güllerin kokusunu bu sefer nefesine nefes katmamış aksine nefesini kesmişti.

Parmak uçlarında hissettiği toprak, burnuna sinen gül kokusu ile acı içinde gözlerini kapadı. Kendi içindeki acıyla harmanlanırken duymadı arkasındaki her adımda toprağı ezen o ayak seslerini. Ta ki kulaklarında söylenen harfler uğuldamaya başlayıncaya kadar.

"Seni burada bulacağımı biliyordum..."

Zihninde yankılanan sözler ile bedenini bir titreme kapladı. Gözlerindeki elalar yeşillerini yok etmiş, kurak çöller gibi yayılmıştı sarının en koyu hâli göz bebeklerine bir zehir gibi. Bakışlarındaki zehir kanına karışmış, avuçlarında biriktirdiği öfkeyi ve o acıyı yumruk yaptığı parmakları arasında var gücü ile sıktı. Sert bir yutkunuş boğazından geçtiği an tekrar duyduğu, "Konuşmayacak mısın?" sözü ile dayanamayıp hırlayarak var gücü ile arkasındaki adama dönüp yumruk yaptığı elini adamın yüzünde patlattı.

Beklemediği bu sert darbe ile gerileyen adam kendine gelemeden Berzan'ın yaralı bir aslan gibi kükreyerek, "Konuşacağım!" deyip tekrar bir yumruk savurması ile kaybettiği dengesini düzeltememişti. Birbirine dolanan bacakları ile düşeceği an yakasından tutulması ile ayakta zar zor durdu. Dudağından akan kanın o mekanik tadı midesini bulandırması yetmezmiş gibi Berzan'ın o zehirli harelerinin gözlerinde takılı kalması ile daha da kötü hissetti kendini. Berzan'ın sert bir rüzgâr gibi yüzüne çarpan hırıltılı nefeslerine kendini teslim etti kederle. Yakasında olan adamın öfkesine kendini bıraktığında gözlerini kapattı usulca.

Ve zaman geçmeden yüzündeki sızlayan yanağına bir darbe daha aldı. Aldığı her darbe Berzan'ın içindeki acısını öfkeyle dışarıya vuruşuydu.

Yüzüne aldığı darbeler bazen öfke, bazen hırs ve kıskançlıkla kaplıydı.

Berzan içindeki canavarı acısıyla besleyerek büyütmüş ve göz-

lerinde acının ateşi yanan öfkeli bir canavar yaratmıştı. İçindeki canavar göğüs kafesini pençeleriyle parçalayıp dışarıya çıkmıştı. Bir zamanlar kardeşim dediği adama acımasızca darbelerini indirirken, dudaklarından öfkeli bir ayazın arasına karışmış kelimeler dökülse de dahi anlaşılmıyor, bir uğultu yaratıyordu.

Göğsünü parçalayan solukları her saniye daha çok artarken nefesinin kesildiğini dahi hissetmiyordu. Yakasından tutup yere düşürdüğü adamın üzerine çıkıp kanla kaplı ellerinin acısını umursamadan tekrar bir yumruk salladı. Altındaki adamın kendini savunmayışı ile daha çok delirip bir haykırışla, "Vursana lan! Vursana!" diye bağırdı.

Bağırışı sessiz mezarlıkta yankı yaptığında ağaç dallarında onları izleyen kargalar bir gürültü ile tepelerinde uçmaya başladı. Berzan'ın öfkeli sesi kargaları korkutsa dahi altında yüzü kanla kaplı yatan adama etki etmedi, cansız bir beden gibi altında durup havada asılı kalan yumruğun yüzüne inmesini bekledi.

Bir kez daha vurdu Berzan adamın yüzüne. Fakat bu vuruşu güçsüz ve acizce bir vuruştu. Zehirli sarılarında puslu kahvelerin arkasına gizlenmiş hüzün göz pınarlarına yaş olarak birikti. Göz pınarlarından kirpiklerine asılan yaşı kanla kaplı yüze dökülürken, "Vur... Sırtımdan vurduğun gibi vur lan..." diye acıyla fısıldayıp güçsüz bir yumruk daha indirdi adamın suratına. Bu sözleri duyduğu an ilk kez bir tepki verdi. Yeşillerini zehirli sarılara dikip, "Ben seni arkandan vurmadım lan!" diye hırladığında ağzından akan kanı boğazına gidince bir öksürük kapladı. Öksürüp kendine gelmeye çalışırken yüzüne yediği yumruk ile tüm bedeni kasıldığında Berzan'ın, "Vurdunuz!" diye hırlaması ile ağzındaki kanı sertçe tükürüp Berzan'ın yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Beklemediği darbe ile sarsılan Berzan duyduğu, "Seni vuran sendin!" sözü ile acı dolu bir kahkaha attı. Öyle bir kahkaha attı ki tüm kuşlar uçmayı kesmiş, rüzgâr dahi Berzan'ın acısıyla bulanmış, kahkahası ile durulmuştu. Bir yandan kahkaha atıp bir yandan ağlayan adamın dudaklarından, "Ben, demek, ben vurdum?" diye dökülen kelimeler her kahkahanın ucuna asılmıştı, havada bir uçurtma

gibi süzülen kahkahasına karışan sözlerle daha çok gülmeye başladı. Acısı dökülüyordu oysa dudaklarından. Altında yatan adam bu hâline dayanamayıp bir hamle ile Berzan'ın altından çekilip onu altına alıp bir yumruk yüzüne savurduğunda, "Kendine gel!" diye bağırdı.

Yeşillerinde büyük bir endişe vardı dostuna karşı. Bu hâli onun canını acıtıyordu hiç şüphesiz.

Berzan ise yediği yumruğu umursamadan kahkaha atmaya devam ederken gözlerindeki yaş kirpiklerinden şakağına doğru ilerlemeye başladı.

"Ben mi vurdum kendimi?"

"Sen vurdun! Sen!"

"Ben!"

Berzan'm kahkahaları duydukları karşısında kesildiğinde sertçe soluyup üzerindeki adamın yakasını kavrayarak kendine çekti.

"Ben vurdum, he! Ulan! Kardeşim dediğim adam gözlerimin içine baka baka sevdiğim kadınla birlikteydi! Ben vicdan azabı çekerken sen ne yapıyordun lan! Sen ne yapıyordun! Bana bu acıyı yaşatan kimdi lan, kim, ben aile kuramadım lan! Ben kalbimi susturdum Evin'in boynuna dolan urganda suçlu benim diye!!"

Gözlerini o yeşil ormanlara dikip içindeki biriktirdiği zehirleri kustu büyük bir kin ile.

"Konuşsana lan! Benden yıllarımı alan kimdi? Sevdi diye acı çeken kimdi? Bunları bilip susan kimdi de şimdi bana gelmiş, 'Sen kendini vurdun,' diyorsun lan! Söylesene!"

"Bilmiyordum ulan! Bilmiyordum onu sevdiğini... Bildiğimde ise artık çok geçti!"

Dudaktan dökülen kelimelere keder dolu yaşlar akmasına rağmen Berzan o yaşları görmedi. Yüzü acıyla kasılmış, gözlerindeki kahvelerde tiksinti ve küçümseyiş tohumları yeşermişti.

"Birkaç güne geç dedin, yıllara erken mi! Yedi yıl önce neredeydin lan! Ben vicdanımla ölürken sen neredeydin!"

Boğazım parçalayarak çıkan kelimelerin hırsı ile üstündeki adam itmiş, vakit kaybetmeden onun üstüne çıkıp bir yumruk atmıştı.

Aynı şekilde karşılık veren adam, "Unuttun sandım!" diye haykırdı ağzındaki kanı umursamadan. Bu söz ile acıyla sızladı Berzan'ın kalbi. Yüzü yine buruştuğunda adamın yakasını tuttuğu elleri gevşedi. Derin bir nefesi içine çekerken gözlerini dostunun orman yeşillerine sabitleyip sessizce fısıldadı.

"Unutmak kolay mıydı? Benim yüzümden öldü, onu kurtaramadım, kaderine işleyemedim diye günlerim geçerken kolay mıydı unutmak? Söylesene Cihan, sen unuttun mu?"

Berzan'ın sorduğu sorular Cihan'ın kalbine zehirli bir ok gibi saplandı. Bedenini uyuşturan zehir, kalbine acı sızılar eklerken zar zor yutkundu. Konuşacak kelimeleri karanlığın kuytu köşelerinde uzun bir süre durmuş, ardından ise dudaklarında acı bir tat bırakarak sessizce dökülmüştü.

"Ben... Ben acımı çektim..."

"Sen acını çekmedin, ben senin acını yıllarca çektim senin yerine."

"Berzan... Yemin ederim! Allah şahit ki hâlâ sevdiğini bilmiyordum! Askerden sonra diyecektik! Yemin olsun diyecektim ama diyemedim o an! Sen bana benim sevdiğim kızı sevdiğini deyince diyemedim! Sonra... Ben de geç kaldım, tıpkı sana söylemekte geç kaldığım gibi... Askerden döndüğümde kardeşi elime bu defteri verdi ulan... Sevdiğimin notuna kanları bulaşmış... Duramadım, gittim, kaçtım! Ama aklımın ucundan dahi geçmedi seni bu acıya tutsak ettiğimiz! Yedi yıl sonra geldim memlekete... Evlendiğini duydum, sevindim... Ama sonra gerçekleri öğrendim... Karşına geçip diyemedim. Benim sevdiğim kadının sende yanlışlıkla bıraktığı umut ışığını bilmiyordum. Bu yüzden ben de defteri bıraktım. Bu acıyla daha fazla yaşama hayatına dön diye... Ama yine her şey tepetaklak oldu... Rozalin buldu..."

Kanlı dudaklardan dökülen gerçeklerle bir kez daha sarsıldı Berzan. Kendi okuduğu yetmezmiş gibi bir de duymasıyla derin bir acıyı içine çekti. Gücü tükenmiş bir şekilde adamın üstünden çekilip sırtını mezar taşına yaslayarak yere oturdu. Boş gözleri paltosuna bulaşan çamurlarda gezindi. Titreyen ellerinde hâlen ıslaklığını

koruyan kanı paltosuna sildiğinde yerde yavaşça doğrulan Cihan'a baktı. Gözlerinden geçirmiş oldukları tüm zamanlar bir film şeridi gibi geçiyordu. Geçmişin tozlu filmine kendini bırakacağı an Cihan'ın öksürerek kan tükürmesi ile kendine gelmiş dostuna yorgun bir bakış atmıştı. Zar zor doğrulan Cihan'ın yanına bir çuval gibi devrilip oturmasına yan bir bakış attı. İkisi gözlerini boşluğa bırakıp sessizliği içtiler yudum yudum. Kavgaları durulmuş, şimdi ise kendi zihinlerindeki mahkemede karar veriyorlardı sırtını yasladıkları Evin'in mezar taşında. Fakat hiçbir olayın kesin bir kararı verilmedi. Verilemedi...

"Böyle olsun istememiştik..."

Cihan'ın dudaklarından sessiz bir şekilde dökülen sözlere cevap olarak sadece sustu Berzan. Diyecek sözünün olmadığından değildi susuşu, ne söyleyeceğini bilememesindendi. Hangi sözünü ilk diyeceğini kestiremiyordu. İçindeki bir yan vicdan acısının kalkması ile rahatlasa da kalbi yine de sızlıyordu.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Ne söyleyeyim? Hangi birini söyleyeyim?"

"Haklısın..."

Sustu Cihan. Diyecek bir şey bulamıyordu. Bu gerçeğin bir gün çıkacağını biliyordu fakat bu şekilde olacağını hiç düşünmemişti. Uzun süre o şekilde kaldıklarında Berzan'ın sorusu ile buruk bir tebessüm etti.

"Nasıl haberin oldu?"

"Rozalin aradı. Burada olacağını tahmin ettim..."

Berzan, Cihan'ın sözleri ile durulduklarından andan itibaren boşluktan çekmeyen gözlerini çekmiş, dostunun yüzüne iliştirmişti. Zihninde yankılanan isimle varlığını hatırladığı kadının ismini dudaklarından usulca süzülmesine izin verdi.

"Rozalin..." dedi sessizce. Ardından ise dün geceye gitti düşünceleri. Rozalin'e söylediği sözler, onun sözleri ve o bir ateş gibi yanan gözleri aklına geldiğinde kederle gözlerini kapattı. Hak etmediği sözleri söylemiş, ağlatmıştı onu. İçi sızladığı an Rozalin'in o

aylardır sönük yaşlarla dolu bakışları geldi gözlerinin önüne. Çaresizce bakışlarından akan o duyguların çıkmak için el uzatışlarını tekrar gördüğünde canı yandı. Rozalin'in gözlerine gömdüğü hislerini görmezden geldiği anlara gittiğinde derin bir iç çekti Berzan Harmanlı. Yok saymak çok kolay gelmişti o gözlerdeki duyguları, şimdi ise yok saydıkları zihnine bir mıh gibi çakılıyordu... Düşünceleri ile kapalı gözlerini açtığında bir yaş akıp gitmişti dikenler misali olan sakallarına. Sesli bir şekilde yutkunup kurumuş dudaklarını ayırıp konuşacağı an Cihan'ın söylediği sözler ile bir kez daha şahit oldu sevdiği insanları bir bir elleri arasından kayıp gidişine... ,

"O gitti Berzan... Rozalin gitti..."

REBİRTH

Saçlarımın arasında dolanan sert rüzgâr enseme soğuk esintisini bırakıyor.

Üşüyorum, ayazda kalmış gibi üşüyorum, hoş, ayazda kalmış gibi değildi vaziyetim. Ben zaten ayazda kalmıştım!

Soğuk bir fırtınada kimsesiz bir çocuk gibi çaresiz hissediyorum.

Yorgun düşmüş bedenim titriyor, omuzlarım çökmüş gibi yerlerde sürünüyor.

Gözlerimden eksilmeyen yaşlar göz pınarlarımdaki kirpiklerimi ıslatıyor. Acı kokuyor bedenim, öksüz kalıyor ruhum. Bir elimde acılarım, bir elimde küçük bir kol çantam.

Yaşlı gözlerimde bir zamanlar evim dediğim konağın demir kapısında.

Adımlarım yere çakılmış gibi ne konağın kapısına ilerleyebiliyorum ne de geri gidebiliyorum.

Geride bıraktığım adamın sureti gözlerimin önünde oynaşıyor. Zihnim hayal ediyor okudukları ile nasıl bir vaziyette olduğunu.

"Düşünme Rozalin... Sırtındaki yükler alındı. Bırak, herkes kendi ateşinde kavrulsun."

İçimdeki sesin yankılanması ile iç çektiğimde omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Herkes kendi ateşiyle kavrulacaktı. Tıpkı benim gibi!

Beni attıkları ateşte yavaş yavaş yanmış, en sonunda da kül olmuştum. Üzerimde o ateşin isini hâlen taşıyordum. Burnumun direğini sızlatıyorken o is, nasıl bu eve sığınacaktım? Nasıl ayaklarım gidecekti o kapıya?

Beni hiç düşünmeden ateşe atan insanların kucağına gitmek yakışır mıydı Rozalin Harmanlı'ya? Yakışmazdı hiç şüphesiz!

Beni yakanlara sığınmakta, onları yakmadan çatılarının altında olmak bana yakışmazdı!

Ben Rozalin Harmanlı sıramı salmıştım, yeminimi uygulayıp Evin ile Berzan'ı gömmüştüm. Kül olma sırası Berzan'dayken ailem dediğim insanlara çaktığım kıvılcımın harlanması gerekti. Onların da benim gibi günbegün yanması, acıyla kavrulması gerekti! Acılarımın boyunlarına bir urgan gibi geçip nefessiz bırakması şartı!

Bunlar şart da peki ben ne yapacağım?

Nereye gidecek, kime sığınacaktım?

İşte bu soruların cevabı yoktu bende. Uzun uzun demir kapıya bakarak düşündüm. Bir adım atarsam o kapıya doğru yine hayatımın iplerini onların eline verecektim. Yine onlar beni bir kukla gibi yönetecekler di. İpliklerim her birinin eline geçip dolaştıkça dolaşacak, en sonunda bir kördüğüm yaratacaktı.

"Zaten bir kördüğüm değil mi hayatım?"

Kurumuş dudaklarımdan sessizce dökülen sözlerle gözlerimi kapadım. Zihnim düşüncelere, bir yol arayışına çıksa da daha beteri olamayacak hâldeydim.

Ama yok! Bu sözü söylememem gerek! Her bu sözü söylediğimde daha çok gömüldüm hayatın benim için hazırlamış olduğu bataklığa.

Şimdi ise ben gömecektim o balçık göletine ne var ne yoksa!

İçimdeki gücün avuç içlerime yer ettiğini hissettim, sırtımdaki kamburun varlığının izini silip iyice doğruldum. Ben Rozalin Harmanlı'ydım! Beni yakanı yakar, beni yok edenin varlığım silerdim!

İleri doğru gidecek adımlarımı yavaş ama kararlı bir şekilde geriye doğru adımladım... Kendi yolumu kendim çizecektim! Sırtımı ağırca döndüm demir kapıya. Adımlarımı ilerlettim bu şehrin sokaklarından ve arkamda bıraktığım ailemden uzaklaşmak için. Tam o sıra demir kapının kapısı açıldı, sesi kulaklarımda bir iz bırakırken durdu adımlarım. Korktum omzumun üstünden geriye doğru bakmaya. Nefesim tekledi, göğsüm sıkıştı. Ama en çok korktum! Beni durduracaklarından, gidişime mâni olacaklarından. Sert bir yutkunuş daha geçtiğinde boğazımdan kulaklarım işitti adımı.

"Rozalin?" Sustum, cevap vermedim şaşkın sesin sahibine, beni bu hayata mahkûm eden Yade'ye.

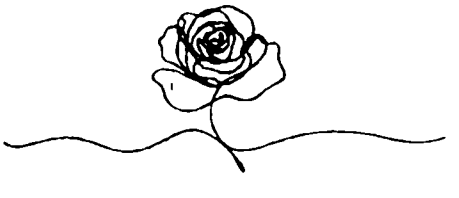
"Rozalin, keçamin?"

Bu sefer sesi daha net bir şekilde kulaklarımda iz bıraktı. Bıraktığı o izlerle içim hem yanıyor hem de öfke ile coşuyordu. Şimdi dönüp ona hesap sormak istiyordum ama yapamazdım. Yapmamalıydım. Şimdi yüzleşirsem güçsüzlüğümle yıkılır, onların himayesi altına girerdim. Kulaklarımda yere sürten bastonun sesini duyduğum an yeniden kalbim sızladı. Korku, tek hissettiğim şu an korkuydu!

Kesik bir nefes aldığımda o korkuyla ayaklarıma bağlanmış iplerin düğümü çözüldü. Hızla adımlarımı ilerlettim.

Yeniden duydum, "Rozalin, nereye gidersin? Rozalin!" diye feryat eder gibi seslenişini. Duymazdan geldim, söylemedim, "Sizden uzağa gidiyorum," diye. Başım dik, kalbim taşlaşmış şekilde döndüm sokağın köşesinden.

İçimde zerre acı olmadan geçip gittim. Dudaklarımdan sadece, "Geri döneceğim. Hesaplaşmaya..." diye sessiz bir yemin döküldü. Hesaplar daha kesilmemişti, gücümü bulup tekrar gelecektim. Geldiğim de ise bu aciz Rozalin'den eser kalmayacaktı!

Köklerimi koparıp geldiğim yere bakındım derince. Ruha.

Köklerimi ekeceğim toprağımdı burası. Sağlam adımlar atacağım yerdi! Göğsümü dolduran bir nefesi içime çekerken gülümsedim. Evet, gülümsedim! Çünkü hayat yeni başlıyordu! Geçmişten çıkarılacak dersleri almış, verilecek derslerimi az da olsa vermiştim.! Ben Rozalin Harmanlı'yım, acı gelip geçer ve ben yeniden doğardım! İlk işim parmağımda hayatımın urganı olan yüzüğü bozdurmak oldu. Yüklerim demiştim sonuçta. O da bir yüktü nazarımca.

Yeniden gülümsedim ve o an yemin ettim, eğer parmağıma bir yüzük takılacaksa o yüzük aşkla olacaktı diye. Bu düşünce ve bu düşünceyi takip eden diğer düşüncelerimle yürüdüm yıllar sonra adım attığım toprakların üstünde. Lakin son gelişimden sonra bayağı değişen toprakları tanıyamadım. Birkaç kişiye sordum Halidiye'ye nasıl giderim diye. Birkaç kişi kimlerden, necisin diye sorduğunda gülüp, "Deli bir dervişim," dedim. Sözümü duyan ise ya alay ettiğimi düşünüp sinirleniyor ya da gülüyordu benim gibi. Birinin, "Devanı bulmaya mı geldin?" sözü ile, "Aynen öyle, bulup geri döneceğim," dedim. Sonunda ise yine bulmayı beceremeyip ablamı aradım. Aramama şaşırmış olacak ki biraz afalladı. Kekeleyip, "Anlamadım," demesine güldüm ve tekrar ettim sözlerimi. "Urfa'dayım ve evinizin yerini bulamadım," dedim. Sözlerim ile sustu. Sanırım kendi beyninde sözlerimi ölçüp biçiyordu. Derin soluğunu işittiğimde, "Neredesin şimdi?" diye sordu. Etrafıma bakındım. Parkın girişinde yazan Göklü Park ismini söyledim. Ablamın hiçbir soru sormadan, "Geliyoruz," sözüyle tamam diyerek telefonu kapattım.

Parkın girişindeki banklardan birine oturup etrafa bakınmaya başladım. Farklı gelen bir şey yoktu, oyun oynayan çocuklar, istediği balonu annesi almadı diye ağlayanlar vardı. Onların o hâline gülüp yola baktım. Gelip geçen araçları saymaya başladım. Saymaktan sıkıldığımda renklerine göre sıraya dizdim. Beşinci kırmızı araçtan sonra siyah bir araç parkın girişinde durdu. Arabanın ön camından ablamı ve Yaman'ı gördüğümde olduğum yerden ağırca kalktım. Şu ana dek sıkışmayan kalbim birden sıkıştı. Derin bir nefes aldığımda göğsüme bir ağrı girdi. Ablamın arabadan inip telaşla yanıma koşuşturarak gelip beni göğsüne basmasıyla o sıkışıklık bir anda yok oldu. Tıpkı soğuktan kurtulmuş ve sıcacık bir eve girmiş gibi

hissettim. Kalbindeki o ılıklık ruhuma dek işledi. Berzan'ın çektiği saçlarımı okşaması ile kesik bir nefes kurumuş dudaklarımdan firar ettiğinde gözlerimi kapadım ağlamamak için. Yemin etmiştim yaş akıtmayacağıma! Yemin etmiştim güçlü durup sağlam adımlar atmaya. Zira biraz güçsüz olsam sağlam bir sığınağım olmayacaktı ve en büyük gerçek ise insanın kendinden başka sığınacak yerinin olmamasıydı.

"Kurban olduğum, ne oldu da çıkıp geldin bir çanta ile."

Bir ağıt gibi dudaklarından dökülmüştü ablamın sözleri. İçi acımıştı demek küçücük kol çantası ile yola çıkmama. Bilmiyordu oysa, o küçücük çantaya neleri yükleyip geldiğimi.

"Sorma... Bana bugün bir şey sorma abla..."

Yemin etsem de, onca söz söylesem de zayıflığımın göstergesi olarak dudaklarımdan dökülen sözler titrek ve acizceydi. Yakıştıramadım kendime bu hâlimi. *Hani neredeydi o başı dik Rozalin* diye kendime sordum. Soruma ise sadece şu cevabı verdim.

"Sığınacak bir kucak bulmuşum onca olaydan sonra, varsın biraz güçsüz olayım," diye bir taviz verdim kendime.

"Tamam kurban olduğum. Sormam bir şey."

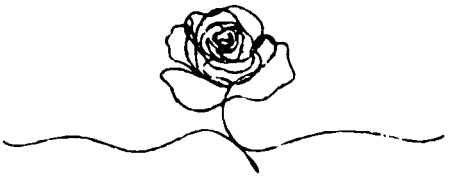
Kısık bir sesle söylediği sözlerin altında delice bir merak okunuyordu. Her şeyi öğrenmek istediğini o gözlerime titreyerek merakla bakan harelerinden anlamıştım. Ablamın o hâline dayanamadığım için çöl havzası olan dudaklarımda gonca gül misali bir tebessüm kondurdum. Tıpkı onun benim yüzümü tutan elleri gibi ben de onun yüzünü avuçladım özlemle. Tebessümümü daha çok büyütürken onun gözlerinden akan yaşı usulca sildim. Ağlamasını, bana yanmasını istemiyordum. Usulca yutkunup yüzümdeki ellerini tutarak koklaya koklaya öptüğümde, "Ağlarsan dayanamam. Ağlama," dedim buğulu bir ses ile. Fakat dinlemedi beni. Başını sallasa dahi akan yaşlarına dayanamayıp sımsıkı sarıldım. Başını bu sefer ben göğsüme çekip saçlarını okşadım. O ağladıkça benim içim titredi, tenime ıslaklığını bırakan yaşlar kalbimi deştiğinde dayanamadım. Yüzümü saçlarına gömerek ben de ağlamaya başladım. Ta ki Yaman'ın, "Ben askere gittim, bu ka-

dar ağlamadın jinamin,[8]" demesi ile gözlerimizden akan yaşlarla gülerek birbirimizden koptuk. Yüzümdeki yaşları elimle silerken "Günah alma pisxatî[9]," dedim. Yaman bu sözüme gülüp kollarını açarak, "Gel buraya kaçak deli," deyip bana kucak açmasıyla gülümseyip sarıldım. Bir abi gibi sarıp, saçlarımı okşayıp kulağıma, "Kapıma dayansalar da sen istemediğin sürece seni vermem," dedi.

"Yeter ki sen iyi ol..."

Başladığı sözün devamını iç çekerek ben tamamladım. Evlendiğim o kara günde bana yine böyle sarılıp kulağıma fısıldamıştı. O zaman çok istesem de yapamamıştım, dilim bağlanmış, olacakların korkusuyla sesim çıkmamış, onlara keseceğim cezayı kendime kesmiştim sessizliğim ile. Geçmişi geri alma gibi bir şansım olsaydı en başta Berzan'ı çocukluğumun kahramanı seçmez, ona yakın olmazdım... Ya da her şeyin başladığı o kara güne, Berzan'ın Evin'in onu sevdiği güne gider, bir bir gerçekleri anlatırdım. O zaman çok farklı bir hayat sürebilirdik. Ama isteklerim, isteklerimiz sadece *'dık, dik,'* ifadelerinden öteye gitmiyordu. Geçmiş tekrardan yaşanılmayan bir şeydi ve ben geçmişimi kapatıp kendime yeni bir sayfa açtıysam, geçmişten de bahsetmemem gerekti. Derin bir nefesi içime çektiğim an usulca fısıldadım geleceğime adım atan sözleri.

"İstemiyorum... Gitmek istemiyorum."

Yeniden doğduğum andan itibaren ikinci kışımdı bu. Kış ayında olmamıza rağmen düşmüyordu bir kar tanesi dahi pencereme. Gökten boşalır gibi yağan yağmura ve o yağmura eşlik eden fırtınanın soğukluğu olmasa kış demeye bin şahit isterdi.

Tıpkı penceremin üzerine vuran yağmur taneleri gibi göz pınarlarıma birikmeye başladı benim yağmurlarım. Nedensizdi oysa göz pınarlarımda birikip kirpiklerimi ıslatması. Nedensiz diyordum

8. Kürtçe eş demek. (y.n.)

9. Kürtçe teyze oğlu demek. (y.n.)

hissettiğim gözlerimi yakan yaşlara, oysa içimin neye, nelere taştığını bilmiyordum. Bilemiyordum fakat her zaman olduğu gibi dökülmedi o yağmur taneleri, biriken yaşlar göz pınarlarımda kuruyup yok oldular.

"Rozalin!" Adımın seslenişini duyduğum an içine daldığım o kör kuyudan çıktım.

"Sima geldi, dersine ara verdiysen gel yanımza. Ablamın söylediği sözlere tebessümle baktm. Gözlerinde eksilmeyen mutluluk hüzmeleri bakan insanın içini ısıtıyordu. İki yıldır başımı soktuğum şu ev bana geleceğimin açılan kapısının anahtarını ve yürüyeceğim karanlık bilinmez bir yolda aydınlığım olmuştu.

"Geliyorum, hemen."

Ayağa kalkıp üstümü düzelttiğim an içeriden, "Roza Hanım artık defteri kalemi bırakın! Kâtip mi olacaksınız?" diye seslenen Sima'ya başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Bana bu hâli çok yakın olduğum fakat bir o kadar da uzak olduğum birini hatırlatıyordu. O susmayan dili, insanları deli eden sözleri ile uzun zaman önce kaybettiğim kıvırcık saçlı bir kızı ammsatıyordu. Beni...

İçimdeki düşünceleri bertaraf ederek ilerlediğimde içimin aksine yüzümde kocaman bir mutluluk, dudaklarımda ise bir gülümseme ile içeriye girdim.

"Sonunda geldin teyze kızı." Girer girmez laf sokması ve ayağa kalkıp sarılmasıyla gülümsedim. Sarılmasına karşılık verip sırtına vururken "Gelmezsem ne olacak, haftanın iki günü buradasın, görüyorum hep o mendebur suratını," dedim muzırca.

"He zıkkım! Sen benim nur akan yüzüme kurban ol! Pis mendebur suratlı sensin. Neyim varmış benim he, neyim? Doksan altmış doksanım! Saç desen maşallah, kaş desen maşallah, kıskanç köpek."

"O dilini de unutmayalım. Allah öyle bir dil vermiş ki alan adama sabır versin."

"Roza! Vallahi yolarım seni. Bana laf edene bak, senin dilin benim dilimden kısa mı?"

"Ay yeter! Vallahi başımı ağrıttınız."

Sima ile dalaşmamıza tam kaldığımız yerden devam edecekken ablamın her zamanki gibi araya girmesi ile yüzümüzü buruşturup Sima ile kol kola girip ablama laf atmaya başladık.

"Allah abime yardım etsin, mübarek komutan."

"Öyle vallahi, gören biz asker, o komutan zanneder. Çok tertipli, çok düzenli disiplinli, anam ne kız doğurmuş ama!"

"Yaktık biz oğlanın başını, yaktık."

İlk topu Sima atmış, ardından ben, sonra yeniden son sözü o söylediğinde ablam dayanamayıp ikimize de tükürüp yastığı attığında kahkahayı bastık.

"Bende suç ki sizin gibi köpeklerin arasma giriyorum, yiyin birbirinizi!"

"Oyyy ablam, kızma, sen hamilesin."

Ablamın kızaran suratına kıyamayıp ayağa kalkıp yanaklarını sıkarak öptüm. Ellerime vurup, "Kıyamazmış," diye söylenmesine daha da gülümsedim. Bu tarz şakalaşmamızda hep konaktaki günlerim aklıma geliyordu. Berfin yengem ve Çetin abimin o kaçamakları, yakaladığımda Berfin yengemi sinir ettiğimde meşhur tahta kaşığı ile kovalamaları aklıma geliyordu. Yengelerimle, abilerimle atışmalarım geldikçe aklıma sol yanım sızlıyordu. Sanki tüm o yaşadıklarım bir hayalden ibaret gibiydi. Sanki hiçbirini yaşamamışım da kafamda ben kurmuşum gibiydi. Derin bir nefes alıp şu koskoca geçen iki yılı düşündüm. İlk geldiğim gün susmayan telefonları, annemin ağlamaları ve büyüklerin, "Terk edip gitmek olmaz!" sözleri ile uğraşmıştım.

Öyle ki Devrim abi beni almaya gelmek için ayaklanmıştı. Ona göre teyzemin oğlunun evi yabancı eviydi. Bilmiyordu ki benim yabancı olduğum yer, bana ev yaptıkları o evdi. Beni en çok şaşırtan ise, bana bu kaderi yaşatan kadının herkesi susturup, "Bırakın kalsın!" sözüydü. İlk duyduğumda inanamadım. Bir hafta boyunca diken üstünde durdum. Ha gelip beni alacaklar, ha arayacaklar diye. Fakat hiçbiri olmadı. Ne gelen oldu ne gel demek için arayan. Annemle konuştuğu-

muzda Yade'nin, "Her gidenin bir gelişi vardır. Koca olmayan adamın yanına gelinmez! Dursun!" sözleri ile şaşırmış ve inanamamıştım. Bu düşüncelerini vicdanını rahatlatmak için söylediğini düşünüyordum. Herkese gerçeği anlattığım o günden sonraki gün bizzat babam aramış ve, "Ben geleceğim dediğin an, çıkar gelirim kızım," deyişi ile iç çekip, "Ablama veriyorum," diyerek telefonu ablama vermiştim. Konuşamamıştım. Konuşmakta istemiyordum, istesem dahi boğazımdaki nefretle katılaşmış, safra canımı yakıyor, tüm kelimelerimi içine hapsediyordu. Çetin abimin, "Bacım, ben geleyim, alayım, konakta dur." Sözlerine ise kati suretle karşı çıkmıştım. Arada beni ziyarete geldiklerinde yine aynı konuları açmaları ile nefesimi kesiyorlardı. En sonunda dayanamayıp içimde kaynayan öfkeyle, "Bana ne zaman döneceksin! Ne zaman kocanı arayacaksın sözlerini demek için geliyorsanız gelmeyin! Defolun! Koca yok! Ev yok! Yok!" diye bağıra çağıra ortalığı inletmiş, en sonunda ise kendimi kaybetmiştim. O günden sonra bu sözler dillerde prangaya vurulmuştu. Kimse artık ağzını açıp ne Berzan'ı ne de beni konuşuyordu...

"İki gün sonra düğün var! Allah'ım inşallah Hisam'ı görürüm!"

"Yaman duyarsa senin o Hisam diyen dilini keser, öyle değil mi Rozalin?"

Ablamın sorusu ile düşüncelerimden sıyrılıp gülümsedim.

"Vallahi onun dilini mi keser yoksa Hisam'ı mı bilmem. Tek bildiğim duyduğunda delirecek."

"Açtı yine şom ağzını! Roza! Sussana ya, bak geçen de böyle dedin, az daha yakalanacaktık," dediği sözler ile büyük bir kahkaha attım. O müthiş günü daha dün gibi hatırlıyordum. Geçen ay Sima ile ikimiz çarşıya çıkmıştık. Baharatçı dükkânları olan Hisamların dükkânına girdiğimizde iki âşığın o utangaç bakışları ile gülümserken birden içeri giren Yaman'ın, "Hisam!" diye bağırışı, Sima'nın, "Eyvah! Yakalandık!" diye söylenip paniklemesi ile hasır kovalardaki biberi, kimyonu devirmesi ile olanlar olmuştu. Biz Yaman'ın bizi takip ettiğini sanıp büyük bir yanılgıyla hata yaparken, yaptığımız hatayı telafi etmek zorlaşmıştı. O panikle, "Abi vallahi göründüğü gibi değil, yanlış bir şey yapmadık! Vallahi!" diye yalvarışları be-

nim ve Hisam'ın put kesmesi ve Yaman'ın, "Daha ne yapacaksın? Her şeyi devirmişsin!" deyişi ile sırtımızdan soğuk sular akmıştı. O zaman anlamıştık ki buraya bizi kontrole değil, baharat almaya geldiğini. Bize hiçbir soru sormadan Sima'nın döktüğü baharatların parasını Hisam'ın ne kadar, "Olmaz," itirazlarına rağmen karşı çıkmış, dökülen malzemelerin parasını vermişti. Hep birlikte eve geçtiğimizde ise tek kelime etmemişti.

"Senin eşekliğin ama."

"Zıkkım! Nasıl gülüyor! Ağzın yamulur inşallah Roza!"

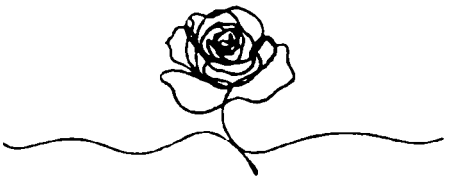
"Âmin, âmin cümlemizin."

"Ay bunu bir almaya gelmediler, gitsene kızım sen artık."

Homurdanıp elindeki yastığı atarak söylediği sözlere güldüm. Can yakmak, yaramı deşmek için söylemediğini bildiğim ve onun beni ne kadar çok sevip tıpkı ben gibi onlardan intikam almamı dört gözle beklediğinden hiçbir sözünü yanlış anlamadım.

"Kimse almayacak zaten Simoş, ben gideceğim ama şimdi değil."

Sözlerim ile gözlerinde bir ışık çaktı. İntikamın zevkle aydınlanışını gördüm o ışıkta. Gözlerindeki o ışık gözlerime yansıdığında ikimiz manidarca gülmüştük. O da biliyordu, her şeyin değişmiş ve bedel ödeme zamanının yakın olacağım.

Elinde buz tutmuş çay bardağını avuçlarının arasında usulca döndürmeye devam ediyordu adam derin düşüncelerle. Yaşadıklarını her düşündüğünde boğazındaki düğüm büyüyor, çıkamadığı dipsiz kuyuya daha çok saplanıyordu.

"Neyi düşünüyorsun oğul?"

Şefkatle konuşan annesine yorgun elalarını kaldırıp bakıyor. Yaşlı gözlerde yer etmiş kederi gördüğü an yine kesiliyor nefesi. Bakışları avuçları arasındaki bardağa yeniden düştüğünde sessizce fısıldıyor.

"Neyi düşüneceğimi şaştım ana."

"Anan kurban ola yavrum!"

Dijle kadın oğlunun sözleri ile yüreği yanarak konuştu. Öz evladı değildi elbet ama öz bir ana olmuştu ona. Sıkıca oğlunun buz tutmuş ellerini tutup öperken, "Ah be oğlum. Ne desem ne yapsam da alsam şu yükünü üstünden," diye fısıldamaya başlıyor titreyen sesiyle.

Buruk bir tebessüm kondurup annesinin ellerini sıkıca tutarken, "Bu yükü ben yükledim sırtıma Dijle ana. Bırak, kalsın öyle. Kaldıkça kendi hâlime acıyorum," diye konuştu çaresizlikle. Onca gerçek yüzüne tokat gibi çarpmış, kendine gelememişken Rozalin'in gitmesi ve üzerine gelinmesi, herkesin gerçeği öğrenmesi ile ortada kalmış, hangi tarafa gideceğini bilemeyen koca bir adam olmuştu.

"Böyle deme oğul! Laf mıdır şimdi seninki! Doğrudur, yedi yıldır vicdanınla kavruldun. Gerçek acıtır elbet... Alır candan can ama can da katar oğul..."

Sustu yaşlı kadın. Gözlerinin içinde geçmeyen acısı ile oğluna bakarak tekrar konuştu.

"Bak oğul bana. Benim gerçekliğimi gör hele. Benim ızdırabım hiç geçmez. Kaç yedi yıl devirmişim şu koca şehirde de bir nebze içimdeki yangın gitmedi. Geçmeyen bir yangındı... Eksikmişim gibi bakışlar hiç eksilmedi üstümden. O bakışlar neyse de, 'Kısırdır,' sözü hiç gitmemiştir kulaklarımdan. Hâlâ işitirim o sözü. Tam burada yankılanır o söz." Titreyen sesine gözyaşları eşlik ettiğinde son sözü ile işaret parmağını şakağına dayadı.

"Burası unutmadı hiçbir şeyi... Hawar anan geldi üzerime. Bu sefer de kuması var dediler. Niye dediklerinde, 'Kısırdır, eksiktir,' diye laflar söylendi. Vallahi geçmedi oğul acım. Sonra anan hamile kaldı... O haberi duyduğum gün Allah şahittir ki öldüm. Eksikliğimi daha da yaşadım... Doğduğunuz o günler, o kundaktaki hâlleriniz, meme emişiniz bir an olsun aklımdan gitmez... Hep keşke demişim. Keşke bunları ben yapaydım diye... Nasip işte... Ben doğurmadım ama baktım. Ana oldum doğurmadan. Gerçeğim canımdan can aldı ama bana da sizi verdi. Kabullendim... Kabullenip size tutundum... Demem o ki oğul, bu yaşlı anan sana, 'Ey oğul,

yalandan uyandıysan gerçeğine git. Senin gerçeğin ömürlük değildi benim gerçeğim gibi,' der."

Berzan annesinin söyledikleri sözler ile uzun uzun baktı yaşlı gözlere. Beyninde yeni bir mahkeme kurulurken yine kesildi nefesi. Vicdan azabı gitmişti elbet gerçeği öğrendiğinde. Bu sefer kendine kızmaya başlamıştı. Büyük aptallığına ve o aptallığın açtığı sorunlara. Sonra aklına Evin geldi. Toprak kokulu kadın... Düşündü uzun uzun. Sevmişti elbette ama vicdan azabı ile sevgisi tutsaklığa saplanmıştı. Şimdi ise o tutsaklık gitmişti. Geçmişin sisli bataklık ormanından yürümüş, sonunda iki yol ayrımına girmişti. Bir yolda sis azalıyor, çamurlu toprakların kurumaya yüz tutmuş hâli vardı. Diğer bir yol ise geride bıraktığı o sisli bataklık ormanına doğru sapıyordu. Berzan bu iki yola uzun uzun baktı. Baktıkça geçmişin gerçekleri yalanları ve azaplarını tarttı. Keskin bir nefesi içine çekti. Öyle bir çekişi vardı ki sanki bu çıkmazı ortadan kaldıran bir güç olmasını diler gibiydi. Kararsızlık başını döndürdüğünde gözlerini kapadı. Kapadığı gözlerinin ardında yine aynı yüz belirdi gözleri önüne.

Kendisi gibi hırçın dalgaları olan uzun siyah saçlar, ela gözlerdeki mutluluk saçan ışıltıları ve kiraz rengindeki dudaklarında tebessümü eksik olmayan kadını gördü. Asi kız Rozalin'di o kadın. Gözlerini her kapadığında onun gülen, insana neşe saçan hâlini görüyordu. Sonra bu görüntü şimdiki gibi kayboluyor, yerine başka bir kadın geliyordu. Gözlerindeki mutluluk ışığı gitmiş, yaşlar kaplamış ve acı karışmış öfke dolu gözleri gördü. Dudaklarında alan tebessümün gözleri önünde acı tebessüme dönüşünü gördüğü an yine sızladı içi. El birliği ile asi kızı yok etmiş, yerine yüreği acı yuvası olan bir kadın yaratmışlardı. Bir an olsun gitmiyordu Rozalin'in o son geceki bakışları ve sözleri gözleri önünden. Bir de o banyodaki bakışı, onu öptüğü an ve o yaptıkları zihninde her gece oynuyor ve yüreğine acı ekiyordu adamın. Hak etmediği şeyleri Rozalin'e yaşattığı için acı çekiyordu. O gözlerde kendine duyulan sevgiyi görmüş ve görmezden gelmişti. Tıpkı birçok şeyi görmezden geldiği gibi. Rozalin'e hissettiği duygulardan kaçarken Rozalin'in gözlerindeki hisleri gördüğünde çakılı kalmıştı. Banyodaki olayda bir an her şeyi unutmuş, o bakışların derinliğinde kaybolarak kendine

hâkim olamayıp öpmüştü. O an Rozalin'e olan bastırdığı duygular firar etmişti ve o duygulara kendini kaptırmıştı. Ardından kendine geldiğinde ise koca bir acı ve kendine kızarak geri çekilmişti. O zamanlar omzuna yük olan kadına ihanet ettiğini ve kendine mutluluğu çok görüp düşünüyordu. Gerçeği öğrenmek onun yüklerini almış ve o vicdan azabından kurtarsa da bir gerçek daha vardı. Berzan, Evin'i sevmişti. Fakat gerçekleri öğrendikten kısa bir süre sonra mezarlığa yine gitmiş ve o eskimiş sevgiyi Evin'in mezarına koymuştu.

"Anladım ana seni."

Düşüncelere dalmış zihninde bazı kararlar alırken bağımsızca döküldü sözleri. Dudaklarından çıkan sözleri kulaklarını doldurduğunda oturduğu yerden usulca kalktı.

"Nereye gidersin oğul?"

Dijle annesinin söylediği sözlerle hafif bir tebessüm etti. Sandalyedeki paltosunu eline alıp eğilerek annesinin elini öptüğünde gözlerini yaşlı gözlere dikti.

"Karımı almaya."

Ve iki cümle koskoca konağa kışın ortasında yazı yaşatmaya yetmişti. Nice Berzan'a söylenen sözler bu kararı vermesine neden olmamıştı. Fakat annesinin anlattıkları ile zihnindeki karanlık kör kuyuya ışık tutmuştu. Girmiş olduğu bataklık kaplı ormandaki ayrımlara son kez bakıp, sissiz ve çamurun kurumaya yüz tutmuş olan yolu seçmişti.

"Anan kurban sana da karına da! Git al gel Rozalin'imi."

Oğlundan duyduğu sözler ile sevinçle ayağa kalkıp sarıldı. İçindeki sevinç öyle bir taşmıştı ki dayanamayıp geri çekilerek, merdivenlerin başına doğru hızlıca yürüyüp ellerini iki yanına açarak bağırmaya başladı.

"Duyun, duyun! Berzan kızımızı almaya gider! Ayşe! Ayşe koş!"

Dijle hanımın sevinç bağırışları ile herkes mutfaktan çıkıp avluya toplandı. İlk sevinç sözü Ayşe Hanım'dan gelmişti.

"Ne dersin sen Dijle? Doğru mudur?"

Bakışları bir Ayşe Hanım'da, bir Berzan'da mekik dokuyor, doğruluğunu duymak istiyordu umutla.

"Doğrudur!"

Sevinçle Dijle Hanım'ın dudaklarından dökülen sözle hepsi zılgıt çekmeye başladı. Dilan, Berfin, Helin ve Rojda birbirlerine bakarak kahkaha atıp zılgıtlara eşlik etmişlerdi. Hepsinin dudaklarındaki gülümseme kışın soğuğunda titreyen taş duvarlara bir güneş gibi doğmuştu. Yade Bese duyduğu sözler ile sadece Berzan'a bakmıştı. Onun gözlerindeki kararı gördüğü an bir soluk verdi. Korkuyordu yaşlı kadın Rozalin'in ahının boynuna urgan gibi dolanmasından. Onu en son görüşü, o hiç arkasına bakmadan gidişi bir an olsun yaşlı gözlerinin önünden gitmemişti. Dudaklarında açan gülümseme ile odasına ilerlerken dilinden duaları eksilmedi.

"Berzan! Gel buraya."

Helin koşa koşa merdivenden inen Berzan'ın yanına gitmiş, kolundan tuttuğu gibi köşeye çekmişti. Berzan yengesinin hâline kaş çatarak bakarken birden etrafının kuşatılması ile çatılı kaşları daha da çatıldı.

"Ne oluyor size?"

"Bir şey olduğu yok. Asıl sen anlat, ne oldu da sana bu kararı aldın?"

Helin, Berzan'ın sözleri ile iğneleyici bir bakış atıp dilindeki zehri yavaşça akıttı. O bakışlar ve ima ile Berzan'ın gözleri bir avcı gibi kısılırken keskin bir ses ile konuştu.

"Size hesap mı verecektim karımı almaya giderken?"

"Ha, yani bir karın olduğunu hatırladın."

Bu seferki zehir Rojda'dan geldiğinde Berzan iyice gerildi. Kasılmış dudaklarını birbirine bastırıp ısırdı.

"Diyelim şimdi hatırladım, ne olacak gelin?"

Rojda, Berzan'ın bu sözüyle bir abi değil, karşısında bir kaynın var imasını anladığı için bu sefer gerilme sırası ona gelmişti.

"Çok şey olacak! Eğer yine aynı şeyleri yaşatacaksan gitme! Hem sen böyle hazırlandın ettin de Rozalin senin peşine gelecek mi?"

Berfin'in söylediği sözler ile sustu Berzan. *Gelir mi? Gelmez mi?* soruları aklından geçmeye başladı. Rozalin'in ona olan duygulu bakışları gözleri önüne geldiğinde ve sürekli aile olmaktan dem vuran sözlerini hatırladığında istemeden olsa dudaklarında bağımsız bir kıvrım oluşurken, "Gelir," dedi kesince. Berzan'ın o hâline tek kaşını kaldıran Dilan bir elini beline atıp konuşmaya başladı.

"Bu kadar emin olma istersen. Zira Rozalin'i tanımazsın. Tanımış olsan ona o lafları etmez, namusuna leke atmazdın. Sen en iyisi mi iyi düşün de git oraya. Sonra emin olduğun dağların başına yıkılmasın. Malum gideceğin kız Rozalin'dir, affı olan biri olsaydı orada olmaz, burada, bu evin çatısında olurdu."

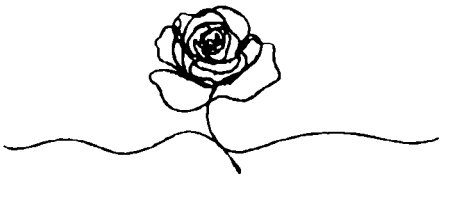
İşte bu sözlere söyleyecek tek bir sözü yoktu Berzan Harmanlı'nın. Gözlerindeki kararlılık yok olmuş, yerine belirsizlik konmuştu. Sert bir yutkunuş yeniden boğazından geçerken geçmişin tokadının acısının geçmesini bekledi. Dilan'ın söylediği sözler tokat gibi çarpmıştı ve her harfin izi yüzüne yapışmıştı. Rozalin'e o sözleri söylediğine bin pişman olmuştu ama pişmanlığı fayda etmemişti olanlara.
"Ne oldu Berzan ağa, sustun?"

Berzan'ın suskunluğuna daha fazla dayanamayan Berfin konuştu sert bir üslupla. Rozalin'e yaptıklarını öğrendiklerinden bu yana Berzan'a düşman kesilmişti dört kadın da.

"Gelecek..."

Gözleri bir boşlukta, aklı bin soruda takılı kalırken dalgınca söylendi. Kulaklarını dolduran dalgın sesi ile kendini toplayıp etrafım saran dört kadına keskin bir şekilde bakarak tüm kararlılığı ile konuştu.

"Getireceğim! Ve kimse söylemeyecek! Hiç kimse!"

"Annem pek bir sevinçliydi, bana, 'Yakında görüşürüz, her şey güzel olacak keçamin,' dedi, sen bir şey anladın mı abla bu sözden?"

"Ne bileyim Rozalin. Annem işte."

"Sen bilmeyeceksin de ben mi bileceğim? Var kesin bir şey, burnuma pis kokular geliyor."

"Ablam bence sen paranoyak oldun. Kadının sesi iyi geldi, hemen kurgular çizmeye başladın kafanda."

"Bir o değil ki! Yengemler de bir tuhaftı. Berfin yengem, 'Berzan çıksa gelse ne yaparsın?' diye sordu."

Sözlerim onun da kafasını karıştırmış olacak ki gözleri yavaşça kısıldı. Dudaklarından, "Hımmm," diye bir mırıldanış düşünceli bir şekilde döküldü. Ardından gözlerinde kuşkulu ve meraklı bir bakışla bana baktı. Sanki her bir hareketimi incelemek ve incelediklerinden bir sonuç çıkarmak ister gibi gözlerini daha da kısarak beni şaşırtan o soruyu sordu.

"Neye ne dedim?"

Anlamadığım için şaşkınlıkla dudaklarımdan dökülen sözlerle öylece bakakaldım ablamın sinirden kızaran yüzüne.

"Zıkkıma Rozalin! Berzan'ın gelme lafına ne dedin diyorum."

"Ne! Berzan mı geliyor, niye?"

Ablamın beni soluksuz bırakan sorusuna cevap veremezken Sima'nın da odaya gelip lafın ortasına dalması ile iyice tepem atmış, hırsla dolmuştum.

"Cehenneme gelsin!"

"Anlamadım bir şey! Biriniz ne oluyor anlatsın."

"Ben anlatayım, annem, Roza görüşürüz, demiş. Berfin, 'Berzan gelse ne yaparsın?' demiş, bizimki de diyor ki, 'Bir çıyanlık var ama ne?' diye soruyor."

Sima'nın sorusunu ablam sıkkın bir şekilde anlattı. Ablamın her sözü ile Sima göz devirip baygın bakışlarla bana bakmaya başlıyordu. Bu bakışlarında sadece tek şey diyordu koca bir *geri zekâlı*. Gözlerindeki o bakışı sivri diline yansıtıp harflere dönüştürerek dudaklarından bir bir dökmeye başladı üstüme.

"Geri zekâlı! Bu muydu? Bacım sen bu kafayla çok yaşamazsın. Her zamanki hâlleri, Berfin de boşluğuna gelmiş, sormuş."

Ablamın bu sözlere başını sallayıp onaylaması ile sıkkın bir nefes bıraktım dudaklarımdan. Sanırım onların deyimi ile paranoyaklaşmıştım. Sıkkın bir şekilde ensemi kaşırken Sima'nın kurnazca bana bakması ve yine o lanet dilini açması ile o dili boynuna dolayasım gelmişti!

"Sahi gelse ne olur?"

"Zıkkım olur! Sormayın bana ya, sormayın!"

Öfkeyle oturduğum yerden kalkıp Sima'nın elindeki poşeti çekip aldım.

"Bak bak, haspama bak, nasıl da sinirleniyor. Gören de koynuna ne zaman gireceksin diye sorduk sanır."

Sima'nın göz devirip muzırca beni deli etmek için söylediği o söz ile nutkum tutuldu. Utancın kırmızı rengi yanaklarıma hücum etmişti. Sinirden kızarmış yanaklarıma utancın kırmızısı da eklenince yüzümün alev aldığını hissettim.

"Yolarım seni Sima! Yaman'a derim Hisam'ı!"

Zar zor kendimi utanç bahçelerinden sıyırıp söylendiğimde bu sefer o kızarmıştı. Fakat onun kızarması utançtan değil, sinirlenmektendi.

"Adamın senin gibi düşmanı olacağına bin borcu olsun."

Söylediği o sözle ister istemez sırıttım. Elimdeki poşeti açıp içindeki elbiseleri çıkarmaya başladım.

"Terzi güzel dikmiş mi?"

Ablamın sorusu ile elime aldığım zümrüt yeşili kadife elbiseyi incelemeye başladım. Dikiş yapılan yeri elimle inceleyip hata bulmaya çalışsam da hiçbir kusur yoktu.

"Vallahi çok güzel yapmış."

"Tabii yapar, senin olduğunu söyledim."

Sima'nın o kahkaha atarak söylediği sözler ile ister istemez güldüm. Beni bilmeyen birkaç esnaf bekâr olduğumu sanıp istiyordu.

Terzi Hamza da bu kişilerin arasındaydı. Evli olduğumu biliyor ama Sima'nın, "Boşanacak, boşanacak!" diye söylenmeleri ile umut iplerini limanına bağlamıştı.

"Yemin ederim o kadar arsızsınız ki benim akrabam olduğunuza inanamıyorum."

Ablamın bize kınayarak bakıp söylenmeleri ile başımı iki yana sallayıp güldük. O sırada çalan kapımızla oturduğum yerden ayaklanıp, "Meleğim gelmiştir," diyerek çıktım odadan. Ablamın ilk göz ağrısı, benim ise hayat mutluluğuma mutluluk katan yegâne yeğenim Yazgı gelmişti. Kapıyı açtığım an o çipil çipil mavi gözleri ile beni karşılayıp belime atlayarak, "Teyze!" diye şakımasına güldüm. Üç gün boyunca babaannesinde kaldığı için hepimiz özlemiştik. Sıkıca kucaklayıp saçlarını öperken, "Teyzesi kurban, ne yaptın bakalım babaannende?" diye sorup öptüğümde teyzemin merdivenlerden çıkarken, "Ne yapacak, oturduk, yedik, içtik, gezdik," demesine güldüm. Benim peşimden gelen ablam ve Sima kapıya yaklaştılar. Ablam ilk kızı ile hasret gidermiş, sonra teyzemi öperken Sima'nın, "Ay sizi öpmeme gerek yok, dün görüştük," demesine ister istemez gülmüştük.

Hep birlikte içeri geçmiş, yarınki düğün için konuşurken teyzem sürekli ablama yarın rahatsızlanırsan yanına şunu bunu al diye uyarılar yapıyordu. Ablamın hamileliğinin son ayları olduğu için ister istemez telaşlanıyorduk.

"Hepsini hazır ettim ana. İnşallah erken doğum olmaz Yazgı gibi."

"Aman kızım, kötü düşünme, kötü olmasın..." Teyzemin içli bir şekilde dediği sözler ile ben de bir iç çektim. Ablamın Yazgı'da olan hamileliği çok zor geçmiş ve erken doğum olduğu için kırk günü hastanede geçirmişlerdi ve bu durum Yazgı'nın iki yaşına kadar sürekli hastaneye gidip gelmesine sebep olmuştu. Yazgı'da ağzı yanan ablam yedi yıl boyunca çocuk sahibi olmak istememişti. Şimdi ise sekiz aylık hamileydi ve Muhammed'in gelmesini bekliyorduk hepimiz.

"Anne acıktım ben."

"Bekle annem, baban gelsin."

Yazgı'nın dudak büküp oflaması ile güldüm. Sürekli bu saatlerde karnı acıkır ve ablamın hayır diyeceğini bilmesine rağmen sürekli aç olduğunu belirtirdi. Yarım saat sonra gelen Yaman ile hepimiz sofrayı kurmuş, afiyetle yemeğimizi yemiştik. Yaman'ın keyfi yerinde olduğu için çiğ köfte yoğurması ile neşemize neşe katılmış oldu. Köfteyi yoğururken hep bir ağızdan türküler söyleyip eşlik etmiş, enişte Rüstem'in anlattığı komik olaylar ise kahkahalarımızın havalarda uçmasını sağlamıştı. Gece geç yattığımızdan dolayı sabah geç kalkmıştık. Yorgun bir şekilde kahvaltı hazırlarken geç yattığımız için söylenmeye başladım.

"Hayırdır, kime söylenirsin böyle?"

Kendi kendime söylemlerimi duyan Yaman gözlerini ova ova mutfağa girip konuşunca dudak büzdüm.

"Kime olacak, bize. Geç yattık, şimdi de uyanamıyorum, başım çatlıyor."

Son sözlerimi hüzünlü bir şekilde yorgunca döktüm dudaklarımdan. Bu hâlime gülen Yaman saçlarımı karıştırıp, "Yazgı gibisin Roz, hadi hazırla kahvaltıyı da çıkayım ben," demesi ile gözümü kısıp eline vurdum.

"Eşek var nasıl olsa, hazırlar."

"Yok vallahi, en büyük eşek benim. İşe git, sonra gel, sizi kuaföre götür. Derdiniz bir bununla da bitmiyor. Kuaförden al, eve gel, hazırlanmanızı bekle, sonra düğüne. Sen bir kahvaltı hazırlama ile eşeksen, ben eşeklerin eşeğiyim."

Yaman'ın bıkkınlıkla söylediği sözlerle ister istemez kahkaha attım. Göz pınarlarıma yaşlar birikmiş, akmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Tabii gülersin, eşeğin kim olduğunu anladın."

Son sözleri ile ayakta duracak gücü bulamadığım için yere çöküp ağlaya ağlaya gülmeye başladım. Gülüşüm bulaşıcı bir etki olmuş ve onu da himayesi altına almasına başladığı an iki deli mutfağı kahkahalara boğmuştuk.

"Tövbe estağfurullah, eşek mi tepti sizi? Hayır mı?"

Ablamın şaşkınca söylediği o sözdeki eşek lafı ile kahkahamız daha da şiddetlenmişti. Gülmekten tek kelime edememiştim. Öyle çok gülmüştüm ki yanaklarıma kramplar girmişti. Yaman'ın olayı anlatması ile ablam da bize katılmış, en sonunda ise, "Doğuracağım şimdi!" diye söylenip kahkaha atarak içeri geçmişti. Yaman ile olan bu diyaloğumuz gün boyu sürmüştü. Yaman'ın dediği gibi olmuştu her şey. Evden bizi almış kuaföre, kuaförden eve getirmişti. Hep birlikte giyinip son rötuşlarımızı yapmaya başladık.

"Hihhh! Suphanallah! İnşallah nazar değmez size yavrum."

Teyzem iki yana açtığı elleri ile üzerimize dua okumaya başlayınca gülümsedik, ablam zümrüt yeşili kadife bindallısı ile öyle güzeldi ki insanın huzura ermesini sağlıyordu. Özellikle o çıkmış yuvarlak karnı ile ister istemez gülümsüyordu insan. Sima ise her zamanki gibi tercihini lila renginde yapmıştı. Giydiği kaftanın içinde lila renginde lale desenleri daha ağır ve asil duruyordu üzerinde. Ben ise tercihimi beyaz altın varaklı kıras xeftan[10]dan yana kuşlanmıştım. Sima'nın dediğine göre bir su perisine andırıyordum. Kalçalarımı aşan asi kıvırcık saçlarımı su dalgası yaptırmış ve asi dalgaları uslu bir dalgaya çevirmiştim. Gözlerime sürdüğüm koyu mavi ve yeşil ela gözlerimi ortaya çıkarırken sürdüğüm siyah sürme ile bakışlarım derin yosunlu bir denizi andırıyordu. Teyzemin bana bakıp gözlerini doldurması ile iç çektim. Sürekli, "Kadersiz kuzum," diyordu. Pek de haksız sayılmazdı bu sözünde. Ne yazık ki yüzümün güzelliği kaderime işlememişti. Derin bir nefes alıp ellerinden öpüp sarıldım daha fazla o hâline dayanamadığım için. Sarılmama karşılık verip geri çekildiğinde, "Hadi hadi, Yaman bekler," deyip o duygudan sıyrılıp kendini toplamasına gülümsedim. Hep birlikte aşağı inerken Yazgı'nın elinden tuttum.

"Teyze yine istemeye gelecekler seni."

Küçücük dudaklarında munzurca dökülen sözlerle elimde olmadan kahkaha attım.

"Arsız arsız konuşmayın, yürüyün."

10. Yöresel bir kıyafet.(y.n.)

"Teyze ben konuşmadım ki torunun konuştu."

"Olsun, sen ona uyma. Aklı daha küçüktür."

"Benim aklım hiç de küçük değil ki!"

Yazgı, teyzemin son sözü ile gocunarak konuşup dudaklarını büzdüğünde güldüm. Yanağından bir makas alıp, "Şişt, ebenin aklı küçüktür," diye sensizce fısıldadığımda o kıkırdayışı ile içim aydınlanmıştı.

"Sonunda! Had..."

Binadan çıkıp arabaya ilerlediğimiz an başını çevirip bizi gören Yaman ilk önce azarlamış, sonra ise şaşkınlıkla sözleri yarım kalmıştı.

"Ulan bu ne? Düğün bizim değildir, biz kız evlendirmiyoruz!"

"Kirveyiz biz! Kız vermeyiz ama kız alırız."

"De böyle ana, sonra gelin niye oğlumu dinlemez diye söylen."

Homurdana homurdana pes ederek arabaya binen Yaman'a gülerek onu takip ettik. Yol boyunca onun uyarıları ve homurdanması ile geçmişti. Düğün alayına vardığımızda ise davullar ve zurnalarla karşılanmıştık. Kadınları düğün sahibi Nesrin Hanım sağ tarafa almış, hürmette kusur etmemişti. Teyzemlerin kirve olması nedeni ile birçok işe yardım etmiş, arada ben ve Sima da yardım etsek de Yaman ve enişte Rüstem'in uyarıları ile oturmuştuk.

"Hisam mesaj atmış."

"Ne yazmış?"

Ablamın sorusu ile Sima alt dudağını ısırıp bakışlarını kaçırınca ablam yine sorusunu tekrarladı.

"Ne yazmış Sima?"

"Buluşalım yazmış."

"Saçmalama yakalanırsınız, bu kalabalıkta asla olmaz!"

Ablamın itirazına katılıp başımı sakladığımda Sima'nın, "Burada değil, sizin binanın orada buluşacağız. Hemen bir iki sokak, ne olur? Abime deriz evden çocuk eşyalarını almayı unutmuşuz, arabayla alıp gelelim diye? Ne olur?" diye yalvarması ile ablam sıkıntı ile gözlerini kapadı. Bu hareketi tamam demekti.

"Tamam! Ama sadece beş dakika! Abine şimdi mesaj atacağım, hastane valizini almaya kızlar gitsin, sen yanımda dur diye. Ama bak sadece beş dakika! Fazla değil!"

Ablamın uyarılarla dolu sözleri ile Sima sevinçle sarılmıştı. O hâllerine başımı iki yana sallayıp içimden, "İnşallah kazasız belasız halledeceğiz," dedim. Her şey ablamın dediği gibi olmuş, Yaman bana anahtarı verip ablamın yanında durmuştu. Arabaya atlayıp mahalleye sürerken bu sefer ben uyarılarda bulunuyordum. Ben eve gidip yalanımızın malzemesini almak için uğrayana kadar onlar Hisam'la binanın arka bahçesinde konuşacaklardı.

Her şey planladığımız gibi gitti. Ben arabayı park edene kadar onlar çoktan bahçeye doğru yol almışlardı. Arabadan indiğimde içimdeki sıkıntı ile söylendim.

"Allah seni bildiği gibi yapsın Sima! Başımızı yakacaksın ama ne zaman!"

Her adımda içimdeki sıkıntı büyüyor gibiydi. Kendimi sürekli, "Sakin ol, binadakiler düğünde, hemen evden valizi alıp Sima ile birlikte döneceksin düğüne," diye sayıklamaya başladım. Her adımımda içimdeki sıkıntı büyüyor, ben kendimi teselli etmeye çalışırken daha da çekiliyordum o beni boğan dipsiz sıkıntının içine. Derin bir nefesi dudaklarımın arasından usulca verip titreyen ellerim ile binanın bahçe kapısını açmaya başladığım an duyduğum ses ile o sıkıntı kuyusu beni yutmuş, bedenim ise buz kesmişti.

"Rozalin!"

Hayır. Hayır! Bu doğru olamazdı! Kulaklarım beni yanıltıyordu... Bu ses ona ait değildi.

"Rozalin."

Adımı ikinci sefer onun dudaklarından dökülmesi ile yanıldığımı anladım. Bu ses, bu tını ona aitti... Beynim onun olduğuna kanaat getirse de gözlerim görmek istiyordu varlığını. Titreyen bedenim benden bağımsız bir şekilde ona doğru döndü. Buz tutmuş ellerim demir kapıdan kayıp iki yanıma cansız bir varlıkmış gibi sallanmaya başladı ve gözlerimin gördüğü adam ile olduğum yere kök saldım. Oydu... Bana adımlayan, yanıma gelmek için ilerleyen oydu! Göz-

lerime şaşkın ve kuşkulu bakışlar atan gözler ona aitti. O attığı her adımda yer yerine benim benliğim sallandı. İki yıla yakın kurduğum dünyam onun adımları ile sallanmaya başladığı an sertçe elimi kaldırdım.

"Dur!"

Dudaklarımdan sert bir şekilde dökülen sözler ile ben de şaşırdım. Kurduğum dünyanın yıkılmasından korktuğum için elimi kaldırıp dur demiştim. İşe de yaradı ilk. Bana doğru ilerlediği adımları durdu kısa süre. Sonrası ise yeni sarsıntılar ile devam etti bana doğru adımlamaya. Dayanamadım, içimde ekşiyen safra midemi bulandırıp ağzımda ekşi bir tat bırakırken tekrar bağırdım.

"Dur orada!"

Bağırışım ile kaşlarını çatıp durdu. Uzun uzun titreyen bedenime baktı. Havada olan elimin titreyişinde takılı kalan gözlerini gördüğüm an elimi yumruk yapıp indirdim. Zayıf düştüğümü görsün istememiştim. Zayıf da değildim zaten! Hiç beklemediğim bir anda darbe almış ve sarsılmıştım! Şimdi ise kendimi toplamam lazımdı. Derin bir nefesi içime çektiğimde kendime sakin ol diyordum. Ama ne fayda? Sakin olmak bir yana, her saniye içimdeki adrenalin büyüyor, koca bir kaos yaratıyordu içimde.

"Ne işin var burada?"

İçimdeki kaosa rağmen sesim bir çelik gibiydi. Titreyen bedenime meydan okuyan dilim onun sözleri ile iyice sivrildi ve bir ok misali harfleri onun üzerine saplamaya başladı.

"Karımı almaya geldim."

"Karını almaya mı? Hangi karını? Ah, dur sen söyleme, ben söyleyeyim."

Alaylı bakışlarımı gözlerine çıkartıp onu durduğum adımları ben atmaya başladım. Kararlı adımlarım ile tam önünde durduğumda kalbimin öfke ile çarpışını hissettim. Burnuma onun kokusunu iliştiren rüzgârdan dahi midem bulandı. Tenine binlerce iğne batıyor gibi hissettiğimde gözlerimdeki nefreti gözlerine akıtarak kustum içimdeki zehri.

"Namusuna laf söyleyip başına silah dayadığın karını almaya mı geldin Harmanlı? Hangi adam namusuz bir kadını almaya gelir?"

Bozguna uğramış yüzü renkten renge girdi. Solgun dudakları birkaç kez kapanıp açıldı sözlerimle. O an anladım ki diyecek söz bulamıyordu mühürlenmiş dudaklarından dökecek. Onun suskunluğu bana güç katmış olacak ki dudaklarımda alaycı kıvrım bir gonca gibi filizlenirken, kolumu tutmak için uzanan ellerine gözlerimde iğneleyici bakışlar yer etmişti.

"Ben..."

Cılızca çıkan sesi ile tek kaşım havalandı. "Sen ne?" dedim gardımı geçirdiğim soğuk sesimle.

"Ben, ben o gün o sözlerim için öz..."

"Sen o gün o söylediğin sözler için hiç özür dileme Harmanlı. Hiç dileme!"

Sert sözlerim onun cılız sözlerini bir bıçak gibi kesip atmıştı. Takındığım sert üslup ile gözlerini daha da kıstı. Anlaşılan benim ona bu şekilde davranacağımı sanmıyordu. Sahi o ne sanıyordu? Bir özür ile geçeceğini mi sanıyordu? Hiç mi tanımamıştı beni?

"Geri zekâlı seni tanımış olsa onca sözü der miydi sana?"

İçimdeki ses yüzüme kocaman bir tokat attı. Bu tokat ile kendime geldiğim an daha da hırslandım. Beni zerre tanımamıştı! Şimdi ise bu Rozalin'i yeni görüyordu. Zira elimde kendi canımı acıtan bıçakları atmış, keskin kılıçlar almıştım. Karşımdakini delip geçecek derece keskin kılıçlarım elimdeyken üzerimde öyle bir zırh geçirmiştim ki bin darbe gelse dahi beni yıkmazdı. O zırh benim acılarım öfkem ve hırsımla dövülmüş ve yara bere içindeki ruhuma tam oturmuştu. Şimdi ise beklenmedik zamanda gelen adam ile ilk savaşım yapacaktım ve ben bu savaşa çok hazır değildim.

"Haklısın..."

"Hadi ya? Ciddi misin? Bak ben de haksızım sanıyordum, tüh."

Alaylı bir şekilde küçümseyici bakışlarım ile konuştum. Ardından ise birkaç adım uzaklaşıp onu umursamayarak telefonumu çıkarıp Sima'yı aramaya başladım. Birkaç çalıştan sonra açılması

ile, "İki dakika içinde yanımda ol," deyip telefonu kapatıp Berzan'a bir kez olsun bakmadan bina kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Kendimi güçlü hissetmemin yanında heyecan panik ve korkuda damarlarıma işliyordu. Fakat ben savaşa hazır olmasam da hazırlanmış bir er gibi cenk ortasında bekliyordum. Tam da vaziyetim böyleydi. Savaşa hazır ama heyecan, korku ve hırsla bekleyen bir er!

"Nereye?"

"Cehenneme gidiyorum."

"Rozalin! Konuşacağız!"

Son sözüm onun sabrını zorlamış olacak ki sesini yükseltmiş, o hiç sevmediğim keskin tonuyla konuştu. Sesindeki soğukluk ile ürperdim. Fakat hızla kendimi toplayıp sıçramamı kamufle ederek sert umduğum bakışlarla ona döndüm.

"Seninle hiçbir şey konuşmayacağım! Nasıl geldiysen öyle defol!"

Sesim benden bağımsız bir şekilde yüksek çıktı. Kalbim göğsümü heyecan ile döverken derin derin soluklar aldım. Beni bu şekilde titreten sinir miydi yoksa korku ve heyecanın sardığı adrenalin mi bilmiyorum. Tek bildiğim sıtmaya tutulmuş bir hasta gibi titriyordum.

"Sesinin ayarına dikkat et!"

Katı şekilde söylediği sözler ile nevrim döndü. Gözlerimin önüne hırs perdesi indiğinde hiçbir şeyi umursamayarak ona doğru adımladım. Her adımım zemini sarsar vaziyetteydi. Kararlı ve hırslı...

"Etmiyorum! Etmiyorum! Ne yapacaksın he, ne yapacaksın? Kafama silah mı dayayacaksın? Söylesene, ne yapacaksın Allah'ın belası!"

Kanıma işleyen öfke zehri bedenimi sarmalamış, bununla da kalmayıp zehrini dilime de akıtmıştı. Ellerimde ufaladığım hırsımı göğsüne vura vura temizledim. Her sözümde bağırışlarım artmış ve sertçe o heybetli göğsüne darbelerimi indirmiştim. Ta ki bileklerimden kavrayıp beni kendine çekene dek. Beklemediğim bu hareket

ile ne yapacağımı şaşırdım. Her nefes alıp verişimde göğsüme çarpan göğsüm ile nefes almak istemedim. Tenimin tenine değmesine tahammül edemedim. Şaşkınlığa bulandığım o hâlden sıyrılıp kurtulmak için çabaladım.

"Bırak!"

Bu çabalarıma keskin sesim de eklendi. Her çırpınışımda onun pençelerine saplanıyor, göğsüm göğsünde yer açıyordu kendine.

"Bırak dedim sana beni!"

Boşa giden çırpınışlarıma yeni sözlerimi ekledim. Eklediğim sözler hiçbir işe yaramadı daha önce dediğim sözler gibi. Hırsla soluyup gözlerimi kaldırıp bana derince bakan elalarına diktim.

Benim gözlerimde koca bir cehennem ateşi varken, onun gözlerinde sabrın yanı sıra koca bir azap vardı. Bunu o gözlerindeki sarılarının karışmış olduğu yeşillerden anladım. Gözlerimden düşmeyen bakışları yavaş yavaş kısıldı tıpkı kurbanının boynuna dişlerini geçirmeden önce onu inceleyen bir aslan gibi. Bakışlarını gözlerimden çekip yüzümde gezdirdi. O an ne gördü, ne anladı anlamadım yüzümden ve bakışlarımdan. Zira beni inceleyen bakışlarının arasında yavaş yavaş öfke filizlerini gördüm. Göz bebeği küçülmüş, sarıları kurak toprakların rengini almıştı.

"Senin için geldim Rozalin."

Gözlerimden gözlerini hiç çekmemişti bu sözünü söylerken. Bir eliyle bileklerimi kavrayıp belimin arkasına yerleştirmiş, boşta kalan eliyle de önüme gelen, her nefes alışverişimde havalanan saçımı kulağımın arkasına yerleştirmişti. Eskiden olsa bu hareketleri ile sevinçten havaya uçar, umut sandallarımı okyanuslara bırakırdım. Ama şimdi? Şimdi ise tenime iğneler batıyordu. Tenime işleyen iğneler ise beni uyuşturup içimdeki ateşin kontrolsüzce yayılmasını sağlıyordu.

"Benim için? Ben kimim ki senin için?"

Dudaklarımdan dökülen sessiz kelimeler koca bir fırtınanın habercisiydi. Fakat anlamadı o sessiz fısıldayışımın ardından gelecek fırtınayı. Gözleri ışıldadı sözlerimle, durgun oluşumu farklı bir

Ninova

şekilde sanmıştı. Sandığı ile kalmıştı... Sandığı şey ile şefkatle açan tebessümü dudaklarında yer etti. Ardından ağır bir şekilde elini kaldırıp sağ yanağımı avuçladı.

"Asi bir kadınsın, karımsın..."

Karımsın... Karım? Duyduğum o sözlerle elimde olmadan tebessüm etmeye başladım. Tebessümüm gülüşe, gülüşlerim ise deli bir kahkahaya dönmüştü. Kahkahalarıma acımın öfkesi karışmıştı. Göz pınarlarımda bu sefer acıdan değil, öfkeden yaşlar birikmişti. Kendimi durduramıyor ve deli gibi kahkaha atmaya devam ettim. Bu hâlim onu korkutmuş olacak ki elimi bırakıp iki eliyle yüzümü avuçlayıp, "Rozalin?" dedi endişeli sesi ile. O an daha da hırslandım. Kahkahalarımın sesi yavaş yavaş azalırken kendini büyük bir öfkeye bıraktı. Yüzümde olan ve bana ıstırapları veren elini sertçe yüzümden çektiğim an var gücümle yüzüne tokat attım. Hırsımın hepsini avuç içimde biriktirmiş ve onun suratına bulamıştım bu hareketimle. Attığım tokadın etkisi onda şaşkın bakışlara sebep olmuş, bende ise büyük bir rahatlamaya sebep olmuştu.

"Senin karın yok Harmanlı. Senin karın hiç olmadım ben. Daha düne kadar Evin'im diyen adam bugün gelip bana karımsın diyemez! Sen, sen o kadını çoktan kaybettin."

"Ben... Ben böyle olsun istemedim..."

"Sen birçok şeyi istemedin Harmanlı. Benim ile evlenmeyi istemedin, aile olmayı istemedin..."

Sustum. Boğazıma düğümlenmiş acılarımı yutkunup dolan gözlerimi kapattım. Sesim sonlara doğru kısılmıştı, gardımı düşürmüştüm. Art arda yutkunup kendime güçlü ol diyerek kendimi toplayıp gözlerimi açıp sesimi kontrol ederek yeniden konuşmaya başladım.

"Sana olan sevgimi istemedin, eşim olmayı istemedin, beni üzmek istemedin, bunları yaşatmak istemedin. Sen... Sen istemediğin çok şey yaşattın bana."

"Rozalin, her sözünde haklısın ama o zamanlar ben."

"Sen ne? Gerçekleri mi bilmiyordun?" Sözünü kesmem ile

derin bir iç çekti. Elleri saçlarıma giderken bir adım geri çekildim.

"Beni bir anlasan..."

Geri çekilmemi bir adımıyla kapatıp elini belime atıp kendine çekti. Ben bir şey yapamadım bu hareketiyle. Geri çekilme çabalarım ise çabadan başka bir şeye yaramayıp hatta daha da yakınlaşmamızı sağlayınca durdurdum o çaba kırıntısını.

"Ben seni zamanında anlamayı çok seçtim."

"Biliyorum asi..."

"Hiçbir şey bildiğin yok. Bilmiş olsaydınız beni anlar, içime o kadar acı ekmezdiniz."

"Bırak diktiğim acıları söküp atayım, bırak o benden açmamı istediğin kapıları açayım sana."

Gözlerimin içine bakarak konuşuyordu. Ağzımı açıp konuşacağım an boştaki bir elini dudaklarıma bastırdı.

"Şşşt, şu an dilinden dökülecek sözleri biliyorum, o yüzden bir şey deme. Senin için, bizim için geldim."

Son sözleriyle alnımda hissettim dudaklarını. Hem sözleri hem de yaptıklarıyla yine yaktığından habersizdi beni. Gözlerimde bir acı kol gezerken kulaklarımız işitti Sima'nın sesini.

"Berzan?"

Şaşkınlık ile yanımıza gelen Sima ve Hisam ile bakışlarımı çektim gözlerime derince bakan elalardan. Sima'nın yüzündeki şaşkınlık yavaşça korkuya dönerek yanıma geldi. İkimizin o sarmaş dolaş hâline bakması ile kendimi toplayıp Berzan'ın da boşluğundan faydalanarak geri çekildim. Geri çekilmem ile bu sefer kendimi Sima'nın güvencesi altında buldum.

"İyi misin sen?"

Nasıl olduğumu da kestiremiyordum. Endişe dolu bakışlarını benden çekip Berzan'a iliştirdi. O an fark ettim ki Berzan'ın bakışları Hisam'daydı. Sima bu bakışları görünce daha da endişeye kapılıp öksürüp Berzan'ın kendine bakmasını sağladı.

"Ne işin var burada?"

"Bu kim Sima?"

Sima'nın sorduğu soru havada uçmuş, Hisam başka bir soruyla o uçan sorunun yerini doldurmuştu.

"Rozalin'in kuzeni."

"Kocası!"

Sima, Hisam'ın sorusunu cevapladığı an Berzan'ın sertçe lafa karışıp dişlerini sıkarak konuşması ile yutkundum.

"Doğru, bir de o mesele var. Ee, ne diye geldin habersiz?"

"Haber vermek mi gerekti?"

"Ee yani. Onca yoldan geliyordun, hazırlık yapardık. Koca bir kazan alırdık bilseydik geleceğini."

"Kazan?"

Berzan'ın şaşkınca sorduğu soru ile kendime gelip Sima'ya baktım. Konuşulanları anlamıyordum, zira bu karşılaşma benim kendimi kaybetmeme sebep olmuştu.

"Ne kazanı?"

"Berzan'ı içine atıp yakacağımız kazan."

Sima'nın benim şaşkın soruma verdiği cevapla iç çektim. Gözlerimi kapatıp derin nefeslerimi içime doldurarak ardımı döndüm.

"Nereye?"

"Düğüne." Berzan'ın sorduğu soruya kesik bir sesle cevap verdim. Kalbim daha fazla bu yüzleşmeye dayanamamış olacak ki sıkışmaya başlıyor ve nefesimi kesiyordu.

"Çocuk valizi?"

"Başlarım çocuk valizine, hadi."

Sima'nın kolundan var gücümle tutup ilerlerken bir an olsun bakmadım arkama. Fakat onun elalarının sırtıma bir mızrak gibi saplanıp beni izlemesi ile elim ayağım dolanıyordu.

"Peşimizden gelmez mi?"

"Gelmemesini umuyorum."

Sıkıntı ile nefes verip hızla arabaya bindiğimde kemerimi takıp

kapıları kilitledim. Sanki kendimi güvenceye alır gibi bir hâlim vardı. Sahi neyden korkuyordum? Berzan zorla kolumdan tutup beni götürecek bir insan değildi ki! O zorla bir şey yapmazdı... *Dı* diyorum çünkü onu tanıdığımdan artık emin değildim. Sahi şu an ben neyden emindim? Arabayı sürdüğüm yolun nereye çıkacağını dahi kestiremiyorken bu bulanık zihnim neyden emindi?

"Rozalin, sakin ol titriyorsun."

Sima'nın korku dolu sözleri ile zihnimin bataklığından sıyrılıp direksiyonu tutan ellerime baktım. Gözlerimin önünde benden bağımsızca titreyen parmakların bana ait olup olmadığını kestiremedim. Durdurmak için direksiyonu kavradığımda bu sefer sol ayağımın bağımsızca titreyişi ile dişlerimi sıktım. Vücudumu kontrol edememem içimdeki öfkeyi daha da alevlendiriyordu.

"Rozalin?"

Elimin üzerine konulan el ile irkilip elimi çektiğimde, "İyiyim," dedim tok bir sesle. İyi falan değildim! Ama iyi olmak zorundaydım!

"Abimi arıyorum."

Sima'nın korku ile konuşmasına bir şey demedim. Neyden korktuğunu da anlamadım. Benim bu hâlimden mi yoksa Berzan'ın ne yapacağından emin olamamasının vermiş olduğu korktuğuydu kestiremedim. Sima'nın konuşmalarını dinlerken arkamdaki araca baktım. Yola çıktığım andan itibaren beni takip ediyordu. Düğün alanına geldiğimizde arabayı sağa çekip durdurdum. Benimle birlikte duran Berzan ben arabadan inene kadar inmemişti. Derin bir nefes alıp burun kemerimi sıkıp gözlerimi kapattım. Bugünün böyle olacağını tahmin dahi etmezdim, etseydim, o şüphelerimin üzerine düşseydim, bu karşılaşma bu şekilde olmazdı.

"Hoş gelmişsin Berzan. Haber verseydin seni karşılamaya gelirdik oğul."

Enişte min sesini duyduğum an gözlerimi açıp o tarafa döndüm. Teyzemlerin geldiğini gördüğümde bir iç çektim. Ablamın ve teyzemin gözlerindeki endişe ile bana bakışlarına tebessüm ettim ister istemez.

"Ben iyiyim."

Dudaklarımı kıpırdatıp sessiz bir şekilde fısıldadım bana endişe ile bakan iki kadına. Sözlerim onların içindeki ateşe su dökmüş olacak ki derin solukları dudaklarından aynı anda döküldü. O sıra enişte Berzan ile konuşuyor, bir misafirini ağırlayan ev sahibi gibi hürmet ediyordu. Yaman ise tam tersine her an savaşa hazır, gözlerindeki hırçın dalgalar ile bir Berzan'a bir bana bakıyordu. Enişte min ne konuştuğunu tam anlayamamıştım ta ki, "Hadi ayıp olacak, geçelim masaya, eve gidince konuşuruz," demesi ile anladım ki düğünden sonra konuşulacaktı.

Anladığım gibi de olmuştu her şey. Düğün alayında Berzan'ı gören herkes kim olduğunu sormuş, öğrendiklerinde ise şaşkınlık ile bakmışlardı. Berzan'ın kocam olduğunun fısıltısı kulaktan kulağa yayılmış ve herkes öğrenmişti. Bu herkesin içinde Berzan'dan boşanmamı bekleyen terzi hüzünle bakmış, o umut dolu sandallarını gözlerimin içine baka baka batırmıştı. O ve onun gibi bana his besleyen insanların bakışları bende, benim bakışlarım ise dolup taşan düğün alayında takılı kalmıştı. Birkaç metre ötede olan adamın varlığı beni karanlığa hapsetse dahi bir kez dönüp bakmamıştım üzerimde asılı kalan gözlere. Varlığı yetmezmiş gibi onun varlığı hakkında sorulan sorulara dudaklarıma mühür vurmuştum.

Adını dahi anmak istemezken evliliğimiz hakkında konuşulması benim canımdan can alıyordu. Canımı yakan tüm o sorulara soruları cevaplayan ablam ve teyzem olmuştu. Dudaklarımı açıp konuşamamıştım tıpkı şimdiki gibi. Konuşacak çok şeyim vardı oysaki ama tek bir kelime dökülmüyordu dudaklarımdan. Sanki dilim küsmüştü tüm harflere.

"Rozalin bizim nasıl kızımızsa, sen de bizim oğlumuzsun."

Havada uçuşan sözlerin kime ait olduğunu kavrayamıyordum. Zihnimi kendi içimdeki girdaba öyle bir kaptırmıştım ki zar zor havada sallanan sözler kulağıma ilişiyordu.

"Ben Rozalin'e bir söz verdim. O bu evden gitmek istemediği sürece onu yollamayacağım. Şimdi Rozalin sen söyle. Gitmek istiyor musun?"

Yaman'ın sözleri ile bakışlarımı yerden usulca kaldırdım. İlk önce Yaman'ın kesin gitmeyeceğimi bildiği fakat yine de bildiğini teyit etmek için duymak isteyen bakışlarım gördüm. Onun kendinden emin olan bakışlarından gözlerimi çekip Berzan'ın merakla harmanlanmış gözlerine iliştirdim. Gözlerim ona baksa dahi görmüyordum o gözleri. Ya da ben görmediğimi zannedip o bakışların içine düşmüştüm. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, şu an gözlerimin önünde canlanan acı hatıralarımdı. Zihnimden bir kez dahi gitmeyen sözler ve yaşadıklarım bir bir oynamaya başladı gözlerimin önünde. Ona aile olmaktan bahsettiğimde bana dediği sözleri hatırladım. Araladığım kapının suratıma nasıl çarptığını hatırladığımda içim yandı. Gözlerim doldu, dudaklarım titredi.

O gün yüzüme çarpan açtığım kapının acısını hâlâ içimde yaşarken, şimdi bir başkası tarafından o kapı yeniden açılıyordu. Ve o kapıyı açan kişi de ne yazık ki benim yüzüme kapıyı çarpan adamın kendisiydi. Ben onca acı ile tutuşup inlerken görülmemiş, duyulmamıştım da şimdi mi gözükmüştüm? Acısını bıraktığında mı ben aklına gelmiştim? Ben kendi acımla kavrulup kül olmuşken mi aklına düşmüştüm?

Sahi, ben onun aklına ne zaman düşmüştüm?

"Rozalin? Ablam bir şey söyle, sıkma kendini."

Ablamın korkuyla harmanlanmış sesi ve buz tutmuş parmaklarını elimde hissettiğim an irkildim. Buğulu bakışlarım ablamın korkuyla titreyen gözlerini gördüğü an kaşlarım hafifçe çatıldı. Neydi onu bu şekilde korkutan?

"Teyze, ağlama..."

Yazgı'nın ağlamaklı bir ses ile yanıma gelip gözümden akan yaşı silmesi ile elektrik çarpmış gibi titredim. Onları korkutan benim kendimden haberim olmayan bu hâlimdi. Titreyen bedenim, gözümden ne ara aktığını bilmediğim yaşlarım onları bu şekilde korkutmuştu.

"Aptal! Koca bir aptalsın Rozalin! Hani giyinmiştin savaş zırhını?"

İçimdeki hırçın kadın sözlerini hiç acımadan suratıma çarptı. Çarptığı acılarım yine kılıcımı sağlam şekilde tutmamı sağladı. İlk

başta derin bir nefes aldım, sonra ise asice gözümden akan yaşı sildim. Kendimi toplayıp içimdeki öfke kıvılcımları ile ayağa kalktım. Kuzguni bakışlarımı Berzan'ın gözlerine saplayıp mühürlü dudaklarımı aralayıp kesin bir şekilde tısladım.

"Gitmeyeceğim!"

Ninova

DİRENİŞ

Sokak lambalarının aydınlattığı caddeye baktım. Gözlerim boşluğa dalmış, zihnim yine kendini bilmediğim sisli ormanlara bırakmıştı. Yaşadığım ani şeyler sırtıma bir kambur gibi yapışıp omuzlarımı yere eğiyordu. Gitmeyeceğim dememe rağmen inat edip üsteleyen adam ise bu yükün ta kendisiydi. Derin bir nefes alıp ağrıyan başımı ovarken balkon kapısının açılması ile gözlerimi kapadım.

"Uyumamışsın."

Duyduğum ses ile nefes almadım. Kaçtığım adamın sürekli ensemde bitmesi beni huzursuz ediyordu.

"Uyumadım."

Dudaklarıma kondurduğum sigaramdan derin bir nefes içime çektim. Çektiğim dumanın beynimi uyuşturmasını, bedenimi gevşetmesini bekledim.

"Bırakmamışsın."

Sessizce söylediği söz ile elimdeki sigaradan bahsettiğini anladım. Dudaklarımın arasından içime çektiğim dumanı usulca gecenin siyahlığına üflediğimde havada yayılan o gri renge baktım usulca. Bakışlarım sigara dumanını incelerken bir iç çekip tekrar konuştum.

"Derdim bitmiyor ki sigarayı bırakayım."

Söylediğim söz ile iç çektiğini duydum. O da biliyordu derdimin kendisi olduğunu.

"Derdinin bitmesi için elimden geleni yaparım."

İşittiğim sözler ile dudağıma götürdüğüm sigaramı çekmeden öylece durdum. Sözlerini zihnimde ölçerken dudaklarım alayla kıvrıldı. Ardından sigaramdan tekrar bir nefes çekip başımı ona doğru çevirdim. Sokak lambasının yarısını aydınlattığı yüzüne baktım. Gözlerine yansıyan gecenin yıldızları sönük ışıklar gibi duruyordu. Yorgunluğunu gözlerinin altında misafir olan şişliklerden anlamıştım. Fakat oralı olmadım. Çünkü ben ondan katbekat yorgundum.

"Hiçbir şey yapma," söylediğim söz ile başını indirdi ağırca. Dudaklarından nefesini soluyup elleri ile yüzünü sıvazlarken, "Rozalin, istediğin aile olmak, yuva kurmak değil miydi? Bak, geldim, bir şans istiyorum, af istiyorum, neden zorluyorsun?" dedi gözlerime çaresizlikle bakarak. Onda gördüğüm çaresizlik içimi bulandırıyor, boğazımda acı bir tat bırakıyordu.

Bu bulanma ise kusma isteğimi getiriyordu. Öğüre öğüre kusup içimdeki o safrayı atmak istiyordum. Bir bilse şu sözlerinin nasıl canımı acıttığını ve midemi bulandırdığını, vallahi söylemezdi. Ağzını açmazdı.

Bana yaşattığı şeyler hafif değildi, bana söylediği sözler yenilir yutulur değildi. Çok değil, birkaç yıl önce ona aile olmaktan, eş olmaktan bahsettiğimde yüzüme çarptığı o kapıyı kendisinin şimdi açması nasıl can yakıyordu bir ben, bir de Allah bilirdi.

O zamanlar söylediğim sözlerim zihnimde yankı yaptı.

"Bıraksan ya ölen ile ölmeyi? Açsan ya kapılarını... Ben aile olmak istiyorum, yuvam olsun istiyorum," söylediğim o sözler zihnimde yankı yaptıkça yandım elimdeki şu sigara gibi. İçimde eski bir yara açılmış, kanamaya başladığında o yaraya bir duman çektim. Sonra yine sızladı kanayan yaram, onun o sözleri aklıma gelince.

"Sen ne diyorsun Rozalin! Ben benden gidene alışamamışım! Sana

mı alışacağım! Yüreğimde başkasının sevgisi azabı varken seni sevmeyi aile olmayı nasıl istersin!"

Zihnimin en kuytu köşelerinde asılı sözleri hatırladığım an yüzüm kasıldı. Yine acımdan güç aldım. Yüzümde bir donukluk, gözlerimde soğukluk ile baktım karşımdaki adama.

"Sen ne dersin Berzan Harmanlı?"

Sessiz bir fırtınanın habercisi gibi döküldü dudaklarımdan katı sözler. O yine anlamadı ondan aldığım bıçak darbesinin hırsıyla elindeki bıçağı kapıp ona saplayacağımı. Bakışları yumuşadı, dudaklarında hafif bir tebessüm açarken kendinden emin bir şekilde, "Aile olalım diyorum. Yetti bizden giden zamanlar," dedi. O sözleri ile dudaklarımda soğuk bir tebessüm açtı. Ne kadar da basitti bu sözler onun için. Sanki acele ile edilmiş sözlerdi. Oysa benim bu sözlerim dudaklarımdan ince ince dökülmüştü. İçimden kanata kanaya akıtmıştım harflerimi dudaklarımdan. Şimdi ise onun dudaklarından dökülen sözler sanki benim o sözlerime bir küfür gibiydi. Dudağımdaki tebessüm öyle soğuktu ki o yumuşayan bakışları değişti. Dudağında açan gülümsemesi benim soğuk tebessümüm ile donmuş ve parçalanmıştı. Endişe ile gözleri titrediğinde bir adım attım ona doğru. Ve o bu adımımla fırtınanın kapısına vurduğunu anlasa da geç kalmıştı durdurmak için.

"Sen ne dediğinin farkında mısın Harmanlı? Pişkin pişkin gelip onca şeyden sonra benden nasıl aile olmayı istersin?"

"Roza..."

"Kes!"

Adımı söylemeye kalkması ile sertçe elimdeki sigarayı attım. O öfke ve hatırladıklarımla kendimi kaybedip bir tokat daha attım o pişkin suratına. Attığım tokadın sesi kulaklarımda yankılanmış, avuç içlerimde uyuşukluk bırakmıştı.

Ama içim öyle rahatlamıştı ki sanki içimdeki o dert balonu birden patlamış ve içindekiler tenimden havaya karışmıştı.

"Yeni mi geldi aklına aile olmak! Yeni mi geldim aklına? Ne oldu Berzan Harmanlı o sözlerin? Nerede o sevdiğinin acısını ya-

şayan adamın kalbi! Ne oldu o kalbe? Ne oldu da döndün bunca seneden sonra?"

Art arda öfkeyle sorduğum sorular ile suskunluğa büründü. Yüzü attığım tokattan dolayı mı yoksa sorduğum sorulardan mı gölgelendi, bilmiyorum. Fakat simsiyah kesilmişti yüzü. Gecenin karanlığı ile yarışacak kadar kararmıştı. İndirdiği başını kaldırmadan gözlerini gözlerime çıkardı. İşte o an korktum. Öyle bir renge bürünmüştü ki nefesim kesildi. Ben bu rengi biliyordum. Ben bu karanlığı biliyordum. Tıpkı o geceki gibiydi elaları, bir eroinmamn gözleri gibi kızardı göz pınarları. Elalarında ise koca bir cehennem ateşi vardı. Korktum bu şuursuzca bakışından. Çünkü bu bakışlardaki cehennem ateşi ile yanmıştım ben o çirkin iftirası yüzünden.

"Her şey değişti!"

Sertçe dudaklarından dökülen o üç cümlede çok şey vardı. Dediği gibi her şey değişmişti. En büyük değişiklik ise yalanlardı. Yalanlar değişmiş, gerçekler ortaya çıkmıştı, çıkan bu gerçekler ise hepimize yeni kapılar açmıştı. Kimi benim gibi başka bir kapıya gitmiş, kimi de Berzan gibi kapattığı kapıyı tekrar açıp o kapıdan içeri girmişti. Fakat bir şeyi düşünmemişti Berzan Harmanlı. Girdiği o kapının ardında artık ben yoktum ve o bunu anlayacaktı.

"Haklısın, her şey değişti... Sen değişmişsin ama ben de değiştim Harmanlı. Ben benim karşıma geçip de, 'Sevdiğim kadının acısını atamamışım,' diye laf söyleyen adamın hançerlerini kalbimde taşırken bir adım atmam. Ben bana yaşatılan acıların intikamını almadan, bana kan kusturanlara kan kusturmadan tek bir adım atmam! Sen de bunu iyi bil!"

Hiçbir şey söylemedi, uzun uzun kararmış gözleriyle baktı. Anladı sandım, sözlerimin altında kaldı sandım. Ama yanıldım. Hızlı bir hamle ile beni belimden tutmuş, kendine çekmişti. Ben bu ani yaptığı olayı hiç beklemediğim için şaşkınlıkla kaldığımda dilimi bağlayan, düğüm düğüm eden ikinci hareketi yaptı. Bedenini bedenime yaslayıp kendisi ile birlikte döndürerek sırtımı sert duvara yasladı. Hareketlerini algılayamadım için başım dönmüştü. Sırtımdaki soğuk duvarın o ürpertici hissi olmasa zihnim hâlâ ne olduğunu

çözemeyecekti. Dudaklarım beklemediğim bu hareketler karşısında açık kalmıştı. Sırtımdaki soğuk duvarın ürpertisi ise yavaş yavaş parmak uçlarımdan saçlarımın uçlarına doğru ilerlemeye başladığı an sözleri ile o ürperti titremeye dönüştü.

"İstemiyor musun şimdi sen?"

Kurumuş dudaklarından birer buz tanesi gibi döküldü sözleri. İstemediğimi o da biliyordu ve bildiğini teyit etmek istiyordu.

Kurumuş dudaklarım dilime bir sarmaşık gibi dolanan sözleri söylemek için kıpırdamaya başladığında o bir adım daha atıp başını yüzüme eğerek o cehennemin ateşini taşıyan gözlerini gözlerime dikerek konuştu.

"Nerede o kadın Rozalin Harmanlı?"

Sorduğu soruyu anlamadığım için kaşlarım bir yay gibi gerilmiş ve kurumuş dudaklarımdan, "Ne nerede?" diye bir fısıltı döküldü.

"Gözlerinde beni yaşatan kadın nerede?"

Dudaklarından dökülen sözleri bir zehir olup aktı tenime. Tenimden damarlarıma ilerlediğinde acıyla kıvrandı ruhum. Biliyordu... Peki ne zaman anlamıştı? Ne zaman anlamıştı da bildiği hâlde sessiz kalmış, beni o sessizliği ile öldürmüştü?

"Sen..."

Titreyen dudaklarımdan harfler sarsılarak döküldü. Göz pınarlarımda bir anda inciler birikti. Canıma batan inciler kirpiklerimden düşüp yanaklarımda yuvarlanarak çeneme indi büyük bir kederle.

Bir kez daha kılıçtan geçirdi Berzan Harmanlı bu sözleriyle. Benim onu sevdiğimi bilmesine rağmen sessiz kalmıştı. Belki bu sessizliğini anlarım, anlardım da niye o zaman onu sevdiğimi bile bile bana o çirkin olayı yakıştırmış beni suçlamıştı? Neden böyle bir ateşe beni atmıştı? Evine konduramadığı o gerçeği onu sevdiğimi bile bile nasıl yapabilmişti!

Karşımda duran adama baktım gözümdeki yaşlar ile. Allah şahit ki şu an yaşlarımın neye olduğunu bilmiyordum. Sanırım yedirememiştim her şeyi bilip bana onca yaşattıklarını, yakıştırdıklarını...

"Ben anlamıştım... Aile olalım dediğin an anlamıştım. Ben..."

"Sus!"

İçimdeki acı onun sözleri ile iyice harlanınca dayanamadım. Kolları arasından kurtulmak için boş bir çaba sarf edip titreyen sesimle tısladım. Daha fazla konuşup kabuk bağlayan yaralarımı kanatmasını istemedim. O zehre bulanmış dilinin içimdeki ateşe bir har gibi dökülmesini istemedim. Kaç kez daha bu adamın imtihanından geçecektim bilmiyorum. Bildiğim tek şey içimdeki bu acının gizlenmiş olduğu öfkeyle ona püskürmek istiyordum.

"Çok merak ediyorum Harmanlı. Bile bile nasıl yakıştırdın o defterde yazanların bana ait olduğunu? İhaneti bana nasıl yakıştırdın sen bilmene rağmen?"

Dudaklarımdan dökülen sözler bir bıçak kadar keskindi. Dilimdeki bu keskinliğe bakışlarımdaki sertlik eşlik ediyordu. Evet, göz pınarlarımda incilerimin parlaklığı vardı ama irislerimde öfkenin ateşi volkan olup taşmıştı. Hiçbir şey diyemedi. Tek kelam dökülmedi o dudaklarından. Histerik bir gülüş o an peydah oldu dudaklarımda. Daha yeni biliyorum diyen adam cevap vermiyordu sorduğum soruya. Ama ben cevabını çok iyi biliyordum!

"Ne oldu Harmanlı, sustun? Çalışmadığın yerden mi geldi yoksa soru."

"Rozalin!"

Bileklerimi tutan eli son sözlerimle baskısını arttırdı. Daha birkaç saniye önce o baskı yok olmuştu oysaki.

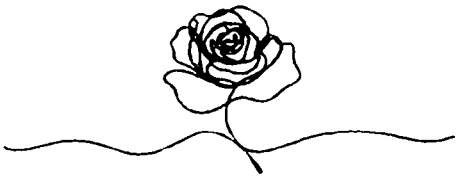
"Ben söyleyeyim, sen o ihaneti bana yakıştırdın çünkü Evin'e kondurmak istemedin. Sen gerçekten kaçmak için bana çamur attın Harmanlı! Bu yüzden sana olan..."

Sustum son sözlerimde. Getiremedim devamını, diyemedim bir anda, "Sana olan sevgimi görmedin," diye... İçime göğsümü şişiren bir nefes çekip bakışlarımı kaçırıp tekrar gözlerine meydan okurcasına bakarak devam ettim sözlerime.

"Bu yüzden de görmek istemedin benim sana olan hislerimi. Şimdi ise bana gelmiş, nerede o gözlerinde ben olan kadın diyorsun. Ben sana söyleyeyim Harmanlı."

Öylece susmuş, gözlerime bakarak beni dinlerken geriliyordu her saniye. Yüzü gölgeleniyor, gözlerinde şimşekler çakıyor, yutamadığı sözlerle sertçe yutkunduğunda âdemelması bir yıldız gibi boynundan kayıyordu. Harflerim onun boğazına diziliyordu, bunu biliyordum, yutkundukça tüm harf bir kılçık gibi boğazına saplanıyordu. Daha fazla duymak istemedi sözlerimi. Başını eğip beni dudaklarıyla susturacağı an kafamı çevirdim. Yanağıma değen dudakları bir köz gibi yakmıştı beni ve ruhumu.

"Git, Evin'in mezarına bak. İşte o zaman görürsün o kara topraktaki gömdüğüm seni..."

"Gelmedi..."

Çakırkeyif olmuş adam bardağındaki rakıya bakıp yavaşça sallarken bardağını, rakının dalgalanışına bakarak sessizce fısıldadı.

"Geleceğini düşünmemiştin zaten."

Dostundan duyduğu sözlerle gözlerini ağırca kaldırıp yüzüne baktı Cihan'ın. Bulanık zihni düşüncelere dalmış, neyi söyleyeceğini kestirememiş gibi durdu bir müddet.

"Düşünmüştüm..."

Kurumuş dudaklarından sessizce harfler yuvarlanıp havada uçuştu. Kurumuş dudaklarını kederle içine dertlerini akıttığı rakı bardağına götürüp bir yudum aldı. Dertleri hem rakıya akıtıyor hem de o dertleri yine iç çekerek içiyordu.

"Beni seviyor diye affeder sanmıştım... Evin'in mezarına bak dedi ulan... Evin'in mezarına..."

Cihan duyduğu sözlerle gözlerini indirip canına batan bir nefes ile bardağını kavradı.

"En büyük kötülüğü yaptık biz... Üçümüz..."

Sustu Cihan, ne diyeceğini bilemedi. Ortada bir suç yoktu, sadece bilinmeyen gerçekler vardı ve o bilinmeyen gerçekler büyük bir yanlışa sebep olmuştu.

"Tüm suç benim ulan! Ben, ben olmamış çocuğa don biçtim. Kendi kendimi kandırıp yalanımla hayatımı mahvettim. Mahvettik..."

Son sözde durdu Berzan. Birçok şey geçiyordu içinden ama dökülmüyordu gömülü kelimeleri. İçinde ağırlık yapan harfler birleşse, bir söz olup dudaklarından dökülse rahatlayacaktı ama dökülmedi dudaklarından.

"Evdekiler ne dedi?"

Cihan'ın sorduğu soru ile bir kahkaha attı, attığı kahkahada alay kokuyordu. Elindeki bardağı sallayıp kaşlarını havaya kaldırarak büyük bir alayla döküldü sözleri.

"Ha bir de onlar var tabii... Alay ettiler, yüzüme baka baka alay ettiler!"

Alayla dökülen sözlerinin sonlarına öfkenin kırıntıları eklenince dişlerini sıktı. İçindeki öfke yüzüne indiğinde sertçe elini masaya indirmiş, dostuna doğru eğilerek içindeki öfkeyi kusarak tısladı.

"Kendinden çok emindin Berzan Harmanlı, ne oldu? Hani getirecektin, hani gelirdi dediler! Bu da yetmedi, küçük gördüler, karını getiremedin dediler! Gelmedi!"

Son sözleri büyük bir öfke patlaması ile döküldü. Öfkesi yüzünden akarken içindeki volkanlar patlamıştı.

"Berzan seni asıl sinirlendiren ne? Neden bu öfken? Rozalin'in gelmemesi mi sadece?"

Bir kez daha bir sorunun altında kaldı Berzan Harmanlı. Sustu, nefesi ciğerini kesti. Gözlerinde yağmur damlalarının birikintisi bir nehir gibi taştı. Titreyen dudaklarını sertçe ısırıp elindeki rakı bardağına baktı kederle.

"Ben yine kaybettim oğlum, sevdiğim, değer verdiğim herkesi kaybettim."

Yine sustu, gözlerinden akan yağmur damlası döküldü kederi ile doldurduğu rakı bardağına.

"İlk defa gördüm bana neşe veren, yüzümü güldüren kadının gözlerinde yok oluşumu, olduğumu..."

Bir yudum aldı gözyaşını döktüğü bardağından. Kelimelerin

çizikler attığı boğazından geçen acı sıvı ile yüzünü buruşturdu. Gözlerinden akan yaşlar yüzünde uzun ince çizgilere yol açtığında ıslanmış dudakları yeniden aralanıp döküldü bir bir sözleri masanın ortasına.

"Çektirdiğim onca ıstırabın acısı yüreğimde. O... O birçok kez benim yaralarıma merhem oldu, birçok kez gülmeyen yüzümü güldürdü... Ben ise o gülen kadını öldürdüm. Kendimi onda öldürdüm. Ben Rozalin'i kaybettim, asıl içimi yakan bu. Ben dostumu kaybettim, neşemi kaybettim..."

İndirdiği gözlerini dostunun gözlerine çıkardığında yüzünde izi kalan yaşları elinin tersiyle silip yine konuştu.

"Onu bu hâle ben getirdim... En büyük acı da bu işte."

Bir bir döküldü gerçekler kurumuş dudaklardan. Rozalin ile aralarındaki bağ her şeyden farklıydı. Ama o bu bağı koparıp atmış, bu da yetmeyip onun o yaş akmayan gözlerinden yaşlar akıtmıştı. Şimdi ise elinde hiçbir şey kalmamıştı Rozalin'e dair.

Dostunun sözlerini dinleyen Cihan duyduğu sözlerle iç çekti. Küçüklüğünü bildiği kızın peşlerinden koşuşunu, o sivri dilini hatırlayınca dudaklarında derin bir tebessüm açtı. Abisi Çetin olsa dahi bir olay olduğunda Berzan'a gelişini ve ona sığınışını anımsadığında gözlerini kapattı.

"Rozalin, asi bir kızdı..."

"Şimdi bir savaşçı..."

Cihan'ın sözlerine karşı Berzan son noktayı koymuştu. Rozalin'in asiliği onu büyük bir savaşçı yapmıştı. Korkusuz, başı dik ve acılarına rağmen ayakta duran, durmaya çalışan bir savaşçı... Onun açtığı bu savaşta ise yenileceğini bile bile cenk meydanına ayak basmıştı. Tek bir fark vardı aralarında, biri intikam yemini etmişken, bir diğeri çoktan yenilgiyi kabul ettiği için silahsız çıkmıştı.

NAMÜTENAHİ

"Yine daldın Rozalin."

Duyduğum nahif sesle başımı kaldırıp bir su gibi berrak olan mavi gözlere bakıp tebessüm ettim.

"Geldiğim şu noktaya bakıyorum da gülmemek elde olmuyor hanımağam."

"Çok şey başardın. Ama en çok da ayakta kalmayı başardın... Ben senin gibi güçlü olamazdım bence..."

Ellerimi sımsıkı tutup güç verir gibi konuşmasına minnet ile tebessüm ettim. Elimi tutan ellerini tutup sıkarken fısıldadım.

"Sen ki koskoca Miraç ağa ile başa çıkmışsın, kendini güçsüz mü görüyorsun? Bak bu sadece bir kısmı. Çocukluğunda çektiğin aile özlemini, Hawar yengemin can alan laflarını, ilk zamanlarda Helin'in zehirli dilini çekmiş kadınsın sen."

"Haspama bak! Ne varmış benim dilimde."

Mutfaktan kucağında Muhammet ile koşa koşa gelip lafa dâhil olması ile başımı iki yana salladım *iflah olmazsın* der gibi.

"Ne olacak alt tarafı zehir var."

"Canım zaten senin dilinden de bal damlıyordu. Zıkkıme!"

Sözlerini bitirip kalçasını sallaya sallaya geri mutfağa dönmesi ile kahkahayı patlattık Dilan ile.

Kahkahalarımız kendini gülüşlere bıraktığında yeni bir laf açtık. Açtığımız bu lafa annem, Rojda ve Berfin yengem de dâhil oldu. Hepsinin gülen yüzüne tebessüm ile baktım o an, Muhammet'in doğumunda annem ve Rojda hariç diğerleri gelememişti. Ablamın akrabaları bir araya toplamak ve oğlu için bir dua okunsun diye mevlüt okutmaya karar vermişti. Bu yüzden Bülent ve Afran, yengemleri alarak bir hafta önceden yola koyulmuştu. Bu yolculuğa Yade Bese rahatsız olduğu için Hawar ve Leyla yengem katılamamıştı. İki gün sonra yapılacak mevlütün hazırlıkları bir haftadan beri sürmesine rağmen elle tutulan bir şey yoktu ortada. Bu ilerleyişin bu kadar yavaş sürmesi de bizim boşboğazlığımız ve gezme derdine düşmemizdendi.

"Anası kurban, bir telefonumu getir hele, babanı arayayım."

Annemin dediği sözle oturduğum yerden kalktım telefonu getirmek için.

"Yoje hala maya şu!"

"Oldu, başka emriniz?"

"Men emiy veymem babam veyiy."

Bilmiş bilmiş konuşup her sözümde bana laf yetiştiren Nüpelda'ya kaş çatıp elimi belime attım. Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada Dilda'nın gelip tıpkı benim gibi elini beline atıp bana kaş çatarak bakıp, "Şen meyim kaydeşime öyye bakaman!" diye konuşması ile şaşırıp kaldığımda herkesin bir anda kahkaha atması ile elimde olmadan ben de gülüp başımı iki yana salladım.

"Maşallah gelin ağam, kızların babalarından beter."

"Kurban olurum onların babalarına."

"Ayıp ayıp, büyükler burada, utanmaz."

Söylediğim söz ve onun bir anda utanıp başını indirmesi ile dudaklarımda sinsi bir gülüş doğmuştu. Kızlarını alt edememiş olsam da annelerini utandırmak bana zevk vermişti. Aldığım zevk ile gü-

lerek mutfağa gidip annemin telefonunu aldığımda ekranda gördüğüm numara ile kaşlarımı çattım.

"Niye aradın bu kadar annemi Harmanlı?"

Sessizce dudaklarımdan dökülen sözlerle içeri geçtim. Annemin eline telefonu verdiğimde suratımdaki ifadeden anlamış olacak ki, "Hayırdır keçamin?" diye sordu. Sorduğu soru ile herkes dudaklarına bir kilit vurmuş ve sözleri yarıda bırakmış şekilde bana bakmaya başladılar.

"Bir şey olmadı, Berzan aradı."

Söylediğim söz ile annem telaşa düşmüş bir şekilde telefonuna baktı. Boğazından sıkıntı ile geçen yutkunuşu gördüğümde gözlerimi daha da kıstım. Yine arkamdan bir şey çevirdiklerini eteğini sıvazlayıp ayağa kalkıp, "Ben bir arayayım," demesi ile anlamıştım...

"Telaş yapma Ayşe hatun, konuş işte burada."

İmalı bir şekilde dudaklarımdan dökülen soğuk sözler ile annemin bedeninde bir titreme geçti. Bu titremeye panik ev sahipliği yapıyordu.

"Yok yok, ben konuşup gelirim."

"Hayırdır ana? Konuşsana burada işte."

Ablam da annemin bu hâlinden işkillenmiş olsa gerek kaşlarını çatmış, soru soran gözler ile annemi süzmeye başladı.

"Yok abla, burada konuşmasın, görmez misin hâlini, yaprak gibi titriyor. Hayırdır Ayşe hatun, bu sefer arkamdan ne iş çevirirsin?"

"Bir şey çevirdiğim yok! Hesap mı vereceğim size?"

Ağır şivesi ile bastıra bastıra konuşup sinirle çıkışı ile keskin gözlerimi Dijle yengeme çevirdim. Benim keskin bakan bakışlarıma rağmen şefkatle harmanlanmış bir şekilde bakarak karşılık verdi.

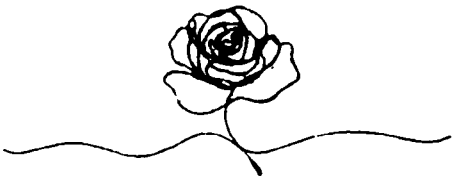
"Bakma öyle keçamin, bir iş yok."

"En son böyle dediğinizde oğlunu kapımda buldum."

Sorgulayıcı sözlerime tebessüm edip elini dizinin üstüne koydu. Ağır bir nefesi dudaklarının arasından usulca koyuverdiğinde manidar bir şekilde bakarak konuştu.

"Oğlum akıllı olsaydı o kapıdan hiç gitmezdi."

"Sorun aklında değil jinbıra. Sorun benim ona bekleyecek kapı bırakmamamda."

Ruhumun gözyaşları ile ıslanmış yolumda yürümüştüm sırtımda bir kambur misali olan acılarımla.

Sırtımdaki acılar, içimdeki intikam ateşi ile ilerledim bu yolda. Şimdi ise yolumun sonuna gelmiştim. Başımı çevirip ardıma baktığımda görüyordum helak olmuş ruhumun günbegün gözyaşlarını azaltıp düştüğü yerden kalkarak beni bu yola kadar getirdiğini. Ezip geçtiğim acılarımın izi kalmış, taşlı engebeli geçip gittiğim yolda. Üç yıl boyunca geleceğim için ama en çok da kendim için çabalamıştım. Bileğimde altından daha değerli bir bileziğim vardı... Bir mesleğim vardı artık! Ben Rozalin Harmanlı, bahtının karası yüzüne vurmuş kadın. Nice savaşta can vermesine rağmen hırsla ayağa kalkıp yürüyen kadın. Üç yıl boyunca canını dişine takıp tüm intikamı ile adımlayan kadın. Gülümsüyorum. Dudaklarımda cennetten kopup gelmiş bir gülüş var. Zaferin bu kadar hoş olduğunu bilmiyordum. Hayatımın elimden alınmasına rağmen kendime çizebildiğim kadar bir hayat çizmiştim. Boşanmak istemiştim elbet... Fakat onların töre deyip kendi hükümlerini sürdürmeleri, törenin üzerine her şeyi atmaları ile elim kolum bağlanmıştı. Çünkü onların törelerini, hükümlerini yıkacak kadar güçlü değildim... Ya da gerçekten istememiştim boşanmayı, bu yüzden kendimi güçsüz hissetmiştim. Bilemiyorum... Bu konuyu ilk kez anneme açmıştım. Hâlen o gün dediği sözler kulağımda sessizce dalgalanıyor.

"Keçamin dediğin laf mıdır senin? Bu saatten sonra aileleri birbirine mi düşüreceksin? Haklıyken haksız mı olacaksın?"

Aslında tek mesele buydu onun için sanırım. Benim haklı olmam ve bunca zaman ablamlarda kalmama sessiz kalışları gitmekte haklı olduğumdandı. Dinlememiştim o gün annemin verdiği yanlış vaatleri. Zira benim için mutsuz bir hayatı ömür boyu yaşamaktan-

sa tek başıma boşanmış biri olarak yaşamak daha cazip geliyordu. Ondan sonra abim Çetin'e söyledim bu kararımı. Kederli bir iç çekişle, "Canımı iste yok demem bacım... Ama bu... Bunun oluru yok Rozalin..." demişti. İlk bir hafta boyunca bu altı dolu olmayan kararımı sürdürmüş, sonra ufak bir melteme bırakıp savruluşunu seyretmiştim.

Hafif bir meltemde savrulan bu kararımın savruluşunu izlediğim gün yeni bir karar almıştım.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmadan, mesleğimi ayarlamadan dönmeyecektim.

Bu kararımı açıkladığım gün büyük bir çatışmanın ortasına girmiş gibi hissettim kendimi. Yine ilk engel annemden gelmişti. Kendi doğrularını savurup, "Sen ne dersin Rozalin? Babanlar izin verir mi hiç çalışmana?" diye söylenmişti. Annemin bu söylenmesine teyzem, "Babadan önce kocası var," demişti. İşte o anda patlamış ve büyük bir sinir krizi geçirmiştim. Bana eş olmayan adamın kocam diye anılıp önüme engel olarak gelmesine katlanamadım. Beni bu hayata atan insanların hayatıma müdahale etmesine, beni kısıtlamalarına dayanamadım. O gün elime aldığım sürahiyi duvara çarpışım, ağlayarak bağıra bağıra, "Hayatımı geri verin o zaman!" deyişlerim hâlâ gözlerim önünde canlanıyor. O gün giyindiğim zırhım, elimde tuttuğum kılıcım yerle bir olmuştu. Zihnimde sadece söylediğim o beş kelime yankılanıp durmuştu. Benim hayatımı elimden almışlardı, ben kendime yeni bir hayat çizmiştim çizebildiğim kadar ve onu da elimden almaya kalkmışlardı. Bu sefer gücüm, kararımı rüzgâra teslim etmeyecek kadar kuvvetliydi. İlk defa o günün akşamı babamla ciddi bir konuşma yapmıştım telefonda. Gelmemi istiyorlarsa çalışmama müsaade etmelerini istemiştim. Onların okumamı kendimi avutmak ve geçen zamanda oyalanma aracı olarak görmüşlerdi. Mesleğimi sürdürecekleri akıllarına gelmemişti, onların bu düşüncelerine karşın kendimi göstermek istedim. Gerçekten hayatımı değiştirmesi ve dimdik durmak istediğim için başarımı yaşamak istediğimi anlattım. Okuyuşumu boş görmüş, altının dolu olacağını düşünmemişti hiçbiri.

Hoş, anlatsam dahi anlamamışlardı ilk başta. Onlara göre artık evli bir kadındım ve okuyup çalışmakla uğraşmam değil, olmayan yuvamı düzeltmem gerekti... İşin en can alıcı noktası ise herkes çalışmama karşıyken Berzan Harmanlı'nın ortaya çıkıp, "Ben izin veriyorum karımın çalışmasına!" deyişi ile iş çok başka yere gitmişti. Konaktaki kavgayı Rojda anlattığında inanamadım duyduklarıma. Berzan'ın karım demesi, amcam Camer'den tokat yemesi ve, "Hani nerede lan karın?" deyip kızmasına rağmen onun bağıra bağıra, "Ne istiyorsa her şey kabuldür benim için! Sizin için de olacak! Olacak ki o gelecek!" sözlerine hâlâ inanamıyordum. İşte o gün benim için yeni bir başlangıç olmuştu. Miraç abimin de olaya el atması ile her şey ayarlanmıştı. Marshaller[11] olmam için altı ay boyunca eğitimine gitmem gerekliydi, bunu halleden ise Çetin abim olmuştu. Her şey tamamdı. Sıra bana gelmişti. Eksik olan tek şey bendim çünkü...

Gitmek için hazır değildim arayıp, "Geleceğiz seni almaya," dedikleri gün. Hazır olmadan nasıl savaşa gidilmiyorsa ben de gitmemiştim.

Evet! Ben bir erdim ve orası benim savaşımdı! Kimse bilmiyordu benim savaşmaya ettiğim yeminleri gerçekleştirmeye gideceğimi.

Onları reddedişim ve kendim nasıl gittiysem geleceğim demem ile yine bir laf dalaşına girersek de galip ben gelmiştim.

Şimdi ise er meydanındaydım. Merdivenlerini ağır ağır çıktığım yer evim olmayan yuvamın kapısına ilerliyordu. Daha dün gibi aklımda bu merdivenlerden ağlaya ağlaya indiğim gün. Ağlayarak indiğim merdivenleri güçlü ve elinde intikam ateşi ile sağlam adımlarla çıkan bir kadındım.

Adımlarım tekme atılmış kapının önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Kapıdaki süs eskimiş ve yer yer ilmikleri sökülmüştü. Kapının alt kısmı ise ayakkabı izleri ile çevriliydi. Derin bir nefesi içime çekip elimdeki anahtar ile kapıyı yavaşça açtım. Aralanan ka-

11. Havaalanlarında marshal olarak biline pozisyonun en temel görevi, hava aracı pistteyken onu yönlendirmektir. Havacılık terimi olarak bu işlemin adı marshalling olarak belirlenmiştir. Uluslararası bir havacılık terimidir.(y.n.)

pının ardından yüzüme vuran basık sıcak ve burnuma sinen koku ile yüzüm buruştu. Eskimiş bir koku ve o eskimişliğin kavurucu sıcaklığı tenine işlemişti. Evim sanki yüzüme haykırıyor gibi geldi. Burnumun direğini sızlatan bu koku haykırışı, duyumsadığım sıcaklık ise ılık nefesi gibiydi. Betona yapışmış ayağımı sanki balçıktan zorla çıkarır gibi ayağa kaldırıp bir adım attığımda sol tarafım kasılmaya başladı. Farkında olmadan bir yutkunuş boğazımdan bir yıldız gibi kaydı. Göz pınarlarıma yerleşen yağmur taneleri ile bakındım evimin nasır tutmuş duvarlarına. Gözümün değdiği her karede yaşlarım çoğalıyor, kalbim sıkışıyordu. Kapattığım kapının sesi ile birlikte yanağıma dökülen yaşlarla ilerledim koridorda. Titreyen parmaklarım pürüzsüz soğuk duvara tırmanmış, usulca gittiğim yere doğru ilerletmiştim parmaklarımı. Parmak uçlarımı bulan soğukluk yavaş yavaş bedenimi ele geçirirken titremeye başladım. Yaş akan gözlerimin önünde giderken yaşadığım anlar oynadığında titreyen bakışlarımı Berzan'ın çöktüğü yere çevirdim. İşte şimdi görüyordu gözlerim bir çınarın devrilişini. Gözlerindeki o acıyı...

Gördüğüm anılar ile gözlerimi kederle kapayıp o kederi yanaklarıma doğru akıttım yaşlarımla. Boğazımı yakan safrayı yine sertçe yutkundum gitmeyeceğini bilerek ve titreyen dudaklarımın arasından usulca bir nefes verdiğim an beynimin içinde yankılandı o günkü sözler. Yine ezildim o sözlerin ağırlığı ile, yine yenildim bu mezardan bitme evime. Kederimin akıp geçtiği, parmaklarımı uyuşturan soğukluğa sahip olan küf kokan duvarlardan aktı görünmeyen acılarım. Soğuk duvarların üzerine ruhumuzun sıçramış kanları vardı acılarımız ile birlikte. Her bir çıkıntısında bir parçamız saklıydı bu duvarlarda. Tozlu rafların üzerinde düğün fotoğraflarını gördüğüm an elektrik çarpmışa döndüm. Sahi ne işi vardı bu fotoğrafların burada? Ne işi vardı süslü vitrinin içinde!

Bir fişek gibi fırladım olduğum yerde.

Adımlarım öfke ve acıyla harekete geçti. Tozla kaplı vitrinin içindeki çerçeveyi aldığım gibi fırlattım acılarla boyanmış duvara. Parçalanan cam dört bir yana dağılmış, kırık çerçeve ise bir köşeye fırlamıştı.

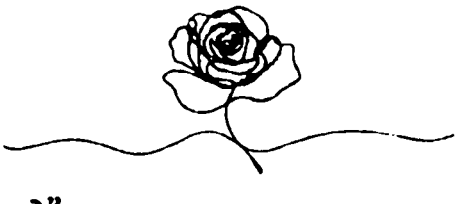
Duruldum o an, içimde patlamaya hazır volkanın lavları tenimi yaksa dahi durdum. Yaşlı gözlerimle baktım yerdeki fotoğrafa. Tekrar yerleşti kamburum sırtıma. İşte o an anladım kendimi kandırdığımı. Ben nasıl gittiysem tek başıma, öyle geleceğim demem koca bir yalandı. Tek gelmek istemiştim çünkü içten içe biliyordum bu hâle gireceğimi. İçimde sürekli haykıran bu gerçeği bahanelerin ardına saklamış ve susturmak için bahanelerime inanmayı tercih etmiştim. Bu hâlimi, görsünler istememiştim. Yüzleştiğim şey benim gerçekliğimdi, acılarla dolu bir ev ve kara bahtım... Yorgun bir şekilde çöktüm yere. Bakışlarım hâlâ o fotoğrafta, aklım ise bilinmeyen, ucunu tutamadığım sorulardaydı.

"Savaş başlamadan yenildin..."

Sessizce fısıldadım fotoğraftaki idam edilirken ifadesiz duran, ölümün gerçekliğini kabullenmiş kadına.

Hayır! Savaşı kaybetmeyecektim! Üç yıl boyunca çabalamış ve ilmek ilmek örmüştüm intikam hırkamı. O hırkayı giymişken şimdi bu yüzleşmemde çıkaramazdım. Çöktüğüm yerden yerde olan fotoğrafa doğru uzandım. Üstündeki cam kırıntılarını silkeleyip elime aldım. Uzun uzun baktım bize, ardından ise parmaklarımı kendi yüzüme götürüp şefkatle okşadım. Burada başı dik, ifadesiz duran kadının içini biliyordum. O gün ne kadar buz gibi dursam da içim bir cehennem yeriydi. Ateşimde kavrulmuş bir kız çocuğu vardı. Avaz avaz bağıran ama sesi duyulmayan bir kız çocuğu vardı. Acısını kimse duymayınca susmuş, yanarak kül olmayı kabullenen bir kadın vardı.

"Ben, ben duyuyorum, ben görüyorum... Ayağa kalkmayı öğrenmişken bırakmak yok Rozalin. Sana söz, bu son yasımdı. Yasımı yaşadım, yaşadık... Şimdi ayaklanma zamanı..."

"Ne yaptın bacım?"

"Evi temizledim, atılacak eşyaları attım. Şimdi yemek yapıyorum."

"Annem aradı, seni sordu."

Ablamın dediği ile elimdeki tencereyi kenara koyup telefona baktım.

"Sen ne dedin?"

"Bir şey demedim, duşta dedim. Sonra seni arayacakmış, aç bu sefer yoksa anlayacak yanımızda olmadığını."

Son sözü ile sıkıntılı bir nefes verip başımı ellerimle ovarak gözlerimi kapattım.

"Tamam, arayınca açarım."

"Rozalin, iki gün oldu geleli, neden söylemiyorsun geldiğini?"

Ablamın tane tane sorduğu sorular ile yine sustum. Benliğim yine arafımdaki düşüncelerin arasındaki kaybolurken sessizce fısıldadım, "Değiştirmem gereken şeyler var," diye. Çok şey değiştirmek istiyordum, mesela bu duvarların rengini, üzerine keder yerleşmiş bu eşyaları. Bunları söyleyemedim, söyleyemediğim için benim bu sözüme karşın, "Ne değiştireceksin Rozalin! Eşya mı? Ne! Söyle artık geldiğini, yalan ortaya çıkınca ne diyeceksin?" diye kızan ablama hak versem de iç çekip, "Yarın söylerim," diyerek yüzüne kapattım. Ne ona içimdekileri anlatıp üzmek istiyordum ne de üzülmek. Derin bir nefes alıp yemek yapmaya devam ettim. Birkaç kaşık alacağım çorbayı yapmış, annemi arayıp bu salı günü geleceğimi söylemiştim. Sevincini belirten onca sözlerini duymazdan gelmiş, kısa cümlelerle konuşmayı tamamlayıp kendimi banyoya attım. Banyoya girdiğimde gözlerimin önünde canlanan olaylarla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Derin bir nefes alıp saçlarımı sertçe sabunlamaya başladım.

Aklımdan bu evi değiştirmek yerine başka yere taşınma fikri geçse de bu fikri hemen kovdum. Üzerime yıkılan bu evi yeniden dizecektim! Temelinde acı yerine intikam ve güç olacaktı, tuğlalarında keder yerine azim olacaktı. Yakıp yıkıp tekrar yapacaktım. Düşüncelerle dolu duşumu alıp üzerime bornozumu geçirerek çıktım kasvetli banyodan. Yorgun adımlarla odama doğru ilerlerken duyduğum kilit sesi ile olduğum yere çakılı kaldı ayaklarım. Buz tutmuş bedenim kesilmiş, nefesim ve titreyen göz bebeklerimle karşıya,

odamın kapısına bakarken ikinci duyduğum kilidin açılış sesi ile olduğum yerde sıçrayıp yüzümü kapıya çevirdim. Korkudan değildi bu hâlim, kimin kapıyı açtığını biliyordum ve yüzleşmeye hazır olmadığımdandı bu panik. Dünya durdu o an benim için, titreyen göz bebeklerim kapının ağırca açılışına şahit oldu. İlk gördüğüm simsiyah ayakkabıları oldu. Bakışlarım ağırca tırmandı yukarıya. Ayakkabısına uygun giydiği siyah takımının içinde karalar bağlamış bir adamdan çok biraz şaşkın, biraz kızgın bir bakış vardı gözlerinde. Ebrularını gözlerimden çekmeden ağırca bir adım atıp arkadan kapıyı kapatması ile kesildi nefesim.

"Gelmişsin..."

Dudaklarından dökülen sözler soru sorar gibi değildi. Bildiği bir gerçeği söyleyen bir insanın ses tonu vardı.

"Hem de iki gün önce."

Tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak söylediği söz ile anlamıştım her şeyi. Tek anlamadığım ona kimin söylediğiydi.

"Evet, geldim."

İçimdeki telaşa rağmen dudaklarımdan umursamazca dökülen harflerle kendime şaşırdım. İlerleyen zamanda oyunculuğum gelişmişti anlaşılan.

"Söylemedin."

Ağır ağır adımlayışı, gözlerini bir avcı misali kısıp baştan aşağı incelemesi ile kaşlarımı çattım.

"Zorunda mıydım?"

"Zorundaydın!"

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi hızla kapatmış, burnumun dibine girerek haykırmıştı. Haykırışından mı yoksa aldığım o içki kokusundan mı bilmem, yüzüm buruştu. O delici bakışları, sinirden kasılan yanakları ile sabrını zorladığını anlamıştım bir kez daha.

"Sana bir şey demek zorunda değilim Harmanlı. Şimdi çek o leş gibi kokan bedenini."

Her harf çiviyle çakılmış, zehirle kaplanmış gibi döküldü üzerine. Her sözümde gölgelendi yüzü. Yanımda duran şeytan bu hare-

ketimle sinsice gülümsedi, gülüşünde bir aferin yatıyordu. Berzan'ın sınırlarını zorlayıp saygısızca davranmamı onaylıyor ve fikirlerini sessizce kulağıma fısıldıyordu.

Sözlerim ile kulağıma fısıldayan şeytanın istediği olmuştu. Berzan Harmanlı'nın dişlerini sıktığından dolayı dikenlerle kaplı yanakları dalgalanmıştı.

"Rozalin!"

Dudaklarından hırlarca dökülen ismim ile çenemi kavraması bir olmuştu. İstifimi bozmadım, çeneme bir pençe gibi saplanan parmakların titreyişi ile içimdeki arsız kadın şeytanca gülümsüyordu. Onun o aşılmaz sınırlarını aşmak, sabrını zorlamanın verdiği zevkin şehveti tüm damarlarımda geziniyordu.

"Gelişini elin puştundan öğreniyorum!"

Tıslayarak dediği söz ile kaşlarımı çattım. Kimden öğrendi diye düşündüğümde aklıma Yaman'ın gelişi ile daha çok çattım kaşlarımı. Ağzımı açıp, "Yaman elin puştu değil!" diyeceğim an gözlerinin gözlerimden kopup bir şeye tutunması ile gayriihtiyari durakladım. Bakışları ıslak saçımdan akıp yanağıma, oradan dudaklarımın kenarından çenemi kavramış parmağıma doğru yavaşça ilerleyen su damlasında takılışını anladığım an sertçe yutkundun. Zihnim hırsın gri dumanı ile öyle bir kaplanmıştı ki nasıl, ne şekilde karşısında durduğumu unuttum. Kendime gelsem dahi geç kalmıştım. Yeşillerini kaplayan solmuş yaprak renginde olan kahvelerinin toprak gibi oluşunu gördüm yeniden. İçimde yeniden hüzün filizleri canlandı. Böyle baktığı gün, beni hem kendine hapsetmiş hem de beni cehennemin dibine sürüklemişti.

Çenemdeki parmakları gevşediğinde gözlerini yenilmiş bir adam gibi usulca kapattı.

"Uslanmaz bir asisin Rozalin."

Dudaklarından zayıfça dökülen sözleri ile kapalı gözlerini yavaşça araladı. İlk gözlerime tutundu yeşillerini kaplayan toprak bakışları. Ardından kayıp gitti dilimle nemlendirdiğim dudaklarıma.

Uzun uzun baktı nemli dudaklarıma. Her geçen saniyede gör-

düm bakışlarındaki değişikliği. Her milimde hissettim içinde yanan ateşin sıcaklığını ve dokundu terle kaplı alnı alnıma.

O an bir kez daha yutkundum, sanki biri içime bir ok attı. Geçmişin yarasını kendiyle getirmiş bir oktu içime saplanan.

"Rozalin..."

Öyle sessiz, öyle çaresiz döküldü ki dudaklarından ismim şaşıp kaldım. Fısıldayışında yalvarış vardı, yenilmişlik ve ismini koyamadığım birçok şey gizliydi o tonda. Alnını alnıma sürtüşü, çenemi kavrayan elinin yanağıma doğru kayıp avuçlayışını izledi bir hiçliğe bakar gibi olan gözlerim.

Kulağımda onun kesikçe aldığı nefeslerinin arasında duyuyordum ağzı küf kokmuş şeytanın sözlerini.

"Ne duruyorsun Rozalin? Göster ona kendini!"

Yine beni banyoda öptüğü gün gibi fısıldıyordu şeytan kulağıma.

"O senin kocan, pişman, bir şans ver."

Bu seferde içimdeki kanatları dört bir yandan kırılmış melek fısıldadı. İçimdeki şeytan bu sözleri işittiğinde meleğin kanatlarına yapışıp o kanatları daha da yaralamaya başladı. Bu sefer ikisine de uymadım ne meleğin affet değişlerine ne de şeytanın, "Öp bu sefer, sen it," diye kulağıma bağırışını. Kendimi dinledim, ellerimi usulca kaldırıp Berzan'ın göğsüne yerleştirdim. Avuç içimde hissettiğim kalbinin atışı ile gözlerimi kısıp hâlâ yüzüne baktım. Onun kalbi bu yakınlıktan dolayı heyecanla çarpsa da benim kalbim çarpmıyordu. Bu hareketimi yanlış anlamış olacak ki biraz daha eğilip burunlarımızın birbirine değmesini sağladı ve son hamleyi yapıp dudaklarımızı mühürleyeceği an avuç içlerime topladığım güçle sertçe ittim.

"Sana uzak tut dedim o leş gibi kokan bedenini!"

VOCE ESTÂ PROBTO PARA A GUERRA[12]

İnsanoğlunun en çok bilmediği şey yetinmekti şu hayatta.

Yetinmeyi bilmiyorduk hiçbir zaman elimizde olanlarla.

Daha fazlasını istiyor, istediğimizi almak için çabalıyorduk.

Bir şey başımıza geldiğinde isyan edip sanki şu hayatta bir biz acının kanlı denizinde yüzmüşüz gibi davranıyorduk, davranıyordum.

Tıpkı her insan gibi kazanmayı istemiştim ben de. Kazandıktan sonra elimdeki ile yetinmeyip daha fazlasını kazanmak için yeni bir serüvene kendimi koymayı istemiştim.

İnsanoğluyuz işte, yetinmeyi bilmiyorduk.

Bilmiyorduk ama mecburiyet denilen illet bileklerimize bir kelepçe gibi takılı kalınca istesen de istemesen de yetiniyorduk.

Ben, ben çok isyankâr oldum, haklı veya haksız...

Birçoğunda da haklı. Senelerce düşündüm sisli bir mezar gibi olan beynimde hayatımı. Bazen yeniden gömdüm zihnimdeki mezarlığa kendimi ve düşüncelerimi. Bazen gömdüklerimi çıkardım düşündükçe. Şimdi düşünüyorum da şu yaşadığım dünyada benden beterleri vardı. Töre altında işlenen cinayetler, namus davası

12. Portekizce, "Savaşa hazır mısın?" demek. (y.n.)

diye alınan gencecik canlar vardı şu üzerine bastığım toprağın her karışında.

Benim gibi akraba evliliği yapan, aldatılan, dövülen öldürülen onca hayatı gözlerimin önüne aldım. Karşımda onlar vardı, tanıyıp tanımadığım insanların silüeti gözlerimin önüne geliyordu.

"Senin hayatın mı kötü Rozalin!"

Karşımdaki düşüncelerimden dökülen sözlerle daha da derine yürüdüm zihnimin sisli ormanında. İlerledikçe sisler kayboluyordu, belki de gerçekten derine inmem gerekti zihnimdeki sislerden kurtulmam için. Şimdi gördüğüm kurak orman gözlerimin önünde sislerden arınmış bir şekilde duruyordu. Arkamda düşüncelerimin, hislerimin mezarları varken önüme baktım.

Baktıkça anladım. Benim karşımdaki düşüncelerim arasında dünya kadar fark vardı.

Ben bana verilen bu hayatta savaşmış, çizilen kaderimi olabildiğince sınırlara doğru ilerletmiştim. Şimdi ise ne o sınırı geçebiliyor ne gidebiliyordum.

Benim yetinmeyip girdiğim savaşta kazandığım bu sınırdı. En azından ayakta durmuş, bir şeyler yapmıştım. Oysa benim yaşımda olan, benim hayatımın benzerini yaşayan kadınlardan daha şanslıydım. Onlar gibi işkence görüp toprak altına gömülmedim. Canıma kastedilmemişti...

Ben Rozalin Harmanlı, yetinmek nedir bilmezken yetinmeyi bilen biri olmuştum şu hayatta.

Hayatın bana onca öğrettikleri, içimde hayatın çekici ile dövülmüş bilge bir kadın yetiştirmişti.

Yanlışlarımı yapa yapa doğruyu öğrenmiştim. Zaten yanlış olmazsa doğruyu hiçbir zaman bilemezdik ki.

Dedim ya işte, öğrenmiştim hayatın bana verdiği sınavlarda doğrularımı da yanlışlarımı da. Bazen ise başkalarının yanlışı benim doğrum, doğruları benim yanlışım olarak görmüştüm.

"Dün..."

"Dünkü ayyaş hâlini konuşmaya meraklı değilim. Kahven

bittiyse, ayıldıysan kalk üstünü giyinip gel. Konuşacaklarım var."

Utanca bulanmış bir şekilde dökülen sözünü kestim tıpkı keskin bir bıçak gibi. Dün gece odama gitmiş, bir şey düşünmemek için kendimi zorlayarak uykuya dalmıştım. Sabah ise uyandığımda üstündeki kıyafetlerle oturma odasında uyuyakalmış adamı gördüm. O hâline eski ben olsa acır, üzerini örterdi. Ama bu Rozalin bunu yapmamıştı, yüzüm tiksintiyle buruşmuş, acıyarak bakmıştım o aciz hâline. Sırtımı dönüp mutfağa geçmiş, annemleri arayıp geldiğimi söyledikten sonra sert bir kahve yapmaya başladım gürültülü bir şekilde. Yaptığım gürültüden uyandığını anladığım an elimdeki fincanla içeri geçmiştim. Karşısındaki sehpaya fincanı koyup tekli koltuğa oturarak içmesini beklemiştim.

"Bir daha sözümü kesme."

Ağır ağır dökülürken kurumuş dudaklarından sözler, uzun, keskin bir bakış atıp sırtını koltuğa yasladığında gözlerim kısıldı.

Bu hareketini biliyordum, başkaldırıştı. Sahi ne sanmıştım? Berzan Harmanlı'nın dediklerimi harfi harfi yapacağını mı düşünmüştüm? Gerçekten böyle düşünmüştüm karşımdaki adamın nasıl biri olduğunu unutup. Ama o unuttuğum adamı bana hatırlatıp kendini göstermişti.

"Ne demişler; kesene değil, kestirene bakacaksın."

Ben onun o yıkılmaz inadım unutmuş olsam da ben de Rozalin Harmanlı'ydım! Sözünün altında kalmaz, söylediği lafı ona geri çevirir ve yüzüne çarpardım.

"Ne konuşacaksın?"

Üzerimde soğuk su etkisi yaratan ses tonu ile ister istemez gerildim. Hiç sevmiyordum bu duygudan yoksun buz misali ses tonunu. Yüzü her zamankinden daha katılaşmış, gözlerimdeki yeşillere umursamazlığın tohumu atılmıştı. Her saniyede sinirle sulanan tohumlar filizleniyordu.

"Haftaya stajım başlayacak, o zamana kadar evde birkaç değişiklik yapmak istiyorum."

Benden çektiği elalarını ağırca oturma odasında gezdirdi. Uzun

uzun inceleyip tekrar bakışlarıma tutundu umursamazca bakışları.

"Birçok şeyi değiştirmişsin zaten."

Söylediği sözler ile iç çektim. Attığım bibloları, kaldırdığım resimleri ve eşyaların yerini değiştirdiğimi ima ettiğini anlamıştım.

"Neyi değiştireceksin?"

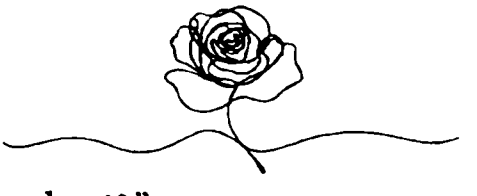
Tekrar döküldü dudaklarından buz misali harfleri.

"Eşyaları değiştirmek istiyorum. Ayrıca bir badana yapmak istiyorum."

İlk söylediğim söz ile tek kaşı ağırca havalandı. Hiç kullanılmamış eşyaları değiştirmeyi saçma olarak görüyordu sanırım.

"Tamam."

Kendi içimdeki düşüncelere dalmış, itiraz edeceğini beklerken onun, "Tamam," deyip sanki hiç konuşmamış gibi, sanki ilk konuşmaya çalıştığında o mahcup adam değilmiş gibi ayaklanıp odadan çıkması ile arkasından bakakaldım. Ne yapmaya çalıştığını anlamasam da bildiğim tek şey onun da üzerine zırhını geçirdiğiydi.

"Korkmam normal mi?"

Duyduğum söz ile dudaklarımda sinsi bir kıvrılış yer aldı. Korkmak, kesinlikle normaldi!

"Neden korkacakmışsın ki?"

Sorduğum soru ile gözlerini şüpheyle kısıp hâlime baktı. Bir gökyüzünü andıran masmavi gözleri üzerimde ağır ağır dolanırken, "Çok neşelisin. Sakinsin ve..." sustu, ne diyeceğini bulamamış gibi bocalayıp derin bir nefes alırken, "Ve sanki bir şey planlamışsın, şeytan nasıl kötülüğü fısıldayıp geri çekilip keyifle yaptığı eseri izler ya, hah işte, şu an sende o şeytanı görüyorum," dedi.

Sözleri hoşuma gitmişti ve dudaklarımdaki sinsi kıvrımı bir gülümseyişe çevirdim.

"Ne demişler Dilan hatun, korkunun ecele faydası yoktur."

Son söylediğim söz ile kaş çatıp omzuma sertçe vurarak bir tehdit savurdu.

"Sakın Rozalin, sakın pişman olacağın şeyler yapma."

İşin aslı onun tehditlerini umursamadım yıllar önce yuvam olan konağa giderken. O gün Berzan ile konuştuktan sonra eşyaları fakir fukaraya vermiş, evi badana yapmak için usta tutmuştuk. Hazır evi sıfırdan yapıyoruz diye Berzan mutfağı ve banyoyu da yenilemek isteyince mecburi olarak konakta kalmak zorundaydık. Bugün Dilan'ın gelmesi ile iki valiz hazırlayıp arabaya binerek yola çıkmıştık. Benim her müzikte direksiyona vurarak ritim tutmam ve neşeli hâlim onu korkutmuş olsa gerek, sözlerini söylemişti.

Gittiğim şu yolda içim acımıyordu, nasıl geçip gitmiştim üç yıl önce bu yoldan bir Allah bilir, bir de ben bilirdim. Eski yaralı Rozalin'in geçtiği şu yoldan şimdi, ayakları üstünde duran güçlü bir kadın geçiyordu. Sonunda sokağımıza girdiğimizde sağa yanaşırken Dilan'ın, "Heyecanlı mısın?" diye soruşu ile sessiz kaldım. Arabayı park edip kemerimi çözdüğümde Dilan'ın bakışlarını hâlâ üzerimde hissetmem ile derin bir nefes alıp, "Bilmiyorum," dedim. Ne hissettiğimi kestiremiyordum, içimde bir heyecan vardı ama bunun ne için olduğunu tam bilmiyordum. Yapacaklarımın verdiği heyecan mıydı yoksa buraya gelişimden miydi?

Aklımdaki bu soruları hızlıca toplayıp kilitli sandıklara hapsettim. Şu an bir şey düşünmek istemiyordum.

"Rozalin, şu durumda ne denir, bilmem. Tek bildiğim bu kapının arkasında gözleri dolu bir şekilde seni bekleyen insanların olduğu."

Dilan'ın içtenlikle dudaklarından söylenen her söz kalbime usul usul yerleşti. Yerleşen o sözleri bir bataklık misali olan kinim kaplayıp en derinlerine gömmüş, harflerin yerine kin tohumlarını serpiştirmişti yeniden.

"Biliyorum. Hadi."

Bir hiçlikten kopup gelen harfler sıraya dizilmiş ve bu iki cümleyi oluşturmuştu. Her ikimiz arabadan peş peşe indiğimizde sokağa giren araç ile olduğumuz yerde durduk.

"Miraç ile Berzan geldi."

"Görüyorum."

Dilan'ın mutlulukla söylediği sözlere göz devirerek gülümsedim. Bir insan kocasını bu kadar mı severdi? Gördüğü andan bu yana dudağındaki tebessüm ile yanımıza gelmesini beklemiş, geldiğinde ise dudağındaki o tebessümü daha da büyütüp, "Hoş gelmişsin merikamın[13]," demesi ile ister istemez ben de güldüm.

"Aldın mı eşyalarını?"

Dilan ve Miraç abimde olan bakışlarımı Berzan'ın bana sorduğu soru ile çekip, bagaja çevirerek, "Orada," deyip Miraç abime dönüp gülümseyerek sarıldım.

"Evine hoş geldin Rozalin Hanım."

Bir ima ile dudaklarından dökülen sözler ile gülümseyip, "Daha girmedim ağam," dedim. Seneler önce gelmeyişimi kafama vurur gibiydi bakışları. Hep birlikte konağın demir kapısına doğru ilerledik. Attığım her adımda kalbim çarpar diye düşündüm lakin kalbim düşüncelerimi yanıltı. Sanki her gün gidip geldiğim ev gibi normal atıyordu. Tek bir çarpıntı olmadı kalbimde ta ki demir kapının açılışına dek.

Gözlerimin önünde beliren avlu yılların getirisini kendine katmış gibiydi. Merdivenin başında olan sarmaşık gibi olan gül, tırabzanlara doğru ilerliyordu. Eskiden çardağın olduğu yerdeki çeşmenin yanı başında olan mermer yok olmuş, yerini gördüğüm çocuk salıncağı ve yanında olan küçük kaydırak almıştı.

Şaşırdım...

Koskoca Harmanlı konağı çocuk panayırına dönmüş gibiydi. Etrafta açan güller değişikti. Adını bilmediğim çiçeklerle çevriliydi dört bir yana. Benim bahçelerimde ekili olan kaktüsler tenime batıp, ruhuma işlerken onların bahçesi gül kokuluydu.

Her nefeslerinde bu burnuma çalınan mis kokuları içine çeliyorlardı. Benim ölüm kokan evimin kokusu burun direğimi sızlatıyorken şimdi bu koku kalbimi sızlatmıştı.

13. Kürtçe, kocacığım demek. (y.n.)

Anlatamam o şu anki hissimi, kelimelerim kifayetsiz kalırdı, bulunamazdı bu içimde yerleşen acının betimlemesi. Ruhumdan, kemiklerimdeki iliğe kadar işledi öfke. Karnıma giren kramp ile yüzüm tiksinir gibi buruşmuştu. Midemi bulandıran acım, içimde kaynayan öfke ile gözlerimi aileme çevirdim.

Ailem diyorum ama dilim dönmüyor ailem demeye. Zoraki dönüyordu, kramplar gire gire...

"Babası kurban, hoş geldin keçamin."

Duyduğum sözler ile alayla baktım. Bana kurban olan adam beni kurban etmişti. Tuhaftı insanların kendileriyle çelişen sözleri. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gelip sarılışı ile bedenime milyonlarca iğne battı. Ruhuma dek titredim. Belime dolanan o kollar nefesimi kesiyor, yüzüme ve saçlarıma konan öpücükler tenime bir ok gibi saplanıyordu.

Cansız bir bebek gibi kollarında durduğum birkaç saniye ömrümden ömür almıştı. Evlatlar babalarının kucağında kendini güvende hissederdi, üzerine onca ordu gelse dahi babalarının göğsünde huzurlu ve güvende olurdu. Ama ben güvende hissetmiyordum başımın yaslı olduğu şu göğüste.

Acı...

Büyük bir acı bu...

Hangi evlat babasının göğsünde güvensiz hissederdi ki?

Acının o zehir gibi olan tadı damağıma yapışmıştı. Zoraki kaldırdığım kollarıma sanki taş bağlamış gibiydiler.

Bedenine zoraki doladığım kollarım kendini yere bırakmak için zorluyordu.

"Gül kokulum..." Özlemle dökülen sözler, kokumu içime çekmesi ile dolan gözlerimi kapadım. Yemin ederim, o yaşlar sözlere olan inancımdan değildi. O sözlerin koca bir yalan olduğunaydı!

"Adar az geri çekil, ben de gelinime sarılayım."

Amcam Camer'in sözü ile dişlerimi sertçe sıktım. Anladım ki bu kalış benim için zor olacaktı.

"De gel, sarıl gelinine."

Her harf, zehirli bir ok gibiydi. Yaralamaktan başka bir şey yapmıyordu. Amcamın gülümseyerek gelişi, elini öpmem için uzatışı ile bomboş gözlerle baktım.

"Birayê min bi xêr hatî[14]."

"Hoş buldum Apo."

Amcamın, "Hoş geldin gelinim," sözüne zar zor karşılık verip uzattığı eli öptüm dudaklarımdaki uyuşukluk ile. Tahmin ettiğimden zor olmuştu sarılma faslı. Her bedenimi dolayan kollar dikenli bir sarmaşık gibi sarıyordu bedenimi. Geri geri çekildiklerinde dikenlerini bedenime sürtüp, tenime batıra batıra gidiyorlardı. En son beni bu cehennem çukuruna atan kadınla yüz yüze kaldım.

O kudreti ile onca insanı susturan, her adımıyla yeri sarsan, binlerce erkekten daha deli fişek olan kadın, yüzünü bir kez olsun eğmemiş kadın gözlerimin önünde başını eğmişti.

"Hayırdır Yade, bir hoş geldin demek yok mu? Kaldır başını hele."

Zehrim ile akıtılan sözler avluda büyük bir depreme ev sahipliği yaptı. Kimse böyle bir şey diyeceğimi tahmin etmemiş olacak ki sustular. Gül kokan etraf şimdi kin kokuyordu! Dudaklarımda oluşan sinsi kıvrılma ile baktım başını yerden kaldırıp gözlerime bakan kadına. Uzun uzun baktı kısılmış, intikam hırsı ile dolup taşmış gözlerime.

"Ev senindir! Evine gelene hoş geldin mi denir? Yoksa gelmekte niye bu kadar geç kaldın mı diye sorulur? Hele bunun bir cevabını veresin Harmanlı gelini!"

Kollarını iki yana açmış, yine o yıkılmaz yaşlı kurt oluşu ile dudaklarımdaki sırıtış daha da büyüdü. İçimdeki zevkle boynuna sarıldım. Bu hareketimi tek bir kişi hariç herkes bir barış olarak anladı. Depremin enkazından çıkan ailemin bakışları üstümdeyken, "Haklısın Yade, geç geldim," dedim herkesin duyabileceği bir şekilde. Ardından kulağına fısıldadım.

"Ama sen de bilirsin Yade, intikam soğuk yenen bir yemektir!"

14. Kürtçe, Hoş geldin kardeşim, demek. (y.n.)

Ninova

"İntikam yakıcı bir ateştir keçamin. O ateşte yanmayasın."

"Sen hiç endişelenme Bese hatun, ben çoktan yandım! Şimdi yakma zamanı!"

Hırsla kelimelerimi döküp geri çekildiğimde yüzümde dudağımda kocaman bir gülümseme ile aileme baktım. Kimin yüzüne baksam hepsi mutlulukla tebessüm ediyordu. O tebessümlerin söneceği anı izlemek, hiçbir anı kaçırmamak için bakışlarımı kıstım.

"Her şey çok değişmiş."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler ile usulca etrafımda döndüm. Ardından tekrar onlara dönüp kollarımı ikiye açarak savaşa geldiğimi belli eden o sözleri söyledim.

"Çok şaşırdım, Harmanlı Konağı'nın o kasvetli hâli gitmiş, yerine huzur dolu bir konak gelmiş."

"Vallahi öyle oldu."

Duyduğum söz ile soğuk gülümseme ile Afran'a döndüm.

"İyi hoş da benim onca bedduam işlememiş hiç pısmam. Burada olmadığımdan mı dersin?"

Ne diyeceğini şaşırdı. Dudakları usulca bir açılıp bir kapanmasına rağmen tek bir söz dahi dökülmedi.

Onun ve diğerlerinin bu hâli ile içimde zevkten kahkaha atan şeytana eşlik ettim. Dudağımdaki o meydan okuyan sırıtmayı bozmayıp başımı hafifçe omzuma eğerek sözlerime devam ettim.

"Eh neyse, artık buradaym, işlemeyeni işletiriz!"

Ben Rozalin Harmanlı, savaşı kazanmak için dişini tenine takıp gelmiş kadın! Ben savaşa da savaşımda yara almaya da hazırdım! Peki ya onlar?

"Rozalin!"

Duyduğum gür ses ile sağıma baktım. Tüm heybetiyle yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi, "Yürü!" diye sürüklemesi ile dik dik bakıp itaatkâr bir şekilde yürüdüm. Sinirle homurdana homurdana merdivenleri çıkmış, Berzan'ın eski odasına girdiğimizde arkamızdaki kapıyı gürültülü bir şekilde kapattı. Kızgın bakışları ruhumu

çeker gibi gözlerime kitlenirken, "Derdin ne senin! Yetmedi mi üç yıldır süren kinin! Yetmedi mi insanların huzurunu bozmak!" diye gürledi yüzüme doğru.

"Yetmedi!"

Bağırıp tuttuğu kolumu kurtarıp var gücümle göğsüne vurdum.

"Huzurmuş! Benim huzurumu yok ederken düşündüler mi beni? Ya sen! Sen düşündün mü onların huzurunu düşündüğün gibi benim huzurumu?"

"Sabrımı zorlama Rozalin."

"Zorlarsam ne olur Harmanlı! Ne olur?"

Onun bana yükselişi, benim ona yükselişimle büyük bir patlamaya neden oldu. Sertçe iki elinle göğsüne vurmaya kalktığımda iki eliyle bileklerimi kavradı. Sert bir şekilde kendine çekip gözlerimin içine kızgın gözlerle bakıp, "Dilinin ayarı olsun Rozalin!" dedi dişlerinin arasından.

"Ayarsız benim dilim, ne yaparsın Harmanlı."

Alayla başkaldırışıma sözlerim de eklendiğinde yüzü gölgelendi öfkeyle. Dişlerini sıkıp biraz daha kendine çekerek konuştu.

"İnsanların huzurunu bozmayacaksın Rozalin! Her şey geride kaldı, her şey!"

"Hiçbir şey geride kalmadı!"

"Kaldı!"

Yüzüme doğru bir anda haykırıp sırtımı sertçe arkamdaki kapıya yasladığında nefesim kesildi. Bileklerimi tuttuğu ellerimi başımın üstünde tek bir eliyle tuttu. Boşta kalan eli acıtmayacak şekilde çenemi kavramış, yüzümü yüzüne çevirip, "Sınırımı zorlama Rozalin, sınırımı zorlama! Dilin bağlı olacak! İnsanları üzmeyeceksin!" dedi tane tane her harfi vurgulayarak.

"Dilim hiç olmadığı kadar açık ve zehirli olacak! O savunduğun insanlar nasıl beni üzdüyse, ben de üzeceğim!"

"Sınama beni!"

"Sınıyorum!"

"Rozalin! Sus!"

"Susmayacağım! Duydun mu beni? Sen de susturamazsın!.."

"Öyle mi?"

"Öyle!"

Ve son sözümle kapandı dudakları dudaklarımın üstüne.

Yemin ederim nefes alamadım, bedenim işlevini yitirmiş ve dünya durmuştu o an. Dudağından sızan ılık nefesi içime yerleştiği an gözlerim kapandı yenilmiş gibi. Yenilmemeliydim oysa onun o nefesimi kesen nefesine, beni en dipsiz sulara götüren dudaklarına. Beklemediğim bu hareket ile dünyam şaştı, ben kendimi kaybettim şaşmış dünyamda. Dudağımda olan dudaklarının sıcaklığı ile bir kıvılcım kopup yerleşti dudaklarımın arasına. Küçücük bir kıvılcımdı oysa, beni yakan küçücük bir kıvılcım... O küçücük kıvılcım yavaş yavaş büyümüş ve içimi yakıp kavuran bir aleve dönmüştü. Tutuştu bedenim, titredi gardım indirmiş kalbim. Dudaklarıma yer eden dudaklardan gelen darbelerin yerini bir ısırık alınca belim yay gibi gerilmiş ve inlemiştim. Hissettiğim acıdan mıydı yoksa onun bana bıraktığı etki miydi bilmiyordum dudağımdan kopan sesin. Hafif ayrılmış dudaklarıma biraz daha yerleşti dudakları iniltimi fırsat bilip. Her geçen saniye artıyordu hiddeti. Kesinlikle öpmek değildi bu, savaşmaktı...

Savaşa girmiş bir asker gibi acımasız ve sertti dudağımda olan dudaklar. Buna rağmen damağımda izi kalan tat onun dudaklarından kopmuştu. O izi yaratırken dudaklarımda yarattığı acılardan akan kanın metalik tadı yer etse de güzeldi... Belki de o iz, bugüne kadar aldığım en güzel izdi şu hayatta. Çok görmeyin bu hâlimi, kalbime gömdüğüm adamdan savaşa girmiş gibi aldığım bu öpücüğün tadı, o sıcaklık gömdüğüm adamı toprağından çıkarıyordu. Dudaklarımı ilk emiyor, sonra sertçe ısırıyordu. Her darbesinde yeni bir sıçrayış ve yeni bir inilti ile karşılık veriyordum dokunuşlarına. Yetmedi onun için bu hareketler, dili ile sert darbeler atıp ağzımın içine girip dilimin ucuna dokunduğunu hissettiğim an ikinci bir sarsıntı ile yıkıldı tüm duvarlarım. Yaptığı hareket ile bir kez daha inledim acıyla. Hissettiğim o acı ile gözlerim doldu. Fakat bunlar durdur-

madı onu. Öpüşleri sertleşti, çölde susuz kalmış gibi dudaklarımı emmeye başladığında içimde yıllarca ördüğüm duvarlarımın yıkılacağını anladım o an. Uyuşmuş beynimde akıl kırıntılarına zar zor tutunup çırpınmaya başladım boğulduğum denizde. Her çırpınışım ile daha da hiddetlendi. Benim çırpınışlarıma, boğuk sözlerimle, boğazından bir hırıltı kopup düştü yere.

Son kez dilimi sertçe ısırıp geri çekildiğinde, "Bı- Bırak!" diyebildim titreyen sesimle.

Bileklerimde bir kelepçe misali olan parmaklarını gevşettiği an hızla bir tokat attım.

İçimdeki yıkıntıya rağmen güçlü durmak istedim.

"İğreniyorum!"

Yüzümü midem bulanır gibi buruşturup elimin tersi ile kanayan dudağımı sertçe sildim. Bakmayın sildiğime, ruhuma dek işlemiş bu öpüşü ne kadar silebilirdim ki? Fakat bana yaptığını yaşasın diye öfkeyle, nefretle baktım.

"Senden iğreniyorum! Sakın! Sakın bir daha yapma!"

"O dilin hâlâ nerede duracağını bilmiyor Rozalin!"

Hırıltıyla dökülen o sözler ile korktum. Bir bıçak kadar keskindi sözleri. Bir alev gibi yakıcıydı bakışları.

"Bilmeyecek de!"

Son sözüm ile yine üstüme yürüdüğünde korktuğum için ister istemez bir adım geriledim.

"Bilene kadar o iğrendiğin şeyi yapmamı istemiyorsan susacaksın!"

Yüzüme eğilip konuşması ile sustum. Baktım o cehennemin ateşini taşıdığı ebrularına. Dişlerini sıka sıka konuşması, o baskın sesi ile tüm tüylerim şaha kalkmıştı.

"Anladın mı beni?"

Bir şey dememi beklediği kesindi. Ama şu an ağzımı açıp bir şey diyemiyordum. Biliyordum ki açılan dilim yine zehrini akıtacak ve ben yine onun cezasına maruz kalacaktım.

Sessizliğim ona büyük bir cevap olmuş olacak ki tek kaşını kaldırıp geriledi birkaç adım. Onun gerilemesiyle tuttuğum nefesimi usulca dudaklarımın arasından verdim.

Çekilmesini fırsat bilip kapıya yaslı bedenimi geri çekerek odanın dışındaki banyoya girdim nefes nefese.

Direkt aynanın karşısına geçip dudağıma baktığımda bir nida döküldü dilimden.

O öpüşünün bıraktığı kaplı izler yetmezmiş gibi bir de şişkinliği ile şaşırdım. Yer yer dudağımda olan morluklarla bir ısırık da ben bıraktım dudaklarıma.

Dudağımın bu hâlini sorduklarında ne cevap verecektim ben?

"Allah'ın belası!"

Sinirle tıslayıp aynaya biraz daha yaklaşarak baktım dudaklarıma. Bir yandan bu izler tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyor, bir yandan da kızıyordum.

En büyük kızgınlığın yine her zamanki gibi kendimeydi, kalbimeydi...

"Rozalin?"

Rojda'nın sesi ile panikle geri çekilip çeşmeyi açarak konuştum hızla.

"İyiyim ben, geliyorum."

"Emin misin?"

Sorduğu soru ile hızla dudağımı yıkayıp alev alan yüzüme su çarptığımda, "Eminim, emin," dedim.

"Yade anamları topladı salona. Biz de bekliyoruz."

Bir yandan yüzümü kurulamış, bir yandan da Rojda'nın açıklamalarını dinlemiştim.

"Hadi çık!"

Benden bir cevap alamayınca kızmasına gülümseyip son kez aynadan kendime baktım. Bakmam ile içimden Berzan'a sövdüm. Dudağım bas bas bağırıyordu, "Öpülüp ısırıldım!" diye homurdanarak. Sıkıntıyla bir nefes alıp banyodan çıktığımda yüzüne bakma-

dan oturma odasına yürüdüğümde, "Camer ile Adar nerede? Dinlemeleri için yollayayım, hele ne konuşuyorlar," dememe Rojda'nın, "Helin çoktan yolladı," deyişine gülümsedim. Hiç değişmemiş olması hoşuma gitmişti, tıpkı eski günlerdeki hâlimiz gibiydik.

"Ooo, hoş geldiniz Rozalin Hanım, yeni beddualar mı üretiyordunuz?"

"Sana hiç beddua eder miyim başımın tacı Berfin'im."

Alayla konuşsa da darıldığını anlamış ve sıcak bir gülümseme ile karşılık verip sarıldım.

"Hiç sarılma Rozalin, biz sana ne yaptık ki? Hadi yaptık, hiç mi düşünmedin yiyenlerini? Onların ne suçu var?"

"Berfin doğru söylüyor ama ben böyle bir şey beklemiştim."

"Hepimiz zehrini akıtır dedik, dedik de bu şekilde değil. Anan nasıl kötü oldu, babanı hiç demiyorum."

"İnfazınız bittiyse bir de beni dinleyin," dedim usulca. Derin bir nefes alıp hepsine tek tek bakarak devam ettim sözlerime.

"Sizlere tek bir sözüm dahi olmaz ki bedduam olsun. O sözlerimi de kimler için dediğimi biliyorsunuz. Ne yaşadıklarımı da..." deyip sızlayan dudaklarımı usulca yalayıp Berfin yengeme bakarak, "Dedin ya yenge, anan baban kötü oldu diye, olsunlar. Ben onlar yüzünden kaç kötü gün geçirdim, bırak onlar da olsun şu yangınım geçene kadar," dedim.

Hırsla dökülen sözlerime rağmen gözlerim dolmuştu bana hainlik yaparak.

"Haksız da değil."

Geldiğimden bu yana ağzını açmayan Helin'in sözü ile derin bir nefes aldım. Birinin yanımda olup beni tasdiklemesi rahatlatmıştı.

"Haksız demiyoruz ama işte olmuyor..."

Bu sefer katılan Berfin yengem oldu.

"Çok şey yaşadım, şimdi bırakın da yaşadıklarımı kusayım."

"Bence daha fazla kusma Rozalin. Zaten annenle baban senin bu hâlini gördüklerinde ölüyorlar. Yade desen, ahın ile her gün bo-

guluyor. İntikamsa kocandan al. Eğer Berzan'la mutlu bir evliliğiniz olsa ailenin yaptığı hatayı görmeyecektin. Hatta iyi ki de yaptı diyecektin. Şimdi Berzan'la kötüsün diye bir tek ailene kusma kinini. Hatta onlara hiç kusma."

Dilan'ın uzun uzun açıklaması ile sustum. O an bir kez daha anladım doğru diye peşinden koştuğum öfkenin yanlışım. Doğru söylüyordu Dilan, eğer Berzan ile iyi olsaydım, ailemi suçlamazdım. Beni ittikleri bu cehennem çukurunda onları da yakmazdım.

"Dilan doğru söylüyor, doğrusu bu."

Sessizliğimi fırsat bulan Berfin yengem ile bakışlarımı kaldırdım yerden.

"Doğru..."

Dudaklarımdan bağımsızca kopan sözler ile duruldu içimdeki fırtına.

"Tabii doğru bacım. Alacaksan intikamını Berzan'dan al!"

"Ama çok da alma, yeter bunca sene olan uzaklık."

Rojda'nın sözlerine karşılık Helin yengemin sözlerine güldüm ister istemez. Aklıma dakikalar önceki o yaptığı geldiğinde içimden, "Ne uzağız ama!" diye söylendim.

"Neye sırıtıyorsun sen çarpık?"

"Neye sırıtacağım be! Bir şeye sırıtmıyorum."

Berfin yengemin radarına yakalandığımda yanaklarım utançla kızarmıştı. Bu kızarıklık beni daha çok ele verirken Berfin'in yüzüme eğilip, "Viiii zıkkıme! Lele senin dudağına ne olmuş?" diye nida koparıp dizine vurmasıyla hepsinin bakışı dudağıma çevrildi.

"Hih, gözün çıkmasın senin! Haspam kendini ısırtıp elletiyor, biz de burada intikam diye yırtınıyoruz."

"Yenge!"

Helin'in o sözleri ile yer yarılsa da içine girsem dedim. Onlara yaptığım bu davranışların, onlar tarafından bana yapılmasıyla anladım çok utanç verici bir şey olduğunu. Bugün yaşadığım ilkler ile duygudan duyguya uçuyor, ne tepki verip ne konuşacağımı şaşırıyordum.

"Bu nasıl öpüş anlamadım, daha Miraç böyle yapmadı bana."

"Hele sen orada dur Dilan, en azgın bizim Çetin, daha böyle bir savaş vermemiştir vallahi dudağımla. Kıskandım le! Ben de bugün na buraya, dudağımın şu köşesine bir iz bıraktırayım."

"Yeter be!"

Daha fazla dayanamayıp elimle yüzümü kapattım. Hepsinin kahkaha atması Berfin yengemin, "Ne oldu Rozalin Hanım, utandın mı?" deyip intikam alır gibi zevkle konuşmasıyla dayanamayıp omzuna vurdum.

"Öyle değil! Sus dedi, susmadım, o da hayvan gibi bunu yaptı."

Benim utana sıkıla dediğim sözlere gülen kadınlara kötü kötü bakarken Rojda'nın, "Vallahi bacım, ben bu sus denilip öpüşleri bilirim. Erkeklerin öpmek için bahanesi bu," deyişine Helin'in, "Hele haspama bak, kaç erkekle konuştun da erkek filozofu oldun?" demesi ile bu sefer gülen ben olmuştum.

"Hah, tuttu eltiliği. Yalan mı?"

"Canım eltim benim, gel hele yamacıma, doğru dersin."

Helin ve Rojda'nın atışmalarını izlesem de aklım hâlâ Rojda'nın söylediğindeydi. Gerçekten öpmek için mi öpmüştü? Yoksa susturmak için miydi?

"Sen ne yaptın? Karşılık verdin mi?"

Dilan'ın sözleri ile düşüncelerimden sıyrılıp cevap vereceğim an kapının açılıp Nüpelda'nın içeri girmesi ve, "Ayyee şuşadım," demesi ile sustum. Dilan kızını kucağına alıp, "Gel annesi kurban," deyip su verip hâlâ gözlerinin üstümde olması ile sorduğu sorunun cevabını beklediğini anlamıştım.

"Karşılık vermedim. Onun bana yaptığını yaptım."

"Ne yaptın?"

Bu soruyu soran Berfin olmuştu. Meraklı bakışları yüzümü talan ediyordu. Derin bir nefes alıp kurumuş dudaklarımı usulca ıslattım.

"Beni o banyoda ilk öptüğünde nasıl yere atıp dudağını koparır

şeklinde sildiyse ben de onu yaptım. İlk tokadı bastım sonra, 'Senden iğreniyorum,' deyip dudağımı sildim. Bana yaşattığını yaşasın, onuru ve gururu yıkılsın istedim. Ama yaşattım mı, bilmiyorum."

"Yaşatmışsın."

Duyduğum tek cümle ile gözlerim parladı. Gerçekten yaşatmış mıydım ona? Benim gibi çekmiş miydi acı?

"Nasıl bu kadar emin konuştun?"

"Bir erkek reddedilmeyi kabullenemez ve bir erkek bir kadını öpüp, karşılığında bu tepkiyi aldıysa en büyük gurur zedelenmesini de yaşamıştır, öfkesini de. Nasıl seni reddetti, kadınlık gururun ezildi, onun da erkeklik gururu ezildi bu hareketinle."

"İyi hoş da bu kız o zamanlar seviyordu, sevildiği adamdan o tepkileri aldı."

Dilan'ın açıklamaları ile sevinsem de Helin'in söylediği doğrular ile sevincim kendini hüzne bıraktı.

"Ee, şimdi de Berzan istiyor Rozalin'i. Ha sevmiş, ha istemiş. İstek varsa sevgi de vardır. Yoksa da ileride o da olur."

Helin'in yıktığı doğruları Berfin kendince toplamaya çalışmıştı. *Sevmese de ileride olur* deyişi ile derin bir iç çektim.

"Ana!"

Oturma odasının kapısını çarparak açan Adar ile gözlerimi kıstım.

"Ne var eşek sıpası?"

"Yade'm Rozalin halamı çağırıyor."

"Kuri kerre[15]! Ana diye bağıracağına Rozalin hala diye bağırsana!"

Berfin'in Adar'a kızıp ayağındaki terliği atması ile göz devirip ayaklandım.

"Hadi gazan mübarek olsun. Unutma, onların suçu yok."

Dilan'm tebessüm ile konuşmasına buruk bir tebessüm sunup ilerledim. Odadan çıkıp Adar ile şark odasına ilerlerken onun

15. Kürtçe, eşekoğlueşek demek. (y.n.)

bana bakıp bakıp durması ile, "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

"Ağzımdaki baklalar yüz lira eder."

Üçkâğıtçı hâline gülüp saçlarını karıştırıp, "Tamam, bir yüzlük veririm," dediğimde keyifle sırıtıp, "Konu senin hakkında. Yade Bese..." diye söze başlamıştı ki arkamızdan gelen Camer'in, "Lan! Bensiz para mı kırışacaksın!" diye gelip ensesine vurup bana bakarak, "Hala paranın yarısını da bana vereceksin," dediğinde başımı iki yana salladım. Bu çocukları böyle alıştıran bizim dedikodu merakımızdı.

"Tamam tamam, anlatın hadi."

"Ne anlattın la?"

"Bir şey anlatmadım, anlatacağım, kesme. Yade herkese 'Rozalin'i kendi hâline bırakın,' dedi."

"Ahey ahey! Bunu dedi ama bir gör, Hawar ana nasıl kükredi. Hele Miraç ağam köpürdü. Dedi, 'Bu iş böyle olmaz! Bizimle yaşasınlar!' ama Berzan amcam karşı çıktı."

Adar'ın sözlerini alayla kesen Camer'in dedikleri ile gözümü kıstım.

"Hele kısa kesin, sonucu söyleyin."

"Ha, sonuca gelirsek, ona da bir elli kâğıt alırız."

Camer'in dediği söz ile sinirle gözümü kısıp ensesine vurdum.

"Ağzımı açtırma eşeğin sıpası, söylesene."

"Aha babama diyeceğim, senin gelinin sana eşek dedi diye."

"Senin ben..."

Ağzımın içinde homurdanıp başımı salladığımda, "Tamam, elli de vereceğim, şimdi söyle ne dediler?" dediğimde o keyifle sırıtıp Adar ile bir beşlik çakıp, "Sonuç, herkes Yade'ye boyun eğdi," demesi ile başımı salladım. Merdivenlerden çıktığımızda arkamdaki kurnazların, "Ee, hadi, parayı ver," demeleri ile sırıtıp, "Ne parası? Para mı verecektim?" dediğimde o suratlarındaki ifade ile kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastım.

"Şansımızı! Ulan sana diyorum bu kadın bize para mara vermez!

Ta kaç sene önce oyuncak araba alacaktı, onu almayan bize para mı verir?"

"Bize işin düşer ama hala!"

O söylemlerine dayanamayıp güldüğümde saçlarımı savurup, "Siz onu cin olmadan adam çarpmaya kalmadan önce düşünseydiniz," dediğimde homurdana homurdana arkamdan gelmelerine güldüm.

Şark odasının kapısına geldiğimde kapının açılması ve büyüklerin çıkması ile derin bir nefes alıp başımı eğdim. Eğişim yenilmişlikten değildi, yaptığım ayıptan da değildi. Eğilişim yüzlerine bakıp o düşüncelerini okumamak içindi. Onların çıkmasını beklediğimde en son babamın çıkıp elini omzuma koyup, "Acıma acı ekme keçamin," diye kederle konuşup gidişi ile arkasmdan baktım. Omuzları yere düşmüş, sırtında onca yük var gibi gidiyordu ağır ağır. Babamın eski heybetini kaybettiğini anladım o an. Derin bir nefesi içime kederle doldurup içeri adımladığımda, sedirin üstünde oturmuş kadının, "Hele gel buraya," deyip yamacım gösterince usulca ilerledim. Yanına gelip gösterdiği yere oturduğumda buruşmuş nasır dolu elini elimin üstüne koydu.

"Hele kaldırasan başını."

Benim ona saatler önce dediğim sözü onun söylemesi ile ister istemez dudaklarımda varla yok arası bir kıvrım oluştu. Başımı kaldırıp onun puslu bir gece gibi olan gözlerine baktım.

"Ha şöyle, bak gözüme, de şimdi Rozalin, boşanmak istersin?"

"Ne kendini ne beni kandır Yade. Bu dediğinin olmayacağını ikimiz de biliriz."

Ağır bir şive ile konuşup gözlerimin içine baka baka söylediği sözlere ciddi bir bakış ile karşılık verdim. İkimiz de böyle bir şey olmayacağını çok iyi biliyorduk. Biliyorduk ama neden olmayacağını bildiğimiz şeyi söylemişti, onu anlamamıştım.

Sözlerimin onun ince, yer yer yaşlılığın verdiği çiziklerle kaplı dudaklarında bir gülümseyişe neden olmuştu.

"Biz olmaz dediğimiz birçok şeyi olur yaptık, olur sandık... Ber-

zan ile sen, olmayacak iştiniz, biz oldurduk... Olmayacak işin oluru olur mu, de hele bana?"

Sözlerinin nereye gideceğini anladığım için sustum. Baştaki sözleri, bu sözlerini söylemek için açılan bir kapıydı. Sorduğu son soruya benim cevap vermemi beklemeden, "Olmaz, olmayacak işin oluru olmaz," diye kendi sorusunu kendi cevapladı. Ardından devam etti sözlerine, "Biz hata ettik, ben hata ettim... Aha şuramda," deyip boynunu göstererek, "Ahın sarılı, nefesimi keser. Seni şu kapının önünde gördüğüm o gün anladım ben yanlışımı. Anladım amma geç oldu," dedi. Sesi kısık, yüzü kederle kaplıydı. Acı çektiğini puslu gecelerinden anlıyordum. Ama o acı benim çektiğim acınm yanında bir hiçti.

"Sen beni yara bandı yaptın Yade Bese. Sen bir torununu diğer torununa kurban ettin. Size onca kez dedim, dinlemediniz. Şimdi gelmiş, bana bunları mı dersin?"

Sessizliğini fırsat bilip içimdeki sözleri onun eteğine akıttım.

Bu sefer başını eğen o olmuştu. Elimin üstünde olan elini ağırca çekip bacağına koyduğunda, "Derdim pire, dermanım tunne[16] Rozalin... Sen ona derman olursun sandım. Derdini alırsın sandım," dedi. Onun sözlerine, "Ben onun derdini alamadım ama o bana dert oldu. Buzun üstüne temel olmazdı. Buz eridi, ev çöktü, biz altında kaldık. Şimdi de bana, ne olacak bundan sonra?" dedim.

Uzun uzun düşündü, elindeki tesbihi çekmeyi bırakıp gözlerini tavana dikti. Ne düşündü ne gördü o taş tavanda bilemedim, hiçbir zaman da bilemeyecektim. Usulca gözlerini kapatıp, "Kader..." dedi dalgın bir sesle. Yine sustu birkaç saniye. Yine daldı içindeki bataklığa. Sonra açtı gözlerini, baktı gözlerimin içine içine.

"Em her tiştê ku di çarenûsé de ye dijî[17]."

Dudaklarından dökülen sözler ile iç çekti, o iç çektikçe ben de iç çektim. Doğruydu. Kaderde ne varsa onu yaşardık. Yaşardık da nasıl yaşardık, orayı kestiremiyordum.

16. Kürtçe, yok demek. (y.n.)

17. Kürtçe, Kaderde ne varsa onu yaşarız, demek. (y.n.)

"Demesi kolay, yaşaması zor."

"Ne demesi kolaydır ne yaşaması..."

Sustuk ikimiz de son sözlerle. Konuşacak çok şey olsa da kelimeler çıkmıyordu dudaklardan. Sessizliğimiz konuştu bizim yerimize.

"Başka diyeceğin yoksa kalkayım ben Yade."

Sesimi duyduğunda gözlerini ağırca açıp bana bakarak, "Vardır, dur hele," deyip elini elimin üstüne koyup yeniden o acı dolu gözlerle bakıp, "Ahım çek demem ama intikam ateşini söndür keçamin. Ettiğin beddualar dönüp dolaşıp sana döner," dedi usul usul. Yine kederle bir iç çekip ayaklandığımda, "Varsın dönsün, kaybedecek neyim var ki?" dedim.

"Xuda yarrab[18] kaybedecek şey vermesin keçamin."

Benimle birlikte doğrulup bastonunu tutarak kapıya ilerlemesi ile arkasından adımladım düşüncelerimle.

"Yade."

"Ey?"

"Nasıl izin verdin benim onca sene kalmama, okumama ve çalışmama?"

Sürekli aklımda olan bu soruya kendimce cevap verip duruyordum. Hazır Yade ile bir konuşma yapmıştık ve ben zihnimde takılı kalan bu soruyu sormak istemiştim. Sorum ile olduğu yerde kısa süre durmuş, omzunun üstünden bir bakış atıp tekrar önüne dönüp yürürken, "Orasını kurcalama. De hadi, herkes sofrada bekler," diye keskince konuşması ile gülümsedim. Adımın Rozalin olduğu kadar emindim ahımdan ve bana yaşattığı bu acıların vicdanını acıttığından ötürü böyle bir şey yapıp vicdanını hafifletmişti. Fakat Yade Bese bunları söyleyecek kadın değildi. O her zaman başı dik, kudretiyle herkesi susturan yaşlı bir kurttu, asla gardım indirmezdi.

Birlikte aşağı indiğimizde avluda yere serilmiş Urfa sofrasını görünce hepimizin aynı yerde yiyeceğimizi anlamıştım. Bizim gelişimiz ile birçok bakış bize dönse de kimse ağzını açmamıştı. Yade

18. Kürtçe, Allah demek. (y.n.)

her zamanki gibi başa geçmişti. Ben de kadınlara yardım etmek için mutfağa gittim. Adımımı attığım an elindeki tepsiyi taşa bırakıp bana, "Ne konuştunuz?" diye soran Berfin yengem ile, "Her zamanki şeyler. Sonra anlatırım, hadi götürelim, daha fazla beklemesinler," deyip elindeki tepsiyi aldım elime.

Elimdeki tepsiden yayılan yemeklerin kokusu burnumu doldursa dahi iştahım yoktu. Göz ucuyla baktığım tepside gördüğüm yemekler ile buruk bir tebessüm ettim. Bu buruk tebessümüm serili sofradaki yemekleri görünce bir gül gibi soldu. Yapılan o yemekler benim en sevdiğim yemeklerdi. Gelişimin sevinciyle yapılan bu yemeklerin üzerine ben kinimi kusmuş ve bu sofrada oturan herkesin yüreğine acı koymuştum. Onların karınlarını kustuğum kinimle doyurmuş, iştahlarını kaçırmıştım. İster istemez sol tarafım sızladı. Aklıma Dilan'ın sözleri geldiğinde yüzümdeki keder okunmaya başladı.

"Anası kurban, yesene bir şey."

Annemin şefkatle dile getirdiği sözler ile baktım uzun uzun yüzüne. Her zaman neşesiyle bilinen Ayşe hatun şimdi yüzündeki acı izlerle biliniyordu. Şu birkaç yılda solmuştu yüzü, eklenmişti kırışıklar. Yüzünde olan o kıvrımları ben ekmiştim, bunu biliyordum.

"Yerim."

Usulca dudağımdan dökülen sözle ellerim sarmaya uzandı. Elime aldığım sarmayı ağzıma attığımda o beklenti ile bakışları sevinçle yüzümü tarıyordu.

"Beğendin mi? Seversin diye etli yaptık."

Ağzımda büyüyen, tadını alamadığım lokma ile nefesim kesildi. Aldığım tek tat acı oldu. Ailemi bu kadar perişan edişimin acısı yapıştı damağıma.

"Çok güzel olmuş ana ama ben daha güzel yaparım."

İçimdeki kederime inat yalancı bir sevinçle döküldü kelimelerim.

"Görür müsün, büyüdü de bize laf söyler."

"Doğru der, Rozalin güzel yapıyor."

Annem ve Dijle yengemin o sevinçle konuşmalarına baktım. Dediğim o yalancı sevinç, neşesi olmayan ölü sofrası gibi olan sofraya can suyu gibi akmıştı. Onların bu konuşması yeni konuşmalara kapı açmıştı. Sessizlik yavaş yavaş bozulmuş, olmayan neşe kırıntıları dökülmüştü soframıza.

"Senin dudağına ne oldu?"

Bülent'in hiç beklemediğim sorusu ile şok içinde başımı kaldırdığımda nefes alamadım. Kaşlarım çatması ile her şeyi yanlış anladığını anladım. Dudağımdaki morluğu Berzan'ın vurmasından dolayı olduğunu düşünüyordu fakat büyük bir yanılgıydı. Onun bu sorusunun başıma Nüpelda tarafmdan bela olacağını önceden bilseydim çözülmeyen o dilimi çözerdim. Fakat ben eli ayağına dolanmış, suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi kalakalmıştım.

"Beyjan amjam öpmüş ışıymış."

Ve başıma dert olan, beni utanç kuyusuna sertçe fırlatan o sözlerin dökülmesi ile yer yarılsa da içine girsem dedim.

"Nüpelda! Sus!"

Dilan'ın panikle atılıp kızım susturma çabası Harmanlı huyuna çarpmıştı. Bir Harmanlı'ya, "Sus," derseniz konuşurdu. Nüpelda da konuşmaya devam etti, "Niye şuşiyim! Öyye dedi. Beyfin yengem de men de işterim na buyama," dedi.

Sözleri ve konuşmalarımızın, hareketlerimizin taklidini yapması ile üzerime kaynar sular döküldü.

Neşe kırıntılarıyla olan soframızda sessizlik hüküm sürmüştü, bu sessizliğin yarattığı boğazdaki gıcıklık hissi ile birçok kişi öksürmüş, bazıları ise bakışlarını kaçırmıştı.

Daha fazla bu utanca dayanamadığım için, "Ziqûm[19]! Sen de başka soru mu bulamadın!" diye Bülent'e söylenip o utançla kalkıp doğruca mutfağa geçtiğimde beni takip eden, bu utanç kuyusuna birlikte düştüğüm bir adet Berfin vardı. Tülbentiyle ağzım kapayıp bir bana bir Nüpelda'ya söylendiğinde utancım artmıştı.

19. Kürtçe, zıkkım demek. (y.n.)

"Oy gözün çıkmaya Nüpelda. Çeke çeke aha bu çarpığa mı çektin! Bir Rozalin yetmez gibi iki Rozalin oldu. Vah hâlimize!"

"Ben ne yaptım! Allah kahretsin, rezil oldum, vallaha rezil oldum! Herkes şimdi başka şey düşünecek!"

"Viiii, kapçığa bak hele! Bir kendi rezil oldu sanki! Sizin fanteziniz yüzünden başım yandı! Rezil oldum."

Hem dizine vurup hem de bir eliyle bana vuran kadına dudağımı ısırarak baktım.

"Sen bu durumlara alışkınsın zaten. Şu an önemli olan benim durumum. Gözün çıkmasın Berzan! Senin yüzünden rezil oldum Allah'ın belası!"

"Oku oku, başka ne bela bulacaksa sen yetmezmişsin gibi!"

Hâlâ bana laf söyleyen kadına bakarken ağzımı açmış, laf söyleyeceğim esnada içeri giren Helin'in sırıtışı ile gözümü kıstım.

"Ne oldu?" dedi benden önce davranarak Berfin.

"Ne olacak, senin yine azgın hâlin," deyip bakışlarını bana çevirdiğinde dudağındaki sırıtış daha da artarken, "Hadi gözünaydın Rozalin Xanım, herkes Berzan'la halvete girdin sanır," dediği an başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünde dilimden düşen tek söz vardı.

"Zıkkım!"

"Daha çok zıkkım dersin sen."

Elindeki tepsi ile giren Rojda'ya gözlerimi kısarak baktım. Utançtan yerin dibine girdiğim yetmezmiş gibi üstüme gelinmesi ile patlamak istedim bir bomba gibi.

"Vallahi çok büyük rezillikti! Kocan kıpkırmızı olup kalktı gitti, haberin olsun."

Bu sefer lafa keyifle dâhil olan Helin yengemdi.

"Kocam değil o benim! Cehenneme gitsin... Şimdi git ki ne düşünecekler hakkımızda..."

Ben içimde onlarca soruyla boğuşuyor, nefesim kesiliyorken onların alayla lafı sündürmeleri canımı sıkıyordu.

"He he, böyle de, sonra öpüşün. Vallah Rozalin bir öylesin, bir böylesin. De karar ver, kocan mı, değil mi?"

"Sen ne diyorsun yenge!"

Sözleri bir mızrak gibi ciğerime saplandığında yaralı bir aslan gibi olduğum yerden fırlayıp hırlayarak konuştum.

"Ben mi öptüm! Ben mi kendime koca ettim? Kocaymış! Değil, kocam mocam değil! Beynimdeki mahkemeler bitene kadar da değil!"

Berfin yengemin koluna çarparak çıktım mutfaktan. Ne için böyle sinirlendiğimi kestiremedim, olduğum yerdeki eski köklerim sanki beni sarmalamış ve ne yapacağımı şaşırmıştım. Buraya gelmeden önce kurduğum tüm duvarların çatlaması ve çıkardığı sesler canımı sıkıyordu. Birkaç saatte yediğim bu hasar ileri zamandaki sonumun habercisi gibiydi. Kurduğum tabuların yıkılması ve lanet kalbime işleyen vicdan sızıntısı düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve beni aptala çeviriyordu. Bu aptallık ise bende büyük bir öfkeye yol açıyordu. Köşeye sıkışmış bir avın ne yapacağını bilmeyip kurtulmak için sağa sola çarpması gibiydi vaziyetim. Her çarpışımda daha da hırslanıyor, kurtuluş özlemi ile dolup taşarak daha sert şekilde çarpıyordum. Vaziyetim tam da buydu işte...

Keskin bir nefes dudaklarımın arasından çıktığında yine düşüncelerin girdabında savruldum. Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi tavana dikerek uzun uzun bakındım. Gördüğüm taş tavandan başka bir şey değildi fakat gözlerimin önünde gezinen pul pul olan düşünceler oynaşıyor bir halüsinasyon yaratıyordu.

Görüntülerin arasında süzülürken biri netleşti. Berzan'ın beni susturmak için öpüşü belirdi. Uzun uzun izlerken hâlimizi, kendime sinirlendim. Dudaklarından dudağıma bulaşan zehri düşüncelerimi gölgelemişti ve ben bu öpüşün onur kırıcı bir hareket olduğunu anlamamıştım.

"Aptal!"

Kendime söylediğim sözün fazlasını hak ediyordum. Aciz bir yaratıkmışım gibi yüzümü buruşturup o hâlime küçümseyerek baktım.

"Büyük bir aptalsın! Haklı olduğun savaşta seni susturan adama mı yenildin? Bu kadar mı zayıf kalbin ona? Bu kadar mı acizsin Rozalin? Ne farkı var bu öpücüğün bir tokattan?"

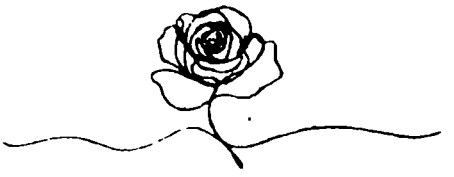
Dilimden dökülen her kelime ile daha da hırslandım kendime. Haklı olduğum bir konuda konuşmuş, susturulmak için tokat atılmasa da öpülmüştüm. Yine susturulmuştum.

"Bu muydu senin hırsın? Üç yıl boyunca bunun için mi savaştın?"

Zihnimde kurduğum mahkemede kendimi yargılamam devam ediyordu. Bir hâkim gibi kendime sorduğum her soruda suçluluğum omzuma biniyor ve beni yere seriyordu. Sustum kendime sorduğum bu soruyla. Cevabım içimde bir yerde sesini duyurmak için çabalasa da duymazdan geldim. Duyacağım cevap beni düşürmekten başka bir şeye yaramayacaktı çünkü.

"Kendine gel Rozalin... Bir an önce kendine gel."

Bir hâkim gibi kendimi sorgularken bir cellat gibi de vicdansızdım kendime. Tüm iyiler ve kötüler gözlerimin önüne döküldü tıpkı yeminlerim gibi. Berzan'ın zehrinden kurtulan benliğim kendine gelirken içimde Dilan'ın aile hakkında dediği sözü sökerek çıkarmaya çalıştım. Evet, Dilan haklı olabilirdi sözlerinde fakat acım ve yaşadıklarım Dilan'ın haklılığından daha öndeydi. Ailem hakkında kurduğum tüm mahkemelerde kalbim ezilerek onları temize çıkarıp azat etmiş olsa da zihnimde zindanlara atılıyordu. Kalbimin yenik düşüşüne karşın zihnim ayakta duruyordu. Şimdi ise kalbim aklıma sızıyor, içindeki vicdan sızısını işliyordu zihnime. Kalbime uyarsam hepsini affederdim, yenik bir şekilde düşerdim dizlerimin üstüne. Fakat benim mücadelem bu değildi, yenik bir şekilde düşmek olamazdı! Bu yüzden bu çıkmazda susturdum kalbimi. Ördüm yine tek tek tuğlalarımı, sıvadım alçıları çatlamış duvarlarıma. Böyle olması gerekiyordu, kalp işin içine girdiği an düşüyordu insan ve anlamıştım ki kalbe güvenmemek gerek, kalp ile ilerlediğin yol bataklık olsa dahi görmüyordu gözler. Çünkü kalp sevgiyle attıkça insanın benliği yok oluyordu.

"Rozalin."

Rojda'nın seslenişini duysam da cevap vermeyip yarım saat boyunca izlediğim tavana bakmaya devam ettim.

"Zıkkım hâlâ yatıyor."

Söylenmesine hafif bir tebessüm sunmuş, yine mühürlenmiş dudaklarımı aralamamıştım.

Tahta kapının açılışı ile kesik bir nefes alıp bana doğru gelişini bekledim.

"Kalk diye iki saattir sesleniyorum, niye cevap vermedin?" sözleri ile yine açılmamıştı dudaklarım. Omuzumu silkip yan dönerek yüzüne baktım.

"Neyin var senin? Berzan gelmedi diye mi böylesin?"

Şefkatle saçlarımı okşayışı ile gözlerim kapanmıştı. Kesik bir nefesi dudaklarımın arasından usulca verip kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Yok bir şeyim, biraz yorgunum."

Birbirine yapışmış kirpiklerimi aralayıp bana endişe ile bakan göz bebeklerine baktım. Yüzümdeki elini usulca avuçlayıp sıkarken, "Bu hâlimin de Berzan ile ilgisi yok. Hem gelmemesi benim için daha iyi," dedim usulca. O akşamdan bu yana iki gün geçmişti. Berzan ne o akşam ne de dün akşam gelmişti. Hoş, ben de utancımdan odadan pek çıkmamıştım.

"Sende var bir şey."

"Püff, biraz bunalımdayım, staj da başlayacak, onun da stresi var."

Rojda'nın daha fazla beni didiklemesine dayanamayıp aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim. Benim bu hâlime göz devirip saçlarımı karıştırmasına gülümsedim.

"Delinin zoruna bak. Niye stres olsun? Stajını yapınca iş kadını olacaksın."

Gururla konuşması ile uzun uzun baktım gözlerine. Benimle gurur duyduğunu gözlerindeki ışıltılardan anlıyordum. Lakin o gözlerdeki hüznü de görüyordum. Birkaç kez hamile kalmıştı ama doğurmak nasip olmamıştı. Yengemlerin üstüne geldiğini biliyordum, milletin çocuklarını kucağına aldığında onun gözlerindeki yaşı görüyordum. Hasret kalmıştı anne olmaya, yavrusunun kokusunu çekmeye. Dayanamadım, uzandı saçlarına ellerim. Usul usul tararken parmaklarım saçlarını, gözlerim şahit oldu gözlerini kapatışına.

"Asıl senin neyin var?"

Bu hüznünün nedenini biliyordum ama yine de sormuştum.

"Yi- Yine olmadı..."

Titreyen sesiyle konuşması yüreğimi sızlattı. İçin için kardeşim için kan ağlarken dudaklarımdaki tebessüm ile baktım yüzüne.

"Üzüldüğün şeye bak, Allah büyük, elbet bir gün olacak ve bu sefer sapasağlam tutunacak benim yeğenim."

"İnşallah..."

Canından koparcasına söylediği tek kelime ile gözlerim doldu. İçimden binlerce kez, "İnşallah," deyip uzanıp öptüm sırma saçlarından.

"Sakın milletin lafına takılıp da üzülme."

"Üzülmem, hem Afran'ım üzdürmez."

Dudaklarındaki buruk tebessüm ile konuşmasına karşılık verip ayaklandım. Bu konu hakkında konuşup yarasını daha da deşmek istemiyordum.

"Bugün iş çok, misafir de gelecek."

Rojda'nın söylediği söze karşılık, "Kim gelecek?" diye sordum. Tam ağzını açıp konuşacağı an aşağıdan çağırılması ile lafını yutup ayağa kalkıp bana da, "Çabuk," diyerek çıkması bir olmuştu. Üzerimi değişip elimi yüzümü yıkayarak ben de indim aşağı. Mutfağa girdiğimde alışık olduğum koşuşturmaya baktım uzunca.

"Ne durursun öyle? Tutsana bir işin ucundan."

Yine söylenip duran yengeme göz devirip, "Onca gelinsiniz, hâlâ bana gözünüzü dikiyorsunuz," dedim.

"Haspama bak, biz geliniz de sen nesin?"

"Ben evin kızıyım şekerim."

Göz kırpıp yanından geçtiğimde popoma yediğim tahta kaşıkla sızlanıp kaş çatarak baktım sırıtan Berfin Hanım'a.

"Şekerini suda eritirim, hadi getir şu tepsiyi arkamdan."

"Acıdı ama!"

"Acısın, tahta kaşığımın vurduğu yerde güller açar."

"Tahta kaşığın bata."

Dudağımın arasında söylene söylene tepsiyi aldığımda arkasından ilerledim. Sabah olmasına rağmen havanın hafifçe kararıp açması yağmurun haberini vermişti. Berfin havaya bakıp ardından bahçede abdest alan Yade'ye dönüp, "Yade yağmur yağacak, içeri alalım mı sofrayı?" diye sordu. Yade abdestini almaya devam edip, "Yaz yağmurudur, bir şey olmaz," dediğinde birkaç yağmur damlası bulutların arasından düşmüştü.

"Ya hızlanırsa?"

Berfin ikinci kez içeriye taşımak için alttan alta sözünü söylediğinde Yade başını kaldırıp puslu gecelerini gökyüzüne dikti.

"Madem içeri alacaksın, ne diye bana sorarsın gelin?"

Yade'nin bu sözleri beni gülümsetirken Berfin yengemi yerin dibine sokmuştu.

"Estağfurullah Yade. Ben sadece..."

"De haydi, içeri taşıyın."

Berfin'in daha fazla konuşmasına müsaade etmeyip elini *boş ver* dercesine sallayıp konuşması ile kıkırdamamak için dudağımı ısırdım.

"Öldürürüm Rozalin."

"Ben ne yaptım be?"

"Sus, yürü."

"Zaten susmuşum ben."

"Sussana!"

Onun sinirden kızaran yüzüne bakıp kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. İçeri geçtiğimizde hâlen kendine kızdığını çatılı kaşlarından anlıyordum.

"Hayırdır keçamin, sabah sabah yüzünün ekşiliği nedir?"

Annemin sözleri ile dayanamayıp güldüğümde, "Ne olacak, gelinin Yade'den laf yedi," dediğimde eline geçirdiği kaşığı atması ile kenara kaydım.

"Vallahi senin kaşık fantezin var, benden demesi."

"Kör olmaya Rozalin."

"Âmin yengeciğim!"

Onu sinir etmek amaçlı gülümseyip göz kırparak odadan çıktığımda söylenmelerini duyuyordum. Mutfağa geri indiğimde Rojda'nın, "Vallahi kocası ne sever pek bilmem ama Ebe Zebik mumbar dolmasına bayılır," deyişini duyduğumda, "Boran'ın ailesi mi geliyor?" dedim.

"Hımm, onlar gelecek bugün, Huso amcam çağırmış."

"Görmeyeli bayağı oldu hepsini. Zebik ebeyi severim ben."

"Oğlu da seni sever."

Helin yengemin dediği söz ile şaşkınlıkla gülerken omzuna vurup, "Yemin ederim fil hafızası var sende. Ben bile unuttum, sen unutmamışsın ya, pes!" dedim.

"Nasıl unutam le, onun yüzünden az daha Devrim beni görecekti."

"Kimin yüzünden kim kimi görüyor?"

Berfin yengemin merakla lafa dâhil olmasıyla gülümseyip, "Boran'ın düğünde bana vermesi için verdiği nottan bahsediyor," dediğimde başını sallayıp, "Hatırladım. Az onun yüzünden korkudan ölmedik. Kapılara gelmeler, evin önünden geçmeler, gizli notlar,"

diye sıralamasına gülümsedim. Boran bana ulaşmak için birçok yolu denemişti.

"Kız Zebik ebe Boran'a istedi de Yade dedi, caminin içi dururken dışı haramdır diye."

Berfin'in dediği söz ile iç çektim. Caminin içi dediği yerde benim cenaze namazımı kılmışlardı düğün günü.

"Siz asıl olayı bilmezsiniz. Rozalin'in düğününde Zebik ebeler gelmedi, niye? Çünkü Boran izin vermedi. Onca yıl olmuş, hâlâ da evlenmedi. Bence hâlâ gönlü var."

"Sus kız, o nasıl söz, biri duysa bizi öldürür Helin. Adam belki başka nedenden evlenmemiştir."

"Tabii tabii, ondan mı senelerce gelmeyen adamlar gelecek şimdi konağa?"

İki yengemin atışmalarına bakıp gülümserken ortalığı biraz alevlendirmek için, "Hâlâ yakışıklı mı öyle? Bir gözleri vardı, maşallah denizdi," dedim. Bu sözlerimle Berfin yengem bir nida atıp ağzını kapattığında Helin, "He vallahi, hâlâ yakışıklıdır," deyişine güldüm.

"Cidden seni çok sevdiğinden mi evlenmedi?"

Bunca zaman sessiz kalan Dilan'a baktım. Saf bir merakla sorduğu gözlerinden belliydi. Tebessüm edip ocaktaki yumurtaları alıp suya tuttuğumda iç çekerek konuştum.

"Orasını bilemem ama çok sevmişti. Lisenin ilk zamanlarında sürekli gelir, bakar, giderdi. Notlar yazar, okulun önünden geçtiğinde açardı müziği. Hiç unutmam, liseyi yarım bıraktığımı duyunca bir bahane edip eve gelmişti. Bir çıktım mutfaktan, önümde Boran, elinde yine not. Bana ilk şiirler yazan oydu..." deyip bir iç çektiğimde düşüncelere daldım. Ne güzeldi o günlerim. Ne güzeldi beni seven birinin olması.

"Rozalin..."

Dilan'ın ismimi söylemesi ile düşüncelerim dilime dolanmıştı. Derin bir iç çekip yumurtaları ayıklamaya başladığımda, "Keşke o zamanlar korktuğumdan reddetmeseydim onu... İlk defa beni öyle

seven, bana öyle bakan ve şiirler yazan bir adam. Bir daha çıkmadı onun gibi seven," dediğimde içime kesik bir nefes çekip, "Keşke..." diye başladım sözüme. Fakat sözüm duyduğum sözler ile keskince katedilmişti.

"Keşke Berzan yerine o mu olsaydı diyecektin?"

Duyduğum katı ses ile bedenimden soğuk bir ürperti geçti. Yavaş bir şekilde önüme döndüğümde gözüme çarpan ilk şey onun delici bakışlarıydı.

"Sana bir soru sordum!"

Sinirle dile getirdiği sözler ile baktım yüzüne uzun uzun. Birçok şey ifade ediyordu bana bu suret ve aynı zamanda hiçbir şey hissettirmiyordu.

"Aynen, öyle diyecektim."

Dudaklarımdan korkusuzca dökülen sözler ile kendime şaştım fakat bunu belli etmedim.

"Rozalin..."

Benim yerime korkan yengemin *sus* dercesine yalvaran bir şekilde adımı söylemesi ile bakışlarımı ona çevirdim. Kaş göz edip elini ağzına götürüp sus demesi ile nedensizce içimde bir öfke alevlendi. Neden susan ben oluyordum? Ne yapmıştım ki susacak?

"Dışarı."

Sert bir şekilde emredişine rağmen kimse gitmek için yeltenmemişti.

"Sofra hazırlıyoruz..."

"Dışarı dedim!"

Dilan'ın sözlerini bir bağırışla kestiğinde kesik bir nefes aldım. Bakışlarımı bana korkuyla bakan kadınlara çevirip gözlerimi kapatıp açarak, "Çıkın," dedim. Onların bana tereddüt ile bakarak çıkışları ile bakışımı bana delice bakan adam çevirdim.

"Bugün, onlar geldiğinde, odadan dışarı çıkmayacaksın!"

Benim ona bakmam ile sözlerini bastıra bastıra dile getirdi.

"Ben senin kölen değilim. Bana emir veremezsin."

"Sen benim karımsın! Ne dediysem o Rozalin."

Söylediği ilk cümle ile hem içim acımış aynı zamanda da midem bulanmıştı.

"Ben odamdan çıkmayacak bir şey yapmadım. Yapmadığım bir şeyin de cezasını çekmem!"

Keskin sözlerimin altında ezildiğini omuzlarının düştüğünden anladım. Sözlerim ile gözlerini kapayıp burun kemerini sıktığında, "Bu sözleri duyduktan sonra bir arada olmayı kaldıramam," dedi sabrı tükenmiş bir şekilde. O sözü ile olduğum yerde durdum bir müddet. Ne kadar da kolay demişti *kaldıramam* sözünü. Dudaklarımda can kırıklarımdan oluşan bir tebessüm doğduğunda ona doğru ilerledim.

"Kaldırırsın Harmanlı, ben kocamın başka birini sevmesini kaldırdıysam, kolları altındayken başkasının adını söyleyişi kaldırdıysam, sen de beni eskiden sevmiş olan adamla aynı sofrada yemek yemesini kaldırırsın!"

Hiç beklemediği bu sözler onu yerle bir etmiş, bana ise bir kuvvet vermişti. Bakmayın kuvvet dediğime, acıma yapışmış bir kuvvetti bu. Acımdan doğup benim tekrar kendimi silkelememe yardım eden bir kuvvetti. Derin bir nefes alıp bir şey demesini beklemeden çıktım mutfaktan. Mutfağın kapısından çıktığım anda gördüğüm yüzler ile elimde olmadan gülümsedim.

"Gözün çıkmaya, o ne laftı öyle. Vallahi Berzan laf edeceğine bin pişman oldu."

Berfin'in sözleri ile dudaklarımdaki gülümseyiş çoğaldı.

"Sen çok güçlü bir kadınsın Rozalin."

"Hepimiz çok güçlüyüz. Çünkü biz Harmanlı erkekleriyle baş ediyoruz."

Söylediğim söz ile hepsi bir kahkaha patlatmıştı. Dilan ile birlikte oturma odasına ilerlediğimizde, geri kalanlar mutfaktaki malzemeleri getirmeye gittiler. Kadınlar bir tarafta, erkekler bir tarafta oturmuş, sofraya başlamak için bekliyorduk. Berzan'ın Yade ile birlikte gelmesi ile önümü sofraya çevirdim. Boğazımdan geçmeyecek

kahvaltılıklara bakıp daldım düşüncelerime. Boran'ı düşündüm, beni sevişini düşünüp keşkelerimle boğuştum. Bir kez daha anladım ki korkunun ecele faydası yoktu. Ailemden korkmuş, biri duyarsa ne olur diye kendi kendimi ürkütmüş ve hayatımda beni seven adamı reddetmiştim. O gün başkaları için kaderimi çizeceğim kalemi yere atmıştım. Başkalarının benim kalemim ile benim kaderimi yazmasına o gün izin vermiştim. Eğer o güne gitsem, bu korkuları bırakıp kendi kaderimi kendim yazardım hiç şüphesiz. Doğrumla veya yanlışımla ben yazardım ve ben yazdım, ben istedim böyle olmasım derdim kötü bir şey olsa. Ama şimdi bu sözleri diyemiyor, bana bu hayatı yaşatanlara ah ediyordum.

"İyi ki içeri taşımışız sofrayı yoksa yağmura tutulurduk."

Berfin'in söylediği sözler ile düşüncelerimden sıyrılıp baktım açık pencereden yağan yağmura.

Cama vuran yaz yağmurları canıma değdi. Yağmur tanelerinin toprağa düştüğünde o yayılan koku içerime sindiğinde sol tarafım sızladı. Evin'in kokusuydu bu... Ölü kadının varlığını her daim hatırlatan, acıma acı katan, burun direğimi sızlatandı bu.

Puslu bakışlarım ağırca camdan çekilip Berzan'ın suretine ilişti. Uzun uzun izledim en küçük hareketini. Bakışlarını benim yaptığım gibi yağmur tanelerinin değdiği cama iliştirdi. Uzun uzun baktı camdaki tanelere. Ebrularındaki renkler karıştı, koyu bir kahveyi andırdı, düşüncelerine daldığını anladım koyulaşan göz bebeklerinden. Sonra kesik bir nefesi içine çekti, çektiği nefes göğsünün şişmesine sebep oldu. İşte o an anladım Evin'in kokusunu çektiğini. Göz bebeklerim gördüklerimle titrerken ilişti ebruları gözlerime. Uzun uzun bakmaya devam etti benim anlayamadığım duygularla.

"Camı kapa Adar."

Amcamın torununa dediği sözü işittiğimde gözlerimi Berzan'dan çekmeden konuştum.

"Kapama, Berzan toprak kokusunu sever. Ne de olsa Evin'in kokusu."

Dudaklarımdan dökülen zehirli sözler sofrada yerini almış, kimseden ses çıkartmamıştı. Bakışlarım Berzan'ın yüzünden çekil-

mezken annemin zar zor, "Kızım..." deyişini işitsem de duymazdan geldim. Benim canını yakmak istediğim adam karışımdaydı.

"Kapa Adar!"

Amcam bu sefer sinirden titreyen sesiyle konuşması ile Berzan'ın bakışları benden koptuğunda başını olumsuz bir şekilde iki yana salladı. Onun o hareketi ile önüme dönüp sofraya baktığımda, "Çayı uzatsana Dilan yenge," dedim. Bu vurdumduymaz hâlim sofradakilerini şaşırtmış ve şok olmuş bir şekilde bana bakmalarına sebep olsa da içimde fırtınalar kopuyordu. Bana aile olalım diyen adam hâlen gözlerim önünde ölmüş bir kadının yasını tutuyordu.

"Al yavrum, bizde iştah bırakmadın, sana afiyet olsun."

Dijle yengemin dediği söz ile uzunca baktım yüzene. Dilime gelip söyleyemediğim lafı yutmaya çalışsam da kendimi durduramamıştım.

"Benim iştahımın kaçtığı zamanlar da oldu ama insan alışıyor."

Yine sustular, suçluluklarını kabul edip başlarını eğdiler. Oysa ben bana konuşsunlar istiyordum, konuşsunlar da ben de içimdeki zehirleri akıtayım diyordum ama onlar konuşmak yerine susmayı tercih ettiler. Daha fazla duramadım bu sessizliğe ve kalktım sofradan. Dışarı çıkıp arka bahçeye ilerlediğimde daha fazla aldım ıslanmış toprağın kokusunu.

"Rozalin!"

Duyduğum sesi umursamayıp ilerlemeye devam ettiğimde içimden kendime *sakin ol* diyordum.

"Dur."

Kolumdan tutup kendine çevirmesi ile baktım gözlerine.

"Çek elini üzerimden!"

"Beni sınamayı bırak kadın."

Yorgun bir şekilde konuşup boştaki eli ile burun kemerini sıktı.

"Seni sınadığım falan yok! Sınıyorsam da iyi yapıyorum!"

"Savaşın bir benimle değil senin. Beni yaralayayım diye uğraşırken, kendini yaralıyorsun."

Sesindeki o yumuşak ton ve sözleriyle kaşlarım ağırca çatıldı. Sözlerindeki haklılığı kabul etmek istemediğimde eli yanağıma uzanmış ve yüzüme düşen yağmur tanesini usulca başparmağı ile silmeye başlamıştı.

"Yaralıyorsam seni ne âlâ."

Asice konuşmama sinirlenmesi gerekirken gülümseyince öfkelendim.

"Ne diye gülüyorsun?"

Sorduğum soruyla yine başını iki yana sallayıp dudaklarında asılı olan gülüşle baktı gözlerime.

"Gülüyorum çünkü sözlerin bana işlemiyor kadın."

"Ondan mı toprağın kokusunu içine çektin? Ondan mı sözlerimle düşüyor omuzların Harmanlı?"

Bilmiş bir şekilde konuşup üste çıkıp tahtıma oturacağım an yüzümü iki eliyle avuçlayıp, "Doğru, sözlerinle omuzlarım düşüyor ama bunun nedeni Evin değil. Benim omuzlarımı düşüren sensin Rozalin. Sana yaşattıklarım, sana yaşattıklarımız düşürüyor omuzlarımı. Senin haklı oluşunla yaşadığım vicdan azabı düşürüyor. Seni acılarınla yalnız bırakıp kendi derdime, daha doğrusu yalanlara kapılıp sana kapılmamak için çaba harcayışlarıma düşüyor omuzlarım. Geç kalışıma düşüyor..." deyişi ile sertçe yutkundum. Gözlerim bana ihanet etmiş, kendi yağmurlarını pınarlarıma iliştirmişti. İlk önce yanağımı okşadı, ardından önüme düşen saçımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırıp, "İzin ver açtığım yaralarını sarayım," dedi. İster istemez güldüm bu sözlerine. Dudaklarım gülümsüyor, gözlerimden yaşlarım akıyordu. Yakıştıramadım kendime akan o yaşları. Hırsla sildim yaşlarımı. Akmamalıydı karşısında. Akıp da güçsüz düşürmemeliydi beni.

"Bak sen şu dünyanın işine. Beni senin yaralarını sarmam için evlendirdiler, şimdi de sen mi benim yaralarımı saracaksın?"

"Rozalin..."

"Sakın, sakın konuşma Harmanlı. Ben kendi yaralarımı sararım! Bunca zaman tek başıma sardım, yine sararım! Kimseye ihtiyacım yok benim! Vicdan azabınla gelme bana!"

"Dinle beni! Ben sana vicdan azabıyla gelmedim!"

Kaçışım onun beni yakalayıp kollarımdan tutmasıyla sona erdi. Sinirden kızaran gözlerini gözlerimden çekmeden, "Ben seni istediğim için geldim. Yüzüne kapadığım kapıyı ben açıyorum kadın, ben aile olalım diyorum," deyip alnını anlıma yasladı yorgunca.

"Niye bu kadar zorsun kıvırcık?"

Duyduğum o söz ile dudaklarım titredi. Eskiden söylediği sözdü bu. Saçlarımı dağıtıp, "Kıvırcık," derdi, ne de güzeldi o günler... Keşke eski günlere dönebilseydik. Benim onu kahramanım olarak sevdiğim günlere. Aramızdaki bu uçurumun olmadığı günlere gidebilseydik...

"Ağlama..."

Acı fısıltısı kulaklarımı doldurduğu an ıslanmış kirpiklerimi araladım. Ağladığımı dahi fark etmemiştim oysa. Geçmişe ağlıyordum, geçmişimin yasından dökülmüştü bu yaşlar.

"Bırak beni."

Yorgun, güçsüz bir şekilde dudaklarımdan döküldü sözlerim. Geçmişin her hatırası beni yerle bir ederken onun yaşlarımı silmesi acıma acı katıyordu.

"Ben seni bir kez bıraktım, şimdi asla bırakmam." Dudakları çeneme akan yaşımda durdu. Usulca gözlerimi kapatırken onun gibi derin bir nefes aldım. Ben toprak kokusunu solurken o benim kokumu seslice içine çekti. "İzin ver bana kıvırcık, kaçtığım kadına teslim olmaya hazırım ben... Sadece izin ver..." Bir kez daha dudakları yüzümden akan yaşlara değdiğinde, "Asla," diye güçsüzce mırıldandım. O ise bu mırıldanışımı dudaklarıma kondurduğu öpüşle sonlandırdı. Dudaklarını sadece dudaklarıma bastı. O sıcacık dudakları buzlarımı eritmiş, eriyen sular sayesinde boğulmuştum.

"Rozalin..."

Öyle bir fısıldadı ki dudaklarımın üstüne sanki yalvarır gibiydi.

"İzin ver. Bana, bize, biz olmaya izin ver. Affet artık beni."

Her sözde, her harfte dudakları dudaklarıma dokunuyor, dokunduğu yere küçük öpücükler konduruyordu. Bir yaş daha aktı

gözlerimden. Hayat bana bir şey öğretmişti ve ben bunu zar zor da olsa söyleyebildim kolları arasından usulca çekilirken.

"Affetmek... Affeden tarafın dava hakkı yoktur derler. Ben seni affedeyim onca suç işlemişken bana, benim sana olan duygularıma?"

"Yapma."

Açtığım mesafeyi kapatmak için bir adım attığında kolumu usulca kolundan kurtarıp elimi göğsüne yasladım.

"Adımlarının artık bir önemi yok."

Gözümden akan yaşla sözlerimi fısıldayıp ardımı döndüm. Onun ismimi seslenişlerini duymazdan gelerek hızlı adımlarla ilerledim. Berzan Harmanlı'dan kaçıyordum çünkü biraz daha kalsaydım ona yenilecektim.

Gördüğüm suret ile geçmişin izini taşıyan bir tebessüm açtı dudaklarımda. Kaç sene önce gördüğüm adamın heybeti üzerine bir palto gibi asılı olsa da omuzları yorgunmuş gibi çöküktü. Yıllar saçlarına aklar düşürmüş, yüzüne geçmeyen kırışıklıklar eklemişti. Merak ettim, hangi kırışıklıkta ben vardım? Hangisini istemeden ben yüzüne çizmiştim? Bu düşüncelerim zihnimde dolaşırken onun tek tek herkesin elini öpüp gözlerini kaldırıp gözlerime bakışına baktım. Yüzümde bir hırsız gibi gezinen gözlerini kaçırması ile buruk bir tebessüm sundum.

Eski Boran olsa bu yüzden gözlerini kaçırmazdı bir hırsız gibi. Ama o biliyordu, artık birine aittim.

"Hoş geldin Boran ağa."

"Hoş geldin," deyip elimi uzattığımda bakışlarını yüzümden elime götürdü.

"Hoş buldum..."

Bir yutkunuş ile sözlerini sıralayıp elimi sıktığında tebessüm ettim gözlerinde geçmişin tozlarını taşıyan adama. Karşımdaki adamla kaybettiğim geleceğimi, şansımı görüyordum. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Ah o yumru, boğazımdan bir kez bile gitmeyen o yumrular benim nefesimi kesiyordu.

"Nasılsın Boran?"

Katı bir sesle konuşan adama kısa bir bakış atıp elimi Boran'ın elinden usulca çektim. Boran'a uzattığı ele, bir de o gözlerindeki keskinliğe baktım. Kendini hatırlatıyordu, benim ona ait olduğumu Boran'a göstermek istiyordu.

"İyiyim Berzan, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, ne yapalım, bizim ev yapılana kadar buradayız," deyip konağı Boran'a göstermesi ile gözlerimi devirdim. Bile bile *bizim ev* kısmını bastırıp Boran'a *yerini bil* diyordu. Oysa o evimiz dediği eve seneler önce ölü bir ev diyordu. *İnsanoğlu işte, ne garipti...*

"Hadi geçelim biz."

Amcamın direktifi ile herkes yukarı çıktı. Yemekleri servis etmek için ayaklandığımda Bese ebenin kolumdan tutup, "Sen otur keçamin, yüzünü görelim biraz," demesi ile gülümseyip oturdum.

"Ee, anlat kızım, nasılsan? İyi misin?"

"İyiyim Bese ebe, gördüğün gibi yaşayıp gidiyoruz."

Son sözüm ile durdu. Göğsünü şişiren bir nefesi içine çekip, "Hepimiz yaşarız yaşamasına da nasıl yaşarız, Allah bilir," dedi.

"Doğru dersin, herkes yaşadığını bilir."

"Duydum ki okumuşsun kızım, mesleğin olmuş. Çok sevindim."

Dedikleri ile içtenlikle gülümseyip elimi sıkan elini sıkıca tuttum. Benim adıma sevindiğini elbet biliyordum, bilmesem dahi ışıldayan gözlerinden görüyordum.

"Sağ ol Bese ebe."

"Bese eben kurban sana, Rabb'im sana güzel kaderler versin yavrum. Yolunda taş olmasın gayri."

Bana üzüldüğünü sesindeki titreme ile anlamıştım. İçim sızladı, bir başkası dahi bana acırken benim öz ailem neden acımamıştı?

"Vallah Bese ebe, taşlar dediğin sofrasında oturduklarımdır, ee, onlar da atsan atılmıyor, satsan satılmıyor," dedim içimdeki sızıya rağmen gülerek.

"Rozalin."

Annemin uyarısı ile keskin bir şekilde baktım. Gözlerimdeki okların saplanışı ile bakışlarını çekip başını eğdi. Beni susturmaya hakkı olmadığını o da biliyordu, başını eğmesi de bu yüzdendi.

"Susturmayın kızı, doğru der."

Bese ebenin sözleri ile gülümseyip elimdeki elini öptüm. "Vallah Bese ebe, daha konuşurum da yemek öncesi iştah kaçırmayalım hiç," deyip ufak bir kahkaha atıp ayaklandım. "Deli kız," diyerek gülmesi ile göz kırpıp çıktım. Odadan çıktığım an dudağımda asılı olan gülüş bir anda bir yel tarafından silinip uçup gitmişti. Her zoraki olan gülüşün bir sonu olduğu gibi benim gülüşüm de son bulmuştu. Aşağı indiğimde Rojda'nın tepsiyi kaldırdığını görünce, "Bekle, ben kaldırırım," dedim.

"Aman bacım, sanki ben kaldırsam ne olacak? Bebeğim yok ki düşsün."

Bu sözleri ile birden bedenim titredi. "O nasıl söz öyle? İlla bebeğinin olması mı gerek? Ver şunu," deyip elinden aldım.

"Erkeklerin odasına gidecek."

Sessiz bir şekilde konuşması ile iç çektim.

"Kendine eziyet ettiğin cümleleri duymayacağım senin ağzından bir daha," deyip bir şey demesine fırsat vermeden ilerledim. Bilirdim ben bu duyguyu, bu yüzdeki ifadeyi. Acılarıyla dalga geçip can acımıyormuş gibi yapılırdı ama işin aslı öyle değildi. Kendisiyle dalga geçen insan içinde o dalga geçtiği olayla yanıp tutuşurdu. Boşuna dememişti atalarımız, eşekten düşenin hâlini eşekten düşen anlar diye. Aynı şeyi ben yapıyordum çünkü. Millete güçlü gözükmek için kendi acılarımla dalga geçiyordum.

Kesik soluklarım, içimdeki kavgalarımla yürüdüm içeriye. Odaya girdiğimde tepsiyi yere koyacağım an Berzan'ın Afran'a bakıp öksürmesi, Afran'ın yanıma gelip, "Ver Rozalin sen, ben indirip yerleştiririm," demesi ile eline tepsiyi bırakıp Berzan'a baktım dik dik.

Ona dik dik bakmam hoşuna gitmemiş olacak ki gözüyle elbisemin açıkta bıraktığı göğsümü göstermesi ile gözlerimi kıstım.

Abartılacak bir şekilde açıklığı yoktu fakat eğilince göğüs çatalı belli oluyordu. O an içimdeki şeytanın kulağıma sessizce fısıldaması ile gözlerimde bir ateş harlandı. Yer sofrasına tepsideki malzemeleri koyan Afran'a bakıp, "İki saat seni mi bekleyeceğim Afran? Çekil," deyip yere oturup tepsideki malzemeleri dizmeye başladım. Başımı hiç kaldırmasam da tüylerimi ürperten bakışlarını hissediyordum üstümde.

"Az değilsin Rozalin."

Afran'ın sessizce dediği şey ile gülmemek için dudaklarımı ısırıp göz kırptım. O sıra Abdullah amcanın, "Kızım duydum ki pilot olmuşsun," sözüyle kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Yok Abdullah amca, pilot olmadım ama uçakların piste yanaşmasına yardım edeceğim. Ya da kulede çalışacağım."

"Hay maşallah!"

Ağzından dökülen söz ile tebessüm ettiğimde Boran'ı gösterip, "İnşallah Boran'ıma da Allah okumuş, görmüş bir kız nasip eder," sözüyle boğazıma bir yumru oturdu. Bakışlarım bağımsızca Boran'a kaydığında onun kederle nefes alışı ile canım acıdı. Onun bu kederli hâlini fark eden Abdullah amca kırdığı potu anlayıp susmuştu. Boran'ın acısını tırnaklamıştı. Kim bilir, belki de kanamaya devam eden yarası daha şiddetli kanıyordu.

"Âmin..."

Bağımsızca döküldü sözler dudaklarımdan. Onun da mutlu olmasını istiyordum ve umduğum tek şey beni sevmemesiydi. Kimsede kanayan bir yara olmak istemiyordum. Benim yaşadığım bir acıyı başkasının yaşamasını istemiyordum.

"Hâlâ başka gelecek şey var mı?"

Adar'ın konuşması ile başımı iki yana sallayıp yavaşça çıktım odadan. Nedensiz bir şekilde gözlerim dolmaya başladı. Derdi neydi gözlerimin? Bu sefer ne için açmıştı çeşmesini?

"Rozalin!"

Berzan'ın adımı söylemesi ile kendimi toplayıp burnumu çektim.

"Ne var?"

Ona doğru dönüp tek kaşımı kaldırarak konuştum. Hesap sormaya geldiğini o sinirden kızarmış elalarından anlıyordum. Yanıma geldiğinde kolumdan tutup beni köşeye çekip dişlerinin arasından, "Beni delirtmek mi istiyorsun sen!" diye tıslamasıyla gözlerimi devirdim.

"Çok mu akıllıydın?"

"Çıldırtma beni! İnadına eğilip dizdin! Yetmedi, gözümün önünde elin herifine bakıp durdun!"

Her söylediği söz, her yüzüme doğru sinirle soluyuşu ile yüzüne dişlerimi sıkarak baktım. Kaskatı kesilmiş çehresi, dişlerini sıktığından dolayı dalgalanan ve titreyen dudaklarına baktım. Bakışlarımı gözlerine çıkarttığımda ilk yaptığım şey kolumu kurtarmak oldu pençesinin arasından.

"Bana bak Harmanlı bozuntusu, beni sakın kendinle karıştırma! Ha eğer biri hesap soracak olursa, o ben olurum, sen değil! Sen kimsin de benden hesap soruyorsun! Sen mi sandın beni? Senin gibi namert miyim ben? Bana gelmiş bir de gözümün önünde deyip hesap soruyorsun. Ulan benim sana sormam lazım! Sen benim gözümün önünde başkası için yaş döktüğün günleri unuttun herhâlde. Evin'im, Evin'im diye yandığım. Bir daha, bir daha bana böyle ithamlarda ve imalarda bulunursan Allah şahidim olsun seni vururum! Gözümü kırpmam vururum!" dedim sinirle.

"Her seferinde Evin'i katmaktan vazgeç artık!"

Kolumdan tutup kendine çekerek söylemişti bu sözleri gözümün içine baka baka.

"Neden? Zoruna mı gidiyor?"

Elalarının öfkeyle patlamasını umursamadan başımı dik tutup konuştum korkusuzca. Ben konuştukça onun öfkesi arttı. Bu öfke bana mı yoksa kendine mi çözemedim. Kolumdaki eli çenemi kavradığında, "Zoruma giden bir şey yok! Her olayı ona bağlamandan bıktım artık!" diye tısladı. Bu sözleri ister istemez alayla gülmeme sebep oldu. Benim bu gülüşüm onun çenemdeki parmaklarını sıklaştırmasına sebep oldu.

"Şu hâlin o kadar komik ki... Senden öğrendim ben Evin'i her şeye katmayı. Sen bana Evin'i hiç unutturmamıştın, şimdi ben sana unutturmayacağım, sen unutmaya çalıştıkça hatırlatacağım sana!"

Onun baskısına rağmen durmadım, işaret parmağımı göğsüne sertçe vura vura konuştum. Her kelimemde parmakları canımı acıtacak şekilde sıklaşıyordu. Bunu umursamadım, ruhumdaki acıların şiddetine o kadar çok alışmıştım ki artık bu acılar bana sinek ısırığı kadar küçük geliyordu.

"Unutacaksın asi! Unutturan da ben olacağım sana, göreceksin!" Çenemi bir pençe gibi kaplayan parmaklarından kurtulmak için bileğini tutup geriye çektim. Onun bir şey demesine fırsat vermeden aşağı indiğimde kulaklarım elini duvara vurduğunda çıkan sesi işitmişti. Adımlarımı merdivenin sonunda durdurduğumda ellerimi duvara dayayıp gözlerimi kapadım. Bu kadardı işte benim güçlülüğüm. Bir başkasının yanında sapasağlamken, yalnız kaldığımda içi çürümüş, ufak bir rüzgârda parçalanacak bir ağaç gibiydim. Bir başkasını acıtmak için söylediğim sözler kendime de bıçaktı aslında.

"Rozalin?"

Duyduğum ses ile arkamı döndüğümde Dilan'ı görünce kendimi topladım.

"Geliyorum biraz, başım döndü, açlıktan herhâlde."

Güçsüzlüğümü ona da göstermeyip bir yalanın arkasına sakladım. Kimsenin bana acımasını istemiyordum. Etrafımdaki insanlar da beni anlamıyordu. Anlamamazlıkları yetmezmiş gibi beni Berzan ile bir yapmaya çalışıyorlardı.

"Hadi gel sofraya, bir şey ye," deyişi ile başımı sallayıp içeri geçtim. Yemeğin girişi tatlardan başlamış, gelişmesi ise dedikodularla ilerlemişti. Birçok konu konuşulmuş, birinin sonu gelmeden diğerine atlanmıştı.

"Vallah Makbule'nin bir gelini var, nasıl hamarat."

"Aşk olsun, biz hamarat değil miyiz?" diyen Dilan'a hepimiz güldük. Sofra toplandığında hepimiz büyük salona geçmiştik. Her

kafadan çıkan ses ile başım ağrısa da özlemiştim bu kalabalığı. Gözlerim hepsinde gezindi, yılların izleri yüzündeki o kırışıklıklarla belli oluyordu. Bakışlarım Boran ile kesişti, gözlerime bakıp varla yok arası tebessüm ederek çekti bakışlarını. O an anladım, kızlar doğru söylüyordu.

Boran hâlâ beni seviyordu. Bu düşünce tüm bedenimi yaktı. Nefesim dahi kesildi. Ben Evin gibi olmak istemiyordum. Evin gibi bir adamın hayatını mahvetmek istemiyordum. Boran'ın ikinci Berzan olmasına katlanamazdım. Bu düşünceler nefesimi kesmiş, olduğum yerde nefes alamayacak duruma geldiğimde aşağı indim. Avluda içime derin derin havayı soludum. Ellerim boğazımı bulmuş, rahatlamak amaçlı başımı göğe yükselterek, "Rabb'im, benim yüzümden biri acı çekmesin," diye sessizce fısıldadım. Bir müddet öyle durup göğe bakarken duyduğum ses ile tüm düşüncelerimden sıyrıldım.

"Yıldızlara mı bakıyorsun?"

Görmeyi beklemediğim adamla ne diyeceğimi bilemedim ilk başta. Usulca yutkunmuş, o hüzün çökmüş yüzüne baktığımda sessizce, "Evet," diye fısıldadım.

Ağır bir adım attı bana doğru, dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi.

"Bir şey mi istemiştin?" diye sordum ondan önce davranarak.

"Banyoya gidecektim, seni gördüm, aşağı indim," dediğinde kaşlarım havalandı. Benimle konuşmak istiyordu. Benimle konuşup aklında olan soruların cevabını almak istiyordu. Bu düşüncelerini okuduğum gözlerini benden kaçırdı.

"İyi yapmışsın, neyse, ben çıkayım yukarı," deyip adımladığım an birden kolumdan tutması ile şaşırdım. Yüzümdeki şaşkınlığı okuduğu an elini ateşe değmiş gibi çekti.

"Rozalin, ben konuşmak istiyorum," dediğinde ister istemez gerildim. Sertçe yutkunup başımı sallayıp birkaç adım uzaklaşarak bekledim ne söyleyeceğini. İçimde korku, heyecan cirit atıyordu. Biri bizi görse, yanlış anlaşılmasından deli gibi korkuyordum.

"Gittin ve seneler sonra geldin... Neden? Gelmek zorunda mı kaldın yoksa..." Sustu, sanki kelimeler dudaklarından dökülürken nefesini kesiyordu. Sert bir şekilde yutkunup derin bir nefes alarak gözlerini gözlerime dikti. "Yoksa onu seviyor musun? Onca şeyden sonra?" diye devam ettirdi sözlerini. Kesik bir nefes aldım benden ona umut vereceğim ya da o umutları yok edeceğim bir şey duymak istiyordu.

"Seviyorum..."

Duyduklarıyla omuzları çöktü. Beklemiyordu bu sözü. Onun yıkılışını izlerken canım yandı. Ben Berzan ile evlenerek birçok şeyi kaybetmiştim. Şimdi ise bana şiir yazan adamı dilimdeki zehir ile öldürüyordum.

"Her şeye rağmen, sevmesem bunca derdi çekmezdim. Onca yol ilerlemişken bir aile olmak için çabalamazdık."

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme ile dökülen sözler canımdan can alıyordu.

"Çabalamazdık?"

Dudaklarından dalgınca dökülen sözler ile kesik bir nefes alıp son darbemi indirmek istedim. Gülümseyip, "Berzan ve ben. Çabalıyoruz, duydun, evimizi yeniden düzenliyoruz," dedim.

"Anladım... Son bir soru."

Yine sustu, dolu gözleri ile baktı gözlerime. Diyemedim bana bakma öyle diye. O baktıkça ben acıyla sızlıyordum. O baktıkça bedenim alev alıyor, kül olarak savruluyordum.

"Geçmişe dönsen... Hâlâ ister miydin Berzan'ı?"

Hiç beklemediğim soru ile dondu bedenim. Başımdan aşağı dökülen kaynar sular dahi eritemedi bedenimdeki buzu.

"İsterdim. Geçmişe geri dönmüş olsak, bunca acıya rağmen yine de isterdim..."

Dilim ayrı söylüyor, içim ayrı söylüyordu. Bağıra bağıra, "İstemezdim!" demek isterdim...

"Boran, yemin ederim istemezdim bu kadar acı olan hayatı... Senin bana geldiğin gün tüm korkularımı kenara atıp beni seven kalbine

yerleşmek isterdim... Kalbime beni sevmeyen birini değil, seven birini kazımak isterdim... Çok şey isterdim Boran, en çok istediğim şey de Berzan'ın beni sevmesini isterdim tıpkı benim onu sevdiğim gibi ama bu acıları istemezdim. Sen inan yalanlarıma Boran. İnan ki daha fazla beni düşünme. Düşünüp hayatını kendine zindan etme... Özür dilerim Boran, hiç hak etmediğin hâlde seni mahvettiğim için özür dilerim..."

İçimdeki ses kalbimi sıkıştırıyor, burun direğimi sızlatıyordu. Ama en büyük gerçek ben bu acıları istemesem de beni seven bir adamla olmak istesem de ben Berzan'ı seviyordum. Kesik bir nefes aldım ciğerlerimi yakan ve gözlerimi onun dolan gözlerine çıkardığımda gördüğüm ıstırap ile içim acımıştı.

"Anladım... Mutlu ol."

"Sen de..."

Dudağımda buruk bir tebessümle fısıldadım. Kesik bir nefes alıp dudaklarımı aralarken duyduğum ses ile titredi bedenim korkuyla.

"Ben de seni arıyordum. Gömleğime çay döküldü, lacivert gömleğimi de bulamadım."

Dudaklarındaki gergin tebessüm içimi üşüttü. Bakışlarını hiç benden çekmemiş, bir kez olsun Boran'a bakmamıştı.

"Bulurum şimdi."

Yanına doğru adımladım dudağımdan dökülen sözlerle. Biliyordum ki bu sözleri beni odaya çekmek ve hesap sormak içindi. Yanına vardığımda elini sahiplenici bir şekilde belime indirip kendine çekti. Bu hareketi ile gergince yutkundum. Bakışlarını Boran'a çevirdiğinde, "Hayırdır Boran, unuttun mu bizim evin banyosunu?" diye tek kaşını kaldırarak alayla konuştu. Sözleri ne kadar alayla aksa da o alayın arasında katı bir sertlik vardı.

"Unutmadım, Rozalin'i görünce konuştuk," demesi ile tedirgince gülümsedim.

Berzan bu söze bir şey demedi, başını sallamaktan başka bir şey de yapmadı. Birlikte odaya ilerlediğimizde her adımda nefesim gidi-

yordu. Saatler önce onunla tartışmıştık ve o bizi bana bir koz olarak kullanacak şekilde görmüştü. Hiçbir şey söylememesi de beni daha da geriyordu. Odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatmış, suskunluğunu bozmadan dolaptan gömleğini alıp giyinmeye başladı. Sessizliğini fırsat bilerek, "Ee, madem buldun gömleğini, beni niye peşinden sürükledin?" diye söylendim. Bu hareketimi beni bilen herkes üste çıkmak için yaptığımı bilirdi, tıpkı Berzan'ın da bilmiş olduğu gibi. Bana doğru ağırca dönüp dudağındaki o sırıtışla gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Onunla konuşmayı mı tercih ederdin?" diye sordu. Sesindeki gizli tınıyı sezdim. O yüzündeki sırıtış sinirimi bozduğunda, "Evet! Onunla konuşmayı tercih ederdim!" dedim sinirle. Dudağındaki açan sırıtış, bu sözlerimle yavaş yavaş kaybolmuştu. Gözlerindeki alevi hiç çekinmeden gözlerime sıçratırken, "Oysa konuşmanız bitmişti o son sözlerle," dedi. O an anladım tüm konuşmalarımızı duyduğunu.

"Sustun."

"Susmadım!"

Sinirle söylenip kapıya doğru ilerledim. Kapıyı çıkmak için araladığım an Berzan'ın bir hareketi ile kapı yeniden kapanmıştı.

"Ne yapıyorsun Harmanlı?"

"Ona dediklerin doğru mu? Beni sevdiğin ve geçmişe dönsen de yine evlenirim dediklerin doğru mu?"

Ensemde nefesi, bedenimde sıcaklığı yayıldı. Sözleri ile dudaklarımda buz gibi bir gülümseme oldu. Ağırca ona dönüp ateşte yanan gözlerimi gözlerine çıkardım.

"Sen bu sözlere inandın mı Harmanlı? Sen onca yaptığından sonra seni yine seveceğime inandın mı?"

Alayla ve nefretle dökülen sözlerimle buz kesti. Gözleri şaşkınlık içinde açılırken dudaklarından, "Ona öyle dedin," sözleri döküldü. Bu sözleri ile sinirlerim bozulmuş şekilde ufak bir kahkaha attım.

"Evet, ona öyle dedim çünkü Evin gibi olmak istemedim! O bana umutla bakarken ona mutsuz olduğumu diyemedim. Lanet olası bu evliliği sevmediğim bir adamla sürdüreceğim diyemedim!"

"Kes!"

Öyle bir gürledi, öyle bir yumruğu indirdi ki kapıya duvarda asılı olan pano, benim gibi titreyip yere düşmüştü.

"Neden? Neden keseyim, yalan mı?"

Bedenim korkuyla titrese de içimdeki o arsız, uslanmaz kız susmuyor, iplerimi eline alıyordu.

Yeniden kapıda yumruğu buluştu susmayışımla. Bağırmadı bu sefer ama yırtıcı bir aslan gibi kükredi. Soluk soluğa dudaklarından dökülen nefesi yüzüme bir rüzgâr gibi çarpıyordu âdeta.

Korktum.

İstemsizce gözlerimi sımsıkı kapattım içimde filizlenen bu korkuyla. Eskiden olsa onun asla bana zarar vereceğini düşünmezdim. Ama o Evin'in ihanetini bana yıktığı gece aklıma geldikçe titriyor ve ondan nefret ediyordum. İçime bu korkuyu ektiği için ondan nefret ediyordum!

"Sus dediğimde sus Rozalin."

Sesi kısıktı, yenilmiş bir adamın yorgunluğunu taşıyordu sesindeki tını. Alnını alnıma yasladığında sessizce, "Beni böyle sindiremezsin..." diye fısıldadım. Kapalı gözlerimden bağımsızca akan bir yaşla devam ettim. "İstediğini yap... İstersen o gece yaptığın gibi silah daya boğazıma ya da tut saçlarımdan hesap sor... Boyun eğmeyeceğim..." Yaşlarım her sözlerimde aktı bana ihanet ederek. Akmamalıydı, göstermemeliydi kendini bu direncin ortasında.

"Ağlama..."

Yüzüme kesik bir nefesi usulca üfleyerek konuştu. Ben ağlamak istemiyordum ki! Lanet yaşları akıtmak, onun karşısında aciz kalmak istemiyordum!

İçimdeki güçsüz yanımla hesaplaşırken ellerinin yüzümü avuçlaması ile ıslanmış kirpiklerimi ayırarak yüzüne baktım. Acı vardı gözlerinde, çarmığa geçirilmiş bir adam vardı, ateşler içinde yanan bir adam...

"Sana bunu yapmam ben Rozalin."

O kısık sesiyle dökülen kelimelere alayla güldüm. Kaşlarım havalanırken, "Sen yaptın Harmanlı. Sen, bana her şeyi tattırdın," dedim.

"İsteyerek yapmadım."

Son sözü ile baktım yüzüne acıyla. Ne de kolaydı bu sözü söylemek. Onca şeye rağmen bunu dediğinde içimdeki acı bile feryat ediyordu. Dile geliyordu acım, dilimde dolanıp harflere bulandığında usulca döktüm dudaklarımdan.

"Sen zaten hiçbir şeyi isteyerek yapmadın, değil mi? Peki söylesene Harmanlı, ben sana her geldiğimde yüzüme çarptığın kapıları kim isteyerek kapattı? Kim sevgimi görmedi? Pardon, kim görüp de görmezden geldi?"

"Geçmiş..."

"Sakın bana geçmişten bahsetme!" diye kestim sözünü. Geçmiş deyip geçiştirecekti ve ben buna izin vermezdim!

"Geçmiş deyip bir kenara atabilirsin bu olanları ama ben o geçmişle büyüdüm, o geçmişle piştim ben!"

Yüzümde olan ellerini çektiğimde yaşların bıraktığı izleri sildim gözlerimden. Sözlerime bir şey demeyeceğini anladığımda usulca çekildim önünden. Kapadığı kapıyı araladığımda durdurmayışı ile yüzüne baktım. Başını önüne eğmiş, düşüncelere dalmıştı. Haklılığımı biliyordu ve susuyordu.

"Harmanlı..."

"Yüzüme vurmadığın bir şey mi var?"

Daha yeni o başını eğen adam o değilmiş gibi başını kaldırmış, tek kaşını kaldırarak gözlerime baktı. Sözleri ile ister istemez güldüğümde başımı sallayıp usulca yüzüne eğildim.

Elim havaya kalkmış, ağırca yanağına dokunduğumda gözlerini kapattı.

"Ne söyleyeceksin Rozalin?"

Nefesi kesik, sesi boğuktu. Kapalı gözlerini hafifçe araladığında dudağımda sinsice açan bir gülümseyişle fısıldadım.

"Kendini kolla merikamın çünkü ben her şeyi sana isteyerek yapacağım!"

Ninova

YALAN

Gözümü açtığım her gün yeni bir acıya çıkıyor, geçmişi anımsatıyordu. Unutmadığım geçmiş bu sefer bana yara açan kadının doğum tarihi ile başlamıştı. Birkaç yıl önce bugün benim hayatımı değiştirecek defteri bulmuştum, o zamanki içler acısı hâlim aklıma geldikçe kalbimi biri deşiyor gibi oluyordu. Geçmişimin acı görüntüleri gözlerimde canlandıkça nefesim kesiliyor, benliğim bulanıklaşıyordu. Geçmiş; geçmiş bir kurt gibiydi, seni yavaş yavaş kemiren öldürmeyen ama içten içe çürüten bir kurt gibiydi. Bir yanımı geçmişim, bir yanımı geleceğimin bilinmezliği kemirirken uzun uzun baktım karşımda duran adama. Gidecek miydi bugün mezarına, diye düşünmeden edememiştim. Yıllardır burada yoktum ve gidip gelmediğini bilmiyordum. Kimseye de gururumu yenip soramamıştım bu soruyu.

"Keçamin, bugün eve gideceksin, değil mi?"

Annemin sözleri ile düşüncelerimden sıyrıldım. Bakışlarımı Berzan'dan çekeceğim an annemin sözü ile bana bakmasıyla bakışlarımız çakıştı.

"Gideceğim," dedim gözlerimi Berzan'dan çekmeden. Dilimin söylediği şey farklı, içimden dökülen sözler farklıydı. Bunu anlayan

adamın gözleri yavaşça kısıldı. Bakışları gölgelendi ve düşüncelerimi okumak ister gibi baktı gözlerimin içine.

"Gidecek misin Berzan Harmanlı mezarlığa? Gidip görecek misin geçti dediğin kadını?"

İçimden akan sözlerim gözlerimde yansısa dahi okuyamadı. Gözüme uzun uzun baktı, kaşlarını çattı anlamak ister gibi. Lakin anlayamadı.

"Keçamin?"

Annemin bacağımı dürtmesi ile gözlerimi Berzan'dan çekip ona çevirdim, "Efendim?" dedim usulca.

"Sabahtır cevap vermedin," demesi ile kaşlarımı çattım. Ne sorduğunu duymamıştım ve annem de bunu anlamış olacak ki şefkatle tebessüm edip elimi tutarak, "Seninle geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır!" Boş bulunup aceleci bir şekilde hayır dediğimde sesim yüksek çıktığı için birçok bakış kuşkuyla bana dönmüştü. Bu bakışları fark ettiğimde hemen kendimi toplayıp bir yalancı tebessüm ile, "Yani yok, ben gider gelirim," dedim. Annem kıstığı gözleriyle yüzümü taradı, bir şey olduğunu anladı ama sofrada dile dökmek istemediği için tebessüm edip kendince bir yalan uydurdu.

"Vii, ben de unuttum bugün dolabı yapacaktım, sen git gel," demesi ile tebessüm ettim. Dudaklarımda gerçek bir tebessüm usulca filizlenirken hatırladıklarımla susuz kalmış o filiz soluverdi.

"Neden anne? Neden daha önce gözlerime, yüzüme bakıp acımı görmedin? Şimdiki gibi neden yanımda durmadın da karşımda durdun? Beni cehennem ateşine attıklarında niye durdurmadın! Madem görüyordun, madem anneydin de niye ellerin uzanmadı bana!"

İçimden çığlık çığlığa bağırdığım gerçeklerle boğazıma bir urgan geçirildi. Sıktıkça sıktılar o urganı, nefesimin kesilmesiyle gözlerim dolu oturduğum sofradan canımın yangınıyla kalkıp sessizce, "Ben kalkayım," diyerek odama doğru ilerledim gözümden akan yaşlarla. Olmuyordu, onları affedemiyordum. Affetmeye çalışsam, hatırladıklarımda öfkem büyüyor, nefretim bir zehir gibi yayılıyor-

du bedenime. Yayılan zehir beni kıvrandırırken o zehri kusamamak beni süründürüyordu. Kalbimdeki mahkemede affettiğim ailemi beynimdeki mahkemede idam etmek, bu çıkmazda sürüklenmek canımı acıtıyordu.

Ellerim göğsümü bulmuş, kalbimin sancısını almak ister gibi var gücümle sıktım göğsümü.

"Geçti... Sakin ol Rozalin, geçti."

En zoru ise yine içine düştüğüm bu acı çukurdan kendi kendimi çıkarmamdı. Açıkçası bu acı çukura da kendimi ben itiyordum. Yeniden anladım ki kişi kendinin düşmanıydı.

"Topla kendini!"

Kendime olan öfkemi dudaklarımdan döktüm sertçe. Kendimi toplamam gerekti, bu şekilde olmamam gerekti! Ben bu cehennemde yanan değil, yakan olmalıydım.

Avuç içlerimde çakan küçük kıvılcımları yakaladım. Var gücümle sıktığım o kıvılcımları büyük bir aleve çevirdim. Avuçlarımın arasındaki yakıcı güç ile kendimi yavaş yavaş toplayıp derin nefesler alırken yanağımda akan yaşların yarattığı hırsları yavaşça sildim. Başımı dik tutup karşımdaki aynadan kendime baktım. İşte gördüğüm bu kadın bendim. Yıkılmayan, acısıyla yansa da o yangınla kül olmadan ayağa kalkan, ateşi kontrol eden kadın bendim!

Dudaklarımdan soluk soluğa dökülen nefesim ile havalanan saçımı kulağımın arkasına yerleştirdiğimde açılan kapı ile bakılışlarımı oraya çevirdim. Gördüğüm adamın endişe ile kaplı gözleri beni bulunca kaşlarımı çattım.

"Bir şey mi var?"

Ağır ağır adımlayıp yanıma gelirken dudaklarından dökülen sözlerle omuzumu silkip geri aynaya döndüğümde, "Sen varsın, yetmez mi?" diye çıkıştım.

Bu sözlerimle sinirle bir nefes verip yanıma geldiğinde omuzlarımdan usulca kavrayıp kendine çevirdi. Gözlerini yağmurlarını dökmüş buğulu gözlerime çıkardığında, "Döktüğün yaşlar o zaman benim için?" dedi.

Muzır bir şekilde dudaklarından dökülen sözler ile dudakları kıvrıldı. Kıvrılan dudağı ile sol tarafındaki gamzesi varla yok arası ortaya çıktı.

"Kendinizi ne kadar önemsemiyorsunuz Harmanlı? Size dökülecek yaşlarım yok benim."

Ettiği tebessüm içimdeki öfkeyi alevlendirmiş ve canını sıkmak için söylediğim sözlerle açılan o kıvrım yavaşça solmuştu. Onun dudaklarında solan kıvrım benim dudaklarımda açarken, "Sustun, zoruna gitmiştir inşallah," dedim daha da gülerken.

"Kadın, her canın yandığında bu kadar saldırgan olman niye?"

"Kim demiş canım yanıyor diye!"

Sözleriyle ateşime kor atmıştı. Alevlenmiş bir şekilde kızdığımda onun şefkatle tebessüm edip yanağımı avuçlayıp okşaması ile kaşlarımı çattım.

Beklemediğim bu tepki gözlerimde şaşkınlık duygusuyla yansırken onun, "Kızarmış yanaklarına eklenen burnun, ağladığı belli olan parlayan gözlerin diyor. Neyin var senin?" diye sorması ile, "Bir şeyim yok dedim ya," diye küçük bir çocuk söylenirken onun yaptığı ile yeniden şaşkınlık kuyusuna atıldım. Beni kolları arasına almış, başımı göğsüne yaslamış, bir elini belime indirirken bir elini kıvırcık saçlarıma daldırmış, yavaşça okşuyordu. Parmak uçlarından saçlarıma dökülen sihirli tozlar beynimi uyuşturmuş, kulağımın altında atan kalbi ise nefesimin kesilmesine sebep olmuştu. Düştüğüm şaşkınlık kuyusuna eklenen bu duygular ile kalbim gümbürdedi. Bedeninden beni sakinleştiren bir elektrik akımı geçtiğinde onun kulağıma nefesini üfleyerek dediği sözler ile düşünce yetkimi kaybettim.

"Ne zaman vazgeçeceksin bu savaştan? Ne zaman yaşamımıza devam edeceğiz?"

Söylediği her söz, her harf kazındı beynime. Savaşımdan tatmin olana kadar vazgeçmeyecektim. Vazgeçemezdim... Emin olmadığım bir adam vardı, alınacak yeminli bir intikam ve ne kadar susturmaya çalışsam da zaafa dönüşen bir sevgi vardı.

"Bizim hiç yaşamımız olmadı ki devam edelim."

Aklımdan geçen sözlerden bağımsız bir cümle döküldü dudaklarımdan sessizce. Bu sözlerim ile saçlarımı okşayan eli usulca durmuş, dudaklarından boynuma vuran bir nefesi koyuvermişti.

"Buraya geldiğin gün bizim hayatımız başladı kıvırcık." Bu sözlerini söylerken geri çekilmiş ve yüzümü avuçlayarak gözlerimin içine bakarak konuşmuştu.

"Biz? Biz diye bir şey hiç olmadı ki..."

Zihnimin uyuşukluğundan mıydı bu durgunluğum yoksa annemin kalbime açtığı yaradan kaynaklı mıydı çözemedim.

"Doğru, olmadı... Olduramadım. Bir yalan ve bir vicdan azabına kapılıp sana olan hislerimi de seni de görmezden geldim."

Başparmağı ağırca yanağımı okşarken usul usul döküldü dudaklarından sözleri. O sözleri döküldükçe zihnimde düşünceler birbirine dolandı.

"Görmezden geldin..."

Dudağımdan dalgınca dökülen söz ve bakışlarımın boşlukta sallanması bir olmuştu. Zihnimdeki düşüncelerin görüntüsüne dalarken alnımda hissettiğim sıcacık dudaklarla gözlerimi kapadım.

"Biliyorum... Ben büyük bir hata yaptım. Ama şimdi o hatayı sen yapıyorsun kıvırcık... Ben her şeyimle buradayım, sana kapadığım tüm kapıları ben açıyorken, sen kapama o kapıları..."

Sıcacık dudaklarından bir insanı ısıtacak sözleri döküldükçe nefesim kesiliyordu ve ben bunu durduramıyordum. Bir yanım ona inanmak istiyor ve bu sözlere kapılmak için can atıyordu. Fakat diğer tarafım, "Sakın!" diye bağırıp beni uyarıyordu. Bu sözlere kanmamamı ve benim aile olmak için çabalarımı yok sayan adamdan intikam almadan vazgeçme diyordu.

"Bir şey söyle Rozalin." Suskunluğum ona ıstırap olmuş olacak ki yalvarırcasına konuşup dudaklarını dudaklarıma hafifçe dokundurmuştu. Bu hareketi ile boğazımı biri sıktı sanki. Sıcacık dudaklarından dudaklarıma vuran ılıklık bedenimi kor ateşlere atmıştı. Kalbimde olan hırçın dalgalara kararmış zihnimden kendini duyur-

maya çalışan çığlıklarım yankılanıyordu fakat ben hiçbir şey yapamıyordum. Ne kalbime uyup öpebiliyordum ne de zihnimde yankılanan çığlıklara kulak verip onu itebiliyordum. Benim bu çelişkide kalmamdan faydalanan adam elinin birini sahiplenircesine belime indirmiş, aramızdaki mesafeyi azaltmak amaçlı kendine çekmişti. Dudaklarının yakıcı hissiyatına eklenen bedeni ile kesik bir nefes dudaklarımdan dudaklarına doğru üfledim. Ağırca üst dudağımı öpmüş, alt dudağıma geçerken, "Ber- zan," diye zar zor fısıldayıp titreyen ellerimi kalbinin çarpıntısından sertçe inip kalkan göğsüne yasladım.

"Yap- ma," diye ikinci sessiz fısıltım ile durdu beni benden alan dudakları.

"İzin ver Rozalin... Bana, bize izin ver."

Nemli dudaklarından dudaklarıma dokunarak söylediği harflerle kapadım gözlerimi. Harflerin o sıcaklığı buzlarla kaplı kalbimi eritiyor, onu gömdüğüm kurak toprağı ıslatıp çürümeye yüz tutan tohuma can suyu oluyordu.

"Geç kaldığımız onca şey için izin ver, bırak bu savaşı..."

Bir yandan yüzümü okşuyor, sözlerine ise yüzüme ufak ufak kondurduğu öpücükleri ekliyordu. Her söz, her dokunuş boğazımda takılı kalıyor, gözlerimi dolduruyordum. Bu dokunuşların, bu sözlerin geç gelişine isyan ederken dayanamadım, aktı yaşım. Akan yaşımı dudakları ile öptüğünde titrek bir nefes aldım. Onca kırılmışlıklarımla nasıl inanırdım? Nasıl vazgeçerdim? Hadi inandım diyelim, savaşımdan vazgeçer miydim? Geçmezdim... Ettiğim yeminden dönmezdim, iğneleyen sözlerim eksilmezdi, en zayıf anını kollayıp kılıcımı acımasızca yine sallardım.

"Peki bunları yaşatarak biz olabilir miyiz?"

Zihnimde yankılanan söze yine zihnim cevap verdi. *Koca bir evet dedi.*

"Rozalin, bir şey söyle."

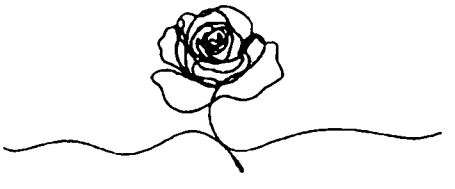
Kendim ile savaşımdan onun sözleri ile sıyrıldım. Kapattığım

gözlerimi aralayıp yalvarırcasına bakan gözlerine baktım. O gözlere baktıkça daldım düşüncelerime.

"Olmaz..."

Dudağımdan dökülen harfler düşüncelerime tersti. Bu tersliğin yarattığı çöküşü izledim. O umutla parlayıp gözlerinin sönüşünü, omuzlarının kendinden emincesine dik duruşunun çöküşüne şahit oldum. Kolları arasından sıyrılıp kendimi toplayıp onun yıkık virane hâline baktığımda, "Kendimden geçer, yine savaşımdan geçmem!" deyip hızlı adımlarla kalbim ağzımda çıktım odadan. Kapadığım kapıya sırtımı yasladığımda derin bir nefes alıp gözlerimi kapadığımda dudağımda benden bağımsız bir tebessüm açarken, dilimden sözlerim döküldü.

"Bugün sana bir şans verdim Harmanlı. Sana inanmam için bir şansın var, bu şansı iyi değerlendir."

Uzun zamandır gelmediğim yollarda yürürken gözlerimin önünde geçmişte bu yolları nasıl, ne şekilde yürüdüğüm aklıma geliyordu. Hatırladıklarım iyileşmeye yüz tutmuş acılarımı sızlatmıştı. Geçmişin acısı bir toz olmuş, boğazıma takılı kalmıştı sanki. O tozun rahatsız hissiyatı ile öksürdüm, tıpkı nefessiz kalmış gibi. Fakat bu öksürüklerim bir işe yaramadı. Gitmedi boğazıma takılan o toz. Aksine yer etti, ettikçe de nefesimi kesti. Nefesimin kesilişi ile gözlerim yaşlarla kaplandı. Göğsümü şişiren kesik bir nefesi içime çekip elimdeki papatyalarla ilerlemeye başladım. Dört beş adım sonra döndüğüm kavşaktan birkaç dakika daha yürüdüğümde önümde belirdi uzun zamandır uğramadığım benim acılarımın ta kendisi ve tek içimi boşaldığım kadının mezarı.

Uzun uzun izledim mezar taşını. Sessizliğim onun sessizliğine karışmıştı. Suskunluğumuz konuşuyordu. Konuşuyordu diyordum çünkü onun beni gördüğünü biliyordum. Belki ben duymasam dahi konuşuyordu. Sustum bir müddet ben de. Onun gibi sessizleştim. Yaşayan bir ölü gibi dilsizleştim.

Kesik nefesimi dudaklarımın arasından usulca özgür bırakıp elimdeki çiçekleri yavaşça ıslak toprağına bıraktım.

"Doğum günün kutlu olsun Evin..."

Dökülen sözlerle yüzümü buruşturdum. Ölü birinin doğum gününü kutlamak hem acıydı hem de tuhaftı. İnce parmaklarım usulca ıslanmış toprağına dokunup yavaşça okşamaya başladığında, "Ailen mi geldi benden önce?" diye sordum sanki cevap verecekmiş gibi.

"Hatırlıyorsun değil mi buraya en son gelişimi? Seni ve Berzan'ı bu toprağa gömmeye gelmiştim..." Sustum tekrar, sanki o yine cevap verecekmiş gibi. Ardından yine konuşmaya başladım.

"Gömdüm de... Ya da gömdüğümü sandım. Bilmiyorum Evin. Sanırım gömmüş olsam bugün buraya gelmez ya da Berzan'a şans vermezdim. Bugün gömdüğüm yerden Berzan'ı çıkaracağım. Ya da en dibe geri gömeceğim..."

Tekrar bir suskunluk sardı beni. Bu suskunluğum diğerine nazaran daha uzun sürdü. Belki bir beş, belki on dakika...

"Seni unuttuğunu söylüyor, düşünebiliyor musun? Yıllarca senin için gözyaşı döken, benim kalbime acılar eken adam seni unuttuğunu söylüyor. Bir yalana inandığı için kendine kızıyor. Bizim için çabalıyor, gözlerinde görüyorum ama işte inanamıyorum. Onca olaydan sonra inanmam da mümkün değil. Ama bugün! Bugün buraya gelmezse ona inanacağım. Bugün ona verdiğim şans ile biz de bugün ya doğacağız ya da tamamen öleceğiz..."

Yine bir suskunluk sardı beni. Bu suskunluk diğerlerine nazaran daha uzun sürdü. Usul usul okşadığım toprağın ıslaklığı ile ellerime bulaşan çamura bakarken gözlerimden akan yaşları durduramadım. Bu toprağı yıllar sonra okşamak ve soğukluğunu hissetmek beni benden almıştı. Yalnızlığımda bana sessiz bir arkadaş olan kadınla konuşmayı özlediğimi anladığımda yaşlarım daha da çoğaldı.

"Ah Evin... Ne yaptın sen? Hem bize hem kendine ne yaptın... Kızgın değilim artık sana ama çok kırgınım... Keşke yaşasaydın da soğuk toprağınla kurduğum bu bağı yaşarken kursaydım. Ne tuhaf

değil mi? Derdime dert olan kadının benim bu dünyada tek dinleyicim, tek sığınağımın olması..."

Bu sefer sözlerim hıçkırıklarımla kesildi. Uzun zamandır bu şekilde ağlamamıştım. Dudaklarımdan kopan hıçkırıklarım kalbimden sökülürcesine dökülüyordu. Ne acıydı, ne kederdi bu? Yaşım ilerledikçe iyi bir insan mı oluyordum yoksa olgunlukla piştiğimden miydi Evin'e ağlayışım?

Anlayamadım kendimi. Sadece delice ağlamak vardı içimde ve döküyordum uzun süre içimde en derine attığım yaşlarımı.

"Affettim ben seni Evin... Yemin ederim ki affettim. Rahat uyu, ahım kendini astığın o urgan gibi boynuna asılı değil artık..."

Acı bir yakarış gibi döküldü sözlerim. Bedenim titredi, nasıl da kıymıştım ölü bir kadına da bedduamı öbür dünyada boynuna ikinci urgan olarak takmıştım? İçime eklenen vicdan azabı ile kalbim sıkıştı. Çamura bulanmış ellerimi torağa saplayıp var gücümle sıktım. Sıktıkça içimdeki bu acının gideceğini umut ettim. Kesik kesik nefeslerime karışan yer yer hıçkırıklarım döküldü Evin'in toprağına. Gözyaşlarım bir yağmur damlası gibi düştü toprağa. Böyle devam eden yaşlarım bir iki saat sonra durdu. Yüzümde tuzlu yaşlarımın ilerlediği yolların izi kalmış, içimde yavaş yavaş mutluluk filizleri canlanıyordu. Ektiğim umudum filizlenmişti. Yavaşça çamurlu ellerimi gezdirirken fısıldadım içimdeki umudu, "Gelmedi, saat epey ilerledi, gelseydi gelirdi zaten..." derken gülümsedim. Gözüm kolumdaki saate iliştiğinde dudağımdaki tebessüm daha da büyüdü.

"Akşam ezanı okunacak yarım saat sonra. Gelmedi Evin! Bugün bizim de doğum günümüz oldu."

İçimde inanamadığım mutluluk filizlerine tutunup gün yüzüne çıkmış, sevinçten yerinde duramayan bir çocuk gibi zıplayıp duruyordu. Nemli yüzümü çamurlu ellimin tersiyle silip ayaklandığımda son kez Evin'e gülümsedim.

"Ben gidiyorum... Tekrar gelirim, belki bu sefer mutluluğumu dökerim toprağına..."

Usulca eğilip mezar taşını öptüm. Usulca taşını okşayıp ilerle-

dim çıkışa doğru. Ama bilmiyordum tekrar geleceğim zaman daha eksik ve acıyla kavrulmuş bir şekilde olacağımı. Her adımımda kalbimdeki mutluluk sevinçle zıplayıp duruyor, şımarıkça kalbimde cirit atıyordu. Kendi hâlime güldüm. Utanmasam bu mezarlıktan seke seke zıplayarak gidecektim. Ne de çok istemişim bunu yaşamayı, bize şans vermeyi. İstememe rağmen de kendimi dizginleyip bu hislerimi inkâr ederek yaşayışımla kendimi takdir etmeden de duramadın. Köşeyi dönüp kapıdan çıkacağın an gözüme ilişen çeşme ile çamurlu ellerime baktım.

"Arsız bir çocuk gibiyim, ne bu hâl."

Bir deli gibi kendime kızıp bir yandan gülerek ellerimi yıkamak için çeşmeye çevirdim avuçlarımı. Eskiden bu yolları tutuşa tutuşa giderken, şimdi huzurla ve sevinçle gitmenin verdiği mutluluğu anlatamazdım. Ellerimi mutlulukla temizleyip üstüme başıma çekidüzen verdim. Gözlerimi kapatıp içimdeki huzurla derin bir nefes aldığım an o nefesi boğazımda kesen sesi işitmem ile dondum.

"Rozalin."

İnkâr etti kulaklarım adımın seslenişini. Sevincim bağırdı. "Hayır! Hayır Berzan, öldürme beni!" diye. Titredim. Öyle böyle bir titreyişti ki zelzeleye tutulmuş gibiydim. Kalbim o zelzeleyle yenik düşen parçalara ayrılan ilk şey oldu. Umutla ektiğim kurak topraklardaki filizlerim soldu, gitti.

"Ne işin var burada?"

İnkâr ettiğim ses yeniden kulağımda yankılandığında gözlerimi açtım. Açtığım gözlerimden göz pınarlarıma bir dalga gibi vuran yaşım düştü yanağıma. Kolumdan tutulup çevrilmem ile gördüm beni yine çukura atan adamın suretini.

Gözlerime hesap sorar gibi bakan adama hayal kırıklığı ile baktım.

"Yalancı... Sen... Sen yalancısın..."

Titreyen dudaklarımdan dökülen sözlerime yaşlarım eşlik etti. Ben onun yalanına inanan bir aptaldım, öyle bir aptaldım ki beni

sevdiğine, bizim için çabaladığına inanmıştım. Onun yıllarca sevdiği kızı unutup beni sevdiğine acınası bir şekilde inanmıştım. Ve ben Rozalin Harmanlı, inancının kurbanı olmuş, son nefesimi vermiştim bu davada.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

İşittiğim sözü ile bedenim titredi, öfke parmak uçlarımdan başlayıp saçlarımın dibine kadar ilerlemişti. İçimde taşan öfkeyi, hayal kırıklarım avucuma doldurdum. Elimi kaldırıp tüm gücümle yüzüne tokadı yapıştırdığımda neye uğradığını şaşırdı. Şaşkın bakışları yüzümü talan ederken tekrar kaldırdım elimi. Bir tokat atmak için atak yapmıştım ki havadaki elimi yakalayıp sıkmıştı.

"Derdin ne senin?"

Dişlerinin arasından sinirle tıslaması ile midem bulandı. Yüzüne tükürdüğümde, "Rozalin!" diye sinirle bağırmış, beni sarsmıştı.

"Benim derdim ne mi? Sensin! Sen yalancı bir pisliksin! Hani unutmuştun? Hani beni sevmiştin?" diye hesap sorarken yaşlarım bana ihanet edip akmıştı yanaklarıma doğru.

"Ne diyorsun kadın sen!" Dişlerinin arasından hırlayarak konuştu. Ellerimi tutan ellerinden kurtulup göğsünden sertçe ittim.

"Evin'i hani unutmuştun! Bu yüzen burada değil misin?"

İçimdeki isyanı bağırıp çağırarak çıkartırken bir yandan da öfkeyle akan yaşlarımı siliyordum.

"Ben senin için buradayım!"

"Ne?"

Söylediği ile afalladım. Dudaklarımdan şaşkınca dökülen sözün ardından devam etti büyük bir öfke ile.

"Eve uğradım, adamlar hiç uğramadığını söyledi. Konağı aradım, evde olmadığını bizim eve uğrayacağını söylediler. Sonra işkillendim! Rojda ile konuştum, o da mezarlığa gitti dedi! Bu yüzden buradayım, Evin için değil!"

Sinirle saçlarını geriye doğru tarayıp bir iki kez volta attı. Aklına bir şey gelmiş olacak ki durdu. Koyulaşmış gözlerini gözlerime

sapladı bir hançer gibi. Kuşku ile cirit atan gözlerini yavaşça kısıp dudağından beni sıkıştıran o sözler döküldü.

"Asıl sen söyle, ne işin var senin mezarlıkta? Ne diye geldin?"

"Sana hesap vermek zorunda değilim!"

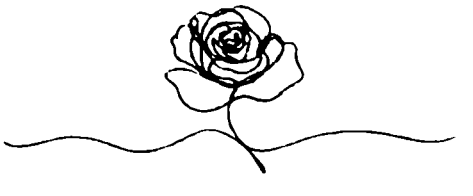
Her zaman olduğu gibi köşeye sıkıştığımda saldırmaya başladım. Bu benim vazgeçilmez bir huyumdu, ne olursa olsun vazgeçmiyor; yapacak bir şey, atağa geçecek bir hareket buluyordum. Bu hareketim ise herkesi çileden çıkarıyordu tıpkı şu an Berzan'ı çilen çıkarttığı gibi. Kolumdan tutup kendine çektiğinde baskın bir ses tonuyla, "Vermek zorundasın! Sen benim karımsın!" dedi. Bu sözleri ile gözlerimi kıstım. Ağlamaktan kızarmış, buğulu gözlerimi gözlerine iliştirirken dudaklarımdan tane tane döküldü sözler.

"Ben senin hiçbir zaman karın olmadım Harmanlı!"

"Bir gün Rozalin Harmanlı, sen benim karım olacaksın ve ben o güne gelene kadar sana rağmen seninle savaşacağım. Bana, bize çektiğin bu kılıcı indireceğim."

Kendinden emin bir şekilde dudaklarından dökülen sözlerle gözlerimi daha da kıstım. Gözleri sözlerinin doğruluğunu mühürler gibi kesin bakıyordu. Fakat ben bu kadar emin değildim. Ne ondan ne de kendimden.

"Evet Harmanlı, ben bir gün elimdeki o kılıcı indireceğim ama bu senin dediğin şekilde olmayacak."

"Ne oldu? Söylesene."

Rojda, biz Berzan ile eve döndüğümüzden beri sürekli bana gelip, "Ne oldu," diye soruyordu. Cevap vermek istemediğim için sessiz kalıyor ya da şimdiki gibi, "İşim var," diyordum.

"İşine başlarım senin! Ne oldu söylesene, çatlatma adamı! Berzan çok sakin gibi duruyor ama gözleri cehennem ateşi mübarek."

"Of Rojda, git Afran ile uğraş, başım ağrıyor, hadi."

Başımdan savmaya kalksam da bunun bir faydası olmadığını anladım. Köpüğe bulanmış ellerimi silip, "Senden kurtuluş yok, ben biraz uyuyacağım," diyerek çıktım mutfaktan.

Aklımda cevapsız kalan sorular içimdeki çelişkilerle büyüyor, yine beni boğuyordu. Nefes alamıyordum. Bilmeyen bir nedenden dolayı kesiliyor desem de büyük bir yalandı bu. Nedenler çoktu ama hangisinin beni böyle nefessiz bıraktığını bilmiyordum ki!

Başımı hırsla yastığa gömdüğümde kapının açılması ile sinirle, "Git başımdan Rojda!" dedim.

"Rojda değilim ben."

Berzan'ın dudaklarından dökülen sözlerle derin bir nefes alıp bıkkınca, "Sen de git başımdan!" dedim.

Beni duymazdan gelmesi yetmezmiş gibi bir de yanıma oturmasıyla başımı yastıktan kaldırıp öfkeli gözlerle yüzüne baktım.

"Sana gitmeni söyledim."

"Ben sana gideceğim demedim ama."

O inatçı tavrıyla derin bir nefes içime çekip uzandığım yataktan doğruldum. Sırtımı bazanın başlığına yaslayıp kollarımı hesap sorar gibi göğsümde bağladığımda tek kaşımı kaldırıp yüzüne baktım dik dik. Bakışlarıma rağmen konuşmadığında sabırsız bir şekilde, "Ne söyleyeceksen söyle ve çık odadan!" diye tıslıdım. Benim tüm sabırsız hâlime nazaran o çok sakin bir şekilde sırtım benim gibi başlığa yaslayıp, beni çıldırtan sakinlikle gözlerini gözlerime dikmişti.

"Çiftliğe gidelim bugün."

Dudağından tane tane dökülen sözleri ile kaşlarımı çattım.

"Ne için gideceğiz?"

Benim soruma karşın derin bir nefesi içine çekti, sanki aldığı nefesler ona yetmiyormuş gibi.

"Biraz konuşuruz, iyi gelir," sözleri ile gözlerimi devirdim, "Benim seninle konuşacak bir şeyim yok Harmanlı," dedim. O ise başını omzuna yaslayıp bana bakarken bir eli saçlarıma gitti. Yaptığı hareket ile kaşlarımı daha da çattım. Nereden geliyordu bu şefkatin nedeni, anlamadım. Eline aldığı dalgalı saçımı parmağına usulca do-

layıp sonra kulağımın arkasına iliştirdiğinde fısıldadı, "Ama benim seninle konuşacaklarım var," diye. O hareketlerine şaşkınlığım sürerken sözleriyle daha da kuşkulandım.

"Ne konuşacaksan burada konuş. Gelemem ben bir yere," dediğimde o sabırla iç çekip yüzüme bakarak, "Geleceksin, kapıda bekliyorum, hadi," diyerek doğruldu. "Gelmeyeceğim!" diye tısladım. Dudağımdan dökülen sözle omzunun üstünden bakıp kendini beğenmiş dudağında açan bir kıvrımla bakarak tekrardan, "Geleceksin," diyerek çıkmıştı odadan. Adı gibi emindi onunla gideceğime. İlk beş dakikada kendimi gitmeyeceğim diye telkin ettim. Beşinci dakikadan sonra zihnimde sinsice dolaşan sorular ile kararsızlığa sürüklendim. Bir yanım benimle ne konuşacağını merak ediyor, diğer yanım da hep aynı şeyleri konuşacak, gitmeye değmez diye düşünüyordu. Onuncu dakikada o sinsi merakıma yenik düştüm. Elime çantamı ve telefonumu alarak aşağı indim. Annemin, "Berzan seni bekliyordu arabada," demesi ile başımı salladım.

Gözlerindeki soru işaretlerini görmüştüm, bu yüzden konuşmayarak direkt demir kapıdan çıktım. Arabanın içinde olan adama keskin bir bakış attığımda onun kendinden emin bir şekilde gülüşü ile cinlerim tepeme çıkmıştı. Sinirle arabaya binip kemerimi takarken onun, "Geleceğini biliyordum," demesi ile beni ele geçiren sinirimle çantamı suratına çarptım.

"O ağzını açarsan şuraya gömerim seni!" dedim hırsla. Vuruşumun sert olduğundan dolayı inleyip burnunu tuttuğunda, "Rozalin!" diye tısladı. Gözlerindeki elalardaki yeşiller öfkenin etkisiyle koyu bir toprak rengine dönüşmüştü. Bakışlarına dayanamadığım için bir tane daha vurdum içimdeki hırsı azaltmak için.

"Rozalin!"

Bu sefer sinirle bağırmıştı. Alnındaki damarlar patlayacak şekilde şişmiş, gözlerimin önüne serilmişti. Dişlerini sıktığı için dalgalanan yanaklarına baktığımda bu sefer gülen ben oldum.

"Ne?"

Arsız bir şekilde konuşmam ile direksiyona sert bir yumruk

attı. "Bu üç oldu kadın! Bugün elin yeterince kalktı! Bir daha olursa çok kötü olur!" dedi.

Onun sözleri ile dudağımda sinsi bir kıvrım doğdu. Dudağımdaki o kıvrım onun bu hâlinden zevk alır gibi doğmuştu ama bu kıvrımı oluşturan bana yaşattığı acı şeyleri onun yüzüne çarpacağım içindi.

"Ne olur Harmanlı? Yine saçımdan kavrayıp boynuma silah mı dayarsın? Öldürmekle mi tehdit edersin? Hım?"

Dilimden dökülen o zehirle anında durgunlaştı. O hırçın dalgaları bir anda keskin bir bıçakla kesilmiş gibiydi. Gözlerindeki öfkeden doğan topraklarına hüzün yağmurlarının düşüşünü izledim. Büyük bir kahırla boyandı o hüzün yağmurları. Dökülen yağmurlar kurak topraklarını ıslattı. Islanan topraklardan utancın filizleri can buldu. Berzan Harmanlı gözlerini kaçırdı göz bebeklerinde can bulan utançla.

"İnsanların hatasını yüzüne vurmaktan asla vazgeçmeyeceksin..."

"Benim bir suçum yok, insanlar yüzüne vuracağım şeyler yapmasın."

Suçluluğun verdiği vicdan azabı vardı sesinin renginde. Ben ise bu vicdan azabını keskin bir kılıç gibi olan sözlerimle kesmiştim. Bir şey demedi, sözleri sıktığı dudaklarının arasında kilitli kalmıştı. Dudaklarından dökülmese de ben onu okumuştum; dişlerini sıktığından dolayı dalgalanan yanaklarından, sözlerimin doğruluğundan dolayı kaskatı kesilmiş bedeninden.

"Sustun Harmanlı."

Alayla dudağımdan dökülen kelimelerle dudak büzdüm. O ise hiçbir şey yapmadı, cevap vermedi, titreyen göz bebeklerini yoldan ayırmadan arabayı sürmeye devam etti.

"İnsan haksız olunca işte senin gibi susar böyle."

Bu sözlerimden sonra ben de sustum onun gibi.

Suskunluğumuz saatlerce sürmüştü, en sonunda çiftliğin kapısına geldiğimizde arabayı durdurup bana, "Ben kapıyı açayım, arabayı sen içeri koyarsın," demesi ile başımı salladım. Demir kapıyı

açtığında şoför koltuğuna geçtim. Arabayı garaja park edip indiğimde Berzan da demir kapıyı kapatıp ağır adımlarla ilerliyordu bana doğru.

"Akşam yemeğine bir şey hazırlama, mangal yakacağım." Yanıma gelip söylediği ile göz devirdim.

"Konuşacağımızı sanıyordum."

"Konuşacağız Rozalin, ilk önce dinlenelim," dedi kayısı ağacına doğru ilerlerken. Onun kayısı ağacının altındaki taşa oturuşunu izledim. Eski günlerdeki gibi eline yerden aldığı ağaç dalıyla oynamaya başladığında gözlerimde anılar kadeh yenilemeye başladı. Eskiden o taşın altına oturur, gözleri boşlukta sallanırken derin düşüncelere dalardı yüzündeki keder ve acıyla. Yanına gider, onun bu hâliyle şaka yapar, sonra bildiğim ne kadar dedikodu varsa ona söylerdim o kederden çıksın, dudaklarında bir tebessüm açsın diye. Eskilere daldıkça o zamanlarımı özledim. Onunla eskisi gibi olmayı özlemiştim. Geçmişteki anılar gözlerimde canlanırken yanına doğru ilerledim yavaşça. Tıpkı eskiden olduğu gibi yanına oturdum. Fakat bu sefer ikimiz de kederle doluyduk. Ne bende onu gülümsetecek hâl vardı, ne de onun Evin derdi. İkimiz de bambaşka kederlerde boğulduk oturduğumuz taşın üstünde. Bu taşın üstünde eski acılarımız yoktu, aksine eski acıların üzerine toprak atılmıştı ve o toprağın altından bambaşka acılar filizlenmişti.

"Senin Mardin'i terk ettiğin o günden bu yana mezarlığa gitmedim." Durdu, ardından gözlerini bana çevirip usulca fısıldadı.

"Şimdi söyle bana, sen neden gittin mezarlığa?"

Bu zamana kadar merak ettiğim gerçek onun dudaklarından dökülmüştü usulca. İçimdeki küçük kız gülümsedi bu gerçekle. O kıza bakarken derin bir iç çektim. Ne kadar gitmese de ne kadar bizim için çabalasa da içimde olan bu ateş sönmedikçe ben durulmayacaktım. Daha bugün ona bir şans vermiştim. Eğer Evin'in yanına gitmezse bizim için bir şans vermiştim ama bu şansı verirken en büyük şeyi unutmuştum. Bu yüzden derin bir nefes alıp ona bakarak gerçekleri söyledim.

"Bugün bizim için bir şans verdim. Sen Evin'in yanına gitmezsen, sana bir şans verecektim."

Dudağımdan dökülen sözlerle ebrulileri ışıldadı, çorak toprakları yeşillerle kaplandı mutlulukla. Dudağında bir umut tebessümü açarken ellerimi tuttu.

"Bu sözler bizim hayatımızın bir başlangıcı o zaman? Bekle," diyerek cebinden heyecanla çıkardığı yüzük kutusunu açtı. "Bunu bugün aldım, aslında sana bunu konuşmanın sonunda ikinci kez benimle yeniden bir yola kendi isteğinle gir diye evlenme teklifi edecektim ama sen böyle söyleyince dayanamadım..." Parıldayan gözleri ile gözlerimin içine baktı.

"Senden kaçan bu adama, kalbinde bana olan sevgiye bir şans verip, kapattığın kapıları açıp karım olur musun kıvırcık?"

O sevinçle dökülen sözlerine, umutla parlayan gözlerine baktığımda içim sızladı. İlk defa onu böyle görmüştüm, dudağımdan dökülecek sözü büyük bir merak ve içine sığdıramadığı mutlulukla bekliyordu. Oysa bilmiyordu o mutluluğu ondan söküp alacağımı. İçime kesik bir nefes çektiğimde umut ve mutlulukla ellerime kapanmış ellerine baktım. Acı kapladı içimi, eskiden bu ellerin ellerimde olmasını, uzattığım ellerimi tutmasını, bizi karanlıktan çıkarıp bambaşka bir diyara götürmesini çok istemiştim. Ama o uzattığım ellerimi hiçbir zaman tutmamıştı. İçimde yeşeren acıyla ellerimi ellerinin arasından usulca çektiğimde, gözlerimi gözlerine iliştirdim. İşte o an gördüm bir dakika önce mutlulukla doğan yeşillerin solduğunu. Ben biliyordum bu solmuş yeşilleri. Ben her defasında ona umutla elimi uzattığımda, içimde tutmayacak korkusuyla açan çiçeklerle uzatırdım ve o tutmadığında çiçeklerim solar, havada olan elim yere düşerdi. O acıyı gördüm gözlerinde. Acıya karışmış şaşkınlığı, korkuyla endişeyle parlayan gözlerini yüzüme çevirdi. Titriyordu ebruları dudaklarımdan dökülecek sözleri tahmin ederek.

"Rozalin?"

Kurumuş dudaklarının arasından titreyen bir ton ile adımı söyleyişi ile şaşırdım.

Bu kadar çok mu istiyorsun Berzan bize bir şans vermemi? Yüzündeki bu korku bunun için mi? Vazgeçtiğimi anladığın için mi? Peki gözlerindeki o puslu bakış da neyin nesi? Neyin acısı bu?

Aklımda yankılanan soruları es geçtim. Biraz daha o sorulara kapılsam dilimden dökülecek olan sözler sonsuza dek içimde kalır, yine istemediğim bir yola adım atmış olacaktım ve ben bunun olmasını istemiyordum artık.

"Bizim için bir başlangıç değil. Ben yapamam..."

Bir kurşun gibi dudaklarımdan dökülen sözler onu tam kalbinin ortasından vurmuştu. Sözlerimle bu kadar büyük bir darbe alacağını tahmin etmezken ikinci şaşkınlığımı yaşatacak o an gerçekleşti. Ebruli gözlerinde solmaya yüz tutmuş umudu sözlerimle birlikte ölmüş, ölü umutlar ise gözlerinden bir damla yaş olarak akmıştı.

"Neden?"

Akan yaşlarına sorusu eşlik etti. Yaşlarını gizlemeden titreyen sesi ile sordu fısıldayarak.

Nutkum tutuldu o an. Berzan Harmanlı ağlıyordu, evet, onu birçok kez ağlarken görmüştüm. Ama şimdi bu yaşlar Evin için değildi, bizim içindi! Benim içindi.

İçimi titreten bu gerçek ile kalbim sıkıştı. İlk defa en derinden hissetmiştim onun gerçekten bizim için çabaladığını.

Dayanamadım o hâline, kıyamadı kalbim. Ağırca ellerim yüzüne çıkmış, yanağında iz yapan o yaşı silerken fısıldadım.

"Affedemiyorum... İçimde yanan bu ateş sönmüyor Berzan... Kendimi kandırıp zihnimi sustursam, kalbimle senin ilerlediğin yoldan ilerlesem de olmayacak..."

Bu sefer benim de gözümden bir yaş akmıştı, bu benim gerçeğimdi. Ne kadar sözleri kalbimi sızlatsa da olmazdı. Ben kendi doğrumla yüzleşirken o akan yaşımı dudaklarıyla sildiğinde kalbim yeniden titredi.

"Yapma..." diye fısıldayıp geri çekildim. Kalbim onun sözleri ile ördüğü duvarları çatlatsa da buna izin veremezdim. Derin bir nefes

alıp tekrar yaşlarla dolu gözlerine bakıp konuşmaya devam ettim. Etmezsem ona kapılacağımı biliyordum.

"Bugün ben bunu anladım. Ben kalbimin sesini dinlesem de içimde akan bu irin ve beni yakan ateş sönmedikçe ben bir yola giremem."

Telaşla kesti sözlerimi. Titreyen elleri ellerimi can havliyle tutup konuşmaya başladı.

"Acınsa acını hafifletmek ve yok etmek için elimden geleni yaparım! Ateşse o ateşte yanacağımı bilsem de söndürürüm! Ben bu savaşa tüm silahlarımı indirerek geldim. Sana yenileceğimi bile bile!"

Sözleri ile gözlerimi kapayıp ellerimi ellerinden çekerken derin bir nefes aldım içime. Onun bu hâllerini görmezden gelmeye kendimi zorlayarak devam ettim onun canını derinden acıtan sözlerime.

"Anlamıyorsun...Ne kadar senden intikam alıp canını acıtmaya kalksam da bu yetmeyecek bana. Sen o ateşte yansan da benim içim soğumayacak... Hadi yetti diyelim yaptıkların, hadi söndü farz edelim o yanan ateş. Ben senin sevgine inanamam. Asla inanamam senin beni onu sevdiğin gibi sevdiğine. Asıl gerçekse ne, biliyor musun? Sen beni hiç sevmedin Berzan Harmanlı..."

Bu sefer sözlerimi hıçkırıklarım kesti.

"Sevdim."

Çaresizce döküldü sözleri dudaklarından. İnanmadım bu sözlerine, yine itiraz edeceği an parmaklarımı dudaklarına bastım.

"Hişşt, beni dinle. Sen bizim çıkışımız olmadığı için kendini beni sevmeye zorladın. Zorla olan hiçbir şey gerçek değildir. Hadi, senin bu sözüne inandım diyelim. Şimdi ben yaşadıklarımı unutup kendi intikamımı aldım deyip zorla bu yola girersem, yine biz diye bir şey olmayacak. Yine bambaşka bir çıkmaza gireceğiz. Ben affedemiyorum, ben inanmıyorum..."

"İnandırırım..."

Dudağında olan parmaklarımın üzerinden konuştu son çırpınışlarıyla. Gözlerinden bir yağmur tanesi daha düştüğünde yanağı-

na, "Sana seni sevdiğime inandırırım," deyip devam etti. "Ben seni sevmek için kendimi hiçbir zaman zorlamadım Rozalin, ben seni..." diye devam ederken, "Yeter!" diye isyan ettim. Konuştukça canım yanıyordu ve ben daha fazla yansın istemiyordum.

"Yeter Berzan, daha fazla zora koymayalım. Baştan beri olmayacak bir şeyi oldurmaya çalışmayalım. İlk önce ben oldurmaya çalıştım, şimdi tıpkı senin gibi çırpındım ama olmadı. En sonunda kendimden geçtim, acılarımla pişip yeni bir ben oldum. Şimdi sen bir yalandan uyanıp kendini bir gerçeğe sokmak istiyorsun ama unutuyorsun ki biz gerçek değiliz. Biz zorla oluşmuş buzun üzerinde kurulu bir temeliz. Altımızdaki buz çoktan eridi, batıyoruz biz Berzan. Bize kurdukları bu kaderle batıyoruz. Ben daha fazla hayatımdan yıllar geçsin istemiyorum. Kendimi bir şeye zorunlu kılmak istemiyorum. Senin de bu acıları, zorla bize kurulan yolu yürümeni istemiyorum. Ben adımın Rozalin olduğu kadar eminin boşanabileceğimize. Ben bunun için çabalamaya hazırım. Sen ister karşımda ol, ister yanımda ol ama ben çabalayacağım."

Sözlerim bittiğinde artık bana bakmıyordu. Omuzları sanki dünyanın sırtını üstüne almış gibi çökmüş bir şekilde gözleri yere düşmüş yüzüğe takılı kalarak duruyordu. Sessizliği uzun sürdü, bu sessizliğinde gözlerinden bir damla yaş akmıştı. O yaş yanaklarından toprağa düştüğünde içim yandı. Kim bilir o bir damla yaşa ne acıları sığdırıp akıtmıştı gözlerinden. Derin bir nefes alıp dudaklarımı aralayıp, "Berzan?" dediğimde sanki transtan çıkmış gibi oldu. İçine derin bir nefes çekip ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı ağırca. Sanki üzerindeki tüm yükü sırtlayıp düştüğü yerden bir hırsla kalkan adam gibiydi. Gözlerini yüzüme çevirdiğinde o soğuk zindan bakışlarını görünce ruhuma dek üşüdüm.

"Tamam. İstediğin buysa, dediğin gibi olsun..."

Dudaklarından dökülen sözlerin soğukluğu ile titrerken, o soğuk sözlerin aslında bir bıçak darbesinden farksız olduğunu anlamıştım. Sesi gibi gözleri de soğuk bakıyordu, daha yeni acıyla yanan o gözler yoktu artık. Yüzünde kol gezen acının üstüne beton dökmüş gibi kaskatıydı. Bu hâline şaşırmış, ona bakarken omzuma usul-

ca çarparak ilerleyişi ile baktım arkasından. Adımları ne kadar sert olsa da omuzlarının çökmesi ile anladım onun güçlü durmaya çabaladığını. İçim onun bu hâliyle sızladı çünkü ben bu Berzan'ı yıllardır tanıyordum. Acısını saklamaya hep bu şekilde çalışırdı, ne kadar güçlü olmaya çalışsa da omuzları hep onu ele verirdi. Onun gidişine bakarken birden durdu. Sanki bir şey aklına yeni gelmiş gibi baktı omzunun üstünden bana yine o soğuk zindanlarla kaplı gözleriyle. Sonra döküldü dudaklarından beni o zindanlara hapseden sözleri.

"Madem her şey döküldü ve kapandı, o kapattığın kapıya bunu da koy. Ben senden kaçarken, sen kalbime işlemiştin çoktan."

FERSAH

"Madem her şey döküldü ve kapandı, o kapattığın kapıya bunu da koy. Ben senden kaçarken, sen kalbime işlemiştin çoktan."

İki gündür beni allak bullak eden sözler tekrardan kulağımda çınladı. Her gözlerimi kapattığımda bu sözleri diyerek sırtını dönüp ağır adımlarla yürüyüşünü hatırlıyordum. Hatırladığım görüntülerle içim yangın yerine dönüyordu. Onu o şekilde görmek, gidişini izlemek bana ıstırap gibi geliyordu... Söylediği cümlenin altında yatanları anlamaksa bu ıstırabı çekilmez bir acıya döndürüyordu. Ben içimdeki ızdırapla baş başa kalmış bir şekilde onun sanki hiç konuşmamışız gibi hiçbir şey olmamış gibi mangallık odunları kesmeye gitmesiyle bilinmezlik çukuruna düşmüştüm. Şaşkınca bakmıştım ardından, gözlerim onun güneşte yere vuran gölgesi olmuştu, ben her adımını izlemiştim. Eline aldığı odun parçalarını kütüğe dizip sertçe vuruşuna bakarken iç çekmiştim. Çektiğim iç çekişte dahi nefesimi kesen, boğazımı yırtıp geçen bir acı vardı... Yüzü bir o kadar ifadesiz olsa da o dalgın bakışları kendini ele veriyordu. Elindeki baltayı sertçe tutuyordu, bu sertliğe rağmen elleri titriyordu Berzan Harmanlı'nın. Bu titreyişin o da farkında olacak ki baltayı her vuruşta daha sıkı kavrıyor ve bir öncekine nazaran daha sert darbeler indiriyordu. Sanki büyük bir kavgaya tutuşmuş gibiydi. Bu kavga baltayla ve odun arasındaki bağından değildi. Bu kavgası kendiney-

di, banaydı. Sanki içinde tutup diyemediklerini, yapamadıklarının hırsını kütükten alıyordu. Onu bu hâlde görmeye kıyamayıp bir adım atmıştım fakat attığım adımlar onun baltayı sertçe vurması ve odunla beraber altındaki kalın ağacında o darbelere dayanamayıp parçalanmasıyla son bulmuştu. İşte o an Berzan'ın da öfkesi patladı. Elindeki baltayı sertçe fırlatıp boğazını yakan bir çığlık attı. Attığı o çığlıkla kalbim sızlarken bedenim zelzeleye tutulmuş gibi sallandı. Çığlığındaki acıyı kırık ruhum dahi hissetmişti. O acı çığlığı hâlen kulağımda yankılandığında yine bir azap ateşine düşüyordum tıpkı o gün düştüğüm ateş gibi.

Dayanamamıştım onu öyle görmeye. Dudaklarımdan ismi dökülmüştü çaresizce ve o duymadı benim ona sessiz, çaresiz seslenişimi. Yorgun düşmüş bedeni daha fazla dayanamamış olacak ki dizlerinin üzerine sertçe düştü. O düşüşü kalbime ikinci bir darbeyi atarken, başını göğe doğru kaldırıp uzun uzun baktı. Onun virane hâlini görmeye dayanamayıp adımladığımda ayaklarım tekrar durdu bakmaya kıyamadığım ebrularından akan keder dolu yaşla. Berzan Harmanlı gözlerimin önünde çaresizce ağlıyordu ve o akıttığı yaşlar benim ruhumu yakıp geçiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu, kalbimin de ruhumun da bu kadar acımaması gerekiyordu çünkü ben savaşımı kazanmıştım ve o da kaybetmiş bir savaşçıydı. O gün Berzan'ı öyle gördüğümde kendime şu sözleri demiştim.

"Sevinmen gerekiyor. Sen yeminini tuttun, sen seni yakanları yaktın."

Kendimi iyi hissetmek için dudaklarımdan dökülen sözlerin bir faydası olmamıştı. Oysa ben savaşımı kazanırsam, boşanmayı kabul ettirirsem sevineceğimi sanmıştım. Hatta sevinç çığlıkları atacaktım. Ama ne yazık ki içimden kendime dediğim sözler beni avutmamış ya da sevinç çığlıkları attırmamıştı. Aksine Berzan'ı öyle yere çökmüş, çaresiz bir şekilde görmek en çok beni yakmıştı. Hele o bakmaya kıyamayacağım, beni büyüleyen ebrularından akan yaşlar ile nefesim kesilmişti. O akıttığı yaşı benim yüreğime konmuştu. Konduğu yüreğimi sızlatıp delice bir acıyla kıvrandıra kıvrandıra çürütmüştü. Dayanamadım, gözlerim dolarken ona doğru ilerle-

dim. Yaklaştıkça kulaklarım duydu onun hıçkırıklarını. Duyduğum hıçkırık sesi ile elim ayağım buz kesmiş şekilde çakılı kalmıştım olduğum yerde yeniden. Berzan Harmanlı'yı hıçkırarak ağladığını uzun zamandır görmemiştim. İçimdeki acının içine karışan şaşkınlıkla bakarken kulağımla duyduğum sözü ile dayanamayıp aktı yaşlarım.

"Kaybetmeye mahkûm gibiyim..." demişti titreyen sesiyle. Bu sözler ile kazandığım savaşımda yenilmiş gibi hissetmiştim, hoş hâlen öyle hissediyordum. Eğer kazanmış hissetseydim, kalbim bu denli acı çekmezdi. Ya da benim savaşımda kazanmak böyle bir şeydi. Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum!

"Rozalin yine daldın."

Berfin'in bana seslenişi ile düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıp gözlerime bakması ile kaşlarımı ağırca çatıp, "Ne?" diye sordum. Tabii bu tavrım ters tepmiş olacak ki o her zaman elinde eksik olmayan tahta kaşığı ile koluma vurup, "O gözlerini bana öyle dikme, elimde kalırsın!" diye kızmıştı. Onun bu hâline göz devirdiğimde, "Niye bakıyorsun o zaman öyle," diye sordum. Soruma karşılık tek elini sorgulayıcı bir şekilde beline koyup kıstığı gözlerini gözlerime dikerek konuştu.

"Yine daldın, yüzünden belli bir şey olduğu ama susuyorsun. De hele, ne oldu o gün çiftlikte."

"Dedim ya, bir şey olmadı, yorgunum sadece."

Elindeki tahta kaşığı bu sefer kafama vurarak bağırdı.

"Yalan atma bana! Besbelli bir şey olmuş. Berzan kaç gündür eve gelmiyor. Geldiğinde de gecenin bir körü, o da barut gibi geliyor. Sen desen sürekli bir hüzün içinde dalıp gidersin, var işte bir şey söyle."

O sözleri ile yine kederli bir iç çektim. Haklıydı, her şey çok açık ve belliydi ama dillerimize kelepçe vurmuştuk. Ne Berzan ne de ben bir şey diyorduk. Berzan'ın söylediği o sözden sonra yanına gitmiş, usulca omzuna dokunup adım söylediğim an kaskatı kesilmiş ve titremişti. Sanki onun o hâlini görmemi istemiyor gibi derhâl

yaşlarını silip ayağa hızlıca kalkmıştı. Şaşırmıştım bu hâline çünkü Berzan benim yanımda birçok kez ağlamıştı. Bazılarını saklamıştı üzülmeyeyim diye ama bu saklayış farklıydı. Bu saklayış da onu güçsüz bir şekilde görmemi istemediğindendi. Kendini toplaması kısa sürmüştü. Daha saniyeler önce ağlayan adamdan eser yoktu. Sertçe sıktığı yumrukları ve sırtının gerilmesi ile öfkeyle gerilen bedeninin asaletine bakakalmıştım. Hiçbir şey demeyip gitmişti ardına bile bakmadan. O günden bugüne kadar değişen hiçbir şey olmamıştı. Ben konuşmaya kalksam o susuyor, konuşmama fırsat vermeden başka şeylerle ilgileniyordu.

"Dediğim gibi yenge... Yok bir şey."

Dudaklarımdan ağırca dökülen yalanlara inanmadı. Uzun uzun gözlerime bakıp pes eder bir şekilde içine derin bir nefes çekip, "Tamam," dedi.

Berfin'in tamam demesine şaşırsam da üstlenemedim. Mutfaktan çıkıp bahçeye ilerlerken Bülent'in, "Rozalin!" diye seslenmesi ile ona döndüm.

"Efendim Bülent?"

"Efendini kovalasınlar. Gel biraz konuşalım."

Onun göz devirip ellerini ceplerine koyarak damı göstermesi ile başımı salladım.

"Çok merak ettim, Bülent hazretleri acaba benimle ne konuşacak."

İçimdeki sızılara rağmen dudağımda arsız bir gülümseme doğmuştu. Bülent ile kedi ve köpekten farksızken şimdi böyle canciğer kuzu sarması olmak bana tuhaf geliyordu.

"Seveceğin konular xeinaşkamın[20]."

"Bunu sen deyince nedense inanasım gelmiyor bira."

Sözlerime hiç cevap vermedi. İkimiz birlikte dama çıkıp oturduğumuzda derin bir nefes aldı. İlk başta gözlerini mavi gökyüzünde gezdirdi. İçine çektiği nefesi dudaklarından usulca verirken, "Berzan ile kavgalı mısın?" diye sordu sıkıntılı bir şekilde. Tekrar bu

20. Kürtçe kız kardeş demek. (y.n.)

sorunun başka biri tarafından sorulması ile gözlerimi devirip ayaklandım. "Bir sen sormamıştın, sen de sordun, tam oldu. Hiçbir sorunumuz yok, olsa söylerim," dediğimde elimden tutup beni yine yerime oturttu.

"Rozalin bana yalan söyleyen dilini senin hemcinsin olan köpeklere yediririm."

"Hoşt! Sen kime köpek diyorsun, davar oğlu davar!"

"Ulan!"

Benim ona laf söylemem ve hakaret etmemle dilini ısırıp söylenmişti.

"Vallahi kaşınıyorsun Rozalin. Seni kaşımamı isteme."

Sözleri sinirimi bozmuştu. Kaşlarımı çatıp ayağına sertçe vurduğumda, "Sen kimsin ki beni kaşıyacaksın!" dediğimde sinirle kalkıp, "Seninle konuşan aklımı sikey*m," diyerek aşağı inmişti sinir küpü olmuş bir şekilde. Onun arkasından tebessüm ile baktım, eğer onu sinirlendirmemiş olsaydım, sorusunun cevabını almadan kalkmayacaktı. Bir Harmanlı olarak neye sinirleneceğimizi iyi biliyordum ve kabul etmediğimiz bir şey varsa o da hakarete uğramaktı. Zaten ben de uğradığım hakaretin bedelini ödetmek için yakmamış mıydım Berzan'ı? Kendime söylendiğim sözler ile kendi kendime kaş çatmıştım. Beynim yine mahkemesini kurmuştu.

"Gerçekten Berzan'ı yaktın mı Rozalin?"

Beynimde yankılanan sorunun cevabı ile tereddüt etmeden, "Yaktım," dedim. Tekrardan beynimin içindeki mahkemeden ses geldi.

"Peki senin gibi yandı mı?"

Cevap veremedim bu soruya. Benim gibi yanmış mıdır bilemem. Bildiğim tek şey varsa bana yaptığı her şeyi yüzüne çarpmaktan geri durmadığım ve bu sefer benim suratıma kapatılan kapının onun açmasıyla ben kapamıştım o kapıyı.

"Madem yaktım, intikamımı aldım, neden canım acıyor? Canım acıdıkça bu içimde büyüyen hırs neyin nesi?"

Ardı arkası kesilmeyen sorularım ve kafa karışıklığım ile odaya ilerledim. Omzuma sırtladığım sıkıntılarımla odaya girdiğimde yeni bir sıkıntı üstüme binmişti.

Berzan aynanın önünde üstsüz bir şekilde durup aynadan kendine yorgunca bakıyordu. Bu yorgun bakış beni gördüğü an ortadan kaybolmuş, yerine uçsuz bucaksız çöllerle kaplı ıssız bir bakış kaplamıştı. Bakışlarımızın buluşması ile sertçe yutkundum. Dudaklarım ne diyeceğini bilememiş şekilde aralanıp kapanıyordu. Dudaklarımı tekrar aralayıp selam vereceğim an yüzündeki morluklarla neye uğradığımı şaşmış, panikle yanına ilerlemiştim.

"Bu hâlin ne? Ne oldu sana?"

Endişeyle dudaklarımdan dökülen sözlerime hiçbir tepki vermedi. Benden bağımsızca hareket eden ellerim sakallı yüzünü bulduğunda ilk tepkisini göstermişti. Yüzünü geriye çekip ardını dönmesi ile yine çiftlikteki o hâli aklıma gelmişti. Derin bir nefes alıp, "Berzan, bırak bakayım," dedim bir umutla. Fakat bu umudumu bir bıçak kadar keskin sözleri ile kanatarak öldürmüştü.

"Dokunma bana."

Gözlerim doldu bu iki kelime ile, ellerim havada asılı kalırken dudaklarımdan döküldü sessizce kelimeler.

"Ben sana ne yaptım? Neden bana düşmanınmışım gibi ya da yokmuşum gibi davranıyorsun?"

Dudağımdan dökülen sessiz fısıltıya karşın soğuk bir kahkaha ile doldurdu odanın içini. O kahkahasının soğukluğu ile üşürken anında bana dönerek kollarımdan tutup kendine çekmesi ile nefesim kesildi. Kalbim delicesine bir çırpınışla göğsümü delecek şekilde çarparken, o sözleri ile titremeye başladım üşüyerek.

"Sen! Sen bana bu soruyu mu soruyorsun?"

Yüzüme karşı tısladığı sözlerine alkolün o iğrenç kokusu sarılmıştı. Ilık nefesinden yüzüme yayılan o koku ile yüzüm buruşurken, "Sarhoşsun," dedim dudaklarımdan sessizce dökülen harflerle. Bu sessiz fısıldayışıma soğuk, insanı olduğu yerde donduran bir sırıtış dudaklarında açmıştı.

"Sarhoş muyum? İyi bak kıvırcık! Ben sarhoş muyum!"

Dudaklarından bir haykırışla kopan sözleri ile gözlerimi kapadım. Kollarımı tutan ellerinin baskısı artık canımı acıtacak raddeye geldiğinde dişlerimi sıktım.

"Bağırma!"

Sıkılı dişlerimin arasından tısladım keskin bir şekilde. Bağırışı ile birinin gelmesini istemiyordum. Bu çaresiz hâlimizi kimse görsün istemiyordum.

"Madem sarhoş değilsin, bırak beni," dedim. Fakat dediklerimi dinlemedi, bırakmak yerine daha sıkı tuttu, sanki parmaklarını azıcık gevşetse kaçıp gitmemden korkuyordu. Derin bir nefes alıp yüzüne baktım. Sağ gözünün altında bir morluk vardı, o morluk yorgun ve uykusuzluğun göstergesi olan morluğun üzerini bir örtü misali örtmüş gibi duruyordu. Patlamış dudağından akan kan çenesinde kuruyup kalmıştı. Elimi onun tutuşundan dolayı zor hareket ettirsem de çenesine dokunmuştum.

"Bu hâlin ne? Gündüz vakti içecek kadar aciz mi oldun Berzan ağa?" dediğimde ellerimi ateşe değmiş gibi bırakmış kendini uzaklaştırmıştı.

Ona dokunmamı istemiyordu.

"Beni bu hâle getiren sensin."

Uzun uzun yüzüme bakıp ne söyleyeceğini düşünmüş ve en sonunda derin bir nefes alarak bu sözlerini dile getirmişti.

"Ben hak ettiğine hak ettiğini veririm. Demek ki zamanında sen beni aciz biri yapmışsın. Şimdi de yaptığını çekiyorsun."

Kinayeli sözlerimle bu sefer benim bedenimi bir soğukluk kaplamış ve benim sözlerim onu titretmişti. Yaptıklarının utancından dolayı kaçırdığı gözlerini görünce usul bir tebessüm ettim karmakarışık duygular ile birlikte.

"Hak ettim..."

Usulca dudaklarından dökülen iki kelimenin ardında birçok duygu barındırsak da hiçbirini anlayamadım. Belki de anlamak istememiştim. Dolgun dudaklarını sertçe ısırıp gözlerime baktığında

bir şey diyeceğini ve deyip dememek arasında kararsız kaldığım anlamıştım. Sinirle dudaklarını ısırıp soluğunu içine çektiğinde döküldü dudaklarından sözleri.

"Evin inşaatı bitti. Yarın eşyalarını topla, gidiyoruz."

İlk başta anlamamıştım ve bu yüzden kaşlarımı çatmıştım. Ardından ise başımı sallayarak, "Olur, onca sorulan sorulardan bıkmıştım, şimdi bittiği iyi olmuş," dediğimde dudağında soğuk bir tebessüm açmıştı. Bu tebessümün ne için olduğunu bilemedim. Derin bir nefesi içime çektiğimde, "Şu yaralarına pansuman yapalım," diyerek elimle yüzünü avuçlayıp dudağının kenarındaki yaranın altını okşarken gözleri koyulaştı. Sert parmakları bileğimi kavradığında dişleri arasında tısladı, "Dokunma Rozalin. Dokundukça canımı yakıyorsun," diye. Bu tıslayışı ile gözlerimi kaldırıp onun koyulaşmış gözlerine baktım. O koyu gözleri beni bir çukur gibi içine çekerken benim sözlerimi bana doğru bir silah yaparak kullandığında boğazım düğümlendi.

"Bu aciz hâli hak ettiğimi düşünen sen, şimdi yardım eli mi uzatacaksın?"

Dudağındaki tüyler ürperten soğuk bir sırıtışla dökülen sözleri ile yine üşüdüm. Bu şekilde alt edilmeyi beklememiştim. Elimi ondan kurtardığımda yenildiğimi göstermemek için başımı dik tutup gözlerine baktım.

"Haklısın, işte bendeki de vicdan. Senin bana göstermediğin merhameti gösteriyorum sana."

Dudağımdan bir ok gibi fırlayan sözler onun yumuşak karnına saplanmıştı. Sözlerim ile tüm bedeni öfkeyle titremiş ve bu öfkesini pufun üstündeki malzemelerden çıkarmıştı. Boğazını yırtacak şekilde bağırıp tüm eşyaları devirdiğinde, "Kes!" diye bağırmıştı.

"Niye keseyim? Haklı olduğumu bilmek mi seni böyle öfkelendiriyor?"

Benim adım Rozalin'di! Sus denildiğinde susmayan, pes et denildiğinde pes etmeyip binlerce kez dizlerimin üstüne de düşsem, düştüğüm yerden daha bir hırsla kalkan kadındım ben. Onun bu hâlleri beni korkutmuyor desem yalan olurdu ama ben korkularım-

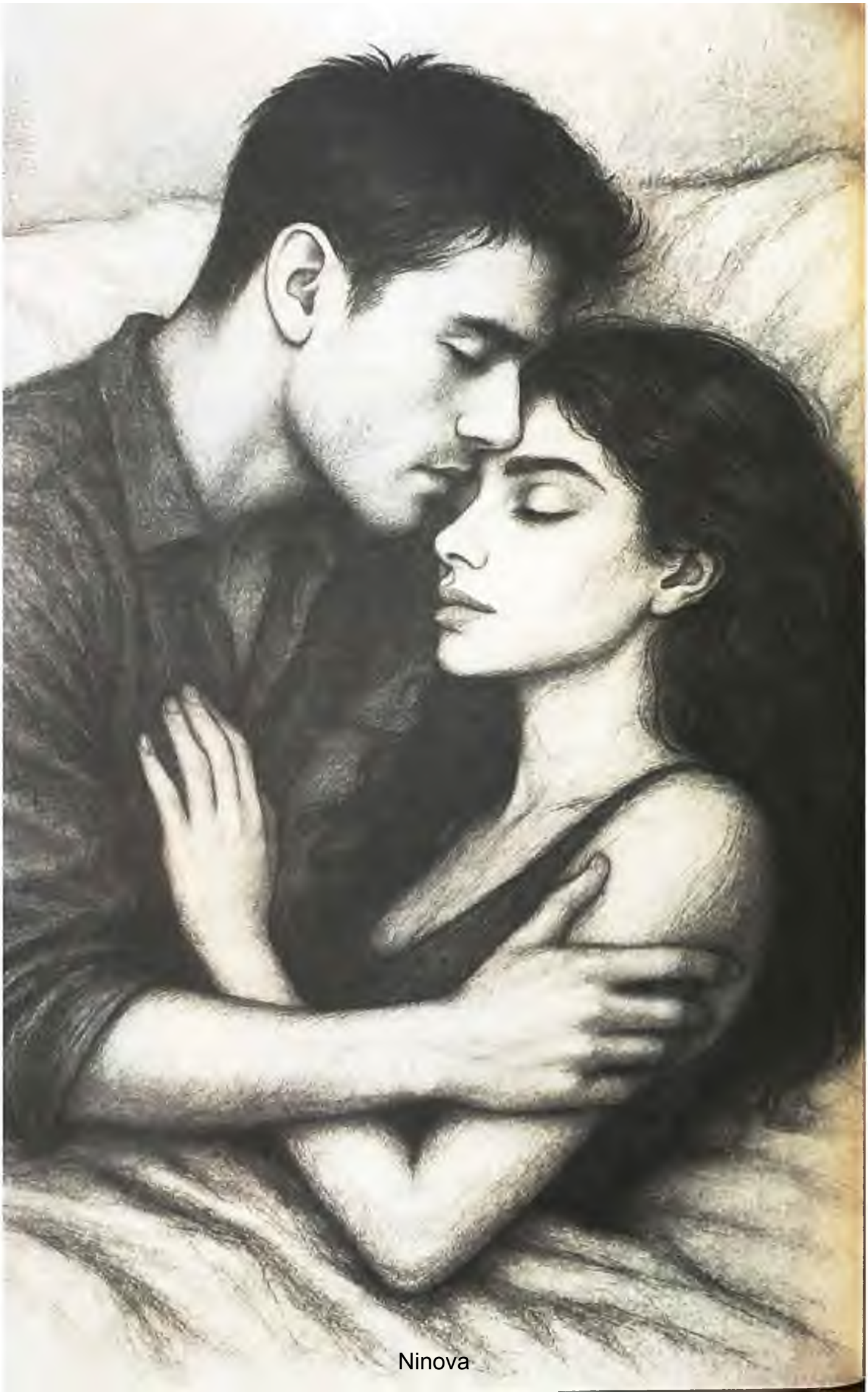
dan dolayı bir köşeye saklanıp olanı biteni bekleyen bir insan hiçbir zaman olmamıştım. Aksine korkularımın üzerine gidip onların benden çekinmesini sağlayan kadındım.

"Bitmiyor içindeki akıttığın irin! Yeter!"

Bu sefer tüm öfkesini bana yöneltmişti. Dibimde bir anda bitip alkol kokan iğrenç nefesini yüzüme vura vura bağırmıştı. Alkolün o mide bulandırıcı kokusu ile yüzümü buruştururken biraz daha yaklaştım o sinirden kaskatı kesilmiş yüze doğru.

"Bitmez, içime bu yarayı siz açtınız, ben değil. İnsan ne ekerse onu biçer Harmanlı. Siz bana acı ektiniz, şimdi de acı biçiyorsunuz. Ne bekliyordun? Onca acıdan sonra bir şey olmamış gibi yaşayacağımı ve yaşatacağımı mı sandın?"

Ninova

Ninova

CAN YARAM

İçi gibi kapkaranlık puslu geceye bakıp dalıyor benliğinin derinliklerine adam. Daldıkça boğuluyor karanlığın içindeki acılarıyla. İçinde yer eden acıları ve o acıların doğmasını sağlayan gerçekleri dökememenin verdiği ıstırap yer ediyor içinde. Dökmek istemiyordu o biriken zift tutmuş acıları. Çünkü biliyordu kilit vurmuş dudakları açılsa, o açılan dudaklardan içindeki zift gibi kapkara olan gerçekler dökülse dahi anlaşılmayacaktı. Anlaşılmayacağının acısının yanına eklenecek başka acılardan dolayı susuyordu... İçindeki suskunluğuna yine ekledi bardağına kederiyle harmanladığı içkiyi. Boğazını yakıp geçen sıvıyla dolu gözlerini kapatıyor acıyla.

"Yeter içtiğin."

Kulağına usulca dolan sözler ile gözlerini açmamış fakat dudaklarında buruk bir tebessüm açmıştı. O tebessümde gömülüydü mutlulukları.

Berzan biliyordu ne kadar içse yetmezdi ne kadar sarhoş olsa acılarını unutamazdı. Çiftlikteki günden sonra kendini içkiye vurmuş, her yudumladığı sıvıda acısına acı ekiyordu.

"Karışma, yasımı tutuyorum."

Mühürlü dudaklarını araladığında sessizce döküldü kelimeleri.

Nihova

Kimsenin karışmasını istemiyordu, sadece ölen umutlarının yasını tutmak istiyordu.

"S*kerim yasını! Yine yumruk mu yiyeceksin benden?"

Arkadaşının sinirle tısladığı sözlerden sonra gözlerini aralıyor. Araladığı gözlerindeki kurumuş bir toprak misali olan kahverengileri koyulaşıyor. Koyulaştıkça gömüyor acılarını ve yerini buzdan soğuk topraklara bırakıyordu.

"Attığın yumruğu geri iade etmesini bilirim," diye konuşurken arkadaşının patlamış dudağını göstermişti elindeki bardağı o tarafa doğru hafifçe sallayarak.

Cihan kurumuş dudaklardan buz gibi dökülen sözlerle tebessüm etti. Bir yudum içkisinden içip, "O kadar da olsun," dedi. Geçen sefer Berzan kendini kaybetmişti ve onun o hâlini görüp dayanamadığı için bir yumruk atmış fakat o yumrukla bir kavganın başlangıcını yapmışlardı.

"Daha ne kadar böyle devam edecek?"

Cihan arkadaşının gözlerinin içine baktı. Onu her gün böyle görmek ölüm gibi geliyor ve boynuna vicdan urganı geçiriliyordu.

"Bilmiyorum. İçimdeki bu yangın ne zaman biterse, o zaman geçer."

"O yangın hiç geçmeyecek gibi duruyor."

Cihan'ın sözlerinin ağırlığı altında kaldı adam. Kalbi sıkışırken gözleri doldu yine. Tekrar sakladı acizce dolan gözlerini. Gözlerini kapattığında titreyen dudaklarını ısırdı. Berzan içindeki bu ateşi atacak gibi durmuyordu, bu ateş ile yanıp tutuşuyor ama bir türlü kül olmuyordu.

"Niye böyle oluyor lan?"

Titreyen dudakları gibi sözleri de sarsılmıştı. Her çıkan harf boğazından derin kesikler atarak geçmiş, dudaklarından parçalanarak çıkmıştı.

"Niye sevdiklerim tarafından kandırılıp yarı yolda bırakılıyorum?"

Son sözlerinin ardından döküldü bir damla yaşı kederle ya-

naklarına. Dökülen yaşını silmeye dahi gücünü kendinde bulmazken tekrar yudumladı içindeki acısına kendini kaybetmek için içtiği sıvıyı.

"Canım yanıyor ulan, şu canımın yangınını görüp bir de ben ne yaptım demez mi, işte o an isyan edesim geliyor, bağırıp çağırasım geliyor!"

Rozalin'e diyemediği sözleri acıyla bağırarak söylüyor. Yumruk yaptığı elini sertçe göğsüne vurduğunda, "Şuradaki kendini görmüyor! Görmediği yetmezmiş gibi bir de karaladı beni!" dediğinde omuzları çöktü. Birkaç saniye önceki öfkesi yerini acizliğe bırakmıştı. Berzan bu aciz hâli ile durdu bir müddet. Başı önüne düşmüş, hâlen masanın üstünde bardağı sıkan eline bakarken fısıldadı sessizce, "Onu sevebileceğime inanmıyor," diye.

"Rozalin bazı şeyleri görmüyor, sen anlatmadıkça anlamayacak."

"Anlatmaya çalışmadım mı? Çalıştım da ne oldu? Bana boşanalım dedi."

Bu sözlerden sonra yine doldurdu kadehini. Bir bardağı bitirip yenisini doldurup ağzına götürdüğünde Cihan'ın elindeki içki bardağım almak için uzanan elini sertçe iterken tıslıyor bir yılan gibi.

"Sana bana karışma dedim."

"Kendine bunu yapmayı hak mı görüyorsun oğlum?"

"Bir sürü şeyi hak ettim ben... Ama bunu hak etmedim. Bu hâlimi kendime hak olarak görmüyorum! Görmüyorum ama bana bu hâli çok güzel hak olarak gördü!" diye hırsla bağırırken, bir yaş daha aktı öfkesine inat acıyla yaşı süzüldü yine yanaklarına.

"Ben ona umut hiç vermemiştim. Ama o bana umut verdi, ben o s*ktiğimin küçük umuduna kapıldım! Yeni sayfa dedi, açtım, açtığım sayfada ne yaparsan kabulüm dedim. Yumuşak karnımdan her vurduğunda, *haklı* deyip sustum! Ama o ne yaptı? Verdiği umudu benden haince aldı." Sustu, acıları tek tek boğazına dizildiğinde nefes alamayacak gibi oldu. Zoruna giden bu davranışla yıkılıyordu her gün Berzan Harmanlı. Kabullenemiyordu Rozalin'in bu yaptığı-

nı ve bu kabullenemeyiş onu tüketiyordu. Boğazına dizilen acılarını yutkunmak için elindeki bardaktan koca bir yudum alıp yine devam etti kabullenemediği isyanlarına.

"O umutla yeniden dizdiğimiz eve geçti bugün..."

Acıydı sarhoş dudaklarından büyük bir isyanla dökülen sözler.

"Rozalin içindeki kendi hesaplaşmasını bitirmedi henüz."

Cihan dostuna teselli olsun diye söylediği sözlerin bir anlamı olmadığını Berzan'ın soğukça bir alayla kıvrılan dudaklarından ve o inançsız bakışlardan anlamıştı.

"Rozalin içindeki tüm hesaplaşmaları bitirdi. Bana inanmamayı seçti. Bilmiyor oğlum, anlamıyor beni!"

Sertçe yumruğunu masaya indirdiğinde bu sefer bağırmaya başladı. "Anlamıyor beni! Eski yaptıklarımla suçluyor ama beni anlamıyor! Ben vicdan azabından hayata küsmüş bir adamdım! Koca bir yalana kendimi kaptırıp hayatımı mahvetmiştim! Rozalin ile evlendim, bana abi diyen kadınla!" Sustu Berzan, daha fazla devam edemedi sözlerine. Sadece kederli bir iç çekip baktı gökyüzüne. Gözlerindeki yaşlardan habersizdi. Sertçe yutkundu, yutkunduğunda dizildi tek tek acıları boğazına. Nefesi kesilirken fısıldadı kendisi gibi puslu geceye.

"Onun bana her gelişinde kaptırdım kendimi ona..."

Sustu, aklına onu banyoda anadan doğma bir şekilde gördüğü gün geldi. Dudaklarının ilk kez buluşup kendini daha fazla tutamayarak Rozalin'e yenilmiş hâli geldiğinde gözlerini kapattı.

"Onu ilk kez öptüğüm gün bambaşka bir ateşe atıldım."

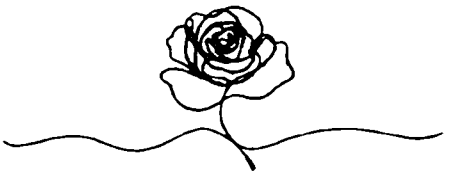
Keskin bir nefesi içine çekti. Gözlerinde yine o gün canlanırken, kalbi deli gibi sıkışıyordu. O gün Rozalin'in büyüsünden sıyrıldığında gerçekliğine dönmüştü. Kendinden iğrenmişti o gün Harmanlı. Evin'in vicdan azabıyla karışan sevgisine ihanet ettiği ve Rozalin'e bunu yaptığı için iğrenmişti kendinden. Boğazına kadar battığı yerden zorla sıyrılırken fısıldadı geceye.

"Bir urgan gibi dizilmiş o vicdanın acısıyla kendime bunu reva görmedim. Bir aile kurmayı, mutlu olmayı hak görmedim. Roza-

lin'e hissettiğim duyguları hak görmedim kendime. O benim can yoldaşımken karım oldu. Ben onu seviyordum ama o urgan vardı. Benim yüzümden kendini öldürmüş bir kadın var zannederken ve o kadın rüyalarıma girip, 'Beni kurtaramadın,' diyorken nasıl yaşayabilirdim ki? Ben Evin'i sevdim, yalan yok. Ama bu sevgi zamanla vicdan azabına kendini bıraktı. Gel gör ki ben dahi neyin ne olduğunu karıştırıp kendimi gömerken, beni kurtarmak için onca el uzatan kadına kapıyı kapatıp şimdi de bana inan dediğimde inanmasını bekliyorum."

Kendisiyle konuşuyormuş gibiydi, kendine söyler gibi sessizce konuştu. Son sözlerinde aklına gelen yeni bir soru ile bakışlarını ona hüzünle bakan gözlere çevirdi ve o cevapsız bırakılan soruyu sordu.

"Sahi, sen nasıl yaşadın? Kendine nasıl bir hayat bağışladın?"

Evin her yeri değişse dahi yine aynı küf kokan duvarlara sahipti. Yine aynı yalnızlığı barındırıyordu köşelerinde. Yine bu evde yine bir kanepede tek başıma oturuyordum Berzan'ın gelip gelmeyeceğinden habersiz bir şekilde. Her şey değişmişti bu evde, daha güzel olmuştu, renkli eşyalar can katmaya çalışıyordu belki ama ben keskin kararımı vermeseydim bir umutla yaptığımız bu ev can bulacaktı. Fakat ben bu umudu daha açmadan söküp atmıştım toprağından. Kendi ellerimle yeniden kuracağım evi bir sözümle tekrar bir yıkıntıya çevirmiştim. Bunu bilmek içimdeki acıya eklenince derin bir nefesi içime çekip sessizce fısıldadım.

"Bunca emek çöp oldu."

Doğruydu dudaklarımdan sessizce dökülen sözler. Onca emek verilmiştik buraya fakat şimdi hepsi değersiz olmuş ve bir çöp hâline gelmişti. İçimde kendini durdurmayan mahkemem ve acımın hırsını alamamanın verdiği öfkeyle bu evi bir harabeye çevirmiştim kararımla. Bir türlü tamamlanamamış tamamlanmak için hazırlandığı an yine yıkıntıya dönmüştü tıpkı benim gibi... İşin en garip yanı ise bu

yolu kendim seçmiştim ama yine yanan ben olmuştum. Bitmek bilmeyen düşüncelerime koca bir ah çekip ayaklandım yatak odasına gitmek için. Oturma odasından çıktığım an kapı zilinin çalınması ile adımlarım olduğu yerde durmuştu. Sanki bedenim bir çekiçle yere çakılmış gibi hissettim. Bir titreme bedenimi esir alırken kalbimde delice kanat çırpan kelebekler göğsümü sıkmaya yetmişti. Göğsümü sızlatan kelebeklerin ne için bu şekilde kanat çırptığını ağlayamayacak kadar beynim uyuşmuştu ve bu uyuşan beynimde tek bir soru yankılanıyordu.

"Berzan geldi mi?"

Bu soru beynimde yankılanarak dönüp durduğunda ikinci kez zilin çalışı ve yumruklanan kapıyla kendime geldim. Yere çakılı olan ayaklarımı hızlıca o esaretinden kurtarıp kapıya yönelttim. Titreyen ellerimle kapıyı açtığımda gördüğüm yüz ile, "Cihan?" dedim şaşırarak. Bakışlarım Cihan'ın yorgun düşmüş yüzünden çekilmiş, omzuna dayadığı başı öne düşmüş adama çevrilmişti. Berzan yine içkiye kendini boğmuş bir şekilde karşımdaydı. Onun bu günlerdir alışık olduğum hâline derin bir iç çekerek kapıyı sonuna kadar açtığımda, "Hadi girin," dedim sessiz bir mırıltıyla. İçimde heyecanla kanat çırpan kelebekler ve göğsümü sızlatan o sızı yerine koca bir hiçliğe döndürdü kendini. Kelebeklerim sanki zehirli bir hava nüfus etmişti ve bitap düşüp kendilerini o zehre teslim etmişti. Kanat çırpınışları yavaşlamış ve en sonunda yok olmuştu. İçimi saran bu kapkara hiçlikle içeriye giren adamlara baktığımda düşünmeden edemedim bu hiçliğe olan hüznümü. Berzan sanki ona baktığımı anlamış gibi başını kaldırıp sarhoşluğundan dolayı buğulanmış ama o buğunun içindeki elalarında saplanıp kalmış öfkeyi bana yansıtarak gözlerimin içine içine baktı. Öfkeli bakışları içimi ürpertirken beni donduran şey dudağının kenarında açan soğuk sırıtıştı.

"Ooo... Rozalin Hanım... Evinize hoş geldiniz!"

Dudaklarından ima ile dökülen sözler sırtıma bir mızrak gibi saplanırken susmadı dili, daha fazla mızraklaşmış kelimelerini sırtıma saplayıp beni öldürmeye çalıştı.

"Onca hazırlık yaptık bu eve, istediğin gibi. Şimdi yine sen istiyorsun diye kilit vuracağız."

Sarhoşluktan olsa gerek sözleri yuvarlanarak dökülüyordu. Ama bunun yanında beni en çok şaşırtan şey, gözlerindeki öfkeyi bir yorgan gibi örten gözyaşlarıydı ve bu gözyaşları içimi sızlatmaya yetiyordu. Dudaklarım sözlerinin ağırlığı ile mühürlenmiş, kalbim yine o sözlerinin ağırlığı ve gözlerindeki yaşla sızlamıştı. Ben suskun bir şekilde karşısında dururken benim yerime Cihan konuştu.

"Yeter Berzan," dedi. Ardından bakışlarına bana çevirerek, "Nereye götüreceğim?" diye sordu. Onun sorusu ile iç çekip önden yürüyüp yatak odasına doğru ilerlerken, "Yatak odasına," dedim. Bu sözlerim ile evi soğuk bir ayazla sarmalayan buz gibi bir kahkaha dökülmüştü... Berzan'ın dudağından dökülen kahkaha ile Cihan'la ikimiz birbirimize şaşkınca bakarken o kahkahanın bıraktığı soğuk esinti tüm tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

"Şu bizim hiç kullanamayacağımız yatak odasına mı?"

Kahkahasının ardından dökülen o sözlerle soğukta ayazda kalan bedenime bir de utancın yangını eklenmişti. Berzan tarafından utanç kuyusuna fırlatılırken neye uğradığımı şaşırmıştım. Ondan beklemediğim bu cümlenin yarattığı utanç yangınından kurtulamamış bir şekilde hızla Berzan'ın yanına varıp elimi ağzına kapadım.

"Kes sesini sarhoş budala!"

Dudağımdan utançla yankılanan sözlerimi duymamakla kalmamış, sanki ona kızgınlıkla bakan gözlerimi umursamamıştı. Benim gözlerimde utancın yarattığı kızgın alev topları varken onun gözlerinde koca bir hüzün yer etmişti. Hüzün yerleşen gözlerinde sarhoşluğun buğusuyla yeşilleri açık bir kahveye dönüşüyordu. O kahveler gitgide koyulaşmış, kurumuş toprak rengini alırken o kuruyan toprağı ıslatan gözündeki yaştı.

"Haftaya boşanma davası var... Yapma. Bana, bize bunu yapma."

Avucumla kapadığım dudaklarından acıyla fısıldarken bu acısına eş değer dökülmüştü gözyaşları hüzünle bakan gözlerinden. Onun dilinden dökülen o acı sözler ve yanağında iz bırakıp dikenli

bir bahçe gibi olan sakallarının arasına sızan yaş ile gözlerim doldu. Dayanamamıştım onun bu hâline. İçime yine ekmişti acmın filizlerini ve o filizi gözyaşıyla sulayıp yeşertmeyi başardı. Titreyen parmaklarım onun yanağında iz bırakan yaşa dokunduğunda o ıslaklık sanki bedenime bir alev olarak yansımıştı. Hissettiğim ıslaklıkla bedenim yanmış, akıttığım yaşı silerken elimi tuttu usulca. Tutmuş olduğu elimi dudaklarına götürüp avucumun içine beni kül eden bir öpücük kondurduğunda dayanmayıp fısıldadım çaresizce, "Berzan..." dedim. Dudağımdan dökülen cılız mırıltıya dudaklarından, "Hımm..." diye bir mırıltı döküldü.

Gözlerini kapatıp tuttuğu elimi yanağına yaslayarak mırıldanması ile ne yapacağımı bilemedim. Zihnim Cihan'ı anımsadığında kendime geldim. Başımı Cihan'a çevirdiğimde başım yere eğip bizi dinlediğini gördüğümde kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yanan içime bir nefes çekmiş, elimi Berzan'dan kurtarıp Cihan'a, "Yardım et, götürelim hadi," dedim. Berzan yine sarhoş ve öfkenin esareti altına gitmişti bu sözlerimle. Onu anlamadığımı, onu umursamadığımı düşünmüştü fakat ben Cihan'ın yanında daha fazla o şekilde durup utançtan ölmek istemediğim için geri çekilmiştim tüm konuşulacak olan şeyin üstünü örtüp yarım bırakarak. Berzan'ı yatağa yatırıp üstünü örtüp araya çıktığımda, "Bir kahve yapayım sana da," dedim.

"Olur, hem seninle de konuşuruz."

Adımlarımızı mutfağa yönelttiğimde dediği söz ile kaşlarım havalanarak baktım ona.

"Ne konuşacağız? Bu ses tonun pek iyi şeyler konuşacakmışsın gibi durmuyor."

"Ona konuştuğumda sen karar verirsin artık asi."

O son sözü ile dudağımda bir tebessüm açmıştı. Başımı hafifçe sallayıp, "Olur," dedim. Kahveleri beş dakika sonra hazırlayıp balkona geçtiğimizde karşısına oturdum.

"Söyle bakalım Cihan Bey, ne konuşacaksın, çıkar bakalım ağzındaki baklayı."

"Boşanmakta kararlı mısın?"

Onun direkt konuya gireceğini düşünmediğim için birkaç saniye durdum şaşkınca ve derin bir nefes alıp üzerime sinen şaşkınlığı dağıtarak düşündüm. Düşündükçe kendimi yine bilinmez çıkmazlara sokmuştum. Sıkıntılı bir nefesi içime çektiğimde, "Ben sevgisine inanmadığım bir adamla birlikte olmak istemiyorum," dedim cevap olarak.

"Bu sorumun net cevabı değil. Doğru mu anladım?" deyip kahvesini kenara koyup gözlerimin içine bakarak, "Boşanmanın tek nedeni ona inanmadığın için mi?" dedi.

"Hem o hem de başka bir şey," dediğimde alayla gülümseyerek, "Başka şey dediğin, intikamın olmasın?" dedi gözlerimin içine bakarak.

Doğruydu sözleri, intikamım kalbimin önüne dahi geçmişti hatta. Ya da ben geçmesi için kalbimi parçalara ayıra ayıra susturmuştum.

"Berzan seni seviyor," dedi bu sefer ben kendi içimdeki mahkemede yine hesaplaşırken.

Duyduğum bu söze şaşırmıştım. Ama yine de inanamamıştım. Beni sevdiğini düşünmek dahi bana yalan geliyordu, imkânsız bir şey gibiydi.

"Yıllardır başkasını seviyordu."

Sözüne karşılık dediğim şeyle kaşlarını olağanca çattı.

"Doğru ama unuttun asi. Onun sevgisinden çok vicdan azabı olduğunu unuttun," dedi. Bu sözlerine alayla gülümseyip, "Ben yaşadıklarımı unutmadım ama," dedim sert bir şekilde. Bu sözlerimle derin bir iç çekip sırtını sandalyeye yasladı. Bir süre susup gecenin karanlığında parlayan dolunayı izledi.

"Bizi affettin ama. Sana bu acıyı yaşatan beni, hatta Evin'i bile affettin. Berzan'ı niye affetmedin?"

Dudağından dökülen sözler ile kalbim sızladı. Gözyaşlarım gözlerimi nemlendirirken bakışlarımı kaçırdım.

"Çünkü onu sevdim."

Titreyerek döküldü her harf dudaklarımdan. Ben onu sevmiştim, hem de günbegün!

Gözlerimden akan yaşları sessizce silerken onun, "Bana bak," demesi ile yaşlı gözlerimi çevirdim bana kuşkuyla bakan gözlerine.

"Sen gerçekten sevdin mi? Yoksa itildiğin bu mecburi evlilikte çıkış yolun olmadığı için onu sevmeye mi zorladın kendini?"

"Ben Berzan'ı sevmek için kendimi zorlamadım!"

O sözleri ile bedenimi büyük bir öfke sarmalamıştı. Kanıma bir zehir gibi yayılan öfkeyle bağırmıştım yüzüne karşı. Göğsüm hırsla inip kalkerken onun dudağından dökülen sözlerle öfkem de hırsım da bir balon gibi sönmüştü.

"Abi dediğin adamı evlendikten hemen sonra mı sevdin? Yapma Rozalin, anladım, acı çektin, yaşadığın her şey çok zordu ama kendini kandırma, sen yalnızlığınla boğuldun. Sonra sevgiye muhtaç kaldın her insan gibi. Farkında olmadan da Berzan'dan istedin bu sevgiyi. İsteğin yavaş yavaş kalbine sevgi olarak kazındı ama Berzan kabul etmedi. Çünkü onun omuzlarında bambaşka acılar vardı."

Kendimi inandırdığım yalanın ortaya çıkması ve gerçeğin gömdüğüm topraktan kurtulup gün yüzüne çıkması ile sarsılmıştım. Sert bir yutkunuş geçti boğazımdan. Doğruydu her harfi. Ben bu evliliğin daha fazla böyle olmasını istemeyip bir aile olmak için çabalayayım demiştim ve her çabam sanki hırçın dalgalı bir okyanusta kulaç atmak gibiydi. Ben kulaç attıkça Berzan'a tutulmuştum. Hatta Evin'e olan sevgisini dahi kıskanmıştım.

"Ne olursa olsun... Ben onu sevdim. Sevdiğim için bu kadar yandım," dedim kurumuş dudaklarımdan kanayarak dökülen sözlerle.

"O da seni sevdi. Bana bugün, 'Onun bana her gelişinde kaptırdım kendimi ona...' dedi. Sonra anlattı vicdan azabıyla yanarken kendine aile kurmayı, birini sevmeyi reva görmediğini. Mutlu olmayı hak etmediğini söyledi."

Kalbimdeki ölü kelebeklerden biri düştüğü yerden usulca

kalkıp kanat çırpmaya başladı dudaklarından dökülen sözlerle. O sözlerin gerçekliğini zihnim sorgulamaya devam ederken ellerimi tutup derin bir nefes alarak, "O adam sevgisiyle vicdan azabını birbirine karıştırıp kapkara bir keder olarak önüne koyup yıllarca o acı kederi yedi. Bir anda ondan istedin bir aile kurmayı. Bunu da geç, o adama abi diyordun sen. Kolay mı? Berzan'la senin aran hep bambaşka olmuştu. Yeri geldi abi kardeş, yeri geldi dert ortağı can yoldaşı. Sonra karısı oldun, kolay mı sence bu Berzan için?" diyerek devam etti konuşmasına.

İç çektim beni düşüncelerin boğduğu sislerden arındıran sözlerine. Bakışlarım gözlerinden düşmüş, yere sabitlenirken suçluluk kırıntıları dökülmüştü güçsüzce kanat çırpan kelebeğimin kanadına. Ben Berzan tarafından bu kadar ince ayrıntılı düşünmemiştim hiçbir zaman. Kendi içimdeki çıkmaza o kadar çok kaptırmıştım ki benliğimi, bir başkasının çıkmazını görmemiş, belki de görmezden gelmiştim. Yüzüme çarpan sözler uyutmuş olduğum farkındalığımı uyandırmaya yetmişti velhasıl.

"Bu beni yakmadığı anlamına gelmez."

Dudaklarımdan sessizce dökülen sözler içimdeki düşüncelerden, Berzan'a hak verişlerimden farklıydı. Cihan benim bu hâlime gülüp ellerimi bırakırken, "Sen ve senin şu bencilliğin hiç değişmeyecek asi," dediğinde, "Ben bencil değilim!" diye çıkıştım, onun dediği doğru söze karşı kendimi savundum.

Fakat o bu tepkime gamzelerini çıkararak gülmüş ve soğumuş kahvesinden bir yudum daha alıp, "O zaman Berzan'ın yerine kendini koy asi. Sen Berzan'ın seni sevdiğini sanıyorsun ve seninle olmadığı için başkasıyla evlendirdiler diye kendini öldürdüğünü düşün. Bunun yükünü kaldırabilir miydin? Hayatına devam edebilir miydin?" diye sorduğunda tüm bedenim titremişti.

"Asla!"

Düşüncelerimden önce kelimelerim can bulmuş ve can bulan sözlerim dudaklarımın arasından haykırır şekilde çıkmıştı. Asla nefes alamaz, değil biriyle olmayı, bir hayat yaşamayı bile düşünmezdim. Berzan'ın yerine koyduğumda kendimi, her şey daha da aydın-

lanmaya başlamıştı. İçim lime lime olurken gözlerim doldu. Berzan ayrı bir şekilde yanmış, ben ayrı şekilde yanmıştım ve ikimiz farklı yerlerden acımıştık. Acımızla kül olamadıkça daha çok yanıp, daha çok yakmıştık.

"Şimdi anladın mı Berzan'dan istediğin şeylerin ne kadar zor olduğunu? O adam sana karşı başka gözle baktığında başka şekilde de yandı. Kendisiyle, kalbiyle, vicdanıyla her yerden yandı."

Haykırışımdan sonra suskunluğa bürünmem onun hakkı olduğunu kabul ettiğim anlamına geliyordu. O bunu anlamış olacaktı ki dudaklarından tane tane döküldü sözleri. Usulca içi delik deşik eden bir nefesi içime çelerken, "Anladım..." diye mırıldandım. Yaşlı gözlerimi onun yeşillerine çevirip, "Peki, sen nasıl dayandın? Ben düşüncesine dahi dayanamadım, sen o vicdan azabıyla, o sevgiyle nasıl yaşayabildin?" dediğimde gözleri dalgalandı. Usul usul dolarken gözleri buruk bir tebessüm etti. O tebessümün içinde ölü bir kadının acısı gizliydi. Hiçbir şey demedi bakışlarını kaçırırken gözlerimden, derin bir nefes aldı göğsünü şişiren.

"Aynı soruyu kocan da sordu bugün," diyerek ayaklandığında ben de ayağa kalktım.

"Özür dilerim," dedim mahcup bir şekilde. Farkında olmadan onun yarasına dokunmuştum. Keskin bir nefes alıp bakışlarımı gökyüzüne çevirirken, "Bir kadının mezarında üç ceset daha var. Hepimiz yaşayan ölüleriz aslında," dedim. Evin kendisiyle bizi de o mezara gömmüştü ve biz ne kadar çıktık desek de o toprağını bir şekilde üstümüze atıyordu.

"Öyle... Yaşayan ölüleriz biz... Neyse, konuşacak çok şey var. Sabaha kadar konuşsak da yetmez içimizdekileri anlatmaya. Sen de iyi düşün ve karar ver. İnadına yenik düşüp pişman olacağın bir şeyler yapma. Sonra geri dönüşü olmaz ve bazı şeylerin geri dönüşünün olmaması insanı bir ömür yaşarken bir mezara koyar," dediğinde son sözlerini kendine ithafen söylediğini anlamıştım. Başımı ağırca sallayışıma aynı şekilde karşılık verip geri çekilerek yürümeye başladı. Ben de onun ardından sözleriyle sarhoş olmuş bir şekilde yürürken, beynimde bir sürü söz dönüp dolaşıyor ama bir tek zihnim

Berzan'ın beni sevdiği sözlerine odaklanıyordu. Onu yolcu ederken son kez bana bakıp, "Eğer ona karşı dediğin sevgi gerçekten varsa, o sevgiye tutun. Unutma keskin sirke küpüne zarardır. Yandın ve yaktın," dediğinde yine başımla onayladım. Başımı kapıya yaslayıp onun merdivenlerden inişine bakarken aklıma gelenle, "Cihan," diye seslendim. Seslenişim ile omzunun üstünden bana soru sorarcasına baktığında, "Herkes yaşamayı hak eder. Eminim Evin de senin hayata tutunmanı isterdi," dediğimde şefkatle gülümsemiş ve bu sefer o başını sallayarak gözden kayboldu. Kapıyı kapatıp derin bir iç çekerek odaya doğru yürümeye başladım.

Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde yatakta yatan adama uzun uzun baktım. Ayaklarım beni onun baş ucuna kadar götürdüğünde usulca kenara oturdum yatağın. O an bedenim benden bağımsızca hareket ediyordu sanki. Parmaklarım alnına dökülen saçlarını usulca geriye doğru tararken o yumuşacık saç telleri parmaklarımı gıdıklıyordu. İçime çektiğim derin nefesler içimdeki kelebeğin kanat çırpışlarım arttırıyordu. Kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyor, nefesim sıklaşırken onun yüzünü seyre dalıyordum her saniye. Kirpiklerinin yanaklarına doğru gölge düşüşünden ayrık dudaklarına varana kadar yüzünü santim santim incelerken fark etmiştim zayıfladığından dolayı yanaklarının biraz içine çöktüğünü. Parmaklarım saçlarından usulca yanağına düştüğünde dudağımdan, "Beni gerçekten seviyor musun?" sözü döküldü. Usulca kirli sakallarına dokunup tekrar parmaklarım saçları arasında kaydı. Ruhumda dengeler şaşıyor, tam şu göğse başımı koyup kokusunu çeke çeke uyumakla bu dünyayı terk etmek arasındaki uçurumda gidip geliyordum.

Gözüme dolan yaşlar düşmüyorsa, bu keskinliğimden, Rozalin olduğumdandı. En büyük azabı da kendi kendime yapıyor, asla kendimi bırakamıyordum. Güçlü adı altında prangalarla tutuluyordum. Kendi içimdeki çekişmem hız kesmeden devam ederken bir anda kolumdan tutulup çekilmem ile neye uğradığımı şaşırmıştım. Göğsüne uzanır vaziyette yer alırken kolları bedenimi sarıp daha da kendine çekmişti mümkün gibi. O an canımı almak ister gibi geçmişin kara anıları dolmuştu zihnime. Yine böyle uyuyan bu adamın derin uykusundan beni kendine çekişi... Sarışı... Benim o an çiçek açan

umudum ve sonrasında işittiğim, "Evin'im," sözü ile başıma yıkılan dünyam... Hiçbir çiçek açtığı anda böyle zalimce koparılmamalıydı! İşte o an şu demirden yapılma Rozalin'in gözyaşı düşmüştü. Göğsüne döktüğüm gözyaşında boğulmak isterken var gücümle kalktığımda, Berzan'ın âdeta acıyla inlediği kelimeyi duydum...

"Rozalin'im... Can yaram..."

Onun dudaklarından dökülen ismim ile olduğum yere ayaklarım çivilenmişti. Bir rüzgâr esmiş ve ben o rüzgâra kendimi bırakmıştım. Esen rüzgârın ılıklığı saçlarımın arasında gezinip yavaşça bedenimi sarıyordu.

Tutuşan bedenimdeki alevler o esintiye karışıp etrafımda raks ederken gözlerimden bir yaş aktı. Akan yaşla sertçe yutkundum. Berzan'ın dudaklarından benim ismim dökülmüştü hem de can yaram diye. İstemsizce dudağımda bir tebessüm umutla açmıştı bu duyduğum sözle. Nasıl açmasın ki o tebessüm? Can yaram olan bu adamın dudaklarından dökülmüştüm, hem de kalbindeki yara olarak.

"Sen..." dedim sanki beni duyabilecekmiş gibi.

"Sen, sen beni can mı yaptın kendine?"

Dudaklarımdan dökülen sözlerim şaşkınlığımı gizleyemiyordu. Gözyaşlarım dahi parıldıyordu işittiğim sözlerden dolayı. Akan yaşlarımı silmedim bu sefer. Yıllardır duymak istediğim sözleri işitmiştim ben. Varsın bu sefer de mutluluktan aksın bu aciz yaşlarım. Usulca kalktığım yere geri uzandığımda derin bir iç çekerek parmaklarım onun yanağına gitti, usulca okşarken, "Can yaran olmayı hiç istemezdim..." dedim sessiz bir mırıltı ile. Gözlerimi usulca kapatırken onun elinin belime gidişi, kendine çekişi ile aldığım nefesler kesilmişti. Kapadığım gözlerimi açmadan onun sıcak bedeninin huzuruna bıraktım kendimi. Tüm kinimi, öfkemi ve kendimi kısıtladığım her şeyi bir kenara koydum. İçimden ise, "Sadece bir seferlik. Sadece bir kez kendimi bırakmak istiyorum. Sonra yine devam edeceğim yakmaya..." diye geçirip kendimi teselli ederek. Kendimi kandırışımı tamamladığımda başımı usulca alnına yaslarken onun nefesinden bir nefes kendime çaldığımda, "Özür dilerim..." dedim.

Kurumuş dudaklarımdan döküldü bu zamana kadar haksız yere yaptığım acılar için olan özrüm.

"Can yandıktan sonra bu özrün bir anlamı yok, biliyorum. Çünkü bunu bana sen öğrettin. İçimde açtığın yaralar özrünle kapanmadı. Acınla da kapanmadı ya, neyse..."

İlk defa ona karşı bu kadar açık olduğumda onun bunları duymamasına sevinmiştim ve ilk defa sarhoş olup sızdığı için mutluydum. Benim açıkça dökülen sözlerimin ardından onun sanki mümkünmüş gibi kendine çekmesi ile yine bir iç çektim. İçimde tarifsiz duygular cirit atıyordu. Ama en çok mutluluk bedenimi esir almıştı. Ben o mutluluğa kapılıp onun kolları arasında olmanın zevkini yaşarken yine kenara attığım acılarımın fısıltısını duydum. Zehirli bir fısıltı rüzgârına kapılmış, kulağımın arkasına ilişerek beni zehirleyen sözleri içime akıtıyordu. Acımın fısıltısı ile mutluluğum zehirlendi, mutluluğun esir olduğu bedenim şimdi acının tohumları ile kıvranmaya başlamıştı. Gözlerim yeniden dolmuş, gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatırken sessizce fısıldadım.

"Neden... Neden bu kadar geç kaldın? Beni bu kadar çıkmaza ittikten sonra neden şimdi..."

Sözlerim dudaklarımdan döküldükten sonra dayanamadım. Başımı onun göğsüne gömüp gözyaşlarımı akıtırken sımsıkı sarıldım. Biliyordum, yarın ona bu kadar sıcak davranmayacağım ve şu an ben bana verilen bu zamanı değerlendirmek istiyordum. Ben de Berzan gibi geç kalmak istemiyordum.

Zaman denen kavramın gecikmesine kapılmak istemiyordum!

Yeterince her şeye geç kalmıştım ve geç kalmaya zorlanmıştım. Kendimi daha fazla yaşamak istediğim ama yaşayamadığım şeylerden mahrum etmek istemiyordum. Yorulmuştum. Hem de her şeyden yorulmuştum. İntikamımdan, acılarımdan ve yakacağım diye yandığım ateşte yanmaktan yorulmuştum. Ben savaşmaktan yorulmuştum, başta kendimle olan savaşımdan, beynimdeki mahkemelerden yorulmuştum. Sadece huzur istiyordum artık ve şu an huzuru yaşamak istiyordum.

Kolları arasında içimdeki tüm hisleri ve isteyişleri gözyaşları-

ma akıtıyorken kulaklarımda yankılandı onun boğuk bir şekilde, "Rozalin?" deyişi. İsmimi duyduğumda titreyen dudaklarımı ısırarak başımı göğsünden kaldırıp bana bulanık bir şaşkınlıkla bakan adamın gözlerinin içine yaşlarımla buğulanmış yorgun bakışlarımı sabitledim.

"Ağlıyorsun..."

Dudaklarından dökülen sorgulayıcı sözler üzerine daha da şiddetlendi ağlamam. Durmak istemiyordu gözyaşlarım, yanağımda izlediği yolu kurutmadan devam etmek istiyordu akmaya. Bir şey diyememiştim, kelimelerim sanki mühürlenmiş gibiydi ve çıkmıyordu tuzlu gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımdan tek bir harf.

Benim bu hâllerimi gören adam yavaşça kaşlarını çattı. Eli yüzümü avuçlayıp başparmağı ile yaşlarımı sildiğinde, "Ne oluyor?" diye sordu. Diyemedim ona içimdeki acıları akıtıyorum diye. Sustum. O ise suskunluğuma dayanamayıp doğrulmaya yeltendi. Yeltenişini beline sardığım kollarımın baskısıyla durdurdum. O an fark etti ona sarılışımı. Kaşları şaşkınlıktan havalanırken parıldayan göz bebekleri kollarım ve yüzüm arasında mekik dokuyordu. Parıldayan puslu elalarını gözlerime çıkardığımda usulca fısıldadı.

"Bu rüya mı?"

Sesindeki hüznü kalbimde yankılandı, yankılanan hüzün acılarıma çarptığında nefesim kesildi. İkimiz de bunun bir rüya olacak kadar imkânsız olduğunu biliyorduk. Aslında biz imkânsız değildik, biz daha doğrusu, ben istiyordum böyle olmasını. Kendime yediremediğim acılarım için istiyordum ve o ne kadar çaba sarfetse de çabalarını görmemezlikten geliyordum.

"Rozalin..."

Tekrar adımı fısıldadı sorgulayıcı şekilde. Gözleri yüzümü uzunca tararken bir şey diyemedim, tek yaptığım yorgun düşmüş bir şekilde bakmaktı gözlerinin içine.

"Ağlama, ağlamanı sevmiyorum..."

Bunun bir rüya olup olmadığını es geçmişti kuruyan dudaklarından dökülen sözlerle. Bu sözleri ile dudağımda buruk bir tebes-

süm oluştu. Oluşan bu tebessümün içinde anılarım sarmalarken dudaklarımdan, "En çok beni ağlatan adamdan bu sözü duymak komik olmadı mı?" diye sordum. Soruma karşılık içini yakan bir nefesi burnundan çektiğinde göğüs kafesi şişmişti. Yüzümü avuçlayan parmakları yavaşça yaşlarımı silerken biraz daha yaklaştı. O yaklaştıkça benim kalbim heyecandan ve acıdan sızlamaya başladı. Gözlerim onun dudaklarının dudağımın kenarında yer eden yaşa dokunduğu anda kapanmıştı yorgunca, sanki bunu beklercesine.

"Ağlama."

Dudağımın kenarında yer eden dudaklarından döküldü tek bir söz ve o sözün sıcaklığı ile titredi benliğim. Nefesinin sıcaklığı ile yanıyor muydum yoksa içim mi ferahlıyordu, bilmiyorum. Kurumuş dudaklarının hareketi ile kasıldım. Dudakları ıslanmış yüzümde geziniyor, yaşlarımı takip ediyordu. İlerlediği o yolda kendimi teslim ediyordum ve ben bundan şikâyetçi olamıyordum. Sevgiye ve şefkate muhtaç olan benliğim bu dokunuşlarla can buluyor, ölmüş çorak topraklarımda filizler oluşmaya başlıyordu. O öptükçe yaşlarımı daha çok akıtmaya başladım. Ağlayışım acıdan ya da mutluluktan değildi. Aç gözlülüğümdendi. Ağladıkça öpsün istedim, yaşlarım aktıkça yaşlarımı öperek silsin istedim. Belki şu an dünyanın en acizi ya da en gursuzu olabilirdim ama umurumda değildi. Çünkü ben sevgisine açtım! Onun bana olan duygularına muhtaçtım. Benliğim ne kadar kalbime karşı gelse de ben ne kadar kalbimi söküp onu gömmeye çalışsam da intikam ateşiyle yansam da kalbim her zaman ona yeniliyordu. Nasıl yenilmesin ki? Benim kalbimi yok eden, beni yakan adam, beni yakıp kül eden adam şimdi o küllere dokunuyor, avuçlarıyla şekil verip ıslak acılarımı öperek can vermeye çalışıyordu. Beni küllerimden var etmeye çalışan adama teslim olmasaydım da ne yapsaydım? Bu sefer kendime verdim tüm şansları doğruyu eğriyi düşünmeden...

Dudaklarımdan dökülen sözlerle ıslanmış kirpiklerimi aralayarak onun bana merakla bakan gözlerine baktım.

"Bana avcıya avcı rolü çeken bir avsın demiştin..."

Durdu, bir müddet bakışları dalgınlaştığında o günü hatır-

lamaya çalıştığını anlamıştım. Onun yüzüme vuran nefesinden kendi içime çektiğimde, "Doğru demişsin... Ben seni avlamaya kalktım ama yine sana yenildim. Yine sana olan savaşımda yenik düştüm..." dedim titreyen sözlerimle. Bu sözlerimle gülümsedi, bu gülüşün mutluluk gülüşü olduğunu biliyordum çünkü gözlerindeki elalarındaki sarıları bir güneş gibi doğmaya başladı göz bebeklerinde.

Onun o gözlerinde mutluluktan açan güneşi gördüğümde yine kor gibi bir yaş düştü yanaklarıma ve o bu yaşımı yine öperek silerken, "Ağlama..." diye fısıldadı tekrardan. Dudağı yaşımı izleyip göz bebeğimde durduğunda titreyen bir nefesi içime çektim yine. Gitgide güçsüz kalırken bedenim, ellerim onun belini sıkıca kavramıştı. Kollarımın bu gücü nereden bulduğunu anlamazken onun içime işleyen sıcaklığı genzimi yakan kokusuyla vücudum pelte gibi olmaya başlamıştı.

"Biz kazandık Rozalin..."

Dudaklarından dökülen sözler ile dudaklarımı parçalayan bir hıçkırık kaçtı. Başımı olumsuzca iki yana sallarken fısıldadım acı gerçeği ona, "Biz kazanmadık... Bu kadar kayıpla kazanılmaz... Biz kaybettik..." dedim.

Bu sözlerimle gözyaşları pınarlarında parladı. Yavaşça dudaklarını alnıma, oradan ise burnumun ucuna dokundurarak ilerlediğinde, "O zaman bu en güzel kaybedişim benim..." dedi kısık boğuk sesi ile. Onun bu sözleri ile ve dokunuşlarıyla gözlerimi kapattım. Teslimiyetimi sunarken sessizce fısıldadım ona, "Canımın yanmasını artık istemiyorum... Bir daha yakma beni," dedim. Bu sözlerim ile başını hafifçe çekip gözlerimin içine baktı. Parmakları yavaşça akan yaşlarımı silerek nemli dudaklarıma ilerledi. Başparmağı ağırca dudağıma bulaşan yaşımı silerken bakışlarını gözlerimden çekmeden fısıldadı.

"Bir daha yakmayacağım canını acılarla."

Dudağının kenarında bir gül tomurcuğu gibi olan tebessümünü benim yanağıma akan yaşımla sularken tekrar fısıldadı.

"Eğer bir gün ben bu gözlerden bir yaş akıtıyorsam, bil ki son

nefesimi vermişimdir... Ben Berzan Harmanlı, seni bir daha ağlatmayacağım..."

Dudaklarından dökülen sıcak sözleri içimi bir kor gibi yakmıştı. Sözlerinin içimdeki yangını ile göz bebeklerim titredi. Onun öleceğini düşünmek dahi canımı yakıyor, ciğerimi dağlıyordu. Titreyen parmaklarım onun bu sözlerine dayanamayarak dudaklarına kapandığında acıyla fısıldadım, "Böyle konuşma..." diye. Biliyordum sözünde duracağını, inanıyordum onun bir daha canımı yakmayıp beni ağlatmayacağını.

Benim bu hâlime karşı kocaman bir gülümseme sundu. Ardından ise yüzümdeki elini parmaklarıma götürüp avuçladı. Avuçladığı parmaklarıma küçük öpücüklerini kondurduğunda içimdeki o kor sönmüştü. Onun öpücüklerinin vermiş olduğu rahatlık ve ferahlıkla gözlerim kapanırken, "Gözlerini aç..." diye fısıldadı boğuk sesi ile. Dudaklarından çıkan sözlerle kirpiklerimi aralayıp gözlerime bakan gözlerine baktım ikiletmeden sözlerini. Kocaman gül goncaları gibi bir gülüşü gözlerimin önüne serdiğinde kalbimdeki kelebekler dört bir yana sevinçle uçmaya başladı. O kelebekler uçtukça ruhum arşa eriyordu sanki mutlulukla. Belki de o kelebeklerin kanatlarına asılı kalmıştım da göğe yükseliyordum. Göklere yükselişimi arttıran bir diğer olay ise gözlerimin içine bakarak dudaklarıma eğilişiydi. Bu hareketi ile nefesimi tutmaya başladım ve Berzan'ın dudağı dudağıma değdiği an tuttuğum nefes dudaklarımın arasından firar edip onun dudaklarında son bulmuştu. Berzan'ın dudağında açan gül tomurcuğu şimdi benim dudaklarımda en büyük gül goncası olarak açmıştı. Titreyen göz bebeklerim olayın şaşkınlığı ve tarifsiz mutluluğu ile Berzan'ın buğulu gözlerine bakıyordu. O gözlerde kendimi görmek, hem de bir ateş olarak görmek, tarifsiz bir duyguydu. Şu an yaşadığım duyguyu anlatmak için kelimelerim yetmiyordu. Zihnim bu olayın bir hayalden ibaret olduğunu söylüyordu. Zihnimin bu sözlerini çürüten şey ise Berzan'ın dudaklarımla birlikte bedenimi de kavuran dudaklarıydı. Bu hissettiğim sıcaklık, canımı acıtmaktan korkarcasına narin bir şekilde dudaklarımı öpen dudaklar ve tarifsiz duyguları tattıran bu olay gerçek olamayacak kadar mükemmel olsa da bir gerçekti...

Onun nahif öpücüğü ile eriyordum sanki, ağırlaşan göz kapaklarımı tutmakta zorlanıyordum. Dudaklarından içime akan duyguları içtikçe bedenim zelzeleye uğramış gibi titriyordu. Daha fazla dayanamadı gözlerim bu duygulara. Yavaşça kapandı bir huzurla. Dudaklarından içtiğim özlem dokunuşlarıyla dudaklarıma bulanan aşk kırıntıları ve şefkatle içim eriyordu. İçimde uçuşan kelebeklerin kanadına Berzan'ın aşk öpücükleri konmuştu. İlk defa dudaklarından bu duyguları dibine kadar tadıyor oluşum ile daha önce onu öptüğüm ve onun beni öptüğü anlara gitti. Asla ama asla bu duyguları bana yansıtamamıştı. Şimdi ise yansıttığı duygular dudaklarımdan kalbime doğru yol alıyordu. Bir kez daha gerçekliğini sorgularken yaşadığım olayın içimdeki şüphe kırıntıların arkamdan bağırışlarını duydum.

"Henüz uyanmadı... Kendinde değil... Ne yaptığının farkında değil... O sarhoş..."

Ama ben Rozalin oldum olalı ilk defa o şüphelerle odaklanmıyor, dahası asla umursamıyordum. Ben Berzan'ı biraz tanıdıysam iliklerine kadar uyanık ve ne yaptığını çok iyi bildiğini biliyordum. Eli usulca yanağımı okşarken biraz daha çekti kendine. Acıtmaktan korkar gibi, bir yarayı sarar gibi öperken dudaklarımı, "Gözlerini aç asi," dedi. Kirpiklerimi aralayıp onun buğulu gözlerine baktığımda dudaklarıma değen dudakları ile bir kez daha fısıldadı, "Öp," diye ve ben o sözle savruldum. Tüm şüphelerim uçup gitmişti. Tekrar dudaklarıma öpücüklerini kondurduğunda ben de ona uydum. Dudaklarım dudaklarının üzerinde hareket ettiğinde gözlerimizi birbirimizden çekmemiştik ve bakışlarımız, dudaklarımızın dokunuşlarını asla ama asla unutmayacaktım. Onca savaştan sonra kavuşan iki sevgili gibiydik. Özlemle dokunuyorduk acılarımızla birlikte ve acıtmaktan da korkuyorduk... Parmaklarım onun benim yüzümü avuçladığı gibi onun yüzünde yer etmişti. O an hissettiğim duygularla dudaklarına, "Seni seviyorum..." dememek için kendimi tutmuştum. Bu sözü ona söyleyecek cesareti bulamamıştım. Ben kendimi yine prangalara vururken o tüm prangalarından sıyrılarak fısıldadı dudaklarımın arasına, "Şu hayattaki tek varlığımsın Rozalin... Tek sahip olduğum gerçeğim..." dediğinde alnını alnıma yas-

ladı. Birbirine çarpan göğüslerimiz, soluduğumuz ılık nefeslerimiz zaten ona karşı gardımı düşürmeme yeterken bu sözleri ile iyice savrulmuştum... Bu içten dökülen sözlerine karşı hiçbir şey diyemedim, nemli dudaklarımdan bir cümle dahi dökülmezken gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastım. Ne diyeceğimi bilmiyordum, tek bildiğim şu an yaşadığım şeyin vermiş olduğu tarifsiz duygulardı. Benim sessizliğime karşı keskin bir nefesi içine çekti, başparmağı birbirine bastığım dudağımı buldu. Yavaşça dudaklarımı birbirinden ayırıp usul bir öpücük kondurdu tekrardan dudaklarıma. O öpücükle kapalı gözlerimi aralayıp bana bakan gözlerine sabitlediğimde, "Yepyeni sayfalar açmak... Yeni bir hayata başlamak çok edebice olsa da gerçek hayatta bunu yapmak zor ve acı biliyorum. Ama yeni bir hayata, yeni bir sayfaya ihtiyacımız var. İkimizin de mutluluğu çokça hak ediyoruz. Seni mutlu etmeme izin ver Rozalin..." diye fısıldadı. Sözleri dudaklarından değil, yüreğinden kopuyordu âdeta. Gözyaşları göz pınarlarında parıldarken kalbim sıkıştı ve ben o an ne diyeceğimi bilemedim. Beklenti dolu gözleri gözlerimden bir an ayrılmamış ve dudaklarımdan düşecek sözleri duymak için sabırsızca titriyordu. Kesik bir nefes alıp yüzünü okşarken, "Bana..." dedim onun dudaklarıyla nemlenen dudaklarımla. "Bana beni sevişini anlat," dedim.

Eskiden ona Evin'i nasıl sevdiğini anlatmasını isteyen ben, şimdi beni nasıl sevdiğini anlatmasını istiyordum. Ne de aptalmışım geçmişte yaptığım, canımı yakan şeyleri duymak için ısrarcı kesilişimle. Usulca tekrar eğilip dudaklarını öperken, "Ama şimdi uyu, uyumak istiyorum..." dedim. İlk başta uzun uzun baktı gözlerime. Sonra ruhen ve bedenen yorulmuş benliğimi görürcesine gözlerini kapatıp başını sallayarak, "Olur asi, uyuyalım..." dedi. İkimiz de gözlerimizi kapatırken ben başımı onun göğsüne yaslamıştım. O ise siyah kıvırcık saçlarıma bir buse kondurup kokumu içine çekerken sessizce fısıldadı.

"En çok bu içime huzur katan lotus kokunu seviyorum."

Onun kesik fısıltısı ile gözlerimi yeniden açtım. Biraz geri çekilip gözlerine baktığımda, "Bilmiyordum..." dedim. Onun neyimi sevdiğini bilmiyordum ve bana bunları hiçbir zaman söylememiş-

ken bilmememem de normaldi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi baktı yüzüme sonra şefkatle saçlarımı okşarken, "Sen..." dedi usulca. Ardından bir buse daha kondurdu dudaklarıma, gözlerinden gözlerime akan saf sevgiyi iliklerime kadar hissettim.

"Seni ne kadar sevdiğimi hiç bilmedin," sözleriyle derin bir iç çekip gözlerimi tekrar kapattığımda bu sefer dudaklarını alnıma bastı. "Çünkü sana seni nasıl sevdiğimi hiç anlatmadım, anlatamadım..." demesi ile aceleyle döküldü kelimelerim dudaklarımdan. "O zaman şimdi anlat bana." Sözümle usulca geri çekilip gözlerimin içine bakarak gülümsedi. O gülümsediğinde yanağındaki çukur gözlerimin önüne serildi. Parmaklarım usulca o çukura ilerlemiş baş parmağımla usulca okşarken muzır bir şekilde konuştu.

"Uyumak istediğini sanıyordum."

Duyduğum cümle ile gülmeden edememiştim. Daha saniyeler önce uyuyalım demiştim ama şimdi tüm benliğimi saran merak ile nasıl uyurdum ki? "Şimdi de duymak istiyorum." O muzırlığıma bakıp daha da gülümseyip burnumun ucuna bir öpücük kondurduğunda fısıldadı. "İlk önce kıvırcık..." Ardından yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına iliştirdi. Gözlerini saçlarımdan alıp gözlerime sabitlediğinde, "Bana, bize izin verdiğini duymak istiyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. O sözleri ile yine durdum. Gözlerimi ondan kaçırıp içimdeki mahkemeye oturacakken çenemden usulca tutup kendine çevirdi.

"Rozalin..." Dudaklarıma eğilerek gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmeden, "Çok fazla düşünüyorsun," diyerek dudaklarıma yakıcı küçük bir öpücük kondurup devam etti yeniden. "Ve ben bu fazla düşünen kadından hoşlanmıyorum. Çünkü içindeki o savaşçıya yeniliyor." Usulca dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve minik öpücük kondurdu. "Yapma," diye fısıldadı hemen ardından. O öpücüğü ve fısıldayarak söylediği sözler ile gözümü kapattım. Ben Rozalin Harmanlı; hırsıma, savaşıma kapılıp bizi yok edersem mutlu olmayacağımı biliyordum. Kendime olan savaşımda kazanabilir, gücümü herkese gösterebilirdim fakat en büyük şeyi kaybederdim. Onu, sevdiğim tek adamı...

Durdum, güç için kendimi ispatlamak için ondan mı vazgeçecektim? Sahi ben kime neyi ispat edecektim? Zaten beni yakanları yakıp kül etmemiş miydim? Berzan'ı çaresiz bırakıp yakmamış mıydım?

"Ben..." dedim tıpkı onun gibi fısıltı ile, "Ben savaşımda kaybedip seninle olmayı seçtim," dediğimde usulca gülümsedi dudaklarının üstünde olan dudaklarıyla. Gözlerime uzun uzun bakıp usulca üst dudağımı emerken, "Bu bizim en güzel kaybedişimiz," dedi.

Doğru söylüyordu, bu bizim şu ana dek en güzel kaybedişimiz olabilirdi. Onun sıcak dudakları ve aldığım hafif alkol tadı ile sarhoş olmuş gibiydim ve bu sarhoşluğum ile onun kutlamasına katıldım. Her öpüşümde ve her öpülüşümde kalbimde kelebekler uçuşuyor, kalbim göğüs kafesimi delecek şekilde çarpıyordu ve bu çarpıntıya eklenen nefes kesikliği ile ölecek gibi hissediyordum. Bu ölümcül hisse karışan dudaklarından ismimi fısıldayışı ile yeniden can buluyordum. Ne tarifsiz bir duyguydu bu. İnsan bir öpücük ile hem ölüp hem de can bulabiliyordu. Kesik nefesler alıyor, her nefes alışım onun dudaklarıma soluduğu nefesler oluyordu.

Biz birbirimize nefes oluyorken bu nefes bize yetmiyor gibi hissediyorduk. Ben daha fazla çalmak isterken nefeslerinden elleri sahiplenircesine belime gitmiş ve beni kendine çekmişti. O an anladım öpüşmenin bize yetmediğini. Heyecandan titreyen parmaklarım saçlarım bulduğunda bir hırıltı koptu dudaklarından. Onun hırıltısına karışan şey benim, "Berzan..." diye inlercesine fısıldayışım olmuştu. Benim bu küçük mırıldanışım ile ellerini bedenimde gezdirmeye başladı. Parmaklarının ilerlediği yollar uyuşuyordu tıpkı zihnimin uyuştuğu gibi. Bu uyuşukluk beni gökyüzüne çıkarırken gözlerim yaşadığımız şeyin büyüsüyle ağırlaşmıştı ve ben açmak dahi istemiyordum. Dudakları dudaklarımdan kopup vakit kaybetmeden boynumda yer ederken göğüs kafesi hızla yükselip iniyor elleri bedenimi tarumar ediyordu. Daha fazla dayanamadı bedenim dokunuşlarına ve öpüşlerine. Kalbim patlayacak derece attığında nefes alamaz olduğumda hafifçe geri çekildim. Benim çekilmem ile durdu. Koyulaşmış ebrularını yüzümde gezdirirken fısıldadı.

"Rozalin bana sakın dur deme..."

Gözlerindeki korku, bedenine hâkim olamayan yanı titrerken, ben ateşlere atılmıştım âdeta.

"Berzan..." Fısıltım onun umutla bana bakan gözlerini araladı. Bir süre baksa da sabırsızca yine dudakları dudağımda yerini aldı. Ellerim iki yanda pelte gibi ağırlaşmış öylece duruyorken, bu adamı nasıl durduracağımı düşünürken elleri çoktan kazağımın altından çıplak karnıma değmiş, hız kaybetmeden göğsüme ulaşmıştı! "Berzan!" Aceleyle elini tuttum. Başını boynumdan kaldırıp sabırsızca gözlerime baktığında o kararan gözlerinden korktum.

"Uykum geliyor!" Aklıma ilk gelen cümleyi söyler söylemez öyle bir bakış atmıştı ki iliklerime kadar buz kesmiştim. Dudağım usulca büzülüp, altında kalan bedenim küçülüyordu.

Berzan gözlerini kapadı. Sımsıkı yumduğu gözleri ve alnında şişen damarları ile kasılan bedenini rahatlatmaya çalıştığını anladım. O sırada, "Uykunu senin..." dedi dişleri arasında. "Uykuna öleyim senin..." Kendini hemen yanıma sırtüstü attığında vakit kaybetmeden beni göğsüne çekmişti. Bu fısıldayışı ile titreyen parmaklarımı dudaklarına götürüp, "Ölme, benim için yaşa," dedim kesik bir nefesle.

Söylediğim bu küçük sözler ile kocaman gülümsemiş, ardından önce parmaklarımı sonra alnımı öpmüştü. O küçük öpücükler ile gözlerimi kapatırken alnını alnıma yasladı. Bir müddet bu şekilde durup anın tadını çıkardım. Ardından kapadığım gözlerimi yavaşça aralayıp ona baktığımda gözlerini kapatmış bir şekilde buldum. Ona baktığımı anlamış olacak ki usulca burnunu burnuma sürtüp, "Birçok kez..." dedi. Ardından dudaklarını öpüşmekten şişmiş dudaklarıma sürtüp, "Bu dudakları öpmek istedim," dedi.

Ardından göğsünü şişiren bir nefesi içine çekip gözlerini usulca açarak gözlerime baktı. Belimdeki eli ağırca yüzüme tırmanıp usulca avuçlayarak başparmağı ile dudağımın kenarını yavaşça okşamaya başladığında gözlerini bir an olsun ayırmamıştı dudaklarımdan.

"Bazen gülüşünden, bazen ağladığında ıslanışıyla bazen bir şey düşünüp ısırıp sen dilinle nemlendirdiğinde. Ama en çok..." deyip

sustu. Usulca yüzüme eğilip o küçük mesafeyi kapatarak üst dudağıma, sonra ise alt dudağıma bir öpücük kondurduğunda yine devam etti nefesimden kendine nefes çekerek.

"Bunları yaparken fırsatım olmuyordu, o yüzden en çok sinirlenmeni istiyordum. Sinirlenince bahane olarak seni susturma amaçlı öpüyordum. Daha doğrusu," deyip yine susarak gözlerime bakıp şefkatle gülümsedi.

"Sen öyle sanıyordun, oysa ben bana gelen fırsatı değerlendiriyordum, özlem duyduğum dudaklarla hasret gideriyordum," dediğinde neye uğradığımı şaşmıştım. Aklıma beni susturmak için öptüğü anlar geldiğinde gülümsemeden edememiştim ve bu gülümseyişim içimde yara olan ve her hatırladığımda şimdiki gibi kanayan olay gelince silinmişti. O geçmiş ile gözlerimi kaparken acıyla fısıldadım.

"Peki... Banyoda beni ilk öptüğünde, kalbimi kendine esir ettiğin gün ne için öptün?" dedim titreyen bir sesle. O gün, o an benim en büyük acımdı.

"Hayır kıvırcık, ağlamak yok..." sözleri ile gözlerimden bir yaş aktığını ve o yaşı dudaklarıyla sildiğinde yeni fark etmiştim ağladığımı. Bir şey diyemedim sözlerine. Sadece kesik bir nefes alıp başımı sallayarak kapalı gözlerimi açıp gözlerine baktım.

"O gün... Seni öyle gördüğüm o an tüm kaçışlarım son bulmuştu... Ben..."

Sustu. Hem de uzunca bir zaman sustu. Sözlerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi ama onun da bilmediği şey şu an o sustukça ben yanıyordum. Dudaklarından çıkacak sözleri deli gibi merak ederken de bir tarafım korkuyla siniyor ve büzülüyordu. Canımı acıtacak bir şey duymaktan da korkuyordum açıkçası.

"Berzan?"

Daha fazla dayanamamıştım bu sessizliğine. Seslenişim ile alnını anlımdan çekmiş, kapalı gözlerini aralayarak bakmıştı gözlerime.

"Seni sevmem zor olmadı kıvırcık... Sen her zaman bana en

iyi gelen şeydin... Eğer geçmişte yaşadığım yalanlar olmasaydı, ben sana tutulurdum. Senin tutsağın olurdum. Evlendiğimiz o ilk anlar sana acı çektirmemek için kendimce çabaladım. Sonra sen benim için yanmaya başladın. Ben sen yandıkça daha da yandım. Sonra fark ettim asıl benim yangınım çok başkaymış. Ne ara kalbime girdin o şekilde bilmiyorum. Seni her ağlattığımda yandım ama boynuma geçen o vicdan o acı sana gelmeme engeldi."

Tekrar sustu ve ben sözlerine bir şey diyemedim. Tıpkı onun sözlerinin ağırlığından dolayı dönmeyen dilinden kelimeler nasıl çıkmıyorsa benim de dilimden çıkamıyordu.

"Sana tutulduğumu anladığım ilk gün seninle artık bu evcilik oyununu oynamayacağım dediğin gündü. O gün ilk korkum oldun," dediğinde aklıma bundan birkaç yıl önceki o anımız geldi. İster istemez gülmüştüm o hâlime. Berzan beni gülüşümden öperken devam etti.

"Sonra beni hiçe sayıp kendi başına karar vermelerin ile delirdim. Çılgına döndüm. Sana kapattığım kapıları sen de kapatmca ne yapacağımı bilemedim. Gözlerinde yok oluşumdan korkuyordum ve bir gün korkumu tetikleyen o olay oldu," dedi kaşlarını çatarak. Onun o sözü ile ben de kaşlarımı çatıp düşündüm ne oldu diye.

"Ne? Defteri bulduğun gün mü?" dediğimde başını iki yana sallayıp uzanıp burnumun ucundan öperken "Ona daha sıra var," dedi. O minik öpücüğü ile gülümseyip, "Hım," diye mırıldandım. Yanağımı usulca okşarken devam etti.

"Bir şeyler saklıyordun, biliyordum sakladığını. Sonra yemekte annem sana bugün kimi gördüm bilin bakalım dediği an Cihan'ın ismini söylemen ile kıskançlık bedenimi zehirli bir sarmaşık gibi sarmıştı."

"Cihan'dan mı kıskandın? Ama neden?"

Söylediği isimle şaşkınlıkla fısıldadım. Cihan'dan kıskanacağını asla ama asla düşünmezdim.

"Nedenine gelirsek kıvırcık," deyip eğilerek çenemi acıtmadan ısırdı.

"Çünkü ortaokulun son senelerinde Cihan'a bakıp, 'Çok yakışıklı bir adam hele gözleri derya deniz,' deyişin aklıma gelmişti."

O söylediği sözler ile elimde olmadan ufak bir kahkaha attım. Çocukken dediğim şeyin o an aklına geleceğini bilmiyordum ve ben o sözü dediğimi dahi net anımsamıyordum. Benim gülüşüme bakıp yanağımı ısırdığında, "Çok mu komik?" diye sordu. O kaşlarını çatışına bakıp yüzünü avuçlayıp yanağından öptüğüm an kaşlarını çatmayı bırakmış ve öpücüğüme kendini teslim etmişti.

"Evet, komiğime gitti. O an o nasıl aklına geldi bilmiyorum," dediğimde beni hızla atma alıp dudaklarımı ısırdı.

"O an geldi işte. Gülersen anlatmam bak."

Küçük bir çocuk gibi dudaklarından dökülen sitem ile gülümseyip kafamı sallayıp, "Tamam tamam, hadi anlat," dedim yüzünü avuçlayıp okşarken. "Ama hâlâ soruma cevap vermedin."

Bu sözlerim ile bu sefer o gülümsemişti. "Çok sabırsızsın, bekle." O sözleri ile sabırsız çocuklar gibi omuz silktim. Duymak istiyordum bir an önce. Ben sabırsızca beklerken o devam etti. İlk başta önüme dökülen saçlarımı yüzümden yavaş yavaş çekerken fısıldadı.

"Bunlar yaşanırken kalbim ile omzuma yük eden o vicdanla savaşmaya başladım. İçimde sana karşı hissettiğim duygulara savaş açtım. Bazı geceler yenildim o savaşa ama en çok yenen oldum. Seni içimde öldürdüğüm her gün vicdanıma kaptırdım kendimi daha fazla. Kaptırdıkça senden uzaklaşırım sandım."

Dalgınca dökülüyordu kelimeleri dudaklarından ve ben bu dökülen kelimelere inanmakta güçlük çekiyordum. Bu sözlere inanmak güç olsa da onun asla yalan söylemeyeceğini bildiğim için sonuna dek güveniyordum doğruluğuna.

"Büyük yanıldım kıvırcık." Ebruli dalgın bakışlarını saçlarımdan çekip gözlerime iliştirdiğinde uzunca baktı ve ben o bakışında gördüm kendimi.

"O gün seni gördüğüm an her şeyi unuttum. En büyük kaybedişimdi sana karşı." Durdu sözleriyle saçlarımı okşayan parmakları. Usulca eğildi tekrar. Burnumun ucuna yine bir öpücük kondurdu.

Ardından usulca alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı. Ben de onun gibi gözlerimi kapatırken fısıldadı içimdeki o acıyı sonsuza dek söküp atacak gerçekleri.

"Senin dudaklarının bana değdiği an yandığım an oldu. Kısa ama bana bir ömür gibi gelen tatlı bir yangındı. İlk defa kendime hayatı yaşamayı reva görmüştüm. Ama öyle olmadı..."

Acıyla fısıldadı son sözlerini. Sesi dahi titremişti. Dayanamadım, usulca ellerimi yüzüne götürdüm. Şefkatle okşarken göğsünü şişiren bir nefes aldı.

"O an sanki onu o hâliyle görmüşüm gibi gözümün önünde belirdi kendini asan bir kadın ve kulağıma doldu beni suçlayan sözleri... Ve ben o rüyadan uyandım. O kısa anlarım benim vicdanımın uyanışıyla son buldu... Sana tutunan ellerim ateşe dokunmuştu sanki. Ellerimi çektiğimde ne yaptığımı anladığımda kendimden nefret ettim. Kendimden tiksindim..."

"Anlatma..."

Korkuyla titreyen sesimle fısıldadım. Son sözlerinden korkuyordum. Bana tiksinerek bakmıştı ve onun dudaklarından duymak istemiyordun bunu.

"Şşş... Bekle," sessizce fısıldadı. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduğunda, "Tiksindiğim sen değildin. Seni öptüğüm için, öpücüğünden tiksinmedim. Ben sana umut verdiğim için kendimden nefret ettim. Vicdanımla ezilirken nasıl sana hayat verebilirdim ki..." dedi.

Beklemediğim o sözler ile gözlerimi açıp, "Benden tiksinmedin yani?" diye sordum yeniden.

"Asla!"

Tek bir kelime yetmişti ona inanmama ama o yine de susmadı. Yüzümü avuçlayıp gözlerimin içine bakarken, "O öpücük benim en büyük imkânsızımdı," dedi. Sonra dudaklarıma küçük ama anlamlı bir öpücük kondurdu.

"Şimdi ise o imkânsız kıldığım dudaklarda hayat buluyorum..."

Sözleri ile kalbim deli gibi atarken geçmişten bir acım daha kalktı mezarından.

"Peki, defter meselesi? Orada bana neden inanmadın? Neden bana yakıştırdın o çirkin şeyi?" dediğimde canı acır gibi yüzünü buruşturdu.

"O meseleye de geleceğiz bekle..." dedi zar zor.

Başımı salladım usulca sözlerine. Zihnim anlattıkları ile yaşananları canlandırıyor, kalbim ise o sözleri ile aşk ile atmaya devam ediyordu. Parmakları yine saçlarıma dolanırken, "Her şey darmaduman olmaya başlamıştı o olaydan sonra," dedi fısıldayarak. Ardından gözlerimin içine bakıp, "Sen asi, o olaydan sonra bana en büyük savaşını açmıştın. Gözlerinde görüyordum o savaş cengini. Çiftliğe gittiğimiz gün bize başkaldırışın, her şeyi söyleyişin ile kalbimden vuruldum. Beklemiyordum," dedi histerik bir kıvrım dudaklarında oluşurken.

"Bana bu savaşı açacağını herkese gerçeği söyleyeceğini beklemiyordum. Oysa ben bir aptal gibi beni yine seveceksin sanıyordum. Çok bencilim değil mi güzelim? Senden kaçmaya çalışan bir adam olarak hâlâ gözlerinde ve kalbinde benim olacağımı sanacak kadar bencilim. Ama sen o bencil adama büyük bir darbe atmıştın."

Dudaklarından çıkan her söz bende deprem etkisi yaratıyordu. O savaşlarım da Berzan'ın bu kadar yara alacağını zannetmiyordum. Ama şimdi gerçekler onun dudaklarından döküldükçe neye uğradığımı şaşıyordum.

"Gözlerinin içine baktım o gün. Sonra sana beni kaybettin demiştim. Canını yakmak istemiştim gözlerinde kendimi göremeyince. Ama sen yeni bir darbe attın bana, unutma deyip gözlerimin içine baka baka 'Sen benim olmadın ki kaybedeyim Berzan ağa,' dedin. Sonraki sözlerin ise bir mıh gibi aklımdan hiç çıkmadı..."

Durdu, gözleri kısılırken aynı anda ona söylediğim o sözü söyledik.

"Sen Rozalin Harmanlı'yı kaybettin."

İkimiz de durduk. O yine göğsünü şişiren bir nefesi içine çektiğinde gözlerini kapattı teslim olur gibi.

"O an anladım seni kaybettiğimi. Sonraki söylediğin, senin olduğunu sandığın çok şeyi kaybetmişsin sözlerini ise duyguların sandım. Çok sonra anladım başka bir şeyi ima ettiğini." Sustu, o sustuğunda ise hafif bir tebessüm kondurdum dudağıma. Evin'in ismini diline dolamamıştı konuşmalarında ve bu düşünceli hâli beni mutlu etmişti ya da şımaran benliğimin arsız duygularına kaptırmıştım kendimi. Bilemiyorum...

"Tebessümün niye güzelim? Acı çekişlerime mi?" Dudağımın kenarını okşayarak söylediği sözler ile daha da gülümserken, "Hiç," dedim bir çocuk gibi omuz silkerek. O ise anlamlı bir bakış atıp dudaklarıma bir buse daha kondurdu. Sonra yüzümü okşayıp devam etti konuşmasına.

"O günden sonra olanlar ise bir domino taşı gibiydi. Her gün uzaklaşan bir sen ve bunu gördükçe hırçınlaşan kendini acıya mı yoksa sana olan duygulara mı vereceğini bilmeyen bir ben kalmıştım. Gizli bir şeyler yapıyordun, anlıyordum. Elinden düşmeyen defter, gizli telefon konuşmaları ve bakışlarında yok olan bir ben. Neye uğradığımı şaşmıştım. Aklıma deli düşünceler geliyordu, kendimi o düşüncelere kaptırmak istemiyordum ama gün de o düşüncelere iten olaylar oluyordu. Birine âşık olacağını düşünmek, benim kaybettirdiğim gülüşleri birinin sana tekrar verdiğini düşünmek azap gibiydi..."

Sanki o acıları tekrar yaşıyor gibiydi. Sesi bazen titriyor, bazen kederle dolup taşıyordu. Göz bebekleri dahi titriyordu bu kederle. Dayanamadı duygularına. Yavaşça kapadı gözlerini. Alnını alnıma yaslayınca ben de kapadım gözlerimi. Bir elini kalbine alıp götürdüğünde ne diyeceğini deli gibi merak ettim.

"Sonra bir gün odanda o defteri gördüm. Başta okumak istemedim ama sonra o merak ile nasıl gidip aldım elime ve nasıl okudum o satırları, bilmiyorum. Tek bildiğim içimi yakan büyük bir öfkeydi. Sonra sen geldin. Zaten kaybetmiştim kendimi. Ne yapacağını bil-

meyen iğrenç bir adam olmuştum ve ben ilk defa kendimi o şekilde kaybetmiştim."

Bu sözler ile beynimde canlandı o anı. Canlanınca zehir sardı dört bir yanımı.

"Sana gerçeği söylediğimde yalan de dedin bana."

İçimin titreyişi sesime yansımıştı. O gün o şeyi bana yakıştırdığında Evin'e yakıştırmamış, yalan olduğunu söyle demişti.

"Yedi yıl boyunca çektiğim acının bir yalan yüzünden olduğunu kaldıramadım o an. İnanmadım. Bunca zaman boyunca kendimi bir yalana kaptırdığıma inanasım gelmemişti. Kızgındım, öfkeliydim ve acıyla yanıyordum. Nasıl senin beni göz ardı edeceğini düşünemediğim gibi, onun da beni sevmeme ihtimalini düşünemedim o an. İnkâr ettim. O an tek düşünebildiğim onca sene yaşadığım acıydı. Onca yıl bir acıyı boşa yaşadığımı öğrenmek bir yıkımdı. Ben de her yıkıma uğrayan insan gibi inkâr etmeyi seçtim... Sonra sen de gittin."

Sustu, gözünden akan bir yaşı usulca parmağımla sildiğimde kesik bir nefes aldı ve o beni yakan sözlerden birini söyledi.

"Ve ben bittim... Senin gidişinle de her şeyimi kaybettim..."

"Kalamazdım..."

"Biliyorum kıvırcık. Çünkü ben sana kalacak bir kapı bırakmamıştım."

Acıyla fısıldadı tekrardan dudaklarımdan öperken. O öpücüğüne usulca karşılık verirken, "Bu yüzden gittim," dedim sessiz bir fısıltı ile.

Bu sözüm ile alt dudağımı ısırıp, "Sana geldim ben. Ama buna rağmen yine gittin benden," dedi hafif sitemle. Bu sözüyle kaşlarımı çatıp hafifçe geri çekildim. Dudaklarımızın birbirinden ayrılması hoşuna gitmemiş olacak ki homurdanıp beni yine kendine çekerek o açtığım boşluğu kapattı.

"Geleceğimi düşünmen aptallıktı."

"Aptal olmasaydım, senin gözlerinde yok olmazdım zaten."

Söylediğim söze verdiği cevap ile bir şey diyemedim. Oysa yine

Ninova

bir Rozalin Harmanlı klasiği olarak arsız kavgacı yanımı çıkarmıştım. Fakat böyle çırılçıplak duyguları bilmek aşırı derece mutlu ediyordu beni ve bu yanım anında yok oluyordu.

"O gün de yaktın beni kıvırcık. Sonrasını zaten biliyorsun. Bu sefer seni bekleyen bendim. Gözlerinde kendimi görmek için can atan, kendince çabalayan biriydim. Dudağından çıkan tek bir söze umut bağlar oldum. Ama sen yine acımadın, öyle bir savaş baltalarını kuşanmıştın ki acımadan darbeler attın bana. En büyük çöküşüme gelirsek çiftlikteki o andı."

Bunca zamandır dolan gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başladı. Onu reddettiğim o gündü bahsettiği zaman. Elinde yüzük umutla gözlerime baktığı sonrasında ise o umut dolu gözlerden kederle akan yaşlar dolduğu günden bahsediyordu.

"O gün bir anda en mutlu adam ve en üzgün adam oldum. O gün her şeyi bitirmiştim. Çünkü kararlıydın. Boşanmakta öyle kararlıydın ki ben buna sesimi çıkaramaz oldum. Sevdiğim kadın istemiyor diye. Oysa birçok kez o boşanma olmasın diye seni kaçırma fikirleri dahi beynimde dolanıyordu. Ama korkuyordum kendimi daha da uzaklaştırmaktan. Benden daha fazla nefret etmenden korkuyordum. Oysa hazırdı bir yanım seninle seni kazanana kadar savaşmaya. Onca acıya dahi hazırdım. Ama sen o gün benim kolumu kanadımı kırdın. Öyle bir arafta bıraktın ki beni çaresiz kaldım..."

Tüm o sözleri söylerken yaşlar akan gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmemişti. O gözlerden akan yaşın benim için olması, o dökülen gerçekler ile içim yandı. Bir yandan da inanamıyordum bu anın gerçek olduğuna. Akan yaşlarını silerken parmaklarımla, "Ağlama..." diye fısıldadım onun benim ağlayışlarımda fısıldadığı gibi. Bu sözüm ile dudağında hafif bir tebessüm açmıştı. O tebessümünü benim dudaklarıma kondurdu. Bir süre hiç hareket etmeden öyle durduğunda sessizce fısıldadı.

"Bu bir rüya mı asi?"

"Bir rüya gibi ama değil."

"Sarhoş değilim, aklım yerinde ama rüya olmasından korkuyorum."

O kesik nefesleri arasından dökülen sözlerle iç çektim. Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktığımda, "Bu bir rüya değil..." dedim. Bu sözümle biraz geri çekildi. Gözlerimin içine buğulu bakışları ile, "İmkânsız dediğim kadının kollarımda olması, beni öpmesi bir rüyaysa uyanmak istemem. Eğer sarhoşsam da cehennem evim olsun daima ve ben hiç ayık kalmayım," dedi. Dudaklarından çıkan sözlerine ithafen tekrar bir öpücük kondurdum dudaklarına uzanarak. Öpücüğüme anında tepki vermiş, yavaş yavaş öpmeye başlamıştı. Kendime o an şaşmıyor değildim. Evet utanmaz bir kızdım, arsızdım ama bu derece utanmadan öpüp dokunacağımı bilmiyordum. Hafifçe geri çekildim. Kalbimden akan hisler dudaklarımda sözcüklere dönüşmüştü. Kesik bir nefes alıp sözlerimi dökerken bir an olsun ayrılmadı gözlerim bana huzurla bakan adamdan.

"Birçok kez gömdüm seni kalbimdeki mezarlığa. Birçok kez filizlendin orada. Sonra kopardım, kuruttum o filizleri. Tam bitti dediğim an yeniden dirildin gömdüğüm yerden. Ben seni çok sevdim, öldürüp öldürüp durmama rağmen kalbimde yine yer edecek kadar çok sevdim. Sevdikçe seni, yok edemedikçe hırçınlaştım, gururuma yediremedim. Hırsıma, intikamıma yine gömdüm seni. Ama sen onlardan dahi sıyrıldın. Anladım ki ben senden kopsam da huzura eremezdim kalbimde sen varken, beynim sürekli seni düşünürken, benim yaptığım inat bir şeye yaramıyordu. Çünkü ben seni ne unutabiliyordum ne de seni sevmekten vazgeçebiliyordum. Şimdi bu açtığımız sayfada, yeni hayatta beni çok sev. Çünkü biz çok geç kaldık birbirimize."

"Sen beni sevmeye devam et. Ben geç kaldığımız her şeyi telafi ederim..."

Sözlerime verdiği cevabın ardından ilk önce alnımı öpmüş, sonra beni sanki mümkünmüş gibi daha sıkı sarıp başımı göğsüne yaslamıştı.

"Bence de telafi etmelisin."

Bu sözlerimle gülüp saçlarımı koklayarak öpmüştü. O öpüşü ile gözlerimi kaparken hiç bu kadar hafif hissetmemiştim kendimi. Yıllarca içimdeki alevin söndüğüne şahit olmuştum. İçimdeki zehrin panzehrini bulmuştum. O panzehir ise Berzan'ın çırılçıplak duygularıydı...

KAYBOLMUŞ SÖZLER

Saçlarımda alışık olmadığım bir dokunuş hissettim. Garipsediğim ve alışık olmadığım bu dokunuşun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu kavrayamadığımdan kaşlarım hafifçe çatılmıştı. Zihnimin sisli havası yavaş yavaş berraklaşırken alnımda hissettim sıcak dudakları. Alnıma dokunan sıcacık dudaklar ile çatılan kaşlarım gevşemişti tıpkı vücudumun gevşediği gibi. Zihnim bu öpücükle iyice berraklaştığında birbirine kenetlenmiş kirpiklerimi araladım. Kirpiklerimi araladığımda gördüğüm suratın gerçekliği ile birkaç saniye durdum. Berzan'ın saçlarımı okşayıp alnımı öpmesi inanılır gibi değildi. Zihnim gerçekliğinden emin olmak istemiş olacak ki ellerim yüzünü buldu. Yavaşça parmaklarımın uçları sakallarında gezinirken kocaman bir tebessüm kondurdu. O tebessümü benim dudaklarıma eğilip minik bir öpücük kondurarak bulaştırdığında, "Günaydın kıvırcık," dedi.

"Gün gerçekten aymış artık bana."

"Bize artık her şey aydınlık."

Sözlerime karşı dediği cümleler ile koca bir iç çekip başımı salladım. Ardından ise kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladığımda mırıldandım.

"Bir zahmet artık aydınlansın. Hep karanlıktaydık."

Dudaklarımdan dökülen sözlerim ile derin bir iç çekişini hissettim. Ardından beni biraz daha kendine çekip daha sıkı sarılmış ve saçlarımı koklayarak bir öpücük bırakmıştı. Bir müddet öylece sadece sarılarak durmuş, bir şey söylememiştik. İkimiz de huzuru yavaş yavaş sindirerek yaşamak istiyorduk ve bunu acele etmeden yapıyorduk. O saçlarımı öpüp okşarken ben de sırtına parmaklarımla daireler çiziyor, yazılar karalıyordum.

"Çok oldu mu uyanalı?"

Usulca sorduğum soru bir buse daha kondurup saçlarıma, "Bir iki saat olmuştur, bilmiyorum," dedi.

"Neden uyandırmadın beni?"

"Seni izlemek ve senin kollarımda olmanı görmek güzeldi. Hayal olmadığını görüyordum."

Kalbim söylediği sözler ile deli gibi çarpıyordu. Karnıma giren krampları dahi saymıyordum. Bu nasıl bir şeydi, anlamıyordum. Demek ki her insan sevdiğinin karşılığını alınca böyle heyecanla dolup taşıyordu. Mutlulukla çarpmaya alışkın olmayan kalbim bu anlara uymakta zorlanıyor olsa gerek, nefesimi kesiyordu. Sevgimin bulduğu karşılık ile gözlerim dolduğunda kaşlarım çatıp gözlerimden öperek, "Şişt... Ağlamak yok," dedi. O sözü ile muzır bir çocuk gibi mırıldandım. "Mutluluktan da mı ağlamak yasak?" diye. O sözlerim ile gözlerime yine öpücüklerini kondurdu. Islanmış kirpiklerime değen dudakları ile kalbim yine sızladı alışık olmadığı için.

"Her türlü ağlamak yasak," deyip sıkıca sardı kollarını belime. O saçlarımdan öperken ben de kollarımı doladım boynuna. Uzun uzun kokusunu içime çekerken gülümseyerek geri çekildi.

"Eğer biraz daha yatakta kalırsak işine ilk günden geç kalacaksın."

O sözü ile beynimde kocaman bir ampul yanmıştı. Kolları arasından nasıl panikle çıkıp doğruldum bilmiyordum. Panikle titreyen gözlerim duvarda gezindi, saatin duvarda asılı olmadığını gördüğümde dudaklarımı büzüp, "Koskoca duvara saat asmayı unutmuşuz!" diye söylendim. O bu sözlerime gülerek yataktan kalktığında, "Sakin ol," dedi.

"Geç kalacağım! Saat kaç, of, tamamen unuttum! Bugün pazartesi miydi?" diye söylenirken telefonumu aramaya başladım bu sefer. Bu arayışlarımın Berzan'ın kollarımı tutması ile son bulmuştu. İki eliyle yüzümü avuçlayıp, "Sakin ol," dedi tekrardan. Ardından uzanıp alnıma bir buse kondurduğunda, "Saat henüz altı. Şimdi git, güzelce duşunu al. Üstünü giyinip gel," dedi sanki bir çocuğa teselli verir gibi tane tane konuşmuştu. Onun narin konuşması ile heyecanla çarpan kalbim sakinleşmeye başladığında, "Tamam. O zaman ben gidiyorum," diyerek karşılık verdim. İçimdeki heyecanım ile hızla banyoya girdim. Saçlarımı köpürtürken aklımda eğitimde neler yapacağımızı düşünüyordum. Ailede çalışacak ilk kız olmanın verdiği gurur içime mutluluk katıyordu. Şu hayatta olmayacak şeyleri oldurmuş gibi hissediyordum. Tek pişmanlığım okulu eskiden yarım bırakmış olmamdı. Ailemi dinleseydim daha önceden mezun olmuş olurdum.

Hayat bana her şeyi geç vermişti ve aslında bu kadar geç olması biraz benim kararlarımdan dolayıydı. Önünü arkasını düşünmeden verdiğim kararlar ve insanların dayattığı kader yüzünden bu hâldeydim. Ama şu an geç de olsa her şeye kavuşmuştum. Okulum bitmiş, iş sahibi olmuştum ve bu da yetmez gibi kalbime ilk adını kazdıran adam şimdi benimdi. Allah'tan istediğim her şeye şu an sahiptim ve ödüm kopuyordu kötü bir şey olacak diye. Duştan zihnimdeki düşüncelerle çıkmıştım. Kıvırcık saçlarımı kurutup düzleştirmiş, dolaptan ne giyeceğime bakmıştım. Gördüğüm kırmızı geniş paça olan takımımı aldım. Pantolonumu üzerime geçirmiş, içime ten rengi askılı giyindiğimde üzerime de ceketimi geçirdim. Dudağıma da takımımın bir tık koyusu olan kırmızı kadife rujumu sürmüş, gözlerime hafif buğulu bir makyaj yapıp çıktım odadan.

"Ben hazırım," dediğimde telefonuma baktım. Gördüğüm saat ile ister istemez gülerken, "Hâlâ bir saat var," deyip mutfağa girdiğimde ağzım açık kalmıştı. Mutfak masasında dört dörtlük bir kahvaltı vardı. Gördüğüm açma ve börekle kaşlarım havalandığında en sevdiğim şeyler masanın üstünde dururken, bunları Berzan'ın benim için hazırlaması tuhafıma gitmişti ama en çok tuhafıma giden

şey masanın üzerinde duran tomurcuk ve yeni açmış çiçekleriyle koparılmış kiraz ağacının dalıydı.

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi o an bilemedim ve aşırı duygulandım. İlk defa bu evde bu şekilde kahvaltı edecektik. Gözlerim dolarken bakışlarımı masadan koparıp Berzan'a çevirdim. Gözlerimde gördüğü yağmur bulutları ile anında yanımda bitti hiç vakit kaybetmeden. Yüzümü avuçlayıp başımı biraz kaldırarak konuştu, "Bunları gözlerin yaşarsın diye yapmadım. Ağlamak yok unuttun mu?" dedi usulca. O sözleri ile, "Ben ne diyeceğimi bilemedim. İçimden taşıyor mutluluk," dediğimde tüm harflerim titremişti. Titreyen dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu, "Bir şey söylemene gerek yok asi," dedi. O sözleriyle gülüp sıkıca sarıldım. Eskiden kokusunu dahi kendime yasakladığım ama bir hırsız gibi çaldığım kokusunu şimdi içime doya doya çekiyordum. Hayal gibi olan bu anı yaşamak için uzun bir süre öyle gözlerimi kapatarak durdum. Ardından buğulu gözlerimi aralayıp masaya bakındım. Gözlerimin gördükleriyle dudaklarımda yeniden bir gülümseme açtı. Dudağımdaki gülümseme ile hafifçe geri çekildiğimde gözleri kısıldı mutlulukla.

"İşte böyle gülümse," dedi. Bu sözüyle gülüşüm daha çok arttığında, "O kiraz dalını bahçeden mi kopardın?" dedim. O bu sözüme gülüp, "Ne yapsaydım? Mardin'de bu saatte açık çiçekçi mi var? Ben de bu güzel gün çiçeksiz olmasın dedim. Hem sen de seversin kiraz ağacını. Ben de kendimce böyle bir yol buldum. Nasıl olmuş?" dedi göz kırparak. Sözleri ile bir kahkaha atıp masaya doğru yürüdüğümde, "Çok güzel olmuş," dedim. Masaya ulaştığımda kiraz ağacının dallarını koyduğu vazoyu alıp o ferahlatıcı kokuyu içime çekerken, "Mis gibi kokuyor," dedim. Berzan bu sözlerim ile arkamdan sarıldı yavaşça. Elleri karnımda yer etmiş, parmakları hafifçe göbeğime daireler çizmeye başladığında burnunu boynuma sürterek, "Asıl..." dedi cümlesini tamamlamadan bu sefer sakallarını değdirmişti boynuma. Bu yaptığı hareketle bedenim titremiş gözlerim kapanmıştı. Bedenimin elleri altında titrediğini fark etmiş olsa gerek ki sıkıca kendine yasladı sırtımı.

"Güzel kokan asim," dedim beni yakan dudaklarından dökülen sözlerine öpücükleri eklendiğinde kesik bir nefes verdim. Başım

dönüyordu ve kafamı tutamıyordum. Onun dokunuşlarına yenik düşmüş bir şekilde başımı geriye yasladım... Yaptığım bu hareket ile dudaklarının dokunduğu yerlere dili eklenince, "Berzan..." dedim nefes nefese. Dokunuşları ile mest olmuştum. Sanki yer ayaklarımın altından kayıyor gibiydi. Parmaklarımın değdiği vazoyu sıkıca kavramaya çalışırken, "Söyle mis kokulum," dedi. O konuştukça tenime değip tenimi yakan dudaklarına daha fazla dayanamayıp geri çekildim. Eğer biraz daha dursaydım dudaklarının ateşi ile önce yanıp sonra küle dönecektim. Titreyen parmaklarımla kavradığım vazoyu zar zor masaya koyduğumda, "Az daha düşürecektim," dedim titreyen parmaklarıma eşlik eden sesimle.

Fakat kaçışım onu durdurmamıştı. Usulca kolumdan tutup kendine çevirirken bir kahkaha patlattı ve ben yıllar sonra duyduğum bu ses ile öylece izledim onu. Kısılan gözlerine baktım önce, sonra o gözlerin kenarlarında oluşan kıvrımlara... O kıvrımlara düşen kirpiklerinin gölgesi kalbime işledi. Bakışlarım gözlerinden kayıp dudaklarına düştü. O dudaklarının açılması ile iki yanağında oluşan gamzelere baktım. İnsanların gamzelere neden şiirler şarkılar yazdığını şimdi daha iyi anlıyordum. Kitaplarda okuduğum o *gamzeye gömülmek istiyorum* yazılarına göz devirir, saçmalığı ile dalga geçerdim.

Ey Rozalin Harmanlı! Dalga geçtiğin şeyi yaşıyorsun...

Boşuna demiyordu sanırım atalar, insan kınadığını yaşar, diye ve ben şu an en güzel kınayışlarım yaşıyordum. Ne de güzel bir şeydi bu? Tarifi yoktu şu anki duygumun ama tek bildiğim şu an Azrail gelse ve canını alacağım, bir dileğin var mı diye sorsaydı tek dileğim o çukurlara gömülmek olurdu.

"Düşseydi bu masa mahvolurdu. Tabii kopardığım dallar da."

Ben onun kahkahasından dolayı açılan gamzelerinde kaybolurken onun gülümseyerek söylediği sözler döküldü etrafa.

"Öyle olurdu," dedim dalgınca ve yine bakmaya başladım gözlerine. Gülüşü tebessüme çaldığında uzunca baktı bana. Sonra sanki yeni fark etmiş gibi elalarını saçlarıma çevirdi.

"Asi tutamlarını daha çok seviyorum. Ama bu da çok yakışmış,"

dedi ve kulağımın arkasına sıkıştırdı saçımdan bir tutamı. O sözlerine tebessümümle cevap verdiğimde gözlerini saçlarımdan dudaklarıma çevirdi. Gözleri hafifçe kısılırken, "Kırmızı da çok yakışmış," deyip usulca başparmağıyla rujumun fazlalığını aldığında, "Ama bu çok fazla," dedi ve usulca eğilip dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. O öpücüğü ile yine gözlerim kapandığında, "Güzel olmuş muyum?" diye sordum. Güzel olduğumu biliyordum, tıpkı onun da güzel olduğumu düşündüğünü bildiğim gibi ama yine de duymak istemiştim.

"Hım..." deyip düşünür gibi elliyle çenesini sıvazlayarak geri çekildi. Bakışları ayaklarımdan başlayıp yukarıya doğru yavaşça çıkmaya başladı. Yukarı çıktıkça gözleri daha kısılıyor, elalarında kıskançlık tomurcukları kahverengi toprağında filizlenip yeşilleniyordu. Bakışları içime giydiğim ten rengi askılı da uzunca dolandığında, "Uzaktan kesinlikle içine bir şey giymemişsin gibi duracak, gömlek mi giysen?" dediğinde, "Öneriniz reddedildi Berzan ağa," dedim

"Seninle baş edilmez..."

Göğsünü sıkıntıyla şişiren bir nefesi içine çekti. Ardından yüzüme çıkardığında bakışlarını, hoşnutsuzca dudaklarını büzdü.

"Çok güzel olmuşsun... İnsanların dönüp bakacağı kadar da büyüleyici..."

"İnsanların dönüp bakacağı kadar güzelim ben zaten. Sen geç fark ettin."

"Ben hep farkındaydım."

O sözleri ile gözlerimi kıstım.

"Madem farkındaydın, biraz belli etseydin."

Bu sözlerim ile başını iki yana sallayıp, "Sen hep güzeldin Rozalin. Hem Harmanlı kadınları hep güzel olur. Asilliğiniz yeter," dedi.

O övgüsüyle göğüsüm kabarırken son sözleri ile omzuna sertçe vurdum.

"Tabii senin şu dedikoducu ve arsızlığın biraz yakışmıyor Har-

manlı soyuna ama olsun ailemizin tek asisi de sensin yapacak bir şeyimiz yok."

"Kurban ol bana sen!"

Söylenerek arkamı döndüğümde beni kucağına almasıyla bir çığlık attım. O ise bu çığlığımı öpücüğüyle son buldurmuştu.

"Kurban olurum ben sana."

Söylediği söz ile dudaklarımı birbirine bastım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşadığım şeyler çok yeniydi ama sanki ben daha önceden yaşamışım gibi hissediyordum. Beni sandalyeye oturtup saçlarımı öptü. Ardından çaylarımızı koyup karşıma geçtiğinde, "Afiyet olsun," dedi.

Bakışlarım tekrardan masada dolandı ve dolandıkça gözlerim doldu. Elimde değildi. İlk defa bu evde kahvaltı ediyorduk. Geçmişimize göz attığımda ikimiz de kendi bataklığımızda yanıyorduk. Sürekli hazırladığım kahvaltı masaları gözümün önüne geliyordu. Tek bir bardak çay içemediğim o masa... Ne kadar acıydı geçmiş. Şimdi ise aynı masada gülümseyerek ve en önemlisi de kalbimiz birbiri için atarken aynı masada kahvaltı yapıyorduk. Ağzıma aldığım lokma keyifle boğazımdan geçer diye düşünmüştüm. Fakat öyle olmadı...

Aldığım her lokma boğazımda dizili olan geçmişin çıkıntılarına takılıyordu. Her yutkunuşumda boğazım sızlıyor gibi oluyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. İçimde yaşanan fırtınaları görmesin diye bakışlarımı kaçırdım. O an elini uzatıp elimi tutarken, "Rozalin," dedi sakin bir sesle.

"Tuhaf geldiğinin farkındayım. Gözlerinde görüyorum."

Söylediği sözler ile dudaklarımdaki kilit açıldı, tıpkı göz pınarlarımın yaşlarını dökmek için musluklarını açtığı gibi.

"Özür dilerim... Elimde değil. Bu evde bu bizim baş başa hiçbir zorlama olmadan yaptığımız ilk kahvaltı. Geçmişe baktığımda o anlar aklıma geldikçe kötü oldum."

Sözlerim ile yerinden kalkıp yanıma geldi. Dizlerinin üstüne çöküp ellerimi avuçladı. Avuç içlerimi öptüğünde, "Geçti... Geç-

mese de geçecek... Birlikte atlatacağız geçmişin acılarını. Şimdi geçmişin gölgesini yaşadığımız ilk anlara yansıtma, olur mu güzelim?" dedi. Son sözlerini söylerken dudağına bir tebessüm kondurup gözyaşlarımı usulca silmişti. Kesik bir nefes alıp başımı salladım. Bir şey diyemedim hoş diyecek bir şeyim de yoktu. Tek bildiğim vuslata kavuşmuştum ve doya doya yaşamak istiyordum.

Gözlerimdeki kararlığım ile ağlamadığımdan emin olarak yerinden doğruldu. Sandalyesini yanıma çekip oturduğunda, "Hadi güzelim, şimdi aç ağzını," deyip ağzıma kendi elleri ile börek uzattığında şaşırmadan edemedim. Şaşkınlığıma rağmen dudaklarımı aralamış ağzıma koyduğu böreği çiğnerken şu an yaşadıklarımın bir rüya olup olmadığını sorguluyordum.

"Bu bir rüya değil, değil mi?"

Dün onun bana sorduğu soruyu bu sefer ben ona sormuştum. Bu sözlerim ile dudağında yine bir tebessüm açmıştı, "Hayır güzelim, bu bir rüya değil ama bundan sonra yaşadıklarımız bir rüya gibi olacak. Gerçek olamayacak tüm güzellikleri artık yaşayacağız," dedi.

Sözleri ile uzunca baktım ona. Berzan doğruyu söylerdi her zaman ve ben de şimdiki sözlerine inandım. O bir şeyi yaparım diyorsa yapardı.

"Aman Berzan ağam, rüya yaşatacağım diye kâbus yaşatırsan senin karabasanın olurum, haberin olsun."

Ortamın havasını değiştirmek için söylediğim sözlere gülümsedi.

"Ona hiç şüphem yok," dedi.

Tebessümlerle kahvaltımızı bitirip çıktığımızda elimi tuttu. Tuttuğu elime baktığımda yine içimden bir şey akıp gitti. Bakışlarımı gözlerine çıkarttığımda onun bana baktığını fark ettim.

"Çok tuhaf bir his..."

Sözlerimle parmaklarını parmaklarıma iyice kenetlerken, "Bazı şeyleri ben de seninle birlikte yaşıyorum..." dedi. O an kaşlarım havalandı şaşkınlıkla inanamazcasına. Sonra hatırladığım gerçekle sözüne itimat ettim. Berzan Evin'den başkasını sevmemişti ve onunla

hiç yakınlaşmamıştı. Onun elini ilk defa tutanın ben olduğumu bilmek kalbimde delicesine bir sevince neden oldu.

"Hoşuna mı gitti, gülümsüyorsun?"

Bu sözleri ile güldüğümün farkına varırken, "Elbette gitti," dedim. Bu sözlerim ile gülümseyip kendine çekip başımı öptü.

"Ah Rozalin..." dedi neden ah ettiğini anlamamıştım belki de içinden bana kızıyordu çünkü bunları daha önceden yaşayabilirdim onun bana geldiği zaman ama bazı şeylerin zamanı vardı, ben de bu zamanı beklemiştim belki de. Arabaya bindiğimizde, "Bugün konağa gideceğiz, annem tutturdu, ilk iş günün bizimle olun diye," dediğimde güldü.

"Yapacak bir şey yok. Gideriz biz de," demiş, sonra ise radyoyu açmıştı, çalan türküye o eşlik ederken ben onu dinliyor, ona bakıyordum. Türkünün sonlarına doğru kırmızı ışıkta durduğunda başını bana çevirdi. Gözlerini ona bakan gözlerime sabitleyip türküyü söylemeye başladı.

"Evîndar im (Âşığım)

Dîtina te ji min re keder e hêvîdar im (Seni görmek kederimdir. Umutluyum.)

Dilê min tu bibî ji xwe re (Gönlümü kendinle götüreceksin.)

Bêje were derman ji te re ax eman, eman eman. (De ki gel işte sana ilaç, ah aman, aman aman.)[21]"

O gözümün içine baka baka söylediği sözler ile içim yandı. Kulaklarımda o yanık sesi yankılanıp içime işlemişti. Sesinin yangınıyla ateş olan kelimeler kalbime tek tek kondu. Parmaklarım yavaşça sakallarına tırmandığında biten türküyü baştan söyledim.

"Ax û eman eş û derdê vê dinyayê çendî ez kuştim çendi ez kirime vê belayê. (Bu dünyanın dertleri ve ağrıları beni nasıl da öldürdü, beni nasıl da bu belaya düşürdü.)"

"Hadi be kardeşim!"

O anın büyüsü duyduğumuz bağırış ve eklenen korna sesiyle bozulmuştu. Berzan ile ikimiz susup müziği kapattık. Tekrar ikin-

21. Anonim bir eserdir. (y.n.)

ci bir korna sesi ve, "Kör müsün? Yeşil yandı!" diye söylenmesi ile gülmeden edemedim. Değil yeşil ışığın yandığını, yolda gittiğimizi dahi unutmuştuk o an. Böyle hoş bir ortamın bir korna sesi ile bölünmesine gülmeden edememiştim. Benim gülüşüm ile Berzan da tebessüm etti. Tabii bu tebessümü arkadaki adamın arabadan inip bize doğru gelmesi ile son bulmuştu. Öfkesinden yüzü kızararak gelen adam, "Aç lan kapıyı," dediğinde Berzan yavaşça camı indirdi.

"Kapıyı aç, kapı... Berzan ağam... Ben sizin olduğunuzu bilmiyordum."

Saniyeler içerisinde adamın sesi ve tavırları değişmişti. Hoş, adamın yerinde ben olsaydım aynı şekilde olurdum. Berzan öyle bir bakış atmıştı ki adamın son sözleri ağzının içinde kaybolmuştu.

"Sen," dedi tok bir sesle Berzan. Ardından kapıyı açıp bir ayağını yere bastığında, "Arabadan inmemi mi istemiştin?" diye sordu tehlikeli bir tını ile. Bakışlarım Berzan'ın yüzünden adama çevirdiğimde o zar zor yutkunuşunu gördüm.

"Yok. Ağam ben. Öy..."

Adamın sözleri onun *sus* der gibi elini kaldırması ile son bulmuştu. Sıkıntıyla bir nefesi içine çekmiş, burun kemerini tutunca, "Berzan," dedim uyarıcı bir şekilde. Bu sözüm ile, "Hımm," diye mırıldandı bana hiç bakmadan.

"Geç kalacağız, hadi," dedim ceketinin ucundan tutup çekiştirdiğimde.

"Bir daha," dedi elini adamın omzuna atıp bir baskı uyguladı tuttuğu yere. "Sabırsız olmamayı öğren."

Adama sertçe bakıp arabaya tekrar binmeden önce bu kelimeleri söylemişti. Camını kapatıp tekrar yola koyulduğunda, "Niye uzattın ki?" diye sordum. Normalde Berzan bu tarz şeylere takılmazdı, genellikle kavga yerine uzlaşarak halletmeyi seven bir insandı ta ki kendine ya da ailesine hakaret edip saygısızlaştığında işler değişirdi ama gel gelelim o an Harmanlı erkeklerinin parçalayıcı yanı ağır basmıştı.

"Güzel bir anı mahvettiği için kızdım."

Bu sözleri ile gülüşüm dudaklarımda yer ederken uzanıp yanağını öptüm.

"Tekrar yaşarız o anı, bunun için kızma ve sinirlenme."

"Beni böyle teselli edeceksen artık sinirli ve kızgın bir adam olarak etrafta dolaşabilirim."

Bu sözleri ile hem gülmüş hem de yalandan bir endişe ile, "Allah korusun, sinirlenme. Senin de sinirli tarafın çekilir gibi değil. Ben seni sinirlenmediğin zamanlarda da öperim," dedim.

Bu sözlerime yine gülümseme ile karşılık vermişti. Yol boyunca gülümseyip birbirimize bakarak geçirdik. Havalimanına geldiğimizde arabadan indiğimizde yanıma gelip saçlarımı düzeltip yüzümü avuçladı.

"Bize bakıyorlar Berzan," dedim bu hareketine karşı çekinerek. O ise bu durumu umursamadı, uzanıp alnıma bir buse kondurduğunda, "Baksınlar. Ayıp bir şey yapmıyorum ki," dedi. Bu sözleriyle diyecek bir şey bulamadım. Usulca yutkundum. "Artık gideyim ben."

"İçeriye gelseydim?"

"Yok gelme, utanırım, ben kendim girerim."

Söylediğim söz ile gözlerini kısıp gülerken, "Sen utanır mıydın?" dedi. O sözü ile kaşlarımı çatıp ayağına topuklu ayakkabımın ucuyla bastığımda güldü.

"Tamam tamam, hemen pençelerini çıkarma."

Tam ağzımı açmış konuşacağım an bu sefer dudağıma küçük bir buse kondurup geri çekilmesi ile neye uğradığımı şaşırdım. Şaşkınlıkla açılan gözlerimle ona baktığımda, "Ne yaptın sen, onca insan içindeyiz, keşke biraz sen de utansan!" diyerek kızdım utançtan yanan bedenimle. O ise bunu yine hiç umursamadı, kocaman bir gülümseme kondurdu dudaklarına ve gözlerime baktı. Parmakları yavaş yavaş saçlarımı okşarken, "Şu an hissettiğim duygu, sevinç ve gurur. Bu bizim yeni hayatımızdaki ilk günümüz. Bugünü en güzel şekilde yaşamak istiyorum ve yaşıyorum," demesi ile iç çektim. Usulca ona sarıldım. "Bu mutluluk bozulmasın istiyorum ve biliyor

musun, en çok tuhafıma giden şey ise sanki yıllardır böyleymişiz seninle gibi hissediyorum," dedim. O sözlerim ile geri çekilip gözlerime bakarak asıl gerçeği söyledi.

"Biz birbirimize yabancı değildik ki Rozalin. Sen benim kuzenimken biz seninle en iyi anlaşan ikiliydik. Benim dostum, sırdaşımdın, ben de senin kahramanın. Şimdi ise sen kaybettiğin kahramanına artık kavuştun ve bu adam senin kocan oldu. Ben de bir zamanlar dostum olan kadını kaybetmiştim, şimdi ise eskisi gibiyiz, tek fark artık karı kocayız."

Eylüldür ya, yaprak her tuttuğu daldan önce kurur, sonra düşer. İnsandır ya, o da her güvendiği daldan önce kırılır, sonra düşer...

Her harfi, her kelimesi işledi kalbime. O sözlerin hakikati ile sükuta ermiş gibi hissettim. Hafif ve huzurlu...

Usulca yüzünü okşarken, "Doğru söylüyorsun," dedim. Bu sözlerim ile dudaklarındaki gülümsemeyi çoğalttı. Küçük bir öpücük alnıma kondurduğunda, "Hadi git güzelim," dedi. Öpücüğü ile kapanan gözlerimi aralayıp, "Akşam görüşürüz," deyip geri çekildim. Veda edişim sürekli arkama bakıp bana kocaman gülümseme ile bakan adama el sallamakla geçti. İçeri adımımı attığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Birçok kişi beni tanıyordu fakat ben kimseyi tanımıyordum. İş arkadaşlarımla olan sohbetlerimin çoğu ise özel hayatım ile ilgili olmuştu. Bu durum canımı sıkmadı değildi ama insanoğlu her zaman meraklıydı. Birçok kişi başarımı, kimisi ise nasıl barıştığımı konuşuyordu; özellikle sabah kapıda olanları görenler gıpta ederek hayranlıklarını belirtiyordu. Oysa kimse o mutluluğa sahip olana kadar çektiğimiz acıları bilmiyorlardı. Söylenen sözleri dinlemekten başka bir şey yapmadım, oysa çok diyecek sözüm vardı ama ben karakterime uymayan bir şey yaptım kimseye bir cevap veremedim. Belki, belki korktum ya da nazar edecekler diye ürktüm ama en çok korktum beni anlamamalarından. Kimisi madem seviyordun, neden durmadın, gittin diyordu fakat kimse bilmiyordu ya da anlamak istemiyordu ölen bir kadın ile mücadele etmeyi.

Fakat en önemli şey sevgimin her şeyin önüne geçmesiydi. So-

rulan sorulardan kurtuluşum ise ara ara bana attığı mesajlar olmuştu Berzan'ın. Sanki birbiriyle yeni tanışmış bir çift gibiydik. Liseli çocukların ilk mesajlarında olan heyecanı vardı her telefonu açtığımda. İş çıkışına yakın, "Kapıdayım," yazısı ile kocaman gülümsedim. Hazırlanıp çıktığımda etrafa baktım ilk başta görememiştim fakat onun, "Rozalin!" diye seslenişi ile sağıma döndüm biraz ilerleyerek. İşte o an dudağımda kocaman bir gülümseme açtı. Ellerinde çiçekler bana el sallayan bir Berzan vardı. Gözlerim doldu yine mutlulukla. Ne de güzel bir şeydi karşılıklı sevmek! Adımlarımı hızlandırıp yanına gittiğimde boynuna atladım. Özlediğim kokusunu içime doya doya çekerken, "Çiçek almışsın," dedim. Bu sözlerime gülüp saçlarımı öperek, "Sabahki ağaç dalını yetersiz gördüm," dedi. Bu sözleriyle geri çekilip elindeki çiçekleri alıp koklarken, "Bunu da saklayacağım o ağaç dalını saklayacağım gibi," dedim. Bana aldığı ilk çiçekti sabahki ağaç dalı. Bu sözlerime gülümsetti onu. Şefkatle gözlerimin içine bakarken dudağı kıvrıldı ve benim kalbimi deli gibi çarptıran o sözü söyledi.

"Çiçekleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum artık bıkana kadar alacağım sana çiçek."

"Çiçekleri sevdiğimi ben de bilmiyordum."

Sözlerim doğruydu. Çiçek alınan bir kadın olmamıştım hiçbir zaman ve şimdi anlıyordum bunun ne kadar önemli hissettirdiğini.

"Hadi bin. Annemler kırk kere aradı," deyip kapımı açması ile ufak bir kahkaha attım.

"Berzan ağa bu gidişle milletin ağzına düşeceksin, koskoca Berzan'ı mum etti Rozalin Harmanlı diye," dediğimde kocaman güldü.

"Varsın söylesinler," dedi başıma bir buse kondurup.

Arabayı çalıştırdığında, "Anlat bakalım, telefonda tam diyemedin, günün nasıldı?" dediğinde derin bir nefesi içime çektim. Ya, "İş konusunda bir şey diyemem ama dedikodular laflar beni çok yordu, hiç benlik değil," dediğimde yüzüne baktım. Bana kaşını kaldırıp bakarken, "Doğru hiç senlik şey değil. Dedikoduyu asla sevmezsin," dediğinde ciddi duruyordu ama o elalarındaki alaylı bakışı çocuk dahi anlardı.

"Doğru, hiç sevmem," dedim benim oyunuma ayak uyduran adama bir yalan daha söyleyerek.

"Tabii sen dedikoduyu lafta sevmezsin, icraatta önemli, bir ortalığı kaynatman lazım. Onlar kazanı kuramamışlardır. Şimdi seninle biz bir burada kurarız dedikodu kazanını, sonra konakta devam edersin."

Bir insanın her harfi gülümser miydi? Berzan'ın dudaklarından dökülen her harf gülümsüyordu ve bu gülüşün bana sunduğu en güzel şey ise yanaklarındaki gamzeleriydi. O güldükçe ben de güldüm.

"Aynen öyle, kaynatamadılar kazam merikamın."

O son söylediğim söz ile arabayı sağa çekip durdurduğunda arkamızdaki kişiler birkaç kez kornaya basmıştı. Ne olduğunu anlamadığım için şaşkınca Berzan'a baktım.

"Ne oldu?" diye sorduğumda bana döndü ve, "Bir daha söyle," dedi. Bir şey anlamayınca şaşkınca bakıp "Neyi?" dedim.

"Merikamın lafını bir daha söyle," dedi yüzümü avuçlayarak.

O sözlerine gülümseyip gözlerinin içine baktım. Ona bu şekilde ilk defa gerçek bir anlamda seslenmiştim ve anlamıştım hoşuna gittiğini.

"Aa, öyle bir şey mi demişim? Hiç hatırlamıyorum," dedim şımarıkça. Bu sözlerime gözünü kısıp, "Rozalin," dedi uyarırcasına.

"Efendim merikamın," dediğimde gözlerinde şimşekler çaktı. Yeşillerinde hafif mavi pırıltılar irislerine yer etti.

"Tekrar söyle jinamin."

"Merikamın..."

Dudaklarımdan daha tam dökülemeyen sözler onun dudaklarının dudaklarımı esir almasıyla yarım kalmıştı. Yüzümdeki elini enseme götürmüş, oradaki saçlarımı canımı acıtmadan kavrayamayıp kendine daha çok çekti. İlk etapta şaşırmıştım, böyle bir şey beklemiyordum ve bu duygular beni benden alıyordu. Parmaklarım gömleğinin yakasına saplanırken dudaklarımı talan eden dudaklara kendimi bıraktım. O öptüğü kısımları ilk emip sonra dişliyor ve sanki yetmiyormuş gibi hissedip bir de dilini kullanıyordu. O yap-

tıkları ile bilincini kaybetmiş gibi gözlerimi kapattım. Ben aklımın son kırıntıları ile ona ayak uydurmaya çalışırken alt dudağıma bir ısırık bırakarak, "Bir daha," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Bir daha söyle," diye yeniledi. Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi araladım. Öpüşleriyle ıslanan dudaklarımı aralayıp onun nefesinden içime çekerken, "Merikamın," diye mırıldandım. O mırıldanışımla içindeki arzuyla yatan canavarı uyandırdım. Hızla kemerimi çözmüştü ve ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi havada sonra ise onun kucağında buldum. Yaptığı hareket ile ufak çığlığım kısa bir süre arabada yankılanmıştı. Kısa bir süre diyorum çünkü diğer çığlıklarım onun dudaklarının baskısıyla ağzının içinde kaybolmuş boğuk bir sese kendini bırakmıştı. Hiçbir şey durdurmadı onu. Dudaklarımı talan eden dudakları ile ne yapacağımı ilk bilemedim. Havada kalan ellerimi boynuna doladığımda, "Dur," diye mırıldandım. "Dur," diyordu dilim ama bedenim bunu istemiyor gibiydi ve ona sokuldukça sokuluyordu. Berzan ise durmadı aksine, "Dur," dediğim için kızmış olacak ki dudağımı ısırdı tekrardan. Bu ısırık ile inlediğimde, "Öp," diye mırıldandı boğukça. O mırıldanışı ile şaşkınlık kuyusundan kendimi çıkardım.

Berzan Harmanlı'yı bu şekilde kendinden geçirecek bir biçimde aklını başından alacağımı ölsem düşünmezdim. Usulca onun dudaklarını öpmeye başladığımda bunu bekliyormuş gibi beni kendisine daha çok çekti. Alt dudağına küçük öpücükler kondurduğumda, "Yol- yoldayız," diye mırıldanıp tekrar öptüm. Dilim dur diyordu fakat dudaklarım dudaklarından ayrılmak istemiyordu. Dudaklarımı sert bir şekilde ısırdığında bir inleyiş koptu dudağımdan... "Canım yandı," dedim ben de onun dudağını sertçe ısırdığımda. Bu ısırmam ile tüm bedeni gerilirken boğazından bir hırıltı koptu. Belimdeki elini bacağıma indirdiğinde, "Çok mu acıdı jinamin," deyip ısırdığı yeri emmeye başladığında karnıma bir sızı girdi. Bedenim gevşiyor, aynı zamanda geriliyorken ellerimi omuzlarına koydum.

"Biri... Biri görecek Berzan. Yolun ortasındayız..."

Zar zor kurduğum sözcükler onun öpüşleriyle ağzımda yok oluyordu. Biraz daha bu şekilde dursak kendimi kaybedeceğimden deli gibi korkuyordum. O öpüşleri dudağımdan çeneme, oradan

boynuma indiğinde başım geriye düştü. Öpüşleri yetmezmiş gibi bir de vücudumda gezinen elleriyle elektrik çarpmışa döndüm. Avuç içlerimde biriktirdiğim son güç kırıntıları ile ellerimi omuzlarına koyup geri çekildim.

"Dur."

Sesim zar zor çıkıyordu. Nefes nefese kalmıştım ve tüm bedenim bir ateş gibi yanıyordu. O elalarını sertçe inip kalkan göğsüme sonra ise şişmiş dudaklarımda gezdirdiğinde, "Vuslata erdikten sonra dur deme bana," dedi. Bir şey diyemedim. Zar zor yutkunurken hızla geçen bir araba ile, "Gidelim artık," dedim. O an yine bana uzak olan utangaçlık duygusu yer etmişti yüzümde. Biri görecek diye korkuyordum açıkçası fakat Berzan'ın bu hâllerini ilk defa görmek bu kadar susadığını bilmek beni şaşırtmıştı. Ya erkeklerin fıtratıydı ya da insan sevdiğine dokunmak istiyordu. Ya da dediği gibi yıllarca beklemişti ve vuslata erdikten sonra hiçbir şey için beklemek istemiyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp bir süre durdu. Kendini toplamaya çalıştığı belliydi. O hâlini görmemek için gözümü kaçırdım. Sonra derin bir nefes alıp, "Duralım bakalım," deyip arabayı tekrar çalıştırdı. Sessizlik canımı sıktığında, "Şey, kızgın mısın?" diye sordum. O ise bir bakış atıp elimi tutup avuç içimi öperken, "Değilim asi. Kızgın olacak bir şey yok, sadece sana doymak bilmiyorum, bir kez seni öptüm ve kaç kez seni öperken hayal ederdim. Şimdi ise hayallerim gerçekleştikçe daha fazlasını istiyorum," dedi. Sözleri beni yine utanç kuyusuna atmıştı. Bir şey diyemedim, ben de onu öpmek istiyordum, onu keşfetmek istiyordum ama çekiniyordum. İlk defa yaşadığım dokunuşlar, öpüşler aklımı alıyordu ve bu kadar isteğin nereden geldiğini anlamıyordum. İçimdeki hesaplaşmaları konağın önünde durduğumuzda bıraktım geride. Arabadan indiğimizde Berzan'ın yanıma gelip elimi tutması ile gülümsedim. Kapıyı çaldığımızda hâlâ gülümsemem dudaklarımda asılıydı.

"Bizi böyle gördüklerinde çok şaşıracaklar," dedim.

"Şaşırmaları normal olmaz mı güzelim? Yıllarca bizim mutlu olmamızı beklediler," dedi. Doğru söylüyordu, herkes bizim mutlu

olmamızı bekliyordu. Beni Berzan'a verenler ona merhem olacağımı düşünmüşlerdi ve bu düşünceleriyle mutlu olacağımızı ön görmüşlerdi. Hepsi yanılmıştı, yaşananlar hepsinin ağzında acı bir tat bırakmıştı. Ama şimdi o acı tat yok olacaktı.

"Biz çok hak ettik mutlu olmayı. Hadi çal artık kapıyı," dediğimde gülümsemiş elimi tutan elini dudaklarına yaklaştırıp elimin üstüne bir öpücük kondurup zile bastı. Gülümseyen gözlerimi ondan çekip kapıya bakmaya başladım. Demir kapının açılması ve Dilan yengemin gözükmesiyle, "Selam jinbıra," dedim. Dilan gülümseyip, "Hoş geldiniz," dedi. O yüzümüzde gördüğü mutluluk ile şaşırıp okyanus misali gözlerini yüzümüzden alıp bedenimize çevirdiğinde irisleri açıldı. Elini şaşkınlıkla ağzına koyarken küçük bir çığlık dudaklarının arasından kaçmıştı.

"Rüya mı yoksa siz bu kapıdan el ele gülerek mi giriyorsunuz?" diye sordu. Bu sözlerine gülmeden edememiştim. Konaktan çıktığımız gün suratımızda tek bir duygu bile yoktu, hepsinin bizim arkamızdan endişe tohumlarını içlerine ektiğini biliyordum.

"İçeri almayacaksın herhâlde?"

Berzan'ın sözüne gülerek geri çekildi ve bize yer verdi geçmemiz için. Eşikten içeri adımımızı attığımız an her bir göz ilk önce yüzümüze, sonra da birbirine kenetlenmiş ellerimize bakmıştı.

Herkes o an vuslatına kavuştu. Bu eşikten Berzan ile el ele gireceğimizi ne ben hayal etmiştim ne de onlar. Hayat bu olsa gerek bazen hayalini kuramadığımız şeylerin gerçekleştiğini görüyor ve yaşıyorduk.

"Allah'ım, sana şükürler olsun. Evlatlarımı mutlu gördüm sonunda. Hoş geldiniz kızım."

İlk şaşkınlığı üstünden atan annem olmuştu. Yanımıza gelip sımsıkı sarılmıştı. Ona sarılırken gözümü kapadım. Herkesin baştan beri istediği tabloyu onlara sunmuştuk ve bu zoraki değildi.

"Şükürler olsun."

İkinci şükür Hawar yengemden geldi. Yanımıza gelip ikimize bakmış, sonra ise alnımı öptü. "Oğlumu çok yordun Rozalin," dedi.

"Koskoca amcamı çökerten kadından öğrendim yormayı jinbıra. Hocam sensin."

Göz kırpıp söylediğim sözlerle, "Arsız, arsız," dedi gülerek. Sonra geri çekilip oğluna sarıldı. Bu zincirleme el öpüp şükürler edilmesi Yade Bese gelene kadar devam etmişti. Uzunca baktım merdivenlerden inen kadına. Beni bu hayata sürükleyen kadına...

"Şükür namazını kıl ana."

Babamın söylediği söz ile Yade kaşlarını çattı. Bir şey anlayamamıştı bizimkilerin yüzündeki sevince bakıp sonra bana döndüğünde, "Hayırlı olsun işin," dedi. Yade'min bizimkilerin sevincinin iş olduğunu sanmıştı. Bu doğrusu Dilda'nın, "Yade Beyjan iye Yojayin eyiye bak," sözleriyle çürümüştü. Yaşlı gözlerini ağırca ellerimize çevirdi. O bakışları ellerimize indiği an bir utanç yayıldı. Ellimi çekmek istedim ama Berzan buna izin vermedi, aksine parmaklarını parmaklarıma sıkıca doladı.

Puslu bakışları bir müddet ellerimizde dolandı, sonra elini boğazına yavaşça götürdü. Boğazını sıvazlarken gözlerini kapattı ağırca. Başını göğe doğru yükseltirken izledim onu. Sanki ilk defa nefes alabilmiş gibi kesik kesik havayı içine soludu ve usulca soluduğu havayı kurumuş dudaklarından saldı.

"Urganım gevşer mi Rozalin?"

Söylediği o sözü anladım. Anladığım an gözlerim doldu. Ben ona, "Ahlarım boğazına urgan olacak," demiştim ve o günden sonra boynunda görünmez bir urgan takmıştım. Göz pınarımdaki yaşlar usulca yanağıma düştüğünde, "Urganın boynundan çıktı Yade," dedim titreyen sesimle. Ve o an hiç beklemediğim o olay yaşandı. Gözlerini açan kadının pınarlarından bir yaş akmış ve yüzünde geçmişin izini taşıyan yanaklarından aşağıya doğru inmişti. Yade Bese'yi ağlarken görmek çok zordu. O yaşlı kurdun ağlamasına dayanamadım. Bakışları beni bulduğunda, "Sonunda keçamin. Sonunda nefes aldım. Kurbanlar kesin, evlatlarım artık birdir!" dedi. Yavaşça bize adımladı. Yanımıza geldiğinde elindeki bastonu bıraktı. Bastonun yere düşen sesi sessizlikte yankı yaparken Yade titreyen ellerini bizim el ele olduğumuz elimize uzattı. Ellerimizi avuç içine alırken,

"Berzan'ım. Yarası da derdi de çok olan oğlum," dedi hâlen gözünden akan yaşlarıyla. Ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Güneş sarısı... Adını ben koydum, tam şafağın söktüğü an dünyaya geldin. Rozalin... İsmin gibi oldun. Bir güneş gibi hem yaktın hem aydınlattın. Dili arsız, huyu asi. Ama her şeye rağmen dudağından eksik olmayan gülüşü olan torunumdun. Sizi bir arada yapmaya sizi gördüğüm an karar verdim. Berzan'ıma ilaç olacak tek kişiydin. Birbirinize iyi gelirsiniz sanmıştım. Sandığımla kalmıştım. Ama şimdi ilk defa iyi ki dedim."

Başım eğdi. Yaşlarını daha da akıtmaya başladı. Bese Harmanlı'nın başını eğdiği hiç görülmemişti. O her şeye rağmen dik olan kadın şimdi bizim karşımızda aciz bir varlık gibi duruyor ve af diliyordu kendi çapında.

"Geçti her şey Yade. Bazen bazı şeylerin yaşanması gerekiyordu. Biz de yaşadık. Şimdi daha güçlü bir şekilde hayatımıza devam ediyoruz," dedi Berzan.

O sözler ile ağırca başını salladı. Ardından kollarım bize doladı. Usulca ona sarılırken, "Artık özgürsün," dedim kulağına.

"Artık ölsem de gözüm arkada kalmaz," dedi sözlerime karşılık. Bir şey demedim. Geri çekildiğimizde bize kocaman gülümsedi. Hep birlikte salona geçerken kızlar gözlerimin içine bakıyordu.

"Sofrayı hazırlayalım Rozalin, sen de bize yardım et."

"Yormayın kızı, yeni işten geldi. Otur kızım sen, anlat bakalım, nasıl geçti işin?"

Babamın sözleri ile Helin yengem dudak büzdü. Dedikodu için can atıyorlardı ve yardımı bahane etmişlerdi.

"Ben size sonra yardım ederim toplamada," dediğimde, "Zıkkım," diye ağzının içinde geveledi. O hâline gülmeden edememiştim.

"Geçen geldiğinde beddua etmiştin bize, madem mutlusun, bu sefer de dua et."

Miraç Harmanlı... Her zamanki gibi dengesiz tavırları ve o ağır sözleriyle kendi çapında bana laf söylüyordu. Konağa geldiğim za-

Ninova

manlarda onlara söylediklerimi bana yedirtmeye çalışıyordu. Kıstığı gözlerine bakarken, "Olur, ederim ağam. Ne söyleyeyim, özel duan varsa onu edeyim. Ama bence fevri hâlin için edeyim," dediğimde daha da kıstı gözlerini.

"İyi ki erkek değilsin Rozalin."

Bu sözleri söyleyen Devrim abimdi. O sözlerine gülerken Bülent'in, "Erkek olsa hiç baş edemezdik. İkinci Miraç Harmanlı olurdu," dediğinde Miraç abim daha fazla dayanamayıp ensesine vurarak, "Benim neyim varmış?" diye sordu tehditkâr bir ses tonuyla. Bülent acıyan ensesini ovarken, "Neyin yok ki," diye ağzında geveleğinde bir şaplak daha yedi ensesine. O hâline Afran kahkaha atınca, "Sen niye gülüyorsun lan?" deyip bu sefer Afran'ın ensesine vurdu Bülent. Bu hareketlerle daha da emin oluyordum Harmanlı erkeklerinin bir çocuktan farksız olduğunu. Onlara gülümserken babamın bana bakıp, "Seni böyle görmek çok güzel kızım," demesi ile iç çektim. Bir şey diyemedim. Onlara bakarken hâlen içim sızlıyordu ama, aması da yoktu işte. Berzan'ı affeden kalbim onlara baktıkça sızlıyordu. Belki de onların bir parçası olmama rağmen yaşadıklarıma göz yumduklarından dolayıydı.

"Bu ev çok kalabalıklaşmış."

Berzan'ın, Nüpelda'yı kucağına alırken söylediği söz ile gülümsedim.

"Ee, bir de yolda olanlar var."

Çetin abimin hiç utanmadan dediği sözlerle ben güldüğümde amcam bir tövbe çekmişti.

"Darısı Afran ile Berzan'a olsun. Rabb'im onların da yavrularını kucağımıza almamızı nasip etsin," diyen Yade ile iç çektim. Afran ile Rojda'nın bir bebeklerinin olmasını çok ama çok istiyordum.

"İnşallah Yade."

Çetin abimin söylediği söz ile herkesin dilinden bir âmin sözü dökülmüştü. Derin bir nefes alıp, "Ben kızlara bakayım," deyip ayaklandığımda Berzan'ın gülümseyip göz kırpması bir olmuştu. O hâline gülerken bir de, "Kazanın altını iyi aç, iyi kaynasın," demesi ile

kahkaha attım. Arabadaki konuşmamıza dem vurmuştu ve benim aşağıya dedikodu için gideceğimi biliyordu.

"Yakarım," deyip aşağı indim. İçimden mutluluk dolup taşıyordu. Mutfak kapısından içeri gireceğim an Berfin yengemin, "Zilli kız, gelmedi ki aşağıya," demesi ile, "Geldim. Dayanamadım sizin meraktan çatlamanıza," dedim.

"Vallahi çatladık, anlat bakalım ne oldu?" demesi ile kısa bir özet geçtim. Berzan ile öpüştüğümüzü anlattığım yerde utançtan yanaklarım kızarmıştı ve bu hâlimi gören Dilan, "Rozalin utandın mı, yanağın kızardı," deyip gülmesi ile daha da yandım. Oturduğum yerden kalkarken, "Aman be, ne utanacağım," dedim. O sırada mutfak kapısından giren Berzan'ın, "Karımı kim utandırıyormuş?" demesi ile ona döndüm.

"Sen niye aşağı indin abi?"

Rojda merak ettiğim soruyu söylemişti. Berzan ise bana doğru adımlarken, "Yarım saat oldu, gelen giden olmadı, ben de indim," dedi. Yanıma gelip yanağımı okşarken bizimkilerin dudak altından gülmeye başladılar.

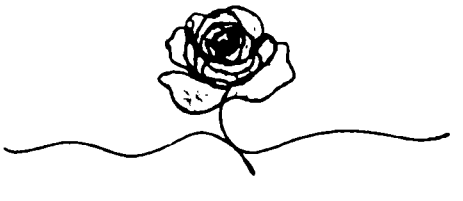
"İyi kaynattınız mı kazanı?" deyip uzanıp alnımı öpmesi ile gözlerimi kapattım, öyle huzurlu hissettirmişti ki!

"Evet, kaynattık, dibi tutacaktı az daha."

Söylediğim o sözler ile bir gülümseme açtı dudaklarından.

"Yanmadıysan sorun yok o zaman."

Sözlerine gülümsediğimde yengemin öksürüp, "Neyse biz çıkalım, siz durun," demesiyle Berzan, "Gerek yok çıkmanıza Helin," dedi ve dudağıma eğilip küçük bir öpücük kondurup, "Hadi biz çıkalım," demesi ile olduğum yerde utançtan yanıyordum. Berzan Harmanlı beni yıllarca dedikodu malzemesi yapacak bir hamle yapmıştı ve şu an dibi tutmayan o kazanın alevleri daha da artmıştı, yanması an meselesiydi.

Berzan'ın beni öptüğü andan bu yana üç saat geçmişti. Bu üç saatin içinde utançtan yanmadığım bir an dahi yoktu. Kızların hepsi yüzüme bakıp bakıp gülüyorlardı. Derin bir nefes aldığımda bakışlarımı Cihan'a çevirdim. Akşam yemeğinden sonra çaya gelmişti. Sohbetimiz devam ederken onun da sürekli bana ve Berzan'a bakması ve tebessüm ile iç çektim. Onunla olan konuşmalarımız olmasaydı belki şu an Berzan'a ve kendime bir şans vermeyecektim.

"Niye öyle Cihan'a bakıyorsun? Berzan yanlış anlayacak."

Kulağıma bir endişe ile fısıldayan Dilan'a tebessüm ederek döndüm.

"Yanlış anlamaz, merak etme," dedim. Herkes Miraç Harmanlı değildi sonuçta kıskançlıkta. Hem Cihan ile aramda da kıskanılacak bir durum da yoktu. Tekrar Cihan'a döndüğümde yine bana olan bakışı ile gülümsedim. Gülümseyişime karşı verdiği tebessüme bakarken üzerimde hissettiğim bakışla Berzan'a bakındım. Gözleri benim ile Cihan'ın arasında gidip geliyordu. Derin bir nefes alıp ayaklanırken, "Nargile istemiştiniz, değil mi? Biz onları hazırlayalım mı yoksa buraya çıkartalım, siz mi hazırlarsınız?" diye sorduğumda Miraç abim, "Siz suyunu koyun, biz burada közünü yakarız," demesi ile başımı salladım. Helin ve Dilan da benimle ayaklandı. Birlikte ilerlerken Cihan da, "Ben de tütün getirmiştim aromalı, onu getireyim arabadan," diyerek ayaklanmıştı. Dördümüz birlikte indiğimizde yengemlere baktım. "Siz gidin, geliyorum ben." Cihan'ın koluna girdim gülerek. O bu hâlime başını iki yana sallarken Dilan ve Helin şok içinde bakıyordu. Birlikte dışarıya çıktığımızda onun, "Sizi mutlu gördüm," deyişi ile, "Dediğini yaptım," dedim. O bu sözümle durup gözlerime baktığında gözlerinin içinin güldüğünü görüyordum. Şefkatle parmakları saçlarıma dokunduğunda, "Bunu duyduğuma çok sevindim asi. Siz bunu çoktan hak ediyordunuz. Üstümden koca bir yük kalktı," dedi büyük bir şefkatle. O hâlleri ile iç çekip minnetle gülümserken, "Açıkçası hâlâ inanamadığım oluyor ama dünkü o konuşmamız ile tüm hırsımı bir kenara ittim," dedim.

"En iyisini yaptın. Hayat çok acımasız olabiliyor. Yarım kalmamalı insan," dediğinde usulca saçlarımdaki elini omzuma koydu.

"İnsan sonsuz durmuyor ve unutmamalı ölüm denen gerçeği." O sözleri ile yüreğim burkuldu.

"Vaktinde yaşamalı insan hayatı ve unutmamalı ölüm denen gerçeği." O sözleri ile yüreğim burkuldu. Kesik bir nefes alıp elimi kalbine götürdüm.

"Hâlâ acıyor mu? Yetmez mi sence bu yas? Kendin diyorsun ölüm denen şey varken hayatta geç kalınmamalı yaşamaya. Sen de yaşamalısın Cihan."

Sözlerim ile gözlerime uzun uzun baktı. Ardından ise elimin üstüne elini koyup, "Ben zaten yaşıyorum Rozalin. Elinin altındaki atan kalbi hissetmiyor musun?" dedi muzır bir şekilde. O sözleri ile gülümseyip sarılırken, "Sen hep yaşa akıl hocam," deyip güldüm. O da sarılışıma karşılık sarılırken duyduğumuz ses ile arkamızı döndük.

"Benden daha çok karım ile anlaşıyor gibisin Cihan."

Berzan'ın söylediği söze gülmüştük. Cihan ile birbirimizden ayrılmış Berzan'a doğru ilerlerken Cihan, "Asi ile anlaşmak sence mümkün mü?" diye sormuştu. O sözüne kaş çatarken, "Hain," dedim. Berzan'ın koluna girdiğimde onun sahiplenircesine elini belime atması ile gülümsedim.

"İkiniz benden gizli ne konuştunuz?" demesi ile gülümseyip, "Cihan ile aramızda ama sana da söyleyelim. Dünkü dertleşmemizin verdiği sonuçları konuşuyoruz," dedim. O bu sözlerim ile kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırdı.

"Ne dertleşmesi?"

"Seni odaya götürdükten sonra Rozalin ile bir kahve yapıp balkonda konuştuk."

"Ne konuştunuz?" Meraklı çıkan sesine gülümserken ben araya girdim.

"Cihan beni ne kadar sevdiğini anlattı. Sonra seni anlamam için bana küçük terapiler yaptı," dedim. Ardından yine Berzan'a dönüp gözlerine kalbimdeki aşkla bakarken, "Yani sana şans vermemin en büyük nedenlerinden biri de dünkü konuşmaydı," dedim. Bu sözle-

rim ile Berzan, Cihan'a uzunca baktı. O bakışlarındaki duygular öyle bir yoğunluktaydı ki sanki göz pınarlarından minneti ve teşekkürü bir nehir gibi akıyordu. Avluya girdiğimizde, "Hadi siz çıkın yukarı, bizim kızların yanına gideyim," dedim onları yalnız bırakmak için. Biliyordum ki o merdivenler ağır adımlarla çıkılıp konuşmalarla dolacaktı. Uzun bir süre iki dostun arkasından bakıp mutfağa ilerledim. Eşikten adımımı attığım an Berfin yengemin kolumdan tutup sandalyeye oturtmasıyla şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

"Gözün çıkmasın Rozalin! Cihan ile o hâliniz neydi? Berzan da gördü, ya bir şey sanarsa?" Endişe ile konuşmasına tebessümle baktım.

"Yenge, benim eşim beni Cihan'dan kıskanmaz. Ayrıca Cihan ikimizin de yakın arkadaşı," dedim. O ise bu sözüme kaş çatıp, "Allah aşkına Rozalin, bilmez misin bizimkileri? Bir kızın böyle sarmaş dolaş arkadaşı olmasına laf ederler. Gözünü seveyim dikkat et, hangi aileden geldiğine bir bak," dedi içindeki endişeleri dile getirerek. Evet, bir yanı doğruydu ama bir yanı değildi. Doğruyu eğriyi bir kenara bırakırken Dilan, "Nasıl yani? Berzan seni hiç kıskanmıyor mu?" diye sordu. O sorusuyla durdum. Elbette kıskandığı dönemler vardı, ben sonradan görsem de ama bunları hiçbir zaman dile dökmemişti diye düşünürken dün Cihan'dan bir kere kıskandığını anlattığı an aklıma gelince gülümsedim.

"Elbette kıskanıyor. Ama şimdi bilmiyorum. Of! Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmayın," dedim kendimle de çelişirken. Başıma ağrılar sokmuştu bu durum. Birlikte nargileleri yukarı çıkartmış, nargileler türküler ve şarkılar eşliğinde sohbetimize devam etmiştik. Gece yarısı olduğunda bizimkiler ne kadar kalın diye ısrar etseler de kabul etmemiş ve evimize gelmiştik. Geceliklerimi giyip Berzan'ın yanına geldiğimde gülümsedim.

"Niye gülüyorsun?"

"Tuhafıma gidiyor. Aynı odadayız hiçbir zorunluluk olmadan isteyerek aynı yatağı paylaşacağız," dedim. O da bu sözlerime gülüp beni kucağına aldı. Kucağına alışı ile kocaman gülümseyip kollarımı boynuna doladım.

"Birlikte bu yatakta çok yatacağız," derken usulca beni yatağa yatırmıştı. Hâlâ bedeni yarı bir şekilde üstümdeyken usulca saçlarımı okşadı. Gözleri gözlerime uzunca tutunup duygularını aktarırken ince parmaklarımı yüzüne çıkarttım. Sakallarını yavaşça okşarken aklıma Dilan'ın sözleri gelince, "Cihan ile beni öyle gördüğünde kıskandın mı?" diye sordum. Bu soruma şaşırmış olacaktı ki kaşlarını ağırca çatıp, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu. Ona, Dilan ve Berfin'i anlatmayıp omuzlarımı silkerek, "Hiç," dedim, "Sadece aklıma geldi sordum, merak ettim," diye devam ettim. Gerginliği gün gibi yüzünden okunurken âdeta ciğerini acıtan bir nefes çekti. Gözlerinden okudum acısını. "Kıskanıyorum... Ama ona karşı mahcubiyetim kesiyor önümü. Sanki tek bir söz söylemeye, istemeye hakkım yok gibi. Şu anda seninle olunca gerçekten içten konuşup gülüyor. Bunu da gördükçe elimden hiçbir şey gelmiyor. Elinden birini daha alamam onun Rozalin. Bu yüzden kendi içime tuz basıyorum. Ama tek bir söz söyleyemiyorum."

Sözleri karşısında âdeta derin bir kuyuya dalıp çıktım. Bu derin düşüncesi beni gafil avlamıştı. Bunu asla düşünemezdim.

Gözündeki hüzne daha fazla dayanamadım. Yanaklarını avuçlayıp dudağına minik bir öpücük bıraktığımda, "Peki..." dedim muzır bir bakışla. "Başka adamlardan kıskanır mısın?" Gözleri önce kardı, sonra içinde yıldırım gibi pırıltılar düştü. Gözü sonlanan gün gibi kısılırken, "Başka adamlar?" diye sordu. Kuruyan dudaklarımı hemencecik birbirine basarken, "Yani misalen... Kuzenlerimiz falan," dedim. Böyle sinirleneceğini düşünmemiştim.

"Ben seni saçına değen güneşten kıskanıyorum, sen ne diyorsun kadın? Başka adamlar da ne demek?" diye sordu. O sorusuyla dudaklarımı ısırdım. Sanırım bir erkeğe söylenmemesi gereken bir sözdü. Derin bir nefes alıp dudağına küçük bir öpücük kondurduğumda, "Özür dilerim," dedim. O öpüşümle gözlerini kapatıp derin bir nefes içine nefesimden çekti. Sakin kalmak için çabaladığını anlamıştım. Yine küçük öpücükler kondurup, "Berzan, kızma bana, özür dilerim işte," dedim uysal bir şekilde. Bu sözlerimle iç çekip, "Dileme..." diye mırıldandı. Mırıldanışın ardından dudaklarıma kondurduğu küçük öpücüklerle gözlerimi

kapadığımda, "Peki, sen kıskanıyor musun?" dedi alt dudağıma küçük bir öpücük bırakırken, "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sordu. O an durdum. Düşündüm uzunca. Sonra buruk bir tebessüm kondurdum.

"Ben seni hem nefes alandan hem de almayan insanlardan kıskanıyorum," dedim. Sanırım ben de hiçbir zaman kıskançlığımı belli edememiştim. Onu ölü bir kadınla paylaştığımda dahi. İçimi keder şişirirken bu şişkinliği dudağıma uzun bir öpücük kondurup dudaklarımın arasına, "Seni seviyorum asi, bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Anlaşılan iç çekişim ve yüzüme düşen gölgeden kötü hissettiğimi düşünmüştü.

"Biliyorum..." dedim yüzünü avuçlayıp okşadığımda. Beni sevdiğini bilmeseydim, şu an kolları arasında olmazdım asla.

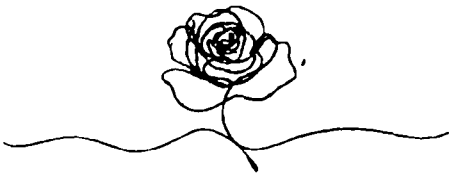
"Hep bil..."

Mırıldanır gibi bir sesle dudaklarımın üstünde konuşup küçük öpücüklerle boynuma doğru indiğinde gözlerim kapandı. Tam şah damarımın üzerine uzun bir öpücük kondurduğunda kalbim deli gibi çarpmaya başlamış, karnımda uyuyan kelebekler uyanmış ve kanatlarını çırpmaya başlamıştı.

"Bilirim..."

Sessiz mırıltılarım kaybolmuştu boynuma kondurduğu öpücük yüzünden inlemem ile. Usul usul boynumdan göğsüme doğru inerken nefesim kesiliyor, kalbim göğsümü delecekmiş gibi şiddetli atıyordu. Elleri bedenimde ağırca gezerken dilimde ismi dolanıyor, dudaklarımdan sürekli ismini fısıldıyordum. Tam kendimizi kaptıracağımız an kulağımda kalp ve nefes seslerimizden başka bir ses yankılandı. İlk başta çalan telefonu umursamadı. Boynumda dudaklarımda dudaklarıyla yollar çizdi fakat ısrarla çalması benim onu uzaklaştırmamla bir küfür savurarak telefonu eline almıştı. "Söyle anne, bu saatte niye aradın?" diye sinirle soluması ile dudaklarımı kemirdim. Dijle annemin, "İki gün sonra düğün var, yarın konakta kalın öyle gideriz düğüne," sözleriyle Berzan sinirle bir nefes verdi. Ardından ise burun direğini sıkıp, "Bakarız anne, hadi kapat, haber ederiz sana," diyerek kapatması ile dudaklarımı birbirine bastım. Ne

yapacağımı bilememiştim. Bakışlarımı kaçırırken Berzan'ın üstümden kalkıp, "Olmayacak anda ararlar zaten," demesi ile dudağımı ısırıp, "Ne diyor?" dedim. Ağzında bir laf savurup, "Arar öğrenirsin. Düğüne gidilecekmiş. Sinirden dinlemedim," dedi. Şekeri elinden alınmış çocuk gibi yüzü asılmış hâline gülesim gelse de kendimi tutup, "Peki," dedim. Homurdana homurdana sarılışı ile, "İyi geceler," deyip gözümü kapadım.

"Alışveriş bittiyse artık yemek yiyebiliriz."

Berzan'ın sözleri ile kocaman gülümseyip başımı salladım. Yarın olacak düğün için ikimiz birlikte alışverişe gelmiştik. Alışveriş boyunca dudaklarımdan gülümseme eksik olmamıştı. Yaşadığım bu ilk deneyimim paha biçilmezdi. Birbirine kenetlenmiş ellerimiz ile yürürken dudaklarımızdan bir saniye olsun gülüşlerimiz eksik olmamıştı. Berzan'ın sevgisiyle bulandığım günden bugüne birçok duyguyu birden yaşamıştım ve bugün de o günlerden biriydi. Daha önce tatmış olmadığım duyguları tatmış, yaşamış olmadığım anları yaşamıştım.

Ona seçtiğim kıyafetleri giydiğinde aşkla bakıp gülümsemeyi yeni öğrenmiştim. Seçtiğim takımı elbiseyi ve gömleği giydiğinde her saniye gülüşüm büyüyordu ve onun da beğenmesiyle dünyadaki tek mutlu insan oluveriyordum. Onun benim için beğendiklerini de keyifle giyiniyor, etrafımda dönüp nasıl oldu diye sormuştum sürekli. O da bana bakıp gülümseyerek her seferinde, "Nefes kesecek kadar güzel," demişti. En son düğün için aldığım kırmızı, bedenimi sarmalayan dekolteleri ile zarafeti ve seksiliği bir arada taşıyan elbiseyi giydiğimde yutkunmuştu.

"Bu, çok güzel ama giyinmen konusunda kararsız kaldım."

Bu sözleri söylediğinde, umursamazca durup ellerimi belimden aşağı indirerek, "Neden kararsız kaldın?" diye sordum vereceği cevapları bilmeme rağmen.

"Soruyor musun bunu asi?" demiş ve yanıma doğru adımlamıştı. Yanıma geldiğinde elini belime atıp yavaşça kendine çekmişti. Başını usulca kulağıma eğip, "O kadar güzelsin ki bir de böyle şeyler giyip o asi kıvırcıklarını serbest bıraktığında tüm insanların nefesini keseceksin," demişti. Sözleri beni mest etmişti. Dudaklarını boynuma sürtüp usul usul öpücükler kondurarak omuzuma doğru ilerlemişti. Küçük öpücükleri kondururken gözlerim kapanmış nefesim kesilmişti.

"Ben..." demiştim titreyen sesimle, "Ben, sadece senin nefesini kesmek istiyorum," diye mırıldandım. O sözlerim ile gülümseyip geri çekildiğinde yüzümü avuçlayıp gözlerimin içine bakarak, "Sen benim nefesimi her bakışında kesiyorsun zaten güzelim," demişti. Sözlerindeki güzellik ve bakışlarındaki derinliğin içinde boğuluvermiştim o an.

Oradan çıkıp ayakkabı çanta aksesuarlar için birkaç mağaza daha gezmiştik. Ellerimizdeki poşetler ile yürürken tatlı bir yorgunlukla, "Kurt gibi açıktım. Artık bir yere geçip bir şeyler yiyelim," dedim.

"O zaman ilk önceliğim karımı doyurmak. Ne yemek istersin kıvırcık?" O sözleri ile gülümseyip uzanıp yanağını öperken, "Hım uzun zamandır hamburger yemiyorum. Hamburgere ne dersin?" diye sordum.

"Senin canın çektiyse bana evet demekten başka bir söz düşmez." Yanağımı okşaması ile gülümsedim. Yanağımı okşayan elini avuçlayıp dudaklarıma götürüp avuç içini öperken, "O zaman sen onu halledene dek ben bir lavaboya gidip geleyim," dediğimde başını salladı. Ayaklanıp sevinçle giderken içimden Allah'a binlerce şükrediyordum. Belki mutluluğu çok geç yakalamıştım fakat şu an bunun bir önemi yoktu. Lavaboda işimi bitirip Berzan'ın yanına geri döndüğümde dudaklarımdaki o gülüş kaybolmuştu. İçimde, kalbimde büyük bir titreme olurken parmak uçlarımdan başlayıp saç diplerime kadar ilerleyen siniri hissetmiştim. Ağırlaşan adımlarımı hızlandırıp yanlarına gittiğimde, "Ne oluyor diye sordum?" Berzan'a ve onun yanında oturup sırıta sırıta konuşan kadına.

"Rozalin..."

"Ah yoksa kardeşiniz mi?"

Berzan'ın sözünü kesip konuşan kıza gözlerimi sabitledim. Sıktığım dişlerimi gevşetip dilimle kurumuş dudaklarımı ıslatırken, "Yok, bilemedin," dedim. Kız bu sözlerimle kaşlarım havaya kaldırdığında oturduğu sandalyeyi kavrayıp sarstığımda, "Yanına oturduğun adamın karısıyım! Şimdi kalk oradan," dedim. Bu sözlerimle kız şoka uğramış bir şekilde ayaklanırken binlerce kez özür dilemesine rağmen umursamamıştım ta ki kulaklarım son sözlerini işitene kadar.

"Parmağında yüzük yoktu. Sizin de olmayınca kardeşisiniz sanmıştım."

Mıh gibi sözler zihnime çakılırken elim ayağım titremişti. Duyduğum sözler içimdeki bir yarayı deşmişti. Nasıl sandalyeye çöktüğümü bilmiyorum. Dolu gözlerim boş parmaklarıma indiğinde kederle iç çektim. Yüzüğümü Urfa'ya kaçtığımda bozdurmuştum ve bir daha yüzük takarsam sevdiğim adamın yüzüğünü takacağıma yemin etmiştim.

"Rozalin..."

Kulaklarımı dolduran o sesi ile bakışlarımı Berzan'a çevirdim.

"Yüzüğümüz yok..."

Küçük bir çocuğun kırgın çıkan sesinden farksızdı fısıltım. O bu hâlime iç çekip uzanıp yüzümü avuçladı boşta kalan eliyle. Ardından ise dolu gözlerime eğilip öperken, "Doldurma gözlerini. Yüzük alırız," dedi teselli eden bir ses tonuyla. O sözü ile iç çekerken, "Bana aldığın yüzüğü kabul etmemiştim," dedim bu sefer. O çiftlikte çıkardığı yüzükle yeni sayfalar açmak istediğinde ben o sayfaların hepsini yırtıp atmıştım. O gün ona yaşattığım acıyı hatırladıkça sol tarafımı biri hançerliyor gibi hissettim.

"Bunları düşünme, sorun yüzükse yine alırım sana."

"Elbette yüzük. Kadın senin evli olmadığını düşündü."

Benim içim sızlarken onun dudağının kıvrıldığını görünce kaşlarımı çattım.

"Neye gülüyorsun sen?"

Geri çekilerek sorduğum soru ile başım iki yana sallayarak, "Bir şeye gülmüyorum," demesi ve gülüşünü gizlemek için dudaklarını ısırışı ile içindeki hüzün kendini öfkeye yine teslim etmişti.

"Gülüyorsun işte, hoşuna mı gitti bekâr sanılmak?"

"Hoşuma gitti ama bekâr olmak değil, senin kıskançlığını görmek hoşuma gitti."

O söylediği söz mum ışığını söndürmek için kullanılan bir nefes gibiydi. Öfkeme üflediğinde anında sönüp gitmişti öfkem.

"Dikkat et kıskançlığım ile seni boğmayayım."

"İstediğin kadar boğ beni. Hadi şimdi gülümse."

Şefkatle gülümseyerek saçlarımı okşamış ve ağzıma bir patates kızartmasını uzatmıştı. Uzattığını somurtarak yesem de o hissettiğim sevgisi gözlerindeki ışıltı ile her şey uçup gidiyordu ve bir ben bir de onun için çarpan kalbim kalıyordu geriye. Yemeğimizi yiyip konağa döndüğümüzde herkes çay içiyordu. Birkaç saat oturmuş, dedikodu yapmış, kızlarla ne giyeceğimizi konuşmuştuk.

"Artık bu kadar dedikodu yeter, yarın işe gideceğim ben, yatayım."

"Ee tabii memur hanım, siz gidin işe, biz de yarın için hazırlanalım."

Berfin yengemin sözü ile gülümseyerek saçlarımı savurup, "Siz de memur olsaydınız," diyerek kırıta kırıta yürümeye başladığımda popomda hissettiğim terlikle bir inilti koptu dudaklarımdan.

"Biz Harmanlı konağının memuruyuz!"

"Tahta kaşık fantezin bitti, şimdi terlik fantezin mi başladı?"

"Bak hâlâ konuşuyor."

Eline aldığı diğer terliği fırlatacağı an koşarak ayrıldım oradan. Kalçamdaki sızlama ile yüzümü buruşturarak aynanın karşısına geçip üzerimdeki elbiseyi sıyırdım. İç çamaşırlarımla aynadaki yansımama baktığımda gördüğüm kızarık ile, "Elinin ayarı yok bu kadının," söylendim. Çekmeceden birini açıp içine baktım bir umut bir

krem bulurum diye ama nafileydi. İç çekip çekmeceyi kapattığım sırada kapımın açılması ile o tarafa döndüm panikle. Bu paniklemiş hâlim Berzan'ı gördüğümde yerini utanca bırakırken ne yapacağımı şaşırdım. Ellerimle bedenimi kapatırken onun ela gözleri yüzümden bedenime doğru kaymıştı gökten kayan bir yıldız gibi. Bakışları göğüslerimden kalçama indiğinde kaşlarını çatarak yanıma geldi.

"O iz de ne?"

Bakışlarındaki arzu yok olmuş, onun yerine endişe tohumları ekilmişti elalarındaki topraklara.

"Berfin yengem terlik attı."

"Çok acıyor mu?"

Sözlerime karşı şefkatle konuşup bir dizinin üzerine çöktü ve usulca canımı yakmaktan korkarcasına kızaran yeri okşadı. Parmakları tenime değdiği an gözlerim kapanmış, beynim uyuşmuştu. Hiç şüphesiz parmakları sihirliydi ve dokunduğu yer hissizleşiyordu.

"Çok değil."

Dudaklarımdan dökülen harfler dalgalanıp bir fısıltıya dönüşmüştü. Allak bullak olan zihnim dokunuşuna alışamazken hissettiğim o yumuşaklık ile nefesim kesildi. Sıcacık dudaklarını kızaran etime bastırıp doğrulduğunda, "Yatağa geç, ben geliyorum," dedim şefkat kokan bir sesle. O tüm bedenimi yakan, zihnimi benden alıp ve ruhumu göklere çıkaran öpücüğün etkisinden çıkamamış, dilimden tek söz dökülmezken sadece başımı sallamıştım. Berzan'ın acıyan yaramı öpmesi bana bambaşka şeyler yaşatmıştı. Birkaç gün önce benim acım olan adam şimdi acılarıma merhem olan adamdı. Düşüncelerimle derin bir iç çekip geceliklerimi giyinerek yatağa geçtim heyecanla. Heyecanlı ve meraklıydım çünkü Berzan'ın ne için gittiğini bilmiyordum. Kendi zihnimde kurduğum onca senaryoya bir son verişim Berzan'ın elindeki merhemle gelişiydi. Usulca yanıma gelip beni kendine çekmiş, pijamamı hafifçe indirdiğinde utansam da ses etmemiştim. Eline aldığı kremi usulca kızaran yere sürerken mırıldandı.

"Acımıyor değil mi güzelim?"

"Biraz," dedim yalan atarak oysa artık acısı yoktu ama onun o hâllerini biraz daha yaşamak istedim. O sözlerimle kederle göğsünü şişiren bir nefes içine çekerken, "Neden Berfin ile uğraşıyorsun?" diye sordu. O sorusu ile omuz silktiğimde, "Acıyor, biraz yavaş sür," dedim konuyu değiştirip yalan atarak. O ise bu yalanıma inanıp, "Özür dilerim güzelim," deyip usulca nefesini üflediğinde belim yay gibi gerilmişti. O nefesi bir yel olmuştu ve tüm bedenime yayılmıştı sanki. Dudaklarımı ısırırken o bu hâlimi anlamış olacak ki gözlerini gözlerime çıkardı. Ela gözlerindeki halkaları kısılırken utançla, "Huylandım..." dedim. O ise bu hâlime tebessüm edip uzanıp dudağımı öptüğünde, "Öyle mi?" dedi. O öpüşüyle gözlerimi kapattığımda usulca ellerimi boynuna götürdüm. Küçük basit bir öpücüğü ile kendimi kaybetmeye hazır gibiydim. O dokunduğu yerler yanıyorken usulca kendime çekip, "Öyle," dedim. Tabii bu fısıltım onun dudakları arasında kaybolmuştu. Hafifçe üzerime çıkıp beni altına alırken küçük küçük öpücükler kondurdu dudaklarıma. O küçük öpücükler ile gözlerimi kapatıp onun sıcak dudaklarının dudaklarıma bıraktığı aşkı içmeye başladım. Dudaklarından dökülen öpücüklerine parmaklarının tenime olan dokunuşları da eklendiğinde zihnim bulanıklaşmıştı. Kendimi kaybetmiştim onun sıcak dokunuşları ve öpüşleriyle. Ellerim usulca ensesine gidip oradaki saçlarını okşarken kendime çekip, "Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Bu sözümü duyduğu an hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. Gözlerindeki elalarındaki yeşillerde mutluluk filizleri boy vermeye başlamıştı. Dudağında açan mutluluk bir çiçek gibiyken usulca burnunu burnuma sürterek beni gök kubbeye yükselten o sözleri söyledi.

"Sen benim dünyamda nefesim gibisin. Sen olmadan nefes alamayacak kadar seni çok seviyorum asi."

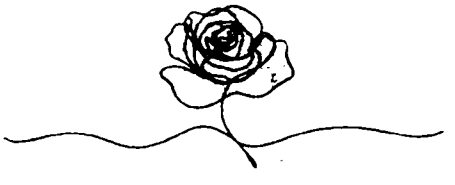
Sözler kalbe işler derler ya yanlış sözler ruhlara dek işler. Söylediği her harf ruhuma dek işlemiş ve göz pınarlarıma mutluluk damlalarını doldurmuştu. Uzunca gözlerine dolu dolu olan gözlerle bakıp dudaklarına uzanırken, "Hep böyle sev beni ve sevmekten bir an olsun vazgeçme," dedim titreyen sesimle. Sesim titriyordu çünkü korkuyordum yaşadığım bu mutluluğun son bulmasından. Korku-

Ninova

yordum çünkü yaşamadığım hayalini dahi kuramadığım duyguları kalbime yara olan adamda yaşıyordum ve bir rüya olmasından koruyordum. Bazen ise kendime kızıyordum bu kadar geç kalışımızın benim ona inanmayışım ve hırsımla ilerlediğim intikam yolunda tüm her şeyi yok sayışlarım için.

"Seni sevmekten vazgeçemem, ben bu yüzden doldurma o baktığımda kendimi kaybettiğim gözlerini."

Söylediği sözler ile kocaman gülümseyip dudaklarından öperken, "Tamam," dedim ve sıkıca sarılarak gözlerimi kapattım. Yaptığım hareket ile gülümseyişini kulaklarım işittiğinde üzerimden kalkıp yanıma kaymış, bedenimi kendine çektiğinde başımı göğsüne yaslayıp benim için atan kalbinin sesini dinleyerek kendimi uykunun en güzel hâline bıraktım.

Sabah güneşi yüzüme vurduğunda huzursuz olduğum için suratımı astım. Gözlerimi açmamı emreden zihnime kulak vermedim vermem gerektiğini bilmeme rağmen. Zira gözlerimi açacak takatim dahi yoktu ki o güneşin rahatsız eden ışığının birden kaybolması ve yüzüme inen gölgeyi hissettiğimde kaşlarımı çatıp takati olmayan gözlerimi yavaşça açtım. Birbirine giren kirpiklerim usulca ayrıldığında ilk gördüğüm şey Berzan Harmanlı'nın havada olan eliydi. O yüzüme tuttuğu eliyle güneşi benden uzaklaştırdığını gördüğümde burnumun direği sızlamış ve gözlerim dolmuştu. Neden mi? Nedeni basitti, daha düne kadar sevgisine inanmadığım adamın beni güneş ılığından koruyacak dek sevmesi içimi yakıyordu. Ben bu sevgiyi yıllarca beklemiştim ve şimdi bu sevgiyi iliklerime kadar yaşamak beni duygu seline atıyordu.

"Gözlerinin dolması güneşin seni uykudan uyandırmasından mı?"

Şefkatli sesi kulaklarımı doldurduğunda burukça gülümseyip başımı iki yana salladım. Hâlâ havada asılı olan elini tutup dudaklarıma götürdüm. O sımsıcak tuttuğumda içimi ısıtan elinin avuç

içine dudaklarımı basarken, "Sevgin gözlerimi dolduruyor," dedim açıkça. O bu sözüme göğsünü şişiren bir nefes içine çekip uzanıp gözlerimden öptüğünde, "Sana seni ağlatmayacağım diye söz verdim ama seni severken böyle gözlerin dolarsa güzelim, ben nasıl seni korkmadan seveceğim?" dedi. O sözleri ile yüreğimi titretirken, "Sevinç gözyaşları sayılmaz," dedim arsız bir gülüşle. O ise bu hâlime gülüp yanağımı ısırdığında, "Olsun, sevinçten dahi gözlerine yaş dolmasın. Tamam mı?" dedi kıyamayarak.

O sözleri ile sıkıca sarılıp kokusunu içime çekerken o ferah kokusunu içime işleyip huzura yelken açmamı sağlamasına izin verdiğimde, "Tamam," dedim. Oysa bu söze uymayacağımı biliyordum çünkü içimde sevgisine hasret kalan Rozalin'in en ufak sevgide dahi yelkenleri suya indireceğini biliyordum.

"Yalancı kıvırcık," dedi beni bildiği için.

"Madem sözümü tutamayacağımı biliyorsun, niye cevap bekliyorsun?" deyip güldüğümde geri çekildi. Dudağında bir tebessüm, elalarında bir mutluluk ile bakarken gözlerime, "Duymak istedim sadece," dedi.

"Duydun o zaman," deyip yanağından öperken, "Ne zaman uyandın?" diye devam ettim sözlerime.

"Bir yarım saat oldu."

Sözlerini dudaklarımda sonlandırdığında gözlerimi kapadım. Usulca kondurduğu öpücüğüne karşılık kollarımı boynuna doladığımda ben de minik bir öpücük kondurdum.

"Neden uyandırmadın beni?" diye mırıldanıp küçük küçük öpücükler kondururken dudaklarına, dudaklarıma fısıldadı.

"Seni izlemek istedim."

Dudaklarından dudaklarıma dökülen harfler sıcacıktı. O sıcak harfler dudaklarımdan kalbime doğru yol alırken içimi ısıtıyor, zihnimi bulanıklaştırıyordu.

"İzleyebildin mi peki?"

Dudaklarına doğru arsızca mırıldanışıma gülümseyip, "Çok değil," dedi. Ardından ise beni biraz daha kendine çekip usulca olan

öpüşlerini hızlandırdı. Dudaklarımı bir öpüyor, emiyor, arada kondurduğu ısırıklar ve hissettiğim diliyle bir pelte kıvamına geliyordum. Dudaklarımdan sadece ismi dökülürken kapının çalınıp, "Rozalin? Keçamin, haydi kalkın, sofra hazırdır," diyen annemin sesini hissettiğimde nefesim kesildi. Berzan'ı nasıl kendimden uzaklaştırdım, nasıl utançla ayağa kalktım bilmiyordum. "İnşallah annem duymamıştır," diye yataktan kalkıp kapıya ilerledim. Kapıyı açmadan önce kendimi düzeltip derin bir nefes alıp açtığımda gülümsedim.

"Günaydın anne. Geliyoruz birazdan," dediğimde o hâlime bakıp, "Günaydın kızım. Sen iyi misin? Ateşin mi var, yüzün kızarmış," deyip elini yüzüme uzatması ile refleks olarak bir adım geri çekilip, "Yok anne, güneş yüzüme vurdu. Ondandır. Neyse biz hazırlanıp geliyoruz," deyip bir şey söylemesine izin vermeden kapattığımda kapıyı derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp elimle yüzümü avuçlarken utançtan da yanıyordum. Ben utanç çukurunda yanıp içten çığlıklarımı atarken kulaklarımda Berzan'ın kahkahası dolduğunda kaşlarımı çattım.

"Gülme."

Somurtarak söylediğim kelimeler ile büyüdü gülüşü. Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde belimden kavrayıp kendine çektiğinde yanaklarımı ısırdığında mırıldandım, "Yaa," diye bir çocuk gibi.

"Seni öyle utanarak görmek bir lütuf, elbette güleceğim," deyip yine dudaklarıma eğildiğinde, "Hayır öpme," dedim somurtup geri çekildiğimde. O ise bu sözlerime gülüp, "Evimize gittiğimizde bol bol öpeceğim o zaman," deyip avuç içime sımsıcak dudaklarını bastığında bir ateş bedenimi sardı. O ateş ruhumu ısıtırken dudaklarımı dişleyip yüzümde saklayamadığım mutlulukla banyoya gittin. Rutin işlerimi halledip kıyafetlerimi giyinip aşağı indiğimde baktım sofradaki insanlara. Hepsinin yüzünde bir huzur, dudaklarında ise mutluluktan oluşan bir gülüş vardı. Gördüğüm manzara bana uzun süre yabancı gelmişti. Bu sofrada bundan birkaç hafta önce hüzün yeniliyor, zehir kusuluyordu. Ama şimdi bu avluda, her köşesi ahlarla dolup taşan kin ve nefretin o kirli suyuyla büyüyen zehirli sarmaşıklar yok olmuş, yerini çiçek bahçeleri dolmuş gibiydi.

"Kızım hadi gel, işe geç kalacaksın."

Annemin sözleri ile zihnimin bulanık yerlerinde yeşeren düşüncelerimden sıyrıldım. Sofraya geçip kahvaltımı ederken Bülent'in, "Ben seni alırım işten," sözü ile, "Olur zaten, kıyafetlerim burada," dedim. Kahvaltımızı yaptığımızda çocukların sesi ve o kalabalığa alışamamıştım. Oysa yıllarca bu kalabalığın içindeydim ve fark ediyorum ki ben yalnızlığımı çok yaşayıp benimsemişim. Eskiden bu kalabalık bana yok gibi geliyorken şimdi sanki o yalnızlığımdan uyanıp gerçek dünyaya adım atmış gibiydim. Yıllardır alışık olduğum sesleri şimdi işitiyor gibiydim. O an anladım ki insana en büyük kötülüğü yine kendisi yapıyordu. Ben yalnızlığımı bu kadar benimsemeyip kendimi ona teslim etmeseydim önceden bazı şeyleri daha iyi kavrasaydım belki bu kadar geç kalmayacaktım. Ya da her şey kısmetti... Bu düşünceler, kendimle olan mahkememle birlikte kahvaltım etmiş, işe geçmiştim. İş yerinin temposu ve yoğunluğu ile düşüncelerim tamamen yok olmuştu. Bir gözüm sürekli telefonun saatindeyken bizimkilerin, "Hadi ne zaman bitiyor, ne zaman gelip hazırlanacaksın?" sözleri ile geriliyordum. Sonunda işten çıktığımda kapıda Bülent'i görünce gülümsedim.

"Bülent ağam, kızlar sizden gözlerinizi alamayacak."

"Senin ateşin mi var?"

Sözlerime karşı ciddiyetle yanıma gelip elini alnıma atması ile şaşırırken, "Hayır yok, bunu da nereden çıkardın," dedim. O ise gözlerime yine ciddiyetini koruyarak bakıp, "Ateşin gerçekten yok. O zaman başına bir şey düştü, sen beni övmezdin," dedi.

Duyduğum bu sözleri ile sinir parmak uçlarımdan başlayıp saç diplerime kadar ilerlerken eline vurdum.

"Seni öven bende kabahat, geri zekâlı."

Bu sözlerime kahkaha atıp ger çekilirken, "Hadi bin bin. Seni bekliyorlar, daha o çirkin suratım güzelleştireceksin," demesi ile öfkeden kudurmuştum.

"Sen kendi suratına bak. Bende akılsızlık, senin gibi birinin beni almasına niye izin verdim ki!"

"Çok konuşma hadi."

O son sözü ile dik dik bakarken, "Evde kalmış," dedim başka diyecek bir şey bulamamıştım ve bu sözüme sinirleneceğini bildiğim için keyifle söylemiş ve istediğimi almıştım. O kızaran yüzü ile içimdeki öfke ateşi sönmüş içim soğumuştu. Bu sefer dudaklarında gülümseme olan kişi bendim. Savaşı kazanmış askerin gülümseyişi yüzümde asılıyken bakışlarımı dışarıya çevirdim. Akan yolu izlerken ne ara konağın önüne geldiğimizi anlamamıştım. Arabadan acelece inmiş, kapı açıldığı an kendimi odamıza atmıştım. Direkt hızla bir duşa girip çıktığımda saçlarımı kuruturken Dilan'ın gelmesine gülümsedim.

"Ben de seni çağıracaktım, saçlarımı yapar mısın?"

"Tabii yaparım."

Dilan'ın söylediği söz ile gülümseyip saçlarımı kurutmaya devam ettim. Saçlarımı kuruttuktan sonra içeri giren Berfin yengem ile kaşlarım havalanmıştı, "Çoktan giyinmişsin," dediğimde sıkkınlıkla bir nefes verip, "Üç çocuğu olunca insanın erken hazırlanması gerekiyor," dedi. Sözlerindeki haklılık payı ile bir şey diyemedim. Dilan'ın saçlarımı yapmasının ardından hızlıca makyajımı yapmıştım. Gözlerime buğulu bir makyaj dudaklarıma da dudağımın renginde olan mat bir ruj sürdüğümde geri çekilerek aynaya bakındım.

"Kırmızı sürerdin sen genellikle?"

"Elbisem kırmızı, kırmızı ruj olmaz," deyip göz kırptım Dilan'a. Elime kırmızı elbisemi aldığımda, "Arkasındaki fermuarı çekmeme yardım eder misin?" diye sordum. Başını sallaması ile giyinip arkamı döndüm. Dilan fermuarı çektiğinde bedenimi bir yılan gibi sarmalayan ve hatlarımı belli eden elbiseye bakındım. Gözlerindeki o keskin bakışlar elbisemin dekolteleri bir bütün olmuş gibiydi. Hem seksi hem de güçlü hissettiren bir duruşu vardı. Ben kendime bakarken Dilan'ın dudaklarını ısırıp, "Çok güzel oldun," demesi ile ona doğru döndüm.

"Ben her zaman güzelim."

"Doğru, sen güzelsin her zaman da Berzan seni böyle düğüne götürür mü?" demesi ile gülümseyip, "Berzan bir şey demez," de-

dim. Başta demişti ama ben onu ikna etmiştim. Odaya her gelen ve beni gören kişi kaşlarını çatıp, "Bu ne? Böyle çıkarsan dünya laf yer. sin Yade'den. Bir yeri açık değil ki. Hem dekoltesi var hem yırtmacı," diye söylenmelerine gülüp omuz silktim. O sıra kapının çalınması ve Berzan'ın, "İçeri giriyorum, müsait mi?" diye sorması ile gülümseyerek, "Evet," dedim. Berzan kapıyı açtığında bakışları ilk odanın içindeki kadınlarda buluşmuş, ardından ise bana takılı kalmıştı. O bakışlarındaki beğeniyi gördükçe içimdeki çiçekler yeşeriyordu. Dilan'ın kızları alıp gitmesi ile Berzan kapıyı kapatıp yavaş adımlarla bana ilerledikçe içim gıdıklanıyordu. Tam önümde durduğunda usulca ellini havaya kaldırıp iki parmağının tersi ile yanağımı okşamaya başladığında usulca gözlerimi kapattım.

"Çok güzel olmuşsun."

Beğeni dolu sözcükleri kulaklarımı doldurduğunda dokunuşları ile ağırlaşan gözlerimi yavaşça araladım. Bakışlarım onun ebrularında tutuklu kalırken o ebruların içindeki hayranlığı görüyordum. O hayranlığın içinde bir bebek gibi doğan arzuyu hissediyordum. Parmakları usulca dudaklarıma kaydığında çenemi avuçlamış, başparmağı ile ağırca dudaklarıma götürüp dudaklarımı araladığında nefesim kesildi. Usulca bir kuş tüyü gibi eğilerek bir öpücük kondurduğunda, "Asiliğin bu kadar göz önünde ışıldarken nasıl bu kapıdan çıkmana izin verebilirim?" diye sordu inler gibi bir sesle.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım aptala dönmüş bir şekilde. Aslında bilmediğim şey sözcüklerini anlamamamdı. Zira o kondurduğu küçük öpücük o burnuma sinen içimi yakan kokusu ile her şey bulanıklaşmış anlamlarım yitirmişti.

"Ben de bilmiyorum... Seni bu kapıdan çıkarasım yok..."

Fısıldadığı sözler kalbimi deli gibi çarptırırken geri çekildim usulca çünkü biraz daha kalsam onun büyüsüne kapılıp kendimi kaybedecektim.

"Çıkmamız gerekiyor ama," dedim nazlı bir eda ile. Bu hâlime gülümseyip başını iki yana sallarken elimden tuttu.

"Çıkmadan önce eksik bir şeyler var, onu tamamlayalım istersen," dediğinde kaşlarımı çattım. Eksik olan şey neydi, çözememiş-

tim. Usulca beni yatağa yönlendirip oturturken beni beynim eksik olan şeyin ne olduğu hakkında tahminler yürütmeye başlamıştı. Ben düşüncelerimle cebelleşirken yanıma yerleşip usulca eğilerek gözlerimden tek tek öptü. Yaptıkları ile daha da şaşırıp şaşkın bir endişe ile bakarken dudaklarını aralayıp içimi ferahlatan o gizli bir yerde korkuyla kötü bir şey olacak diye fısıldayan karanlığı susturdu.

"Gözlerinde endişe ve merak var. Endişe edilecek bir şey yok güzelim."

"Bir şey anlamıyorum Berzan," dedim.

Gülümsedi sadece. Ardından ise ellerimden tuttu. Tuttuğu parmaklarıma uzunca bakıp yavaş bir şekilde eğilerek başparmağımdan başlayıp her parmağımı tek tek öpmüş ve en son yüzük parmağımda durup yeniden bir öpücük kondurduğunda puslu bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Birçok şeye geç kalmış bir çiftiz biz, biliyorsun..." dediği sözlerle usulca başımı sallarken kurumuş dudaklarımdan, "Evet," sözcüğü dökülmüştü.

"Geç kalsak dahi birçok şeye, her şeyi telafi edeceğiz, bunu biliyorsun, değil mi asi?"

Art arda sorduğu sorularla bir şey anlamasam da başımı sallamakla yetindim. O ise sanki bu tepkimi beklemiş gibi dudaklarında bir tebessüm oluşturdu.

"Bizim hayatımızda hiçbir şey bizim istediğimiz gibi gitmemişti ta ki şimdiye kadar. Bu boş parmağına ilk yüzük takışın isteyerek olmamıştı. Sonra sen savaşında ilk yaptığın şey olarak onlardan kurtulmayı seçtin," dediğinde aklıma yüzüklerimi bozdurduğum gün geldi.

"Öyle olması gerekiyordu," dedim usulca. Bu sözlerimle dalgınca başını sallayıp söylediğimi tekrarladı.

"Öyle olması gerekiyordu... Beni reddettiğinde de mi öyle olması gerekiyordu?"

Beklemediğim yerden gelen soru ile nutkum tutuldu. Aklıma çiftlikte bana aldığı yüzük ve yeni sayfa diye o yüzüğü uzattığı an

Ninova

aklıma geldiğinde içim yandı. O günden sonra Berzan'ın çok farklı yönlerini görmüştüm ve ilk defa beni kaybedeceğindeki azabına şahit olmuştum. Onun o yıkık hâli gözlerimin önünden gitmediğinde burnumun direği sızladı tıpkı kalbim gibi. Bakışlarım dudaklarından gözlerine tırmandığında onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. Anlaşılan bir tek o günü ben anımsamamıştım.

"O zaman bana olan sevgine inancım yoktu."

"Peki şimdi? Şimdi benim sana olan sevgime inancın var mı?"

Bakışları zaten sorunun cevabını bildiğini gösterse de yine de duymak istediğini anlamıştım.

"Olmasa şu an yanında olur muyum? Gözlerine ölürcesine bakabilir miydim?"

Söylediğim sözlerle dudaklarında kocaman bir tebessüm oluşurken ben o tebessümde can vermeye hazırdım. Parmağıma yeniden bir öpücük kondurup bir elini cebine atıp kadife kutuyu çıkardığında ne diyeceğini anlamıştım ve bu olayla gözlerim dolarken, o kendini toplamak için boğazını temizleyip kurumuş dudaklarını diliyle ıslatırken gözlerimin içine bakarak tekrar konuştu.

"Şimdi sana tekrar soruyorum Rozalin Harmanlı, benimle bir ömür geçirmeye hazır mısın?"

Sorusu ile gözlerimden bir damla yaş akıp çenemden usulca akarken, "Ben hazır olmasam ne yazar ki? Kalbim çoktan seçimini yapıp hazır ola geçmiş," dediğimde kocaman gülümsedi. Gülümseyişinde cennetler vardı sanki. O ela bakan gözleri şenlik panayırı gibiydi tüm renkler gözlerinde yansıyordu ve ben o renk cümbüşünde kayboluyordum. Parmakları arasına aldığı tektaşı takmış, ardından ise alyansı taktığında uzunca baktı yüzük takılı parmağıma.

"Yine reddedeceksin diye korkmuştum."

Sözlerini söyledikten sonra gözlerini gözlerime çıkarmıştı. Kaşları gözümden akan mutluluk incisini gördüğünde çatılırken usulca eğilip çeneme doğru akan incimi öptü.

"Ağlamanı sevmiyorum. Ağlatmayacağıma söz vermiştim ama seni ağlatmayı istemiyorum, sen ağladığında canım yanıyor."

"Bu mutluluk gözyaşları ama."

"Gözünden bir damla yaş dahi akmasın istiyorum artık," deyip usulca dudaklarını çenemden dudaklarıma götürdüğünde iç çektim. Dudaklarının sıcaklığı ile mayışırken gözlerimi kapatıp o beni usulca öpen dudaklarına kendimi bıraktım.

"Seni seviyorum asi." Dudaklarıma fısıldadığı sözler ile içim yangın yerine dönmüştü. Her an bana olan sevgisini dile döksün isterken fısıldadım ona, "Ben de..." diye. Berzan duyduğu söz ile gülümseyip yatağa yatırdığında, "Sanırım düğüne geç kalacağız," dedi. O sözleriyle gülümserken dudağına usulca bir öpücük kondurup, "Bu bizim ilk karı koca olarak bir davete katılışımız. Bu yüzden geç kalmak yok, kalk üstümden şimdi," dedim. O bu sözlerime gülümseyip açıkta kalan boynuma dudaklarını indirdiğinde, "Böyle mutlu bir anı bir düğün için bozmak mı istiyorsun?" dediğinde dudaklarımı ısırdım. O boynumda gezinen dudakları karar vermemde hiç yardımcı olmazken dudaklarından dökülen sözle yine yerle bir oldum.

"Seni istiyorum Rozalin."

Duyduğum o boğuk sesi ile, "Ben de," diye mırıldanacakken odayı bir ses doldurdu.

"Nerede kaldınız, sizi bekliyoruz?"

Bülent'in o sabırsızca söylenmesine Berzan ağzının içinde bir küfür savurup ayaklanırken, "Geldik!" deyip üstünü düzeltirken, "Henüz tam karı koca olmuş değiliz aslında," deyip muzırca göz kırpması ile utançla dudaklarımı ısırdım.

"Arsız,"diyerek odadan çıktığımda Bülent'in beni görüp kaş çatması bir oldu.

"Bu hâl ne? Git, adamakıllı giyin, herkes sana mı bakacak?"

Bülent'in o sözlerine tam ağzımı açmış konuşacaktım ki Berzan'ın yanıma gelip elini belime koyması ve kendine çekmesi ile açılan dudaklarım kapandı.

"Karımın hâlinde ne varmış? İstediğini giyinebilir rahat rahat, benim yanımda da kimse ona bakamaz."

Ninova

Berzan'ın o gür sesi ve sözlerinin üstüne söz söylenmemesi gerektiğini belirten hâliyle gülümsemiştim. Birlikte aşağı inerken dudağımda zafer dolu bir gülümseme yer etmişti.

Işıldayan gözlerimle Berzan'a bakarken, "Seni seviyorum," diye mırıldandım. O ise bu sözlerime karşı ömürlük bir gülüş sunup saçlarımı öperek, "Biliyorum ve ben de seni seviyorum," dedi. Berzan'ın o güzel sözleri ve bakışları ile bizimkilerin kıyafetim hakkında söylenmelerini umursamamıştım. Herkes bir şey dese dahi Berzan önüme geçip, "Benim karım istediği gibi giyinir, giydiğinde de ben bir problem görmüyorsam kimse görmesin!" deyişi de beni bambaşka bir mutluluğa itiyordu.

Arabaya bindiğimizde ise bana iç çekerek bakıp, "Akşamı iple çekerken böyle güzelliği görecekler diye de içim içimi yiyor," demişti. Arabada sürekli bana olan bakışları ile elimde olmadan gülümsüyordum. Düğün evine vardığımızda arabadan inmeden önce, "Bekle," dedi. O sözü ile şaşırmış bir şekilde arabada otururken onun kapısını kapatıp benim kapıma kadar gelişini izledim. O an ne yapacağını anladığımda kalbim göğüs kafesime sığmamaya başlamıştı. Kapımı açıp elini uzattığında yine gözlerim doldu. Herkes bize pürdikkat bakarken Berzan'ın, "Madem bu bizim ilk karı koca olarak düğünümüz, o zaman herkes görsün bizim her şeye rağmen el ele olduğumuzu," demesi ile sustum. Bir şey diyemedim çünkü ne söylesem az kalırdı hissettiğim şeylere. Derin bir nefes alıp elini tutarak indiğimde Dilan'm, "Harmanlı erkeklerinin en centilmeni," demesi ile gülümsedim. Davulların ritmine kalbime eşlik ederek Berzan ile el ele ilerlerken dudağımda şapşal bir tebessüm yer etmişti. O an herkesin gözünün bizde olduğunu hissettim çünkü biz imkânsız, mutsuz, acı dolu ruhları cehennem ateşinde yanan bir çiftten fazlası değildik onların gözünde. Ama şimdi o cehennem ateşinden eser dahi kalmamıştı.

Biz cehenneminizi cennete çevirmiştik artık. Şimdi ise cennetimizde yanmış bedenlerimizi huzura erdirip yeniden bir Anka kuşu gibi doğmuştuk. Tabii geleceği ön görememiştim bunları düşünürken. Sönmüş bedenlerimizin hiç bitmeyecek bir ateşle yanacağını bilmiyordum. Berzan ile karşılıklı reyhani oynarken sadece

gözlerine aşkla içimde cennetler açtıran sevgiyle bakarken hüznü ve mutsuzluğu hiç düşünmemiştim. Sadece birbirimizin gözlerinde kaybolmayı seçmiştik ikimiz de. Onca kalabalık sanki tek tek dağılmış da biz koskoca avluda tek kalmış gibiydik. Onun etrafında dönerken gözlerime bakıp gülümseyerek dudaklarını oynatıp, "Sana ölürüm," deyişi ile kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Yavaş yavaş ona yaklaşıp sırtımı yasladığımda göğsüne, kulağıma, "Şimdi bunca insanın içinde seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum," diye fısıldadı. O fısıldayışı ile mayışırken usulca başımı ona çevirip gözlerine baktım.

Eğer o kıyamet gibi alkışlar kopmasaydı ikimiz kimseyi umursamadan dudaklarımızı buluşturacaktık tıpkı suyu hasret kalmış gibi. Ama bizim suyumuz dudaklarımızdaymış gibi gelmişti. Alkışların şiddeti ile o tek kaldığımız evrenden yine birlikte tekrar kalabalığın içine düşerken usulca geri çekildim. Berzan elimden tutup ilerletirken, "Eve gidelim," dedi. O sözleriyle gülümseyip başımı sallamış bizimkilere haber verip evin yolunu tutmuştuk. Yol boyu Berzan'ın dudakları dudaklarıma kaçamak öpücükler kondurmuştu.

Eve vardığımız anda daha ayakkabılarımı çıkaramadan bir anda dudaklarım tutsak edilmişti Berzan'ın dudağı tarafından. Elleri anında saçlarıma gitmiş, saniyeler içinde kucağına alıp sırtımı son anda duvara yaslamıştı. Öpüşü öyle derin öyle hoyrattı ki neye uğradığımı şaşırmıştım. Eli sabırsızca bel kıvrımımda sertçe gezerken, adını fısıldamama dahi izin vermiyordu dudakları. Dakikalar sonra ismim dökülmüştü dudaklarından inilti gibi, ardından dudağımı ısırıp çekiştirmesi ile inleyip parmaklarımı omzuna bastırıp başımı geriye attım. "Yaktın beni kadın!" Nefes nefese dökülen aceleci cümlesi ardından boynuma inmişti dudakları. Ilk defa böylesi şeyler yaşamamdan sebep haz mı acı mı heyecan mı anlayamıyordum. Elbisem hangi ara üstümden sıyrıldı, hangi ara yatağımıza geldik, hâlâ hatırlamıyordum.

Berzan bir an olsun ellerini üstümden çekmiyor, en saklı yerlere kadar ilerlerken iniltilerimi duymuyordu, âdeta kendinden geçmişti. Bedenime bıraktığı ısırıklar ile adını fısıldıyor bıraktığı

Ninova

tatlı acı ile ellerim saçlarında gezip âdeta onu frenlemek için ara ara kendimde olmadan çekiştiriyordum. Nefes nefese başını kaldırıp dakikalar sonra gözlerime bakıp yine dudağıma yöneldiğinde, "Ben böyle bir şey hissetmedim hayatımda..." diye fısıldadı. Öpücükler bırakıp gözlerime bakarken doldu dolu gözlerle, "Bir nefeslik ömrüm kalmış olsa onu da şu dudaklar arasında veririm... Ölürüm..." diye fısıldadı. Şu an duyduğum ölüm sözcüğünü bu defa dudaklarım kesti. Anında boynuna kollarımı sarıp dudağına bastım dudaklarımı. Vakit kaybetmeden esir almıştı. Elleri belimde gezerken sütyenimin kopçasını tek hamlede açmış, usulca çıkardığında kalbim duracak sanmıştım. Nefeslerim sıklaşmış, tüm bedenimde bir titreme oluşurken, "Şşş..." dedi omzuma öpücükler bırakıp beni sakinleştirmeye çalışarak. Omzumdan göğsüme bir yol çizip önce kokusunu çekip, sonra dudağı arasında ezerken, "Berzan..." dedim. Bu onu daha derine itiyorken ben bambaşka bir âleme gidiyordum. Göbeğime ilerleyen dudakları beni âdeta ateşlerden serin sulara atan bir his uyandırıyordu. Kıvrandıkça nefesim kesilirken elleri iç çamaşırımı bulmuştu. Göz bebeklerime kadar titredim o an.

O bana bakan gözlerindeki alevler beni yakıyordu ama sanki o biraz uzaklaşsa buz tutmaktan da korkuyordum. Usulca dudağıma kondurduğu öpücüğün ardından fısıldadı, "Seni istiyorum..." diye ve ardından boynuma bir buse kondurduğunda tekrardan mırıldandı.

"Senin olmak, seninle birlikte kaybolmak istiyorum."

Boğuk çıkan sözlerine karşılık dudaklarının arasından bir nefesi çalarken, "Senin olmak istiyorum... Seninle var olmak istiyorum..." dedim. O sözlerimizden sonra zaman bizim için durmuştu. O bende kaybolurken, ben onda var oluyordum. Öyle bir şeydi ki hem can veriyor gibiydim hem de can alıyor gibiydim. Bedenlerimize gecenin mühürleri dökülürken ruhumuza aşkın kırıntıları kazınmıştı. Her dokunuş bir izdi, her öpüş bir yeminidi. Her iniltimiz bizim sevgimizin melodisiydi. Kulağıma fısıldadığı sevgi sözcükleri ise benim ruhumun ilacıydı. Bedenimiz bu sefer acıyla değil, tut-

kuyla yanmıştı. İkimiz o kaybolup var olduğumuz araftan yorgunca düştüğümüzde beni sımsıkı sarmaladı ve kulağıma ömrüm boyunca unutmayacağım o sözü söyledi.

"Bundan önce bu hayatı sürmemiş, senden önce doğmamışım sanki... Her zerrende yeniden doğdum..."

DOĞUM VE ÖLÜM

Mutlulukla gözümü açtığım kaçıncı aydı bilmiyordum. Kollarına sığındığım adamın o cennet kokusunu çekerken gülümsedim. Hayalini dahi kuramadığım anıları yaşamak bana hâlâ imkânsız geliyordu fakat hissettiğim o duygu yoğunluğu ve yaşadıklarımız tüm gerçekliği ile karşımdaydı. Berzan ile gerçekten bir aile oluşumuz ve günbegün artan sevgimiz ile yaşamak bambaşka güzellikteydi. İkimizin bedeninde acı ile yanan ateşler sönmüş gibiydi. Sanki, sanki biz hiç acı çekmemiş gibi mutluyduk. Birbirimize açtığımız yaraları sarmış, izlerini dahi yok etmiştik. Yaşayamadığım, hasret kaldığım her şeyi onunla yaşamak bambaşkaydı ve artık ben mutlu olmaya alışmıştım. Mutluluğu garipseyen benliğim artık mutluluğu biliyordu ve hiç garipsemiyordu. Sanki acı yüreklerimize hiç konmamış gibiydi ve biz acıyı unutup gökyüzünde mutlulukla uçuyorduk. Tabii o uçtuğumuz gökyüzünden yere çakılacağımızı hiç düşünmemiştik...

"Günaydın asim."

Duyduğum boğuk sesi ile gülümseyip dudaklarına bir buse kondurduğumda, "Günaydın Berzan'ım," dedim.

Berzan'ım demem ile kocaman gülümsedi. Ona bu şekilde ses-

Ninova

lenmemi çok seviyordu ve ben sevdiğini bildiğim için sürekli dile döküyordum.

"Berzan'ın kurban olsun sana."

Canından koparcasına söylediği sözler ile çıplak bedenimi çıplak bedenine daha çok çekip sarmaladı. Sıcacık dudakları omzumu bulurken usulca gözlerimi kapadım.

"Şöyle sözler söyleme, sevmiyorum."

"Biliyorum ama sanki ne söylesem az geliyor. Bu sözü söyleyince sanki o azlık az da olsa doluyormuş gibi hissediyorum."

Söylediği sözlerle iç çektim. Doğru söylüyordu. İnsan çok seviyorsa, söylenen her söz içinde yaşayan aşkı tarif edemiyordu. Çünkü hiçbir kelime içimizdeki o büyük sevgiyi dile dökecek kadar yaratıcı değildi.

"Biliyorum..." dedim.

Usulca saçlarımı okşayıp gözlerimin içine bakarken içim eriyordu. Usulca uzanıp dudağını öptüğümde, "Duşa girmem gerek," dedim. O bu sözlerim ile gülümseyip beni iyice kendine çektiğinde dudaklarıma küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı.

"Bence duşa birlikte girebiliriz."

O sözleri ile gülümseyip kollarımı boynuna doladım. Onun eli çoktan bacağıma inmiş, keşfe çıkarken usulca dudaklarına, "Hımm fena bir fikir değil," dedim. Bu sözüm ile dudaklarıma kondurulan küçük öpücükler büyümüş ve bedenim çıplak bedeninin altında yerini çoktan almıştı. İkimiz yine birbirimizde kaybolmuş ve onun şefkatli ellerine bırakmıştım kendimi. En çok sevdiğim şey ise birlikte olduktan sonra tenimi okşaması, omzuma kondurduğu küçük öpücüklerdi. Beni kucağına alıp banyoya götürdüğünde yıkaması ile bambaşka bir güzellikteydi. O saçlarımı köpüklerken burnuma kondurduğu öpücükle benim, "Gözüm yandı Berzan," demem ile attığı kahkahalar öyle güzeldi ki mutluluk içimizde şen şakrak bir insan gibi vücut bulmuş gibiydi. Banyodan sonra asla bana izin vermeyip saçlarımı kendi kurutması ve saçıma her tarayışında saçlarımdan öpmesi ile bambaşka bir boyutta sürükleniyor gibiydim. Bu

sevgiden de öteydi. Sevilmenin ne olduğunu bilmeyen ben, şimdi sevginin en güzelini yaşıyordum. Onun ellerinde bir bebek gibi bakılıp değer bilinmek kadar güzel bir şey yoktu. Kahvaltımızı birlikte hazırlarken onun, "Bugün Çetin ile buluşacağız. Akşam istersen konağa geç," demesi ile gülümsedim.

"Çok iyi olur, aslında Rojda'nın bugün hastanede kontrolü vardı, olmadı ben de giderim."

"Kaç ay oldu? Cinsiyeti mi belli olacak?"

Berzan'ın üst üste sorduğu sorulara kocaman bir tebessüm sundum. Afran ile Rojda'nın bir bebeklerinin olması ailemize mutluluk getirmişti. Uzun süredir bu haberi bekliyorlardı ve şu an sorunsuz bir şekilde ilerlemesi ise bizim için en büyük şükürlerden biriydi.

"Yok, rutin kontrolü," dedim ellerini tutarak.

"Seni bu kadar hevesli görmemiştim diğer yeğenlerinde."

"Bu başka. Afran hep istiyordu ve birkaç düşük olması onu üzüyordu. İkisi adına da çok mutluyum," dedi ellerimi tutup öperken. Ardından bana uzunca bakıp önüme gelen kıvırcık bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Umarım bizim de bir bebeğimiz olur. Sana benzeyen, baktıkça seni gördüğüm..." dediğinde kalbim yine yerinden çıkacak gibi oldu.

"Kim bilir, belki olur," deyip dudaklarını öptüm.

"Bence olmalı artık."

"Bence de artık olmalı," deyip burnumu burnuna sürtüp kıkırdadım. Birlikte çıktığımızda, "Ben kendi arabamla gideyim, Rojda'yı da iş dönüşü konaktan alırım," dedim. Bu sözlerim ile her zamanki gibi alnımdan öpüp yüzümü avuçlayarak, "Dikkat et," dedi. Bu sözü ile gülümseyip dudağına kısa bir öpücük kondurduğumda, "Sen de dikkat et kendine," dedim. Başını sallayıp arabasına doğru ilerlediğinde ben de arabama binip arabayı çalıştırdım. Motorun çalışmasından dolayı gelen sese kalbimin bir anda çarpıntısı eklendi. Sanki kalbimi biri sıktı o an. Derin bir nefes alıp arabasına binmek üzere olan Berzan'ıma baktığımda kalbim bir kuş gibi kanat çırpmaya başladı. O an ne olduğunu anlamadım. İçimdeki bir ses

kuytu köşelerden fırlayıp zihnimde yankı yaptığında o sese uydum. Camımı açıp, "Berzan!" diye seslendim. Seslenişim ile kapıdaki eli durdu. Omzunun üstünden bana bakıp kaşlarını havalandırdığında gülümsedim.

"Seni seviyorum Berzan'ım," dediğimde kocaman bir gülüş dudaklarında doğdu. Elaları uzunca gözlerimde takılı kalırken parıldıyordu mutlulukla. Kalın dudaklarını ayırıp, "Ben de seni seviyorum asi," dedi. O sözleri ile gülüp, "Biliyorum," dedim ve arabayı ilerlettim. Yanından geçerken, "Kendine dikkat et," diye ikinci kez uyarıda bulundum. Oysa bilmiyordum içimde olan ama adını koyamadığım o hissin acıyla doğacağını. İşe gittiğimde bu his büyüdükçe büyümüştü, sanki boğazıma bir şey dizilmişti ne yutabiliyordum bu hissi ne de kusabiliyordum. Kenan abinin, "Daha gencecikti kadın. Doktorlar kırk beş dakika boyunca kalp masajı yaptılar ama hayatta tutamadılar. Geride iki çocuğu kaldı," dediği sözlerle nefesim iyice kesilirken aklıma bir soru takılmıştı ve ben bu soruyu dile döktüm.

"Neden kırk beş dakika?"

Nedenini öğrendiğimde ise içim daha kötü oldu. Belki o kalp kırk altıncı dakikada atacaktı diye düşünmekten kendimi alamadım. İçimdeki boşlukta sallanırken Rojda'nın araması ile iç çektim. "Geliyorum beş dakika sonra," dedim fakat o bu sözüme inanmayıp, "Senin beş dakikan kesin yarım saattir," demesi ile güldüm.

"Tamam yeni çıktım işten, arabaya biniyorum şimdi," dedim. Bu sözümle bir of çekti, sonra bıkkın bir nefes verip, "Aç geleceksen sana bir şeyler hazırlatayım," demesiyle, "Aç değilim, yedim burada, sen direkt kapıya çık aradığımda," dedim ve kapattım. Bir yirmi dakika sonra konağın kapısının önündeydim. Kornaya basıp inmesini beklerken başımı direksiyona yasladım. İçimdeki bu şey büyüdükçe büyüyor, midemi bulandırıyordu. Ne olduğunu çözmeye çabalarken kapımın açılmasıyla beynimdeki soru havuzundan boğulmadan çıkmıştım. Başımı yasladığım direksiyondan kaldırıp Rojda'ya baktığımda dudağımda zorla kondurduğum bir tebessüm ile, "Erken geldim," dedim. Rojda kemerini takarken bakışlarını benden hiç çekmedi. Yay gibi olan kaşlarım çatarken,

Ninova

"Senin neyin var?" diye sordu. Sorusuna sadece omuz silkmeyle yetindim.

"Konuşsana Rozalin yoksa Berzan ile mi kavga ettiniz?"

Duyduğum sözlerle arabayı çalıştırırken, "Hayır, Berzan'la kavga etmedik. Sadece içimde bir sıkıntı var ve sabahtır midem bulanıyor," dedim.

"Hayra yor, hayır olsun."

Bu sözleri ile başımı salladım. Hayra yormayı elbette isterdim ama içimdeki o sıkıntı geçmiyordu. Sanki her an ağlamaya hazır gibi hissediyordum kendimi. Gözlerim doluyor ve burun direğim sızlıyordu. Koyamadım içime ekilen bu hislerin adını.

"Senin rengin de hiç iyi değil. Yediğin bir şey mi dokundu?"

Sözleri ile tam ağzımı açmıştım ki onun elini ağzına götürüp bir nida atıp, "Rozalin yoksa düşündüğüm şey mi?" demesi ile şaşırdım. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı yoldan çekip kısa bir bakış atmış, tekrar yola döndüğümde, "Düşündüğün şey de ne?" diye sordum. O parıldayan bakışlarından hiçbir şey anlamamıştım çünkü.

"Acaba hamile misin?"

Duyduğum o birkaç kelime ile kalbim sıkıştı. Bir his tüm benliğimi kaplarken bir elim benden bağımsızca karnıma gitmişti. Berzan ile benden bir parçanın var olduğunu düşünmek bile mutluluktan kalbimi durdurmuştu. Bakışlarım dalgınlaşırken bu sabahki konuşmalar aklıma geldi. Dudağımda küçük bir tebessüm yer etti. Gözlerimin önünde üçümüzün olduğu aile tablosu canlandığı an bir siyahlık o tabloyu mahvetti. Kara düşüncelerim kirletmişti çoktan üçümüzü çerçeveleyen fotoğrafı. O kara leke hayallerimden uzaklaşmamı sağlarken karnımda olan elimi hızla çektim.

"Sanmıyorum."

Dudaklarımdan ifadesizce dökülen harflerin arkasına şüphe tohumları ekilmiş, yeni kelimeler eklenmişti.

"Yani, bilmiyorum. Her mide bulantısı hamilelik mi?"

"Gerçekten aklın sadece fitne fesata, dedikoduya çalışıyor. Ayrıca ne demek bilmiyorum? Âdet günün geçti mi?"

Sözlerine gülerken son sözü ile düşündüm ama tam gününü bilmediğim için dudak büzüp, "Bilmiyorum," dedim yeniden. Bu sözümle omzuma sertçe vurup, "Aptal mısın Rozalin? İnsan gününü bilmez mi?" demesi ile kaş çatıp, "Onun hesabını mı tutuyorum be!" diye cırladım. Bu sözlerimle kaş çatıp uzunca yüzüme bakarak, "Yoksa hamile kalmak mı istemiyorsun?" demesi ile yoldan gözlerimi alıp ona baktım.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Aksine Berzan ve benim bir bebeğim olsun isterim."

"O zaman korunuyorsunuz ondan bu sanmayıp önemsememen," demesi ile utanmıştım ve sinirlenmiştim. Önemsememek değildi benimkisi. Benim hissim korkuydu.

"Öyle bir şeyde yok Rojda. Off, ne konuştun hamilelik senin çenene mi vurdu? Hamile miyim bilmiyorum yani şu an tuhaf hissettim," dedim. Berzan ile birbirimize olan sevgimize o kadar düşmüştüm ki bebek mevzusu bugüne dek hiç açılmamıştı. Korkuyordum, bu bilinmez emin olunmayan bir şeye inanıp kendimi öyle sanmam ve testi yaptığımda hüsrana uğramaktan korkuyordum. Onun yaşadığı acıları yaşamaktan korkuyordum ve bu yüzden hamile olduğumu düşünmek istemiyordum. Düşündükçe kapılacaktım, kapıldıkça kendimi hayallere atacaktım ve ben ruhumda bir yerin sarsılmasını, yaralarımın oluşmasını istemiyordum.

"O zaman test yaptıralım bugün?"

Rojda'nın ısrarı ile oflayıp, "Boşuna yaptırmayalım," dedim. O ise kaşlarını çatıp bir şeyler düşünmeye başladı. Düşünmeye o kadar dalmıştı ki hastanenin önünde dursam da fark etmemişti. Arabadan inmesi için onu uyardığımda kaşlarını çatıp bana döndü.

"Sen Kurtların düğününde âdet olmuştun, değil mi?"

Arabamın kapısını kapatıp başımı kaldırdığımda, "Evet," dedim. Bu sözümle yüzü aydınlandı. Hızla koluma girip sevinçle gözlerime bakarken, "O düğün neredeyse üç ay önce oldu! Kesin hamilesin! Bekle," deyip elindeki telefonu çıkarıp tarih hesabı yaparken ben şaşkınlıkla onu izliyordum. Bakışlarını telefondan kaldırıp bana baktığında, "Tam tamına elli sekiz gün olmuş Rozalin!" dedi. O gün

sayısı ile şokla kaldım. Gerçekten hamile miydim diye düşünürken yine kendimi bulsam da o karalık kulağıma fısıldıyordu, belki bu sadece mevsim değişikliğinden ya da stresten olan bir şey, diye. Fakat bu sefer o karalığı dinlemedim. Mevsim geçişi değildi. Stresi hiç saymıyordum çünkü mutluluğu en güzel şekilde yaşıyordum. Dudağımda benden bağımsız bir gülüş açarken, "Test yaptıralım. Ama şimdi kimseye söyleme," dedim.

"Asla söylemem. Hamile olsan da Berzan'a ilk sen söyle bu haberi," demesi ile gülümsedim. Rojda'nın işleminden önce benim kan tahlilimi yaptırmıştık. Sonuçlar çıkana kadar Rojda'nın kontrollerini yaptırmış ve yeğenimin kalp atışlarını duyduğumda gözlerimden akan yaşlara engel olamamıştım. Elim karnımda o sesleri dinlerken içimden taşan duygularla ağlamaya başladım. İçimde bir yerde bizden bir parçanın orada can bulduğunu düşünmek nefesimi kesiyordu. Her kesilen nefesim ile Allah'a dua ettim kan testinin olumlu çıkması için. İçimde yeni yeni filizlenen umudun kurumaması için dualarım dökülürken gözyaşlarım o umudu suluyordu.

"Rozalin..."

Rojda'nın bana seslenişi ile yaşlı gözlerimi ona çevirdim. O hâlime bakıp kesik bir nefes alırken yüzü acıyla kasılıyor gibiydi.

"Kendini topla... Olur da bir ihtimal olumsuz çıkarsa üzülme, olur mu? Bak bana, ben kaç kez bu kapıları aşındırdım ama şimdi bebeğim karnımda, her şerde bir hayır olduğunu da unutma."

O teselli eden hâliyle burnumu çekerken, "Artık çok geç. Bunu bana en önce söylemen lazımdı... Şimdi içime ekilen o umut filizini sökmeye çalışma," dedim. Bunun bir filiz olarak kalmasını istemiyordum. O filizin can bulup büyüdüğünü görmek, çiçek açtığını bilmek istiyordum.

Rojda bu hâlime bakarken gözleri doldu. Titreyen eli karnımdaki elime gidip avuçladığında içim gitmişti. Elimi oradan çekmesi ile sanki karnımda bir boşluk hissettim. Diğer boşta kalan elim o boşluğu doldurmak ister gibi anında karnıma gitti. Rojda o elimi de avuçlarının içine aldığında gözlerine yalvarırcasına bakıp, "Yapma..." dedim. Ellerimi tutunca sanki karnımdaki var olup olmadığını

bilmediğim ama orada yer bulmasını istediğim şeyi kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

"Sakin ol," dedi tuttuğu ellerimi öperek.

"Şimdi neyi anladım biliyor musun?" dediğinde, "Neyi?" diye mırıldandım.

"Afran'ın ben böyle olduğumda nasıl kötü hissettiğini ve çaresiz kaldığını anladım. Sen böyle oldukça eski hâlimi görüyorum. Ne olursa olsun unutma, her şey nasip ve kısmete bağlıdır."

"Nasip etsin bana. Şu an tek duam bu..."

Büyük bir yalvarışla döküldü dudaklarımdan duam. Bir hıçkırık boğazımda yumru olurken kapadım gözlerimi. Kapattığım gözlerimden kirpiklerime takılı olan göz yaşlarım intihar ettiler. Bedenime dolanan sıcacık kollar yatıştırıcı sözler ile iç çektim. Kalbimden o an Allah'a dökülen dualarıma sığındım. Uzun süre öylece durdum. Ne ben konuştum ne de Rojda. Konuşacak şeyimiz kalmamıştı zaten. Uzun süren sessizliği hemşirenin sesi bozdu.

"Rozalin Harmanlı?"

Duyduğum ses ile başımı kaldırıp hemşireye baktım dolu gözlerimle.

"Buyurun..."

Sesim titredi. Oysa ben güçlü bir kadın olarak görürdüm kendimi. Ama şimdi kendimi çok zayıf hissediyordum.

"Sonuçlarınız çıktı, doktorun yanına gidebilirsiniz."

Duyduğum sözlerle kalbim sıkıştı. İlk önce birkaç saniye öylece kaldım oturduğum yerde. Evet, korkmuştum doktorun yanına gitmekten ve içime ektiğim filizin koparılmasından. Benim bu korkumu daha önce yaşamış olan kız kardeşim elimden tutarak, "Hadi Rozalin," dedi. Başımı yavaşça sallayıp Rojda'dan destek alarak ayağa kalktım çünkü kendimde ayağa kalkacak gücü bulamamıştım. Nasıl doktorun kapısına geldik, bilmiyorum, tek bildiğim dualarımdı ve bir elimi karnıma koymamdı. İçeri girdiğimizde korkarak doktorun yüzüne baktım. Onun tebessüm edişi ile içimdeki filiz sulandı. Sanki gözlerinden okumuş gibiydim. Üzerime salınan o karanlık yok

olmuş, umut bir güneş gibi doğarken anında parıldayan gözlerimle Rojda'ya baktım.

"Sakin ol. Hadi."

O temkinli sözleriyle başımı sallarken doktorun da, "Oturun Rozalin Hanım," diyerek eliyle koltuğu göstermesiyle başımı salladım. Koltuğa oturduğumda benim yerime Rojda konuştu çünkü cümlelerimi bir türlü toparlayamayacağımı anlamıştı.

"Nasılsınız Hasan Bey?"

"İyiyim, siz nasılsınız Rojda Hanım?"

"Biz de iyiyiz, kardeşimin böyle bir durumu olunca bir test yaptıralım dedik."

Kulaklarımda yuvarlanan sözleri anımsamıyor, gözümü doktordan başkasına çevirmiyordum. Eline aldığı sonuçlarıma baktıkça nefesim kesilirken dudağında kocaman bir gülümseme ile bana bakıp, "Rozalin Hanım'ı çok endişeli görüyorum ama bu kadar endişe hem onun için hem de bebek için iyi olmaz," demesi ile cennet bahçeleri önüme serildi sandım o an. Göz pınarlarımda biriken yaşlar yanaklarıma akarken burnumun direği sızlamış, dudaklarımdan hıçkırıklarla karışık kahkahalar dökülmüştü.

"Ben," dedim sevinçle coşan harflerle. "Ben hamile miyim?"

Mutlulukla boyanmıştı sanki dudağımdan dökülen harfler. İçimde sevinçten uçuşan kelebekler kanat çırptıkça yüreğim coşuyordu.

"Evet, 8 haftalık."

Doktorun sözleriyle kahkahalarım odadan dışarı yankı yapıyordu. Ne mutluluk gülüşlerimi durdurabiliyordum. Ne de ağlayışlarımı. Benim mutluluğuma eşlik etmişti kız kardeşim. Öyle sevinç doluydum ki Allah'ıma nasıl şükredeceğimi bilemedim. Dilimden dökülen duaların kabul olması, karnımda olan meleğimin var olması benim cennetle müjdelenmem gibi bir şeydi. Doktorun, "Bir ultrasonla da bakalım," demesi ile anında, "Olmaz," demiştim. Çocuğumuzu Berzan'sız görmeyi istememiştim. Yarın sabaha randevu alıp çıktığımızda sevinçten naralar atıyordum.

"Allah'ım! Şükürler olsun! Rojda oğlum olursa kızını alırım."

"Şimdiden neyi düşünüyorsun. Ama öyle umutlanma belki kız olur seninki, Miraç ağam oğluna almaya kalkar."

"Aman aman, kızımı kimseye vermem." Sözlerimle bir kahkaha atarken karnımı okşadım.

"Berzan'ım duyduğunda çıldıracak. Onu arayayım, bugün konağa gitmeyeyim, evde sürpriz hazırlayayım..."

Hastanenin asansörüne bindiğimizde tekrar Rojda'ya dönüp, "İlk önce bir çocuk mağazasına gidip ayakkabı alayım. Hangi renk alsam ki?" diye sordum. İçim coşuyordu ve aklıma bir sürü şey gelip duruyordu. "Mavi al." Rojda'nın sözü ile dudak büzüp, "Olmaz," deyip dudaklarımı büktüğümde aklıma gelen ile kocaman gülümseyip, "Beyaz alayım. Ama ilk önce Berzan'ı arayıp misafirimiz gelecek diyeyim," dedim.

"Misafir mi?"

Rojda'nın sözüyle bir kahkaha atıp koluna girdim.

"Arayıp misafirimiz var akşam yemeğe diyeceğim. Sonra sofrada beklerken önüne hediye paketini verip, gelemeyecekmiş şimdi, birkaç ay sonra gelirim deyip bunu bıraktı diyerek ayakkabıları vereceğim, açtığında ayakkabıları görünce bebeğimiz dokuz ay sonra gelecek diyeceğim. Sence nasıl?" diye sordum.

"Zehir gibisin Rozalin, çok güzel düşünmüşsün," demesi ile güldüm. Asansörden inip çıkışa doğru ilerlerken, "Berzan'ı arayayım," dedim. Telefonu alıp Berzan'ı aradığımda onun her zaman, "Efendim asim," diye açmasını beklerken tam tersi oldu. Telesekreterin sesi kulaklarımı doldurduğunda telefonu kapattım.

"Ne oldu?" dedi Rojda indirdiğim telefonuma bakarken.

"Kapalıydı. Mesaj atarım birazdan," diyerek ilerlerken koridorda bir koşuşturma oldu. Doktorlar birbirlerine buyruklar veriyordu. Bir hemşire, "Birazdan kapıda olurlar, ambulansın sesi geliyor," dedi. Rojda, "Hayır olsun, inşallah ölü yoktur," demesi ile kalbime bir sızı girdi. Attığım her adım acı acı bağıran siren seslerine yaklaşıyordu. Acil kapısından çıktığımızda üç ambulansın kapısı birden

açıldı. O an dünya yavaş yavaş dönmeye başladı. Büyük bir sevinç çöken üstüme, mehtaptan bu yana içime çöken karanlık sarmaladı.

Bir kor olup aktı yaşım gözlerimden. Yaktı geçti dakikalar önce mutlulukla yol çizen yaşlı yollarımı. Koridorda oluşan o hengâmenin benim canım için olduğunu bilemedim. Doktorlar, "Acil hazırlayın ameliyathaneyi," dediklerinde benim sevdiğim adamın dakikalarının sayılı olduğunu bilemedim...

"Berzan Harmanlı, gittiğimizde kalbi durmuştu, 35 dakikadır kalp masajı yapıyoruz."

Kulaklarımı kanatan o sözler ile ayaklarım geriye doğru gitti. Sanki dünya sallandı. Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken o sular derimi yakıp geçiyordu.

"Berzan? Rojda, ne diyorlar?"

Kısılmış sesim sanki bir avaz olmuş çıkmış gibi geldi kulaklarıma. Ben daha ne olduğunu anlamadan diğer ambulanstan inen kişiye gözüm takıldı. Sedyede koca gövdesiyle yatan kan revan içindeki kişi Cihan'dı...

"Cihan..." dedim bu sefer bilinçsizce.

"Rozalin, sakin ol."

Korku dolu bir ses uğuldayan kulaklarımdan geçip gitti. Önümden hızla geçen sedyenin arkasından bakakalırken Rojda'nın feryadını duydum. Beynim, benliğim alt üst olmuştu. Şaşkın bakışlarımı Rojda'dan alıp ambulanstan inen sedyeye çevirdim. Sedyenin üstünde ölü gibi yatan bir beden. Yüzü kan revan içindeydi ama tanıdım o sureti. Bu benim Berzan'ımdı. Uğruna öleceğim adamdı.

"Berzan... Berzan'ım... Rojda Berzan'ın üstündeki adam ne yapıyor öyle."

Sorularım şaşkın, benliğim kayıptı. Şokta mıydım? Yoksa acıyı mı kabullenmemiştim. Hayır, acı nedir bilirdim ben. Acı benim çocuğumdu. O çocuğu ben çokça kez kucağımda sallamıştım. Bu başka bir şeydi, acıdan da beter olan tek şeydi, ölüm... Bu ölümü kabullenemeyişimdi. Ben ölümü bilmezdim, benim bu yanan bedenim ölümü tatmamıştı. Berzan'ımın üstündeki doktorun onu ha-

yata döndürmek için kalp masajı yaptığını bilmeme rağmen bilmemezlikten geldim.

Dünya durmuş gibiydi, gözümün önünde sevdiğim adam can çekişerek giderken ben çivilenmiş gibi kaldım öyle duran dünyamın üstünde.

"Otuz beş dakika dedi... kırk beş dakikada bırakıyorlarmış kalbi duran hastayı hayata geri döndürmeye yarayan çabaları, bugün öğrendim..."

Aklımı mı kaybetmiştim? Belki... Bilmiyordum, tek bildiğim ne yapacağımı bilmemekti. Bana korkuyla yaşlı gözlerle bakan kadına döndüğümde, "Kendine gel," dedi.

"O, o Berzan'ım mıydı? Berzan olamaz. Daha bebeğimizi öğrenecek, ben ona sürpriz yapacağım. O olamaz! Berzan bana söz verdi beni ağlatmayacağına, o sözünde durur. Bana..." dedim hıçkırıklarımın arasında yutkunurken, "Bana, sadece..." dedim ve sustum bana söz verdiğindeki sözler aklıma geldi. Sadece öldüğümde arkamdan dökeceğin gözyaşların olacak demişti. Yine tutuyordu sözünü Berzan Harmanlı. Diyemedim ben öldüğümde anca ağlarsın deyişini. Yaşlarımı silerken sertçe bağırdım avazım çıktığı kadar.

"O Berzan değil!"

Ölümü inkâr ettim, Azrail'e savaşan adamın Berzan olduğunu kabul etmedim. Ben etmedim diyordum tüm benliğimle ama gözlerimden yaşlar bir kor gibi düşüyordu Mardin'in toprağına. Rojda'nın kolundan titreyen parmaklarımla kavrarken, "Hadi eve gidelim Berzan gelecek, ben ona müjde vereceğim," dedim hıçkıra hıçkıra. Rojda'yı sürüklemeye çalışıyordum ama o ağlamaktan ve, "Dur," demekten başka bir şey yapmıyordu.

"Rojda! Hadi dedim sana, yürü!" diye bağırdım. Bu hâlimle bir tokat attı, sonra sımsıkı sarıldı. Sersemledim sanki daha çok sersemleyebilirmişim gibi. Hayır, aslında uyandım. Evet, uyandım inkâr ettiğim şeyi kabullenirken bir çığlık attım. Tüm bedenim deli gibi titrerken avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Berzan!"

"Rozalin, kurban olayım dur..."

Ağlayarak yalvaran kadından uzaklaştım. Nereye götürmüşlerdi sevdiğim adamı? Deli gibi volta atmaya başladım sağa sola bakarak. Birkaç kişiyi tutup, "Neredeler... Nerede..." diye sordum. Sonra buldum, ayaklarım ölümün yakınlığına sürüklenmiş gibiydi.

"Karısıyım, çocuğumuz olacak bizim."

İçeri girmek için yalvarışlarımı dile getirmeme rağmen kimse beni içeri almadı. Olduğum yerde izlerken, "Berzan!" diye bağırdım beni duyacakmış gibi.

"Berzan uyan! Berzan uyan! Uyan, yalvarırım uyan..."

Başı koparılan bir tavuk gibiydim. Olduğum yerde çırpınıyordum ve en acısı da ne kadar çırpınsam da hayata dönmeyeceğini biliyordum. Bizim sonumuzun birkaç dakikayla kesileceğini hiç bilmiyordum. Kaderin yine oyununa gelmiştim... Yine yaktı beni kader, sönen bedenimi yine tutuşturdu da geçmeyecek bir yangına bıraktı beni. Alev alev yanarken çöktüm dizlerimin üstüne. Hiç takati kalmamış gibi, boynu koparılan tavuğun çırpınışlarının son bulması gibi...

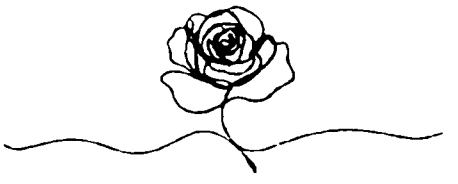
"Sakin ol Rozalin..." Ablamın ağlamaktan çatlamış sesini kulaklarım duydu. Ölü gibi olan ruhu çekilmiş, ışığı sönmüş bakışlarımı ona çevirirken, "Sakin mi olayım? Otuz beş dakika dedi... Kaç dakikası var kalbinin atması için... Beş dakikası mı kaldı?" Yavaşça gücü tükenmiş sözcüklerim döküldü dudaklarımdan.

Tekrar bağırdım, "Uyan!" diye sanki beni duyacakmış gibi. Sanki beni duyup ölmekten vazgeçecekmiş gibi. Duymadı beni. O duymadıkça ben bağırdım, bağırmakla da kalmayıp yanma gitmek için çırpındım. Lakin olmadı, önüme insandan bir duvar ördüler. "Çekilin! Yalvarırım çekilin..." dedim. Kimse dinlemedi beni. Oysa zaten ölüm bize ömürlük bir duvar örmüştü, etten bedenler neden örerdi ki? Bıraksalardı da son kez dokunsaydım...

"Berzan uyan! Beni öksüz bırakma, bizi öksüz bırakma... Söz verdin bana bir daha seni ağlatmayacağım diye! Söz verdin, tut sözünü! Berzan, yalvarırım beni ölümünle sınama..." İnsanların kollarından kurtulmaya çalışıyordum ama nafileydi. Kollarımı tutan ki-

şilere baktım bir umutla. "Yalvarırım bırakın..." dedim. O sıra ablam yaşlı gözleri, hıçkırıkla boyanmış sözleriyle, "Rozalin..." dedi.

"Abla, bizim çocuğumuz olacaktı. Abla, abla Berzan gidiyor, kalbi atmıyor. Kalbi niye atmıyor abla!"

Siz hiç adalet akan bir gök gördünüz mü?

Bulutlarında gözyaşı asılı? Siz hiç kucak açan toprak görürdünüz mü, tanelerinde huzur saklı...

Siz hiç dünyaya dolup taşan acı gördünüz mü? Yürekli tarumar eden...

Siz hiç sonsuz bir uyku gördünüz mü? Cengâver gibi bir adamı esir eden...

Siz hiç ölümü hissettiniz mi... Yaşayan kalpleri alıp da giden...

Uyuyorsun ya şimdi o koca bedeninle toprak altında, uyan dahi demeye utanıyorum güzel adam... Yüreğime bu dünyayı dolduran bir kor bıraktılar. Feryadım cihanı aştı... Acım dağa taşa ağır geldi... Ya sen nasıl dayandın?

Sevişi güzel adam, öksüz ve de yetimliğini de alıp gittin. Kan bağı bırakmadın da geride, bu yaktığın can bağı nedir?

Nefes alamaz oldum. Gücüm yok öylece seni bırakıp gitmeye. Meğer ne çok yer etmişsin bende. Oysa şimdi düğün, bayramdır sana. Öyle ki musallada görmüşler gülüşünü... Ay gibi parlıyordu yüzü dediler. Tek kusurun varmış, yakışmamışsın musallaya... Yakışmaz dedim... Fakat kucaklamışsın sanki, öyle bir haz ve istekle... Gören ölüme âşık sanırmış... Öyle bir teslimiyetmiş dediler. Görmeme gerek yok, gören gözlere kefilim.

Cihan, yüreği güzel dostum. Gözyaşım suluyor toprağını, görsen kızardın. Sarar sarmalar, "Kahkahalar at benim için," derdin. Fakat öyle olmuyor, bencildir insanoğlu. Seni inim inim inleten acılardan kurtuldun diye sevinmek yerine beni acıyla geride bıraktın diye kahroluyorum. Bu ne utanç... Çocuklar var burada, daha gözlerini

açar açmaz yuvasız olanlar hani. Anlaştık onlarla, ben onlara abla olup ihtiyaçlarını gidereceğim, onlar da her daim toprağını ıslak tutacak. Merak etme... Evin'inkini de öyle. Söz veriyorum, toprağınızı çiçeksiz ve renksiz bırakmayacağım ve tabii kendimsiz... Berzan'ın da hâli harap, onu kasıp kavuran bir acı yaşıyor. Eskiden mesken tuttuğu bu mezarlığa gelmek artık ona ağır geliyor... Gel dedim, gel gidelim müjde vermeye dedim. Gelemedi, seni toprak altında tekrardan görmeye hazır değilmiş...

Müjdemi merak ediyorsun, değil mi? Cihan, can dostum, kurumuş topraklarıma iki tohum atılmış, tutunmuş ve can olmuş. Biraz büyümeleri geride kalmış. Acıdandır dedim... Kızdı doktor böyle söylediğimde. Acı yaşasan da taşıdığın iki can var dediler. Biliyor musun, meleklerim üzülecek belki ama sevinç nedir bilemedim. Gözyaşlarım akıyordu lakin senin için... Göremeden gittin bizi geride koyup. Oysa onları daha kucağına alacaktın, sevecektin... Şu an bana kızıyorsun değil mi ağladığım için? Yaşım durmuyor Cihan. Çok özledim, özledik seni... Hani nerede benim sırdaşım? Bana reva mı gördünüz hayatta canlı kanlı bir dostu... Kaderimde mi vardı ölü bedenlerin benimle dost oluşu? İlk önce Evin'di, şimdi de sen... Ne yapacağım ben? Onca kalabalık içinde tek kaldım... Sırdaş bırakmadınız bana... Canım yanıyor Cihan. Korkum dağı taşı deliyor... Ne yaşadım ben en mutlu günümde? Ne yaşattınız bana, nasıl yaşattınız? Allah'a isyanlar ettim, yaptığım doğru değildi ama ettim işte o an fakat isyan etmeme rağmen yine ona tutundum. Berzan'ımın hayata dönmesi için sayılı olan dakikalarda bin kez can verdim. O zaman anladım yaşarken ölmek ne demekmiş diye. Sevdiğin birinin gözlerinin önünde Azrail'in elinden tutup ölüme gidişini izlerken hiçbir şey yapamamakmış, yaşarken her saniye ölmek... Ben yaşadım, yemin ederim ruhum yandı yaşarken o anları... Sonra doktorlar çıktı o kapıdan, ben hiçbirinin yüzüne bakamadım... Gerçeği tokat gibi yüzüme vuracaklarını biliyordum. Ama sonra bir derin nefes verişle, "Hastayı hayata döndürdük," sözünü duydum. O an yangınımın üstüne soğuk bir su döktüler. Görmek istedim, inanamadım yaşadığına. Düşün o kadar emindim artık onu kaybettiğime. Şaşkınlığımın sevince dönmeye başlamasıyla görme isteğim oldu.

Yaşadığına inanmak istedim görerek ama izin vermediler... Berzan'ın durumu kritikti, doktorlar savaşıyor demişti. O an anladım Berzan'ın bizim için savaştığını... Seninle onun arasında mekik dokudum hep... Birinizden birisi gözünü açsa direkt kızacaktım, akıttığınız her gözyaşı için size hesap soracaktım. Sonra dayanamadım, sordum doktora neden uyanmadığını hâlen. Doktorun cevabı neydi biliyor musun Cihan? Bilmiyorsun tabii... Doktor biz elimizden geleni yaptık ama hasta yanıt vermiyor dediğinde anladım senin ölüme kucak açtığını. Vazgeçmişsin... Nasıl yaşamaktan vazgeçersin? Bunca zaman bu anı mı bekledin? İntihar etmek haramdır diye Allah'tan bir fırsat mı bekledin? Ondan mı bu korkusuzca tüm belalara atlaman? Ondan mı tereddüt etmeden herkesin korktuğu ölüme bir sevgi gibi kucak açman? Bizi hiç düşünmeden öylece sevdiğine gittin, değil mi? Kızma hiç bana bu sitemlerim için, canım yanıyor seni böyle şu toprağın altında gördükçe. Yakışmadı bu şekilde pes edip gidişin. Hoş, benim için bir pes edişti, senin içinse sevdiğin kadına kavuşma çabasıydı. Mutlusunuz değil mi orada? İzliyorsunuz da peki diyor musunuz biz bu ikisine çok acı çektirdik diye? Çok acı çektirdin sevdiğin kadınla bana ve Berzan'a. Nefesim kesiliyor Cihan, kaç kez nefesimi kestin. Hele Berzan'ım ilk uyandığında seni sorması ile döküldü yaşlarım. Diyemedim doktorların senin için dediklerini. Uyanacak dedim bir yalan atarak. Sonra bana döndü, yaşlı gözlerime bakıp acıyla bir iç çekti.

"Sözümde duramadım asim," dedi. Ben o an yaşlarımı akıtırken yine zar zor elini kaldırıp yaşlarımı sildi.

"Duramadın," dedim sadece o an ona titreyen sesimle. O gün Berzan'a çok şey söyledim Cihan. Beni ağlatmayacağına söz verip ağlattığım, o sayılı dakikalarda canımdan can gittiğini ve ölümün korkusu içime işlenince bunca zaman sevmeme rağmen ondan kaçtığıma pişman olduğumu söyledim. Gülümsedi burukça sadece bana o an. Sonra yine kederli bir nefes içine çekip özür diledi geçmişte olanlar, sözünde duramadığı ve beni ölüm korkusuyla sınadığı için. Öyle güzeldi sesi, öyle büyülüydü ki çölde çatlayan çöl toprağını dahi yeşertirdi. Dinledim uzunca onu, eğer benimle o gece konuşmasaydın ben Berzan'dan boşanacaktım hem de sevmeme rağ-

men. Bize bir şans vermeden göçüp gitseydi, ben nasıl dayanırdım? İyi ki o gece o balkonda uzun uzun konuştuk. Bizim evliliğimizin en büyük temelini atıp gittin... Berzan'a bu olayı anlattığımda gülümsedi ve bana Cihan uyandığında ben de onun evinin temelini atacağım demişti. Biz gülerek konuşurken sen ona şu kara toprağını atmayı reva gördün... Cihan, ruhumuza dek yakıp kavurdun bizi... Çok şey hayal etmiştik, Berzan hastaneye neden geldiğimizi sorduğunda hamile olduğumu söylediğim an o yaralı hâlini unutup ayaklanmaya çalıştı sevinçle. Koskoca adam ağladı hüngür hüngür sevinçle. O sevinçlerinin arasında hep senden bahsetti. Eğer erkek olursa adını Cihan koyacağım demişti sırf benimle o gece konuşup beni kendime getirdiğin için. Sonra senden oğlumuza adını koyuyoruz diye doğumda takacağın takılar hakkında sohbet edeceğinden konuşmuştu. Lakin hiç böyle olmadı, onca yaşanacak şey sadece sözlerle de kaldı. Kader defterine sözlerimiz yazılmadığı için gerçekleşemedi. Sonra içine doğmuş gibi bir gün kaşlarını çatıp, "Niye hâlâ uyanmadı?" diye sordu. Biz ne kadar geçiştirsek de bahanelerle o hasta yatağından zorla kalkıp yanına gitti.

Biliyordun değil mi yanma geleceğini, bildiğin için ölüme giderken elini tutsun istedin, değil mi? O senin ellerinden tutarken can verdin... Konuşuyordu seninle, doktordan zor bela izin istedim yanındaydım. Seni ölüme uğurlayacağımızı o an bilmiyordum lakin. Berzan elinden tutup, "Uyan hadi. Amca olacakmışsın, ismini oğlan olursa Cihan koyacağız," derken sen gözlerini sonsuzluğa kapamanın peşindeydin. Sessizce bir köşede durup sizin vedanızı izlerken göz yaşlarımla, Berzan kazanın nasıl olduğunu anlatmaya başladı. Ben kazanın nasıl olduğunu sormaya cesaret edememiştim hiç yine o anlara gidip o acıyı yaşayacağımdan korktuğum için. Anlatmaya başlayınca da korktuğumdan daha acı şeylerle yüzleştim. Arabayı süren senmişsin o gün ve sürekli uzaklara dalıp gidiyormuşsun. Berzan daha fazla dayanamayıp sormuş sana dalgınlığının sebebini. Gözlerin dolmuş o an. "Özledim," demişsin sadece. Berzan anlamamış o an ne demek istediğini... Sonra bir iç çekip, "Evin," demişsin. Berzan ile o an akıttık yaşlarımızı. Sonra anlatmışsın rüyanı. Rüyanda görmüşsün Evin'i, seni çağırdığını senin de ona doğru özlemle

Ninova

koşup sarıldığını anlatmışsın... Çok geçmeden kaza yapmışsınız. Berzan sana, "Uyan, artık," dediğinde senin kalbin durdu... Hâlen kulağımda çınlıyor o kalbinin durduğunu belirten tiz ses. Hıçkıra hıçkıra ağladık o an, Berzan, "Uyan!" diye feryat ederken ben, "Doktor!" diye çırpındım. Biz senin için gözyaşı dökerken sen huzurla sonsuzluğa gittin. Sonrası zaten yangın yeri. Acıyla kavrulup dururken vasiyetini söyledi annen ağıtlarının arasında. "Ölümüm düğündür ağlamayın hiç," demişsin annene önceleri. Biz senin düğününde hep ağladık. Uyamadık vasiyetine... Bak hâlime, yine duramıyoruz sözüne nefesim kesiliyor...

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Elime aldığım bidonla çiçekleri sularken gözyaşlarım can suyu gibi akıyordu yeni ektiğim çiçeklerin üzerine.

"İki ay oldu Cihan ama acın hâlen taze..."

Kendi kendime konuşmalarım yine devam ediyordu. Yine kara topraklar sırdaşım olmuştu...

"Biliyor musun Cihan, sana bir müjde daha vermeye geldim. Aslında bakarsan Berzan'ın da burada olmasını isterdim ama yok..."

Dilimden dökülen kelimelere hıçkırıklarım ve gözyaşlarım eşlik ediyordu. Derin bir nefes alıp, "Berzan ağladığımı görse çok üzülecek," dediğim sırada arkamdan uğruna öleceğim adamın sesi kulaklarıma ilişti.

"Elbette kızacağım. Asim bana verdiği sözü tutamadı yine," demesi ile kederle bir iç çektim. Yine her zamanki yalanımı söyleyip, "Çocuklarımız beni duygusal yaptı," dedim. Aramızdaki o birkaç adımı daha atıp kederle baktı gözlerime. Kaldıramamıştım elalarındaki o ölü toprakları. Usulca yaşlarımı silerken, "Yeter ağlama," dedi. O söyledikçe yenisi aktı gözyaşlarım.

"Elimde değil," dedim kısık bir ses tonuyla. Anlayışla başımı sallayıp ektiğim çiçeklere başını çevirdi. Uzun uzun bakarken çiçeklere o mezar taşma bakmaya korkar gibiydi.

"Berzan," dedim.

"Söyleme asi," dedi ne diyeceğimi tahmin etmiş gibi.

"Söyleme, ayaklarım buraya bir gelip bin gitti..." dedi usulca. O sesinin titremesine dayanamayıp elinden tuttum güç verir gibi. Oysa bende gücün bir kırıntısı dahi kalmamıştı. Bunu anlamış gibi usulca elimden çekti, ardından üstündeki ceketi çıkarıp mezar taşına koyarken, "Otur dinlen," dedi. Onun içindeki onca yanan ateşe rağmen beni ve bebeklerimizi düşünmesi kalbimi sızlatmıştı. Dudağımda buruk bir tebessüm yer alırken usulca oturdum. Yanıma oturup uzun uzun kara toprağa bakıp yavaşça toprağı okşarken sessizce gözyaşlarını akıttı. Elalarından akan her yaş yüreğime bir ok gibi saplanıyordu. O okların ucunda olan zehir tüm bedenimi sızlatıyordu.

"Kardeşim..." dedi dudaklarından titreyerek çıkan harflerle. Harflerine gözyaşları ve yutkunuşları eşlik etti. Uzun uzun yutkundu sanki ağzından hâlen sözcükler dudaklarından çıkamıyordu da içine atıyor gibiydi. Sonra kapadı o uğruna öleceğim elalarını. Islak kirpiklerine takılan gözyaşlarına canımı verirken, "Berzan," dedim zar zor çıkan sesimle.

"Şişşt..." dedi ellerimden tutarak ve devam etti. "Ben iyiyim." Aslında iyi olmadığını görüyordum, o da bunun farkındaydı ama yine de bu sözü demişti sanki duyarsam beni rahatlatacak gibi.

"Sadece," dedi kuruyan dudaklarını ıslatarak. "Sadece onunla böyle toprak altındayken konuşamıyorum. Alışık değilim..." Oysa biz alışıktık ölü bedenlerle konuşmaya. Lakin o alışmamayı seçmişti. Ya da geçmişi hatırlamak istemiyordu.

"Alışacağız..." dedim usulca elimi tutan topraklı ellerini öperken. Bu yaptığımla gözlerini yavaşça açtı. Bana öyle bir baktı ki o bakışındaki hüzünde boğuldum. Dudağında buruk bir tebessüm oluştu ve ben dudağında açan o buruk tebessümde canımı verdim. Usulca uzanıp dudağına bulaşan toprağı temizlerken tekrarladı sözümü.

"Alışacağız..."

Alışmak ne kadar da acı bir şeydi. İnsan alışmaya dahi alışıyordu lakin acıya alışmak ona bağışıklık kazanmak hiç şüphesiz acınasıydı.

"Söyledin mi ona?"

Neyi sorduğunu anladığımda kesik bir nefesi içime çekip, "Hayır," dedim. O ise başını ağırca sallayıp yine kara toprağa çevirdi bakışlarını. Göz bebekleri anında titredi nemli toprağa bakarken. Sonra titreyen bakışlarını usulca mezar taşına çevirdi. Orada yazan ismi gördüğünde dudakları titredi. Ağlamamak için titreyen dudaklarını ısınırken zar zor fısıldadı.

"Bir oğlum, bir kızım olacak."

Yine sustu. Konuşmak ağır geliyor diline dolanıyordu sözcükler. Titreyen göz bebeklerindeki yaşlar göz pınarlarından taşarken, "Oğlumun ismi Cihan olacak," dedi. Sonra başını yine önüne eğdi. Mezar taşına bakmak gücünü tüketmiş gibiydi. Omuzları sarsılarak ağlarken, "Kızımın adı da Evin," dedi. Onu öyle gördükçe ben de akıttım yaşlarımı.

"Sizi bu dünyada yine yaşatacağız."

Bu sefer konuşan ben olmuştum. Hıçkırıklarımızın arasından kaçan kelimeler yuvarlanıp nemli toprağa düşüyor ve ıslatıyordu.

"İki tane dostumun adını koydum Cihan. Gerçi senin ismini Berzan düşündü. Ben de Evin koymak istedim," dedim. Belki saçma gelecekti herkese ama bunu umursamadım. Evin benim o zamanlarda içimi akıttığım tek kişiydi.

"Müjdemiz buydu... Bizi oradan izliyorsanız gülümsüyorsunuzdur şimdi... Merak etmeyin, kaderinizi yaşatmayacağız onlara. Evin'imizin istemediği bir hayata kurban etmeyeceğiz. Söz verdim, Cihan'ımızı bir acının içinde bırakmayacağız. Anne ve babası olarak çocuklarımız için en güzel şeyleri yapacağız."

Dilimden gözyaşlarım eşliğinde dökülürken sözlerim, Berzan'ın eli karnımda yine yerini almıştı. Gözlerini kapatıp başını göğsüme yasladığında, "Sizi hep koruyacağım..." dedi. Bu sözünü tutacağını biliyordum. O an bir mucize gerçekleşti. Karnımda oluşan o hareketlilikle yüzüm hem kasılmış hem de şaşkınlıkla dudaklarım aralanmıştı. Berzan'ın avuç içinde oluşan hareketlilikle göğsüme yaslı başım kaldırdı. Yaşlı gözlerinde hüznün içinde bir mutluluk belirirken, "Hissettin mi?" dedi. Bu sözlerine dudağımda açan gülümseme ile, "Evet," dediğimde ikinci bir kıpırdanma yaşa-

dım. Bu sefer hıçkırıkla yankılanan mezarlıkta Berzan'ın kahkahası yayıldı.

"Hareket ettiler asim," dedi. O mutlulukla dolan sesine can veresim gelirken yüzünü avuçlayıp yine, "Evet," dedim. Hüzün ve mutluluk insanoğlu için ayrılmaz bir parçaydı. Birkaç dakika öncesinde gücü olmayan hâllerimizin yerine şimdi yaşama tutunmuş, güçsüzlüğün yok olduğu bir an yaşıyorduk. Hayat her şeye rağmen devam ediyordu. Karnıma kondurduğu öpücükleri ve bebeklerimi severken onu izledim uzun uzun. Sonra mezarında oturduğum adamın mezar taşına bakarken burukça gülümsedim. Cihan ve Evin'in bize el ele tutuşup gülümseyerek bakan suratlarını görür gibi olduğumda gözümden bir damla yaş süzüldü. Ağlamaktan ıslanan dudaklarımı dilimle nemlendirirken, "Teşekkür ederim..." diye mırıldandım. En büyük teşekkürlerim onlaraydı. Eğer Evin Berzan'a o acıyı yaşatmasaydı beni Berzan'a hayat vermem için evlendirmezlerdi. Eğer ben o gece Cihan'la konuşmasaydım Berzan ile şu an bir aile olamazdık. Her yaşanmışlığın vermiş olduğu acıyı da mutluluğu da yaşamıştım. Sonra başımı gökyüzüne çevirip baktım. Onca acı yaşadığımda sığındığım Rabb'ime. Biliyordum o her yerdeydi ama ben onu gökyüzüne bakınca daha da çok hissedip huzur buluyordum. Gözlerimi usulca kapatırken içimden binlerce şükürler ettim Rabb'ime bana yaşattığı tüm mutluluklar için.

"Gidelim mi artık? Çok yoruldunuz..." Hüzünle karışık gelen durgun ve endişe yüklü sesine tebessüm ederken kapadığım gözlerimi açtım. Başımı usulca göğsüne koyarken kokusunu çekip uzun, ömrümü adar gibi bir öpücük bıraktım. Aşktan taşar mıydı insan? Eğer yoksa öyle bir taşmak, kalbimi ısıtıp da gözümden dökülen neydi? Yaş diyene gülerim... Ancak bir Rozalin olup ömür adanacak bir Berzan severseniz anlardınız. Başımı usulca kaldırıp gözlerine baktım. "Sen yanımda oldukça, başım bu göğüste dinlendikçe, yorgunluk ancak özlediğim bir şey olur ey ruhuma dokunanım."

Dönüp bana bakan gözlerine baktım. Eskinin sisli bulutları sıyrılmıştı yaşadığı büyük acıya rağmen. O şimşek yüklü öfkesi de yoktu. Durulmuş, olgunluğunun üst mertebelerine ulaşmıştı. Canımın canı... Başkalaşmış, başkalaşmıştık. Geçmişte yaşadığımız okyanus-

taki derin dalgalar bizi bir demir gibi dövüp dövüp tav etmiş de şimdi sessiz sakin bir kıyının kucağına atmıştı. Eski Berzan ile Rozalin değildik artık. Eksiklerimiz ve heybemize kattığımız yeniliklerimizle bambaşka denizlere mi kulaç salladık yoksa hikâyemizin sonunu yaşayacağımız bir koyda mı sürecektik ömrümüzü bilmiyorum. Tek bildiğim, bu gözler bana böyle baktıkça bunca acıya rağmen bu hikâyeye yeniden başlayabileceğimdi.

Sözlerimle gözlerinde mutluluk tomurcukları canlanırken uzunca baktı bana. Sonra uzanıp o uğruna öleceğim dudaklarını alnıma bastırdığında bir eli çoktan yanağımı bulmuş, şefkatle okşarken canıma can katan sözlerini sarf etti.

"Ah asim, bir bilsen ki şu adamın kuru canına ruhu üfleyen de sensin."

Gülümsedim, yeniden can buldum, kırıklarım birleşti de yeniden ben oldum, tamamlandım ...

Ey İsrafil, şimdi sura üflesen ne üflemesen ne...

SON

Ninova

Ninova